

Östobák ne öljenek

Serfőző Larry regénye

Az új World Trade Center, New York, 2014

Ostobák Ne Öljenek

Serfőző Larry
Regénye

A mű eredeti címe: A Fool Shall Not Kill

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: 2010, PublishAmerica LLP, Baltimore, Maryland, USA.

Angol nyelvű szerzői jog: Larry Serfozo 2010

Fordította: Serfőző Levente

ISBN: 978-1-4512-9573-3

@ Serfőző Levente, 2014 Hungarian Translation

Első Fejezet

Két évvel ezelőtt biztosított róla, hogy tanácsa a legkedvezőbb business lehetőséget nyújtja, ami valaha is létrejöhet az üzleti világban. Most a porban feküdve haldoklik előttem és jobb csizmám a mellkasát tapossa.

Két évvel ezelőtt elnyújtottan affektáló hangján beszélt hozzám, ami legjobban egy kikasztrált öreg tenor fals hanghordozására emlékeztetett. — Sajátságos befektetési igényeit figyelembe véve, egy egyéni jellegű, de mégis variáns összetételű értékpapír csomagot hoztunk össze speciálisan magának. Választásunk amellet, hogy a lehető legjobb növekedési sanszot jelenti, jelentős osztalék rátát is fizet.

További meggyőzés céljából egyszer összeszorította ökleit, majd hurkás ujjait széjjelnyitotta és enervált ívben széjjeltárta karjait, mintha azt várná, hogy ölelésre omoljak a mellére. Tisztán emlékszem hangjának leereszkedő tónusára és fennhéjázó gögösségére, a Barney Értékpapírok finansziális cég rangidős menedzserének, John Ammermannak beképzelt modorára.

Eszembe idézem dagályos fellengzősségét, ahogy beszélt hozzám.

— Választásunk sziklaszilárdan biztonságos portfóliót fog a tulajdonába juttatni. Garantálni fogja a korábbi fix nyugdíjalapjának likvidálásából kapott végkielégítési összeg tőkésített diverzifikációját. Gondosan választottuk ki az említett portfólió építőkockáit, hogy egyeztetésbe tudjuk hozni egyénileg meghatározott befektetési célkitűzéseivel és személyesített kockázati toleranciájával.

Ammerman megforgatta szemeit és úgy magyarázott nekem, mintha a falu ostobája lennék, egy nehezen küszködő tájékozatlan tudatlanság, egy könnyű céltárgy a magas kockázatú finansziális csalások svindlijében. — Nem tehetünk minden tojást ugyanabba a kosárba. — Itt fellengzősen vigyorgott és kihívóan nekem szegezte a retorikai kérdést.

— Mert mi lesz, ha a tojásos kosár leesik?

Végtelenül távoli eshetőség, gúnyos arckifejezése méltóan látszott implikálni az eset nyilvánvaló lehetetlenségét.

Előre hajolva biotechnikailag tervezett és lehető legkényelmesebbre kialakított párnázott irodaszékéből, Ammerman megbízható finansziális tanácsadója volt a cégnek, ahol az utolsó húsz év folyamán legalább hatvan órát dolgoztam egy héten. Vizsgálódó

tekintete biztosra menően kutatta, hogy megértettem-e az elem tárt koncepciót és, hogy hajlandó vagyok-e tervét kötelességtudóan elfogadni.

Szemei megálltak pihenni rajtam, és hosszasan elnyújtott szótagokkal és lassú, rábeszélő modorban folytatta szavait. — Kedves barátom, a mi kettő az egyhez szabályunk szerint, — itt megállt a kötelező öt másodperces szónoki szünetre, — a kapott végkielégítésből négyszázezer dollárt biztonságos, kiskockázatú kombinált értékpapírokba fogunk befektetni.

Várt. Időt adott, hogy megemésszem képzett bölcsességének végtelenül rejtélyes fényességét.

— A megmaradó kétszázezret, — oly játszi könnyedséggel tudott szónokolni vagyonom jövőbeli sorsáról, — a tőke egyharmadát egy lényegesen agresszívabb és magasabb hozamú típusú részvénykombinációba javasoljuk befektetni.

Két évvel később nézem élettelen testét, ami olyan mozdulatlanul fekszik az agyagos talajon, mintha máris halott lenne.

John, cégünk finánciális tanácsadója egy triplatokás kövér férfi volt, aki imádta marhafelsál bifsztekeit és martini koktélijait. Gimnáziumi haverja főnökömnek, olyannyira elszakíthatatlan közös Bronxi éveikből, John nem kellett, hogy sokat feszítgesse fellengzős bicepszét, hogy elnyerje konfidenciámat. Amikor a végén, mire rájöttem, hogy szájával egy egészen más játékot mond, mint amilyent valójában játszik, már túl késő volt, hogy korrekciós akciókat fogantassak a bajok orvoslására.

A tőzsdépiac bukórepülésben zuhant alá, de Ammerman megnyugtatót. — Egyelőre semmi teendőnk nincs, — mondta, — csak fogcsikorgatva ki kell várnunk, amíg a részvénypiac tendenciája megfordul.

Mire, két éves állandó csökkenés után kivettem a pénzemet a tőzsdéről, ötszázezer dollárt veszítettem, amiből kifizethettem volna a házamra felvett jelzálogkölcsönt.

Késő bánat, hogy másképpen is lehetett volna, és csizmám orra rugdossa kövér testének szalonnás bordáit. Várjam meg, amíg meghal? Vagy tűnjek el az erdőben, mielőtt megadja magát sorsának? Szemei üvegesek és mozdulatlanok, de tudom, hogy lát engem és hallja, amit mondani akarok neki.

— John, — kezdem, — gondoltad, hogy megúszod büntetlenül és továbbra is csalthatsz el az emberek pénzét? Mérnök voltál. Talajmintákat vettél és szennyvíz elszívárogtatási próbákat, és lepecsételted szakértő riportjaidat. Ügyvéd is voltál; jelzálogkölcsön és ingatlan tulajdonjogi iratokat írtál meg, a két holdas házhelyre is, amit Pound Ridge városban vettem. Tisztességes elfoglaltságok, két hasznosítható egyetemi diploma, miért nem volt ez elég neked? Miért akartál pénzügyi tanácsadó lenni? Még több pénz! John? Mikor lesz a pénz már elegendő? Apádtól beörökölted a házadat. Életed végéig volt bőségesen elegendő pénzed. Azt a pénzt akartad, amiért nem te dolgoztál meg. Pénzt csinálni a tőzsdén? Micsoda ellentmondás. Téged nem érdekel, hogy ugyanazt a pénzt valaki más elvesztette?

Szemeiből kiolvashattam, nem tudta, hogy én tudom, hogy ő hol lakik. Nem emlékezett, húsz évvel ezelőtt a házában voltam és aláírtam az ingatlanátíratási okiratokat, ugyanazon a telken, amit el kellett adnom, mert nem tudtam rajta fizetni az adót és a jelzálogkölcsön részleteit.

John azt hitte, hogy biztonságban elbújhat a kétholdas zónájú elővárosi telkek elrejtettségében. Hogy elrejtőzhet a kies elzárkózottságban és semmibe veheti az emberek sokaságát a városban, akiket becsapott, és takargathatja magát cégjének business házirendjével, ügyvédek köntörfalazásával és titkárnőkkel, akik soha nem kapcsolódtak, amikor telefonáltam.

Természetesen ez a telefonhívást követte, amiben közöltem vele, hogy. — John, maga vagy egy tolvaj vagy egy hozzá nem értő idióta, — és hanyagsági keresetet indítottam ellene. Dühödtem őrzöngtem, amikor a Barney Értékpapírok pénzügyi cég Klienskövetelmények Kielejtési szakosztálya többoldalas levelet küldött nekem és részletesen elmagyarázták, hogy vádaskodásaim alaptalanok és semmi helye nincs a panasznak.

Most elégedett vagyok és nyugodt. Higgadtan az eszembe tudom idézni, hogy hónap és idegtépő hónap után hányszor próbáltam vele becsületesen érvelni. Be akartam vele ismertetni, hogy értéktelen részvényeket ömlesztett rám. Tudta, hogy az általa javasolt egyedi értékpapírok sokaságából összekombinált csomag mögött nincs semmi érték. Pénzbeli értéke kórházi volt, kibogozhatatlan könyvelési vonalak a pénzügyi kimutatásokon, amit a cége kinyomtatott, és ami része volt a grandiózus svindlinek, hogy becsapják a hiszékeny befektetőket.

— Milyen csodálatos, — tűnődöm álmodozóan, — késő augusztusi reggelünk van, itt Connecticut nyugati részében.

A kis Pomeráni kutya még nem tudja, hogy mi lett a gazdájával. Hogy miért fekszik lent a fűben mozdulatlanul?

Ha a kutya ugat, ő lesz a következő. John Ammerman bocsánatot kérhetett volna tőlem és a megfelelő kamatokkal együtt visszaadhatta volna pénzem. Nem tette, és most itt fekszik a földön, és remélhetőleg, hamarosan halott lesz, mint egy korhadó fatörzs, ami gyűlölettel teljes átkaimnak erejében hever élettelenül. — Minden bizonnyal, — sóhajtom örömteljesen, — ez az ember a pokolban fog égni a bűneiért, amit a hozzám hasonló becsületesen dolgozó emberekkel szemben elkövetett.

Johnnak van egy fia, Robert. Szobáját megosztva vele, a fiú is ugyanabban a pénzügyi tanácsadó szakmában dolgozik. John már régóta tanítja, trénirozza tehetséges sarjadékát, aki elhízottan és öntelten, ugyanúgy, mint ő, szintén részvénykombinációs értéksomagokat árul. Értéksomagokat, micsoda félrevezető szakkifejezés? Értékesek, de kinek? Merem remélni, hogy Robert nem fog valamiféle elcsépzelt pénzügyi tanácsadásokkal nyaggatni. De az ő fajtájánál ezt soha nem lehet tudni. Pénzügyi tanácsadó cégek, ha egyszer rákerültél potenciális klienslistájukra, tolatkodó szemtelenségüknek többé nem szabnak korlátot. Biztosra vehetem, miután apját

eltemette, Robert be fog ülni az öreg székébe és business ismét visszatér szokásos medrébe. John örökösének képezte ki a fiát. Ezzel még nem lenne probléma, az egyetlen különbség a régi és a mostani között, hogy Robert jóval hamarabb át kell, hogy vegye apja szerepét, mint akármelyik a kettő közül óhajtotta volna.

A méreg, amit használtam a halál nyilvánvaló okát a szívkoszorúerek hirtelen elzáródásában látszatja, egy masszív szívtrombózist mutatva, egy orvosi diagnózist, amit senki nem tud megkérdőjelezni. Még ha lenne is egy korai automobil, ami erre jönne és megállna a kelő nap fátyolos fényében, megmondanám, hogy így találtam őt. Ennek a kies útnak a szélénél, és kutyája nyalogatta a szerencsétlen ember száját, ami egyértelműen jelezve az életadó oxigén hiányát, máris kékeslilába sötétedett.

Gyakorlat teszi a mestert, házilag készített fúvócsövet használtam és apró tollas dárdákat és magamba szívtam a vérszomjas ragadozók gyilkos ösztönét, akiknek ölni muszáj, hogy éljenek. Tökéletes pontosság végett kemény acélcsövet használtam, egy célkeresztrel a végében, és varrótűkből és madártollakból formáltam a kis dárdákat, hogy a halálnak suhanó kézbesítőit adják a kezembe. Hetekig gyakoroltam a pincémbe. A végén három méter távolságból hat fúvásból hatszor, beletaláltam a célkarikák legközepébe, amit egy élő hús színére emlékeztető ruganyos habgumival töltött kicsiny párnára rajzoltam.

Lenyúltam és kivettem John nyakából a tűt. Utána betettem fegyveremet bőrtokjába és zsebemből elővettem egy nedves szalvétát és letöröltem bőréről a kicsiny vérfoltot. A kutyának csontkekszet dobtam és a kis állat elfoglalta magát, hogy apró fogaival őrölje a kemény finomságot. Szerepemnek animális percepciója szerint, megengedte, hogy törődjek a gazdájával, bármi is lehet a baja, és aki átmenetileg képtelen vele foglalkozni.

John sebe nem nézett ki többnek, mint egy apró pókcspés. Micsoda ironia? Vigyorogtam. Fekete özvegy pókmérget használtam, egy hatásos latrotoxin mérget, ami a transzmissziós ideg-neuronok masszív kiáramlását okozza. Paralízis hamarosan beáll, amit az idegek és az izomszövet azonnali depolarizációja követ és a szívizom halálos aritmiába görcsösödik.

John még lehet, hogy teljesen az eszénél van, de már testén beállt a paralízis és a halálos exitus minden pillanatban megtörténhet, hacsak öt percen belül nem kapja meg az ellenmérget.

Az üvegcsét, a halálos mérget, ami címkéjén a gyilkos szer latin nevével volt azonosítva és figyelmeztetésnek keresztbe tett lábszárcsontok és koponya volt ráfestve, a Columbia Egyetem Orvosi fakultásán az egyik kutató laboratórium helyiségében találtam. Nem, mintha valami ennyire halálosan végzetest kerestem volna, éppen ellenkezőleg, a kicsiny üvegcsé felfedezése adta nekem az eredeti ötletet, egy nem várt esélyt, hogy kitöltsem bosszúmat.

Mérőszalaggal a kezemben, méreteket vettem fel egy átalakítási munkán, a szükséges lépésen dolgoztam, hogy megtervezzünk egy neves professzor specializált

kutatólaboratóriumát, aki milliódolláros adományt kapott az Élelmiszeri és Gyógyszerészeti kormányhatóságtól, hogy új gyógyszereket fedezzen fel régi betegségek gyógyítására.

A forgópánt ki volt lazulva és a szekrény keretén a fa el volt korhadva, egy szórakozott professzor hanyagsága, aki nem tartotta be az elővigyázatosság szabályait. Magamhoz vettem az üvegcsét, és a házam háta mögött kipróbáltam egy kutyán, ami éjszakánként túl sokat ugatott.

Két évvel ezelőtt John Ammerman biztosított róla, hogy tanácsa a legkedvezőbb businessdöntést jelenti, amit valaha is hozhatok. De nem, az üvegcsével bebizonyítottam, hogy nem volt igaza. Az ampulla tulajdonomba vétele volt életem legjobb döntése.

A kiskutya aranyos, barátságos és csendes. Haza kellene vinnem magammal és születésnap ajándékként a feleségemnek kellene, hogy adjam.

Na, nem. Ez elárulná, hogy ki vagyok. A kutya nélkül kell távoznom innen. Vissza kell, hogy menjek amerről jöttem, keresztül az erdőn, körül köre lépegetve, hogy ne hagyjak semmi nyomot és le ne törjek egy gallyat sem. Tornacipóm talpa nyomot fog hagyni a nedves talajban, nem számít, hogy mennyire óvatosan szedem a lábamat. Odahaza a kandallóba majd el kell, hogy égessem az áruló evidenciát, a sáros lábbelit.

Előre megraktam a tüzet és odakészítettem a gyújtófát. Mindössze gyufát kell, hogy gyújtsak, és oda kell, hogy érintsem, hogy egy máglyát teremtsék, egy tisztító tüzet, ami kipurgálja életemből a bűnt.

A kocsim egy mértföldre van ide az erdő túloldalán. Egy likőrüzlet parkolójában, ahol csak tíz órákor húzzák fel a rolókat.

Micsoda ironia, mosolygok megvetően, a likőrüzlet a városi temető sarkánál van és nem messze a helybeli rendőrség épületétől.

Még csak reggel félhét fele járja. Látom lelki szemeimmel, hogy feleségem most fordul a másik oldalára és álmosan felnyög. Hálóinge feljebb csúszik, és fenekének fehérsége kilátszik. Nem hiányzom neki; ölelő karjai nem keresnének a széles ágy másik oldalán, hogy megtalálja szerető melegségemet. Már tíz év óta nem alszunk ugyanabban a szobában.

Ha szerencsém van, az ajtaja kissé nyitva marad, és futó pillantást vethetek mezítelen bőrére.

Ma reggel is, mire lejön a konyhába, már a bundáskenyeret sütöm a serpenyőben és szerető mosollyal és gyengéd öleléssel fogadom érkezését.

Ha valaha is arra kerül a sor, feleségem lesz az alibim.

Kemény munka és szorgalom eredményeket hoz. Az elfogadott pénzcserélési köztudat szerint, a tárgyak és eszközök igazi értékét egyedül a befektetett munka növeli. Az érték új munkán keresztül adódik az eredeti értékhez, a többi mind manipuláció, felfújt vagyon, meghamisított könyvelés, megvesztegetés és korrupció.

Senki nem emlékszik többet a tízparancsolatra, ne lopj, és ne kívánd szomszédod tulajdonát.

Vallás a tömegek ópiuma. A mi társadalmunk ennek a legtökéletesebb manifesztációja. Megyek hazafelé. Tiszteletreméltó állampolgár vagyok, egyetlen folt nélkül a lelken és soha meg nem szegtem a törvényt. Nincs büntetett előéletem. Senki nem fog gyanúsítani Ammerman meggyilkolásával.

A gyilkos cső a kabátujjamba van feldugva és közeledek a parkolóhoz, ahol a kocsimat hagytam. A könnyű reggeli csepergés állandó esőre erősödik, ami kegyelettel teljesen elmosza nyomaimat, minden evidenciát, a szagomat, és lábnyomaimat és kiegyenesíti a letaposott fűvet. Az egekből küldött áradat megtisztít és eltörli a bűnöket.

— Áldásos ómen, — elmélkedem fellengzősen. — Tetteimet egy felsőbbrendű égi hatalom szentesíti. Nincs semmi okom, hogy kutyás rendőrök és fogukat vicsorgató nyálas véredek miatt aggódjak. Útjukat veszítve és zavarodottan reménytelenül fognak nyüszíteni és én szabad leszek, mint a madár. Mint egy sólyom, ami lecsapott, hogy igazságot szolgáltatson és ítéletet hozzon a gazemberek és a lelkiismeretlenek tömege felett.

Második Fejezet

Darien városában, Connecticutban, gyilkosság talán tíz évben egyszer történik, és még akkor is csak közvetlen családtagok között. Huszonöt évvel ezelőtt egy fiatal rendőrt agyonlőttek, ahogy egy fegyveres rablást próbált megakadályozni. Tíz évvel ezelőtt egy fogadott fiú megölte örökbefogadó szüleit. Öt évvel ezelőtt egy féltékeny férj megölte csalfa feleségét. Nem sok eset arra, hogy a városi fizetett alkalmazottainak listáján egy teljes munkakörű gyilkosságokra specializálódott detektívet megindokoljanak.

A gyilkosságoknál jóval gyakrabban fordul elő, hogy halott tetemeket találnak a város határain belül. Egy gyors lekanyarodás az államok közötti hatsávós gyorsútról, egy hirtelen balrafordulás a Corbin sikátorba, és a posta épülete mögött ott áll egy szemétkerítő tartály. A szemétkerítő kedvenc helye a New Yorki gengsztereknek és bérnyilkosoknak, hogy beledobják áldozataik hulláját, akiket a hatalmas metropolis körüli három állam területén valahol máshol ölnek meg.

Miután megtalálták a szerencsétlen fickó, vagy a sajnálatos dáma hullaszagot árasztó maradványait, a tetemet a városi hullaházba fuvarozzák. Ha szervezett bűnözés részvételének gyanúja merül fel, az FBI veszi kézbe az ügyet, és a Darieni rendőrség munkája mondén papírmunkára degradálódik.

Három évvel ezelőtt egy fiatal nő egy üveg ásványvizet vett és kiváltotta Valium idegcsillapító receptjét a helybeli CVS gyógyszertárnál. A kis nő keresztül botladozott az Old Kings Highway úton, megpihent az erdőben a Goodwives folyócska mentében és a gyógyszeres üveg összes tablettáját beöntötte a szájába.

Egy moszatos sziklára telepedve a leányka hamarosan mély álomba merült.

Hat hónappal később fiúk, akik pikát játszottak a fák között megtalálták a fiatal nő maradványait. Csúnyán lebomolva a vízben, a teknősbékák már régen megették húsának nagy részét. Morgan detektívnek kétszáz munkaórájába került, hogy azonosítsa az áldozat személyét. A szerencsétlen leány vérfagyasztó esete hat hónapig tartotta a detektívet elfoglalva. Minden lehetőséget ki kellett, hogy vizsgáljon, legyen az gyilkosság, öngyilkosság, asszisztált öngyilkosság, megbecstelenítés és ölés, baleset, vagy Isten akaratából bekövetkezett balvégzet. Morgan detektív alapos munkát végzett, a szó szoros értelmében véve, egyetlen követ sem hagyott megfordítatlanul.

Morgan detektívnek megvolt a maga baja, a lánya Glória, akit az áldozathoz hasonlíthatott, és akiért aggódnia kellett.

Morgan tudta, hogy a halott fiatal nő valakinek a leánya lehetett. Valakinek, akinek hiányzott. Extra erővel feküdt rá a gyilkos keresésére, de a végén csak alá kellett írnia a jelentést, hogy a halál oka öngyilkosság lehetett és nem volt ok, hogy bármi bűntényt feltételezzenek.

Morgan nagyon csalódott a saját maga hozott végleges konklúzióban. Ha a dolgok nem fordulnak jobbra, találgatta szomorúan, lehet, hogy áthelyezik Stamfordra, ahol a gyilkosságok hetente fordulnak elő és naponta lövöldöznek a törvény embereire.

—

Isteni gondviselés jóvoltából, vagy csak tiszta véletlenségből, szerencséje jobbra kezdett fordulni. Ma reggel munkába menet, Dávid Morgan detektív egy apró kutyust látott az út szélén. A kicsi állat beletekeredett saját pórázába, és a póráz valamibe be volt akadva, amit Morgan detektív nem látott.

Meg kellett állnia, kivizsgálnia a helyzetet, kiszabadítani a kutyát és le kellett ellenőriznie a kutya azonosító fémlemezét. Fiúkutyának vagy lánynak, de nem lehet egy személynek tekinteni, legyen szuka, ha nőstény és legyen kan, ha hím. Mi különbséget jelentene? Nem hagyhatja ott az út szélén elveszni. Valaki elűti, és mindamellett, kiírhat egy büntetést a tulajdonosoknak és megbírságozhatja őket, hogy szabadjára engedték kedvencüket, és máskülönben is. Legalább lesz valamit csinálnia, hogy elűzze unalmát, ami az előtte álló huszonnégy órás nyomozó műszak alatt minden bizonnyal máskülönben gyötörné.

A detektív lelassított, két jobboldali kereke legördült az útról, csikorogva megcsúszott a padkát borító sóderen és a kocsi megállt. Kávés pohara után nyúlt, kiugrasztotta tartójából és kortyantott belőle. Az ital forrónak érződött, mintha most főzték volna. Glória csinálta neki. Western omlettet is kavart hozzá, koleszterinmentes mütojából és egészséges, apróra szeletelt zöldségekből.

— Apuci, ne edd örökké azokat a zsíros fánkakat a rendőrpáncsnokságon, — figyelmeztette. — Nem tesz jót neked. Tele vannak cukorral és értéktelen kalóriákkal. A te korodban nagyon kell, hogy nézd, amit eszel. Ne siess, hogy eltömődött ereidet minél hamarabb felvidd a szemételek égi gyorsbűféjébe odafenn.

Oh, igen. Glória túl sokat aggódik miatta. Igaz, hogy anya nélkül nőtt fel. Dávid Morgan felesége nyomtalanul eltűnt, amikor a kislány még csak tizennyolc hónapos volt. Nem csoda, hogy a leány ragaszkodik ahhoz, ami megmaradt neki.

Igaz, egy nő mindig volt a házban, pedig Dávid soha nem nősült újra, nem volt állandó partnere sem, akit Glória anyjának, ha mostoha is, hívhatott volna. Nők beköltöztek hozzájuk és magukkal hozták a saját problémáikat. Saját gyerekeiket,

idősebb ebadtákat, akik nem törődtek a kisleánnyal, aki bosszantó koloncként megmaradt, hogy zavarja az elfoglalt felnőttek sebesen zajló életét.

Glóriának volt egy furcsa szokása. Meglehetősen szokatlan egy zsengekorú kislányhoz, Glória kedvelte az idősebb férfiakat és bízott bennük. Melléjük szokott kuporodni, még egy idegen mellé is, aki először tette tiszteletét a háznál, és beszédbe elegyedett vele.

— Mi a neved, aranyos kislányka? — Ráharapva a csalira a kiválasztott alany mindig ugyanazt a kezdőmondatot használta.

— Glória. — Glória bólintott.

— Hány éves vagy? — a horogra akadt alak folytatta minden alkalommal.

— Hat.

— Hányadik osztályba jársz?

Ennél a fázisnál, Glória mindig sanda oldalt pillantást vetett a férfire, akármelyikre, aki leült vele beszélgetni, és durcásan elhallgatott. Arckifejezése azt látszott tudtára adni a kérdezőnek. — Te buta füles, nem tudsz ennyit kiszámolni magadtól?

Amikor Glória rájött, hogy a férfi csak kifogást keres, hogy abbahagyja a purparlét, és távozni akar, akkor és minden alkalommal, előhozakodott a mindig feltett nagy kérdéssel. — Láttad az anyukámat? Tudod, hogy hol van?

Még akkor sem, sok évvel ezelőtt sem voltak csodák. A férfi, akiről Glóriának legtöbbnyire fogalma sem volt, hogy kicsoda, nem ismerte sajátosságait, kvalifikációit, hogy egy ilyen súlyokkal megrakott kérdésre válaszoljon, nem tudott választ adni, de a próbálkozás megérte a belefektetett erőfeszítést.

Glória minden alkalmat megragadott édesanyjának a megtalálására, bár édesapja már hosszú idővel ezelőtt megmagyarázta neki.

— Mami itt hagyott minket. Nem tudom, hogy miért. Soha nem mondta meg nekem. Egy este kiment tejért. Gyalog akart elmenni a delikáteszen üzletbe a Post Road sarkán a vasútállomás mellett, és soha többé nem tért vissza.

— Papa, kerested anyut?

— Igen. Kerestem. Hosszú éveken keresztül. Hiányzó személy bulletint tettünk közzé az ország összes rendőrségén és minden bűnüldözési szakosztályon készenléti jegyzékben tartották fényképét.

— Igen, papa, — nem teljesen értve a felhozott fogalmakat a kislány kissé értetlennek látszott, — de te kerested-e személyesen? És miért hagytad abba keresését?

— Régen volt, — Dávid Morgan detektív sóhajtott és el akarta üzni a lelkébe belopódzkodott büntudatot és a megbánásokat.

A kutya meglátta Morgant és nyüszített és két lábra állva próbálta kiszabadítani mellső lábait. De korlátozott mozgásképeségével csak a farkát tudta csóválta és izgatottan vakkantgatott.

Morgan meglátta, hogy mi fogta le a kutyát. Hanyatt kiterülve az iszapban és arccal felfelé, egy férfi feküdt a vizesárokban. A dús vegetáció részlegesen eltakarta ökölboszorított kezét, amiben a póráz végét tartotta.

— Mi a baj? — Morgan lehajolt és meredten nézte a fekvő férfit. — Megsérült? Segítségre lenne szüksége? A Darieni rendőrségnél detektív vagyok.

—

Ötvenhárom éves kora ellenére Dávid Morgan kitűnő fizikai kondícióban volt. Versenyilgabeli súlyemelő volt fiatalabb korában, széles vállakkal rendelkezett és bicepse harminchat centiméter átmérőre dagadt, ha megfeszítette. Vastag oroszlánsörény díszelgett a kobakján, amit Grecian formulával barnásveresre festett és teljes körszakáll fogta körbe állát, amit fél centi hosszra vágott, de meghagyott feketeborsszerű csíkokkal tarkított őszes fehérnek.

Dávid Morgan jóképű férfi volt és imádta a nők minden korosztályát. Állnév alatt könnyűvérű rosszlányokkal randevúzott az interneten, vagy olcsó örömlányokat szedett fel az országúti pihenőknél. Akiket lefényképezett, mindenféle mezítelen pozíciókba, belevéve a képekbe saját magát is és felhasználva szex alkalmatosságainak és gumi péniszeinek elismerésre méltó kollekcióját.

Nem volt olyan szoknya, aki Dávidnak ne tetszett volna, és akivel ne szeretett volna lefeküdni. Buja vágytárgyainak hosszú listája magába foglalta szomszédjának feleségét is, Mónika Gardner-t.

— A flörtös szuka, — Dávid morogta, de visszanyerve józan értelmét próbálta magától elhessegetni kéjsóvár gondolatait és parázna kalandjainak emlékét. Becsületére legyen mondván megpróbált a maga előtt lévő potenciális problémára koncentrálni, a férfire a vizesárokban és a bőrszíjba belegabalyodott kutyára.

A protokoll kedvéért, hogy kidomborítsa leletének fontosságát, a helyzetet bejelentette adó-vevő rádiójának mikrofonján, amit állandó jelleggel kabátja gallérjára erősített.

— Ember az árokban. Apró kutya vigyázza. Ki fogom vizsgálni a helyzetet. Vége.

A válasz sziszegve jött vissza az éterből. — Szüksége van segítségre? Vége.

— Igen. Küldjön egy járőr kocsit. — Dávid tudta, hogy pontosan hol vannak és habozás nélkül rávágta. — Goodwives Road út, közel a Sunswyck keresztezéshez. Vége.

— Vettem. — vette tudomásul a sziszegő hang a kérelmet.

Morgan detektív első megérzése, azt sugallta neki, hogy a férfi még életben van. Szívroham, hívjon azonnal mentőt és minden rendben lesz. Morgan lehajolt és hogy

közelebről megnézzé és szélesre tárgult szemekkel a fekvő férfi meredten visszanézett rá.

— Hunyorítsd egyszer, ha hall, — Morgan a férfi pulzusáért nyúlt, hogy kitapints.

Nem kapott választ, de tágra nyílt pupilláiban tisztán látta a dühöt és az ijedtséget. Pulzusa gyenge volt és ugrált. Morgan visszament a kocsihoz és bekapcsolta központi adó-vevőjét. — Ashley, drágám, küldjön egy mentőt, de siessen, a beteget azonnal el kell juttatnunk a szívosztályra.

— Már megy is, az Elsősegély Állomás csak öt percre van. — Ashley, a fiatal diszpécserlány engedelmeskedett. — Megadom nekik a sürgősségi kódot.

Dávid elővette digitális kameráját és fényképezni kezdett. Az áldozat felfűvódott, jól táplált egyénnek látszott. Tripla tokája alatt a nyakán, közel a nyaki ütőeréhez kis folt látszott, ami kevésbé volt fényes, mint a bőr többi része. Az illető bőrén volt egy általános nedves csillogás, izzadság, ami még nem száradt fel, de a folt, furcsa alakú, összemaszatolt és kicsi, száraznak látszott és tompának.

A folt közepén parányi luk látszott, mint valami bogárcsípés, de nem volt feldagadva és nem látszott véresnek. Semmi jelentős, Dávid Morgan gondolta, de azért lefényképezte az apró sebet.

Kifeszítette a férfi ujjait és a kutyát betette a kocsiába. A kis állat ugrált és siránkozó és követelőző vékony hangon ugatott.

— Csönd, — Dávid rászólt a kutyára. — A gazdád jobban lesz.

Az önkéntes, Post 53 EMS elsősegély állomásról megérkezett a mentő, és közvetlen mögötte a rendőr kocs. A segédmedika sietve előhúzta a hordágyat, ketten kiemelték a férfit az árokból, és egy orvos adrenalin injekciót szúrt a nyakába.

— Nem ott, — a detektív próbálta megállítani, de elkésett. A tű pontosan ott hatolt bele az áldozat nyakába ahol a kis szúrást látta és feltételezett evidenciája tönkrement.

— Mit mondott? — a fiatal gyakorló orvos kérdezte.

— Azt hittem, hogy láttam egy behatolási sebet a nyakon, pontosan ott ahol beledőfte az injekciós tűt.

— Sajnálom, de én nem láttam semmit. A beteg élet volt kockán és gyorsan kellett cselekednem. — A medikus vonogatta a vállát. — De ne aggódjon, ha életben marad minden kérdésére válaszolni fog.

Egy rendőrőrmester sárga büntett színhely szalagból kordont húzott a terület köré.

— Mit csinál? — Dávid lépett közelebb hozzá.

— Lezárom a büntett színhelyét.

— Honnan tudja, hogy büntett lett elkövetve?

— Sehonnan. — az őrmester vigyorgott. — A szabályzat megköveteli, hogy minden lehetőséget biztosítsunk. Így később visszajöhet, Sherlock, csak hozza a pipáját és a nagyítóját és nyugodtan kutathat evidencia után.

Természetesen a kakaskodó őrmester csak csúfondároskodott. Gyilkosságok nagyon ritkán történtek Darienben és Dávid Morgan detektívet inkább megrögzött szoknyavadásznak tartották, mint szakavatott bűnügyi nyomozónak.

Harmadik Fejezet

Foglalkozása szerint Mónika Gardner ingatlanügynök volt. Magas, csontos, angolszász típus, negyvenkét éves és gyermektelen, Mónika életében nem dolgozott, még egy napot sem rendesen.

Mónika az adott pillanatban egy bárszéken ült Smokey Joe Autentikus Angol tavernájában. Keresztbevetett lábak, hosszú és izmos combjai közszemlére téve, Mónika lazított. Három listázáson ment keresztül ma reggel és ebédjéhez valami erős italra volt szüksége. Szeme sarkából meglátta közvetlen szomszédját, Dávid Morgant, ahogy az bejött és leült egy távoli sötét sarokban lévő asztalnál, ahonnan direktbe rálátott a férjivécé ajtajára.

Mónika már elfogyasztotta rostonsült malachús szendvicsét, körbeforgott a bárszéken és szemét rámeresztette Dávidra.

— Halló, szomszéd. — mondta barátságosan, és a félig kiivott margarita italt lezseren lötyögtette poharában.

Dávid és Mónika már régen ismerték egymást. Mónika férje, Myron Gardner és Dávid Morgan szomszédos házakban nőttek fel, amit később beörökölték édesanyaiktól. Ugyanabba az iskolába jártak, a Darieni gimnáziumba, a Nutmeg Lane fasorban. Két évvel idősebb lévén, Dávid állandóan terrorizálta fiatalabb szomszédját, Myront, a strébert, aki a fizikát és a matematikát szerette jobban, és nem az amerikai futballt és a lányok kergetését.

— Myron, — Dávid rendszerint felsőbbbbséges hangnemben és beképzelt pozitúrában kezdett ki a nála kisebb fiúval. — Megfektettem Sophie Cutlert. Sophie be van örülve értem. Myron, te mikor fogsz megdugni egy nőt? Te még mindig szűz vagy, Myron? Pornó magazinokat olvasol a szobádban és mindenkinek azt mondod, hogy az integrálszámítást tanulmányozod?

A hódítások kétségbe vonható meséit illetően, amik általában a női nem érettebb tagjait foglalták magukba, Myront nem lehetett könnyen elképesztetni. Felelt, de szavait szardónikus kihívás festette alá, amivel nevetségessé akarta tenni a kérdezőt.

— Sophie nem Bunkó Billnek a felesége, a városi kutyapecérnek? Ha Bill megfog, a többi lefogott korcskutyával együtt bezár a kutyakarcerbe, és ki fog sterilizálni, hacsak anyád ki nem fizeti a büntetést, amit duplán fog követelni érted.

— Te hülye köcsög, abszolút nem értesz a nőkhöz. Még mindig sokat kivered magadnak? — Dávid próbált felül maradni véget nem érő tinédzservetélkedésükben, hogy egy életre megalapozza a felsőbbbségi totemoszlop sorrendjét.

— Ne felejtse el mosogatólével kiöblíteni neki mielőtt cunnilungus-t hajtasz végre rajta. — vágott vissza Myron.

— Cunni... micsodát? — Dávid kérdezte zavarodottan és megállt a mondat közepén.

— Ne fáraszd magad, te tudatlan fajankó. — Myron felelte és álláspontját demonstrálva pimaszul szája elé tette két kifeszített ujját és ki-be öltögette a nyelvét, mintha macska nyalogatná a tejet.

— Hülye fasz, — Dávid vágott vissza. — Csak impotens buzeránsok nyalják ki a nőknek.

— Csak játssz elegendő amerikai futballt és nyomogasd a súlyokat. Ha meglesz a hozzávaló erő, és eléggé összeverték a fejed lehet, akkor majd talán megfelelsz rendőrnek. — Myron morogta és visszahátrált a házukba és újrakezdte fáradtságos tanulmányait, hogy megértse a mérnöki elméleteket és formulákat.

— Nem is olyan rossz ötlet egy ilyen alávaló strébertől, mint ez a degenerált tökfaj. — Dávid gondolta, és felesleges mondanunk, hogy ez volt életének legfontosabb fordulópontja, amikor elhatározta, hogy életét a törvény betarttatásának szolgálatára fogja szentelni.

—

— **M**ónika! Milyen kellemes meglepetés. — Dávid arca barátságos mosolyba kerekedett. — Mennyire örülök magát itt látni.

Mónika csábos bólintása, a kacér mosoly, ami a szája sarkában bujkált, egy olyan táncra kérés volt, aminek Dávid nem tudott ellenállni. Felállt és közelebb jött. A pult mellett leült Mónika közvetlen közelében, és lefele nézett, egyenesen bele a mély dekoltázsba a nő szépséges keblei között. Dávid nem tudhatta, hogy Mónika vajon szilíciumgumi betétet csináltatott vagy keblei eredetiek voltak. Valódi-e vagy hamis, nem számított, kora ellenére Mónika ütközői keményen álltak, kereken és előre. Tiszta dekoltázból és kulcsontokból látszott kirakva az egész. Mónika nem állott egy szégyenlős nő hírében, aki restelkedett volna kivágott blúzt felvenni, ha a helyzet megkívánta, hogy valakinek a figyelmét felhívja magára vagy eladjon egy ingatlant.

Morgan detektív sem volt az a férfi, aki ne tudta volna értékelni a gyengébbik szex kifinomodott szépségességét. Sikerének titka őszinte lelkesedésében rejtett. Minden

nővel elhitette, akivel valaha is beszélt, hogy az illető hölgy volt a legszebb a világon, a legvonzóbb külsejű, ami valaha is létezett. Legalább is ennek a sportos kinézetű, középkorú, de még fontosabban nőtlen és partiképes törvényembernek a szemében.

— Mi szél hozta ide a Smokey Joe tavernába? — Mónika turbékolta lágyan Dávid fülébe és aprót kortyantott martini italából. — Azt hittem, hogy ma szolgálatban van.

— De igen, szolgálatban vagyok, — Dávid sóhajtott lemondóan. — Miért?

— Láttam, ahogy elment munkába ma reggel. — Mónika felelte és szinte észrevehetetlenül elpirult.

Kissé ferdén tartva a nyakát Dávid az egyik szemét a vécé ajtaján tartotta. A Mónikával való társalgás elvette a figyelmét és próbált összpontosítani. Ki kellett vizsgálnia a tavernából a rendőrfőnökhöz érkezett panaszt.

— Ma reggel? — ismételte szórakozottan. — Mit látott ma reggel?

Dávid tudta, hogy a Gardner rezidencia nagyhálósobájának ablakából kitűnő rálátás nyílik az ő hálósobájára. Mónika néha vigyázatlanul rajta hagyta a villanyt és nem húzta be a függönyöket, amikor vetkőzött. — Ez az ostoba férj, ami ennek a nőnek van. Miért nincs gondja, hogy a roletta lécei le legyenek húzva? — Gondolta és felidézte magában a beszélgetést, amiben Mónika félreérthetetlenül jelezte, hogy nem lenne ellenére, ha Dávid több érdeklődést tanúsítana iránta.

— Rövidesen ráhajtok és ajánlatot teszek neki. — Dávid latolgatta magában alattomosan és átmenetileg elfelejtkezve feladatáról csábosan suttogva bókolni próbált Mónikának. — Mónika, maga még mindig olyan fiatalnak néz ki és elbűvölőnek. Éppen úgy, mint ezelőtt húsz évvel, amikor férjhez ment Myronhoz és beköltözött a házába. Mondja, mi a titka örök fiatalságának?

Egy álszemérmesen ravasz mosoly, a gyöngyfogak kivillantása, Mónika állta Dávid provokáló tekintetét. Eszébe jutott Dávid volt felesége, Kati. Mónika soha nem tudta elhinni, hogy egy fiatal anya, akinek kisbaba leánykája az életet jelentette, hogy egy ilyen otthonülő és odaadó személy, mint Kati, a saját akaratából ott tudná hagyni karon ülő apró gyermekét.

Ez is húsz évvel ezelőtt történt. Kati többet soha nem vette fel a kapcsolatot sem a férjével, sem a leánykájával, egyetlen egyszer sem. Soha nem küldött egy képeslapot sem, se a feladó címével, sem a nélkül. Hivatalosan és minden kétségen és gyanún kívül Dávidot soha nem vádolták, hogy valami köze lett volna fiatal felesége eltűnéséhez.

Hová mehetett volna Kati? Las Vegasba, ahol táncosnő lett volna belőle vagy prostituált. Nem, Kati nem volt ilyenfajta nő. Gimnáziumi szerelme volt Dávidnak, és úgy látszott, hogy egy életre összekerültek. Dávid számtalan történetet mesélt Myronnak Kati szexuális energiájáról és jártasságáról, magas intenzitású szerelmeskedéseikről, ahogy a nő szemei fennakadtak, amikor Dávid mélyen benyomta neki, és ahogy szélesre széttett lábai Dávid széles vállain rugdalóztak, és ahogy feneke vonaglott Dávid lehengerlő súlya alatt.

Oh, Dávid, micsoda egy szégyentelen dicsekvő, akinek nincsenek gátlásai és semmi szándéka, hogy megőrizze a tisztesség bármi látszatát is.

Mónika belegondolt, milyen történeteket mesélne róla, ha valaha is engedne és bedőlné Dávid követeléseinek és elfogadná ajánlatát. Csábítóan fenntartás nélküli, amilyen a férfi volt, és amennyire Mónika szerette volna, hogy levegyék a lábáról, nem számíthatott titoktartására. Dávid az első adandó alkalommal elmondaná Myronnak, hogy megfektette feleségét.

Mónika csak incselkedni szeretett Dáviddal. Szerette szemében látni a kielégítetlen vágyat, dédelgette magában a tudás utolérhetetlen örömét, hogy Dávid akarta őt és nyugodtan lengethette orra előtt az érzéki ígéret mézesmadzagját. Kielégítetlen és lehetetlen, a flörtölés ígéretős játéka jobb volt, mint a beteljesedett szerelmi viszony, ami amúgy is, Dávid esetében a végén mindig, megromlott és besavanyodott.

—A titkom? Az én titkom, az én bensőmből jövő boldogság. — Mónika felelte és nyelve sikamlós hegyét bedugta a margarita koktéliba. — Hogy megelégszem azzal, aki vagyok, hogy minden reggel azzal a jóleső érzéssel ébredek, hogy az új nap életem eddigi legszebb napja lesz. Szeretek élni. Senkivel sem állok neki vitatkozni és senkinek sem akarok a kedvében járni.

— Hogy van az én drága haverom, Myron? — Dávid kérdezte és egy centire megemelkedett üléséből. Vigyázó szeme az idős férfit követte, aki kinyitotta a toalett helyiség ajtaját és lassú, sietés nélküli, de óvatos, körültekintő módon bement rajta.

— Myron? — Mónika kihalszott egy húszdollárost a ridiküljéből és a bankót a pultra dobta. — Myron jól van. Minden reggel előttem kell fel, megcsinálja a kávé, bundáskenyeret süt és kitölti a narancslevet. Mindig szereti valami finommal kezdeni a napot.

— Tényleg? — Dávid kérdezte, de az esze valahol máshol látszott kódorogni. — Ma reggel is?

Mónika neheztelő pillantás vetett Dávidra. — Miért nem jön át hozzánk és kérdezi meg tőle maga? Maguk ketten gyakorlatilag együtt nőttek fel. Olyanok, mint két testvér, és mégis soha nem csinálnak semmit közösen.

— Ma este szolgálatban vagyok. — Dávid kapott azonnal az ajánlaton. Mónika már nagyon régen szemezett vele, és az asszony nézésében ott égett a vágy, hogy táncolhasson vele a tollasbálban. — Még ma megteszem a lépést feléje. — fontolgatta álmodóan. — A végső csínyem lesz, hogy elszerelmeskedem a nejét, hogy megbüntessem Myront, amiért olyan nagyon többre tartja magát nálam, és annyira magasabban az én intelligencia szintem felett. — Képzeletben maga elé idézte Myron bután megdöbbszent arcát, ahogy féltékenységtől gyötörtén megtudja, hogy régi főellensége éppen megbecstelenítette a feleségét. Belsőleg rémségesen örvendezett, de kívülről csak halvány mosolyt mutatott Mónikának. — Ma este sajnálatosan nem

mehetek, — folytatta, — de holnap este nagyon örvidenénk, ha tiszteletemet tehetném régi barátommal és gyönyörű feleségével megihatnánk egy pohárral.

— Glóriát is hozza magával. — Mónika kellemetlen rezonanciát érzett, egy disszonáns reakciót a kockázatos kihívásra, ami rendőrszomszédjának mély baritonjából gomolygott feléje. Megrettent és elrejtőzött a felszínes erkölcsösség védőfátyla mögé, és próbált elevickélni a férfi kéretlen bókjainak közeléből, és ahogy befejezte a megkezdett mondatot, a kikapós bujaság fénye kialudt a szemében. — Olyan kedves fiatal hölgyé cseperedett fel a szemünk láttára.

— Igen valóban, felcseperedett. — Dávid itt megállt, hogy összeszedje széjjelszaladt gondolatait. — Átjövünk, és ott leszünk. Mind a ketten. De ne készítsen vacsorát. Csak néhány koktélt, esetleg egy pohár bort. Semmi szükség, hogy országos ünnepséget csináljon Myronnal való kibékülésemből.

Két perc telt el, és az idős úriember, aki öt perccel ezelőtt bement a mellékhelyiségbe, még mindig nem jött vissza. Dávid nem engedhette az alkalmat kicsúszni a kezéből. Azonnal kellett cselekednie és meglepetésszerűen. Tétova lépést tett a vécé felé, visszafordult Mónikához és bocsánatkérően motyogta. — Bocsásson meg, drágám, de hív a kötelesség...

Mónika szemei kikerekedtek. Micsoda egy idióta. Sürgősen vécéznie kell és még az engedélyemet kéri. Mivé kezd már válni ez a világ?

— Értem, — morogta méltatlankodva, — hát menjen, ha szükséges.

— Nem olyan szükség, — David vérveresre pirult. — Rendőrségi szükség. Lesben állási őrsgben vagyok.

— A vécében? — Mónika szőke hajtincsei reszkettek, mint egy aranykoszorú mirtuszágai, ahogy hitetlenkedve rázta a fejét.

Dávid eltűnt. Bement a mellékhelyiségbe és az ajtó bezáródott mögötte. A bártender meghozta a húszasból visszajáró pénzt és Mónika kitett neki három dollár borravalót és kihörpintette margarita koktéltjét. Saját gondolataiba látszott elmerülve, az irodai alkalmazottak zajosan fecsegő és izgága tömegében, akik gondtalanul fogyasztották szendvicseiket és öntötték le torkukon jégkockákra öntött kavart viszkijeiket.

—

A mellékhelyiségen belül két vécéfülke állt, az egyik rendes nagyságú, szűk és összezsúfolt, a másik tágas és luxus módon kialakított a rokkantak számára. Két vizelde is volt a falra függesztve, és ott álltak használatlanul. A férfi, aki nemrégén jött be a kisebbik vécéfülkébe, semmiféle áruló hangot nem hallatott, hogy csinálna is valamit.

Dávid elment a vécéfülke ajtaja előtt és benézett az ajtó és a keret közötti keskeny résen. Félszeg mosollyal a szája sarkában a férfi várakozva gubbasztott a kagyló szélén és Dávid bátorítóan kacsintott neki. A pillanatnyi kontaktus után Dávid bement a rokkantak fölkéjébe.

Bent leült; nadrágját nem húzta le és a sliccét is zárva hagyta, és lábfejét az elválasztófal közelébe csúsztatta. Ülőhelyzetéből láthatta a másik cipőjét, ahogy az idős férfi könnyedén dobolt a lábával, minden ritmus nélkül, csak három-négy elnyújtott toppantást, ami hiányolt bármi dudorászást vagy éneklő ütemet. A férfi üresen töltötte idejét és nem szórakoztatta magát valami buta énekkel, amíg feltehetően várt, hogy nyomni tudjon.

Dávid odébb csúsztatta jobb lábán a cipőt, közvetlen a választófal alá és három-négyszer ugyanúgy toppantott, mint a másik. A férfi lehajolhatott és kinyúlhatott, mert négy ujjá megjelent a cipő mellett és gyere ide hozzám módon billegtette az ujjait hozzá.

Dávid is lenyúlt és keze fejének hátával megérintette a férfi ujjain a bőrt.

A férfi halk, elfojtott hangon beszélni kezdett. — Gyere ide át, szeretnék veled találkozni.

— Itt több hely van. — Dávid suttogta vissza. — Nyitottra húzom a reteszt, gyere be, és jót szórakozunk.

A férfi felállt. Lehúzta a vécét és kilépett a fölkéből. Körbenézett, hogy nincs-e valaki a közelben és rátette kezét a rokkantak vécéfülkéjének a kilincsére. Az ajtó engedett és a férfi bement.

Bent Dávid Morgan civil ruhás detektív állt előtte. A detektív megvillantotta rendőrijelvényét és rideg hangon bejelentette. — Darieni rendőrség, nyilvános helyi parázna viselkedésért letartóztatom, de jogában áll, hogy hallgasson, és ügyvéd jelenléte nélkül ne válaszoljon a kérdéseimre.

— Kérem, itt tévedésről van szó. — a férfi tiltakozott. — Csak most jöttem be az ivóból és azt hittem, hogy a fülke üres.

— Igen, — Dávid jeges gyűlölettel nézett vissza a férfire. Szívből utálta a homokosokat. Képtelen volt megérteni, hogy bármilyen normális férfi vonzódhasson egy másik férfihez. Amennyire szerette a nőket, annyira utálta a köcsögöket, a másokat, a gyümölcstésztákat és a beteges hajlamúakat. Öröme, hogy letartóztassa őket messze túllépett a jól végzett munka kötelességének határain. Úgy érezte cselekedetével magát a társadalmat tisztítja meg a szeméttől és a degeneráltaktól.

Dávid lekapcsolt derékszíjáról egy bilincset és megmutatta a letartóztatottnak. — Kivezethetem magát innen könnyen vagy küszködve. Hátracsavarhatom a kezét, rátehetem a vasakat és mindenki szeme láttára kirángathatom magát innen a vécéről, a barátai, munkatársai és üzletfelei előtt, vagy, — és itt Dávid nagylelkűen vigyorgott. — Vagy maga kooperál, és mint két idegen megyünk ki innen, és a karperecek nélkül elkísérem magát a kocsimhoz.

A férfi gyakorlatias gondolkozású egyén lehetett. Aligazgató volt a Plazma Hegesztő Vállalatnál; beosztottai lehettek a tavernában, és valóban láthatták volna, ahogy elvezetik. Ezt semmi esetre sem akarta.

— Rendben, megfogott, — bólintott. — Beismerem tévedésemet és kifizetem a bírságot. Mekkora összegről van szó?

— Ötszáz dollár általában. — Dávid eltette a bilincseket. — De egyszer meg kell, hogy írjuk a jelentést az őrszobán. Utána adok belőle magának egy példányt és meg kell, hogy jelenjen a bíróságon és a bíró fogja eldönteni a büntetés végső összegét.

— Elfogadhatónak hangzik, — a férfi felelte türelmetlenül. — Essünk minél hamarabb túl rajta. Két órakor igazgatói konferencián kell részt vennem.

Kint a parkolóban Mónika éppen szállt be bérelt Cadillac kocsijába, és meglátta Dávidot egy idegen férfivel. A férfi jólöltözött és jóképű úriembernek látszott, orvosnak vagy ügyvédnek tisztos, őszülő halántékával, vagy egy befutott üzletembernek. — Talán új a környéken és egy joggal feltételezhető kliens és lehet, hogy ingatlant akar majd vásárolni. — gondolta Mónika és hallót intett a két férfinak.

De Dávid nem intett vissza. A férfit lenyomta a hátsó ülésre és bevágta a kocsiajtót.

— Ostoba, — Mónika sértődötten megrándította a vállát. — Micsoda egy bunkó fakabát.

Negyedik Fejezet

Hans Gruber, Darieni rendőrfőnök szeme követte Dávid Morgant, ahogy a detektív bekísért egy előzetest. — Dávid, gyere be a szobámba, — intett neki, — de azonnal, sürgős ügyben kell beszélnem veled.

David odavezette a letartóztatott Plazma aligazgatót egy fémszékhez, ami partnere Becky Bannister íróasztala mellett állt. — Üljön le, — mondta neki. — A tizedes nőnek mindent elmondhat. Majd ő kiállítja a papírokat és megírja az idézést.

Becky, egy magas és vonzó külsejű barna teljes rendőrszerelésbe kiállítva, abbahagyta széke két hátsó lábán balanszírozást és a szék két első lába tompa puffanással ütődött a linóleum padló koszos keménységéhez.

— A vád? — kérdezte.

— Parázna viselkedés nyilvános mellékhelyiségben. — Gruber rendőrfőnök irodája felé siettében, Dávid visszapillantott a háta mögött. — Csalogatás és szemérmetlen bujálkodás, a szokásos szex vétségek teljes skálája.

A férfi leült. Becky előhúzott egy beidézési tömböt és szarkasztikus pillantást vetett a vádlott felé. — Remélem, hogy a véletlenség, hogy nő vagyok, nem fogja zavarni magát. Csak a munkámat végzem, és nem török pálcát senki viselkedése felett. Az egész csak egy kisebb kihágás, egy erkölcssértő viselkedés, amiért csak pénzbüntetés jár. Higgye el, láttam már ennél sokkal rosszabbakat is.

Becky felvette golyóstollát, restelkedve összeráncolta homlokát és az orra alatt morogva fejezte be a gondolatot, — és lefeküdtem ennél sokkal rosszabbakkal is.

—

Gruber rendőrfőnök, a két méter magas százhusz kilós óriás, Teuton DNA örökséggel az ereiben, felemelte kezét és intett Dávid Morgannak, mielőtt a detektív le tudott volna ülni a szobájában.

— Gyere be egy percre. — mondta száraz hangon.

Dávid ugrott, és ahogy belépett főnöke ajtaján kissé kapkodva szedte a levegőt.

— Dávid, le se vedd le a kabátodat, — Gruber kezdte és szigorú arccal méregette a detektívet. — Hajts át a Stamford kórházhoz és keresd meg a városi halottkémét a hullaházban.

— Uh, oh, miért? — Dávid krákogott aggódva. Néhány órányi nyugodt irodai munkát remélt, hogy viccelődhessen a kollégáival, de legfőképpen pajzán cukkolódással udvarolni akart Melindának, a huszonkét éves titkárnőnek, a feltornyozott méhkaptár konttyal, aki nemrégiben jött vissza nászútjáról, amit egy Jamaica szigeten lévő nudista üdülőhelyen töltött újdonsült férjével, a város egyedüli állatkitömő mesterével.

— Ki merészelte beadni a kulcsot gyanús körülmények között? — Dávid kérdezte méltatlankodva. — Hogy olyan gyorsan szükségeltetik a rendőrségi jelenlét?

Terpeszállásában mereven maradva a főnök összekulcsolta a kezét a háta mögött és hordószerű mellkasa felháborodva süllyedt és emelkedett. Szája megvető grimaszba torzult és hangja fölényes fensőbbiséggel menydörgött. — Digitálisan rögzített kommunikációs adataink szerint, ma reggel rosszulléti áldozatot jelenttél.

— Igen, főnök, jelentettem.

— Az illetőnek nem jött be. Kórházba érkezése előtt meghalt.

— Sajnálom hallani, — Morgan detektív próbálta kiokoskodni, hogy hova akar főnöke kilyukadni ezzel a nem várt kéréssel. Dávid gyilkossági esetet remélt, de egy kövér ember az árokban, egy szelíd kiskutya és semmi jele a küzdelemnek vagy verekedésnek, óhaja pillanatnyilag nagyon távoli lehetőségnek tűnt.

— Jelentésedben azt jelezted, — a főnök folytatta, — hogy a férfi feltehetően szívrohamot kapott.

Dávid figyelt és találgatta, hogy a *feltehetően* kifejezés itt milyen súllyal esik a latba. Szubjektív értelmezése a kellemes állapot és egy pofára kapott záptojás közötti különbséget jelenthette. Jobb lesz, gondolta, ha nem szakítja félbe főnökét.

Gruber folytatta. — A legfurcsább az egészben, hogy az elsősegély szoba orvosa, idézem a szavait, nem írhatta alá a halotti bizonyítványt és boncolással egybekötött vizsgálatot javasol. A kórházi feljegyzések azt jelzik, hogy az áldozaton. Mr. Ammermanon, hat hónappal ezelőtt szívkoszorúér katéterezést hajtottak végre és a kardiológus szerint Mr. Ammermannak olyan szíve volt, mint egy versenylónak és a szíverei olyan tiszták voltak, mint egy jól karbantartott gázturbina üzemanyagcsövei. Mellkasi fájdalmai idült emésztései zavaraira és savtúltengésére voltak vissza vezethetők. Semmi oka nem volt, hogy hirtelen meghaljon.

— Bűneset lehet, — Dávid Morgan azonnal felvillanyozódva érezte magát és megszólalt, anélkül, hogy kérdezték volna. — Valaki meggyilkolta. A nyakán láttam egy apró szúrássebet. Benne volt a jelentésemben és le is fényképeztem.

— Na, igen, — Gruber rendőrfőnök sóhajtott empatikusan. — A jelentés. Olvastam a jelentést és nem volt semmi direkt referencia benne, hogy gyilkosságot gyanúsítsunk.

— Igen, főnök, első látásra úgy nézett ki, de máris ott vagyok a hullaházban. — Morgan próbálta védeni magát, mialatt a főnökét sem akarta felbosszantani.

— Természetesen, hogy ott vagy, — Gruber egy pillanatra elernyesztette vádaskodó testtartását és elhallgatott. Az előtte heverő papírokra és dossziéokra koncentrált, amik asztalának négy sarkában toronymagasra halmozottan álltak összegyűlve.

Dávid Morgan remélte, hogy a főnök ezzel a kihallgatás végét és az elengedést jelzi. Megfordult, hogy elmenjen, de a főnök hangja az ajtóban megállította.

— Dávid, — Gruber kiáltott utána figyelmeztetően. — John Ammerman marketing menedzser volt a Barney Értékpapírok finansciális cégnél. Biztos vagyok benne, hogy volt jó néhány ellensége. Próbáld meg ezt a szemszöget. Keress meg néhány ügyfelet, akik jókora összegeket veszítettek jóvoltából.

— Remek ötlet, sir. — Dávid vigyorgott kétértelműen. — Hogyan nem is gondolhattam erre magam is?

Miután a detektív elment, Gruber rendőrfőnök bosszúsan rázta a fejét. — Mindent a szájába rágjak ennek a buta Casanovának? Nem mikro menedzselhetek minden esetet. Nem csoda, hogy ötvenhárom éves kora ellenére még mindig csak egy beosztott detektív. Soha nem lesz belőle kapitány.

—

A Stamfordi kórház halottasházának boncterme normális körülmények között egy csendes, jól szervezett és aszeptikusan tisztán tartott helyiség.

Tetemvizsgálatok között, ez igaz, a szoba csendes és nyugodt, mint egy katakombában, ahol tisztelettel viseltetnek a halottak iránt, de a hullaszemlék folyamán nagyon is nyüzsg benne a tevékenység. Ilyenkor a helyiség a klinikailag steril tudomány barlangja, ahol teljesen semmibe veszik a hozzátartozók érzéseit. Hasítva recsegő fűrészek, éles hangon utasított parancsok, és egy mindent átható szag, a hatalmas terem tele van kíváncsiakkal, akik lévén közel az ebédidőhöz és maguk nemkívánatos elemek lévén a kórházi menzán, szendvicseket fogyasztanak és pohárszám isszák a kólákat, amit bőségben hoznak és a fal mentében egy oldalasztalra, közel a vizsgálati fémpriccsekhez, étvágygerjesztő módon kiraknak.

A felelős patológus szívélyesen üdvözölte a detektívet. — Végtelenül örvendnek, hogy végre időt tudott magának szakítani. Már majdnem elkezdtük a procedúrát maga nélkül is.

— Doktor... — Morgan kezdte tétován és egy pillanatra megállt. — Valahogy volt egy megérzésem, hogy a halál nem volt betudható természetes okoknak.

— Doktor Szabó vagyok, — a hulladaraboló bólintott, anélkül, hogy Dávidra nézett volna, — és ebben a szobában megérzések nem számítanak. Ebben a szobában mi

feltárjuk a tévedéseket és fényt derítünk az összes félremagyarázott diagnózisra, amit fent az emeleteken csinálnak. Ebben a teremben mi szembenézünk az igazsággal.

Dávid körbenézett. Az egyik távoli sarokban két mezítelen halottat látott a betonpadlón. A csontvázra fogyott szálnalmas emberi maradványok kicsiknek néztek ki és betegesen vékonyaknak.

Szabó doktor úr követte Dávid Morgan tekintetét. — Drogos csavargók, tegnap este hozták be ide őket. — magyarázta. — Nincs költségvetésünk, hogy foglalkozzunk velük. Éppen elég pénzt veszítünk az elsősegélyi szolgálatnál, a betegeken, akiknek nincs orvosi biztosítása. Ezeknek a balekoknak a sarokban kell várniuk, amíg a halál fekete batárja felszedi és kiviszi őket a szegények köztemetőjébe. Tévedésből lettek idehozva, és tévedések mindennap történnek, — a doktor vállat vont és lemondóan kifordította a tenyerét. — Semmit nem tudok tenni, hogy megakadályozzam a szokást, hogy ránk ömlesztik a versenytársadalom melléktermékeinek szemetjét.

A segéd patológus egy gumitéglát tett a tetem háta alá és John Ammerman karjai oldalra estek és feje hátrabicsaklott, mialatt a mellkasa megemelkedett. Két gyakorló orvos közelebb lépett és nagyot szívtak a műanyag szalmából, amit zúzott jégre öntött áfonyaszörp poharukba dugtak.

— Kezdhethük? — az egyik gyakorló kezébe vett egy szikét és a hulla füle mögé helyezte a kis szerszám pengéjét.

— Várjon, nézzek csak meg valamit. — Dávid Morgan előrelendült. — A nyakán ma reggel volt egy szűrési seb, közvetlen az adrenalin tú behatolási pontja mellett.

— Csak egy szúrást látok, de biztosíthatom, hogy a bőr alatt tüzetesen megnézzük az artériát. — Doktor Szabó nyugodtan tudomásul vette a kérést és egyenes vágást csinált a nyak teljes hosszában. Majd kihúzta a nyaki ütőeret és anélkül, hogy rájuk nézett volna odaszólt a gyakorló orvosoknak. — Adjanak a kezembe egy nagyítót.

A nagyítóval gondosan megvizsgálta a nyaki artéria falát, ami petyhüdten feküdt a kezében, mint egy enyves gumicső, ami most került elő a moslékos vödörből.

— Két különböző szűrési sebet látok, — a vezető halottkém egy perc múlva felegyenesedett és a detektív felé nézett. — Nézze meg maga is.

— Nincs semmi golyónyom vagy késszúrás. — a segédhalottkém nyújtogatta a nyakát, hogy jobban lásson.

— Méreg kellett, hogy legyen, — Doktor Szabó, a vezető halottkém jelentette be fennhangon. — Erre a feltevésre nyugodtan építhetünk.

Kijelentése után a detektív felé fordult. — Akarja megnézni a szívét és a koszorúereit is? — kérdezte szarkasztikus hangon. — Vagy elhiszi nekem, hogy a tetem nem kapott szívrohamot? A belső részek felboncolása nem valami gyönyörteljes látvány és több óra hosszat is eltarthat.

— Küldjön részletes jelentést. — Dávid borzasztóan megkönnyebbültnek érezte magát, hogy nem kell itt maradnia a szegycsont átfűrészelésére és a belső szervek

kiszedésére. Különösen a bélrendszer tartalmára nem volt kíváncsi. — Nyilvánvalóan valaki megölte, — folytatta. — Az eset teljesen világos, és bűnvádi szempontból értékelve, előre megfontolt gonosz szándékkal lett elkövetve. De azért nézze meg a szívét is és az ereit is, és igazolja, hogy egészségesek voltak és próbálja megállapítani, hogy milyen mérget használtak.

— Néhány napig el fog tartani. — A boncolóorvos nézte, ahogy a detektív ügyetlenül fogja a nagyítóüveget, anélkül, hogy gumikesztyűt húzott volna fel és orrát majdnem hozzányomja az élettelen artériához. — Többféle próbát kell vennünk, és nem szeretnék semmi tévedést csinálni. Stamfordon sokan vannak Dél Amerikából. A dzsungelből mindenféle mérget hoznak, amikről még soha nem is hallottunk. De egy dolog bizonyos, ha valami közismert méregről lenne szó, mint cián vagy arzén, már éreztem volna a szagát.

Dávid Morgan letette a nagyítót a boncoló asztalra a halott test mellé, megfordult és kezét beletörölte egy papírtörülközőbe, amit egy falra akasztott hengerről szakított le.

Kifele mentében, Morgan éhesnek érezte magát. Kihagyta az ebédet, nagyon megbánta, hogy nem rendelt semmi ételt a Smokey Joe tavernában és rezignáltan sóhajtott. — A csudába, hát ingyen van. Miért ne? — Ezzel visszakanyarodott az oldalfal felé, ahol véres bifsztek szendvicset választott, egy adag burgonyaszirmot és két gerezd savanyú uborkát. Az egészet belegöngyölte két papírtányérba és hozzátett egy doboz cseresznyekólát.

— Víz látásra, fiúk, — morogta és ebédjével együtt kisietett a boncolóteremből.

Ötödik Fejezet

Róbert Ammerman úgy érezte, hogy mindent megtett, amit egy fiúnak tennie kell, ha édesapja összeesik, mialatt sétáltatja a család kutyáját és meghal, mielőtt a mentő beér vele a kórházba. Telefonált a város legelőkelőbb temetkezési vállalatának, szerződést kötött egy semmi költség nem számít temetésre, fényes ravatalozásra, és temetésre az előre kifizette családi temetkezőhelyen, és megnyugtatta édesanyját, hogy apja szerepét átveszi a cégnél.

— Anyám, — mondta a fiú az anyjának, aki vigasztalhatatlanul zokogott karjai között. — Tudom, hogy mit csinálok. Az életbiztosítást felvesszük, és ígérem, hogy semmi akadékoskodás nem lesz a fiúk részéről a Mutual Indemnities biztosítócégnél. El kell fogadnunk a sors végétét. Bármennyire is tragikus volt apa halála, Isten akaratából történt.

— Nem történhetett volna egy kiválóbb emberrel, mint az én Jánosom, — zokogott az özvegy. — A lehető legjobb férj volt, és te tudod a legjobban, hogy mennyire gondos apa.

— Tudom, anyám. — Róbert bólintott és gyengéden eltolta magától Mrs. Ammermant. — De most vissza kell, hogy menjek a hivatalba. Valami detektív telefonált és meg szeretné nézni klienseik listáját és financiaális tranzakció kimutatásainkat.

— De miért? Említett valamit? Édesapád soha nem volt benne semmiféle illegális dologba. Az ő munkája a lehető legszolidabb, politikamentes elfoglaltság volt, és tevékenységeiben mindig csak a businessre szorítkozott. Soha életében nem lépett kapcsolatba semmiféle bűnözővel. Valamivel halála után vádolják? Valamivel, amiről mi nem tudunk?

— Anyám, de kérlek. Apa nem a gyanúsított. A detektív azt jelezte, hogy a rendőrség azt gyanúsítja, —Róbert itt öt másodperc szünetet tartott, — hogy apa nem szívrohamot kapott. Apát megölték.

— Lehetetlen. Apád a legkedvesebb ember volt a világon. Jánosomnak soha nem voltak ellenségei.

— Igaz, — Róbert fontolgatta meggyőződéstelenül. Most először életében fordult meg az agyában, hogy lehetnek emberek, akik jelentős összegeket veszítenek az

értékpapírokon, bár legyen az teljesen legális kereskedelmi akciók következtében és indokolható kockázat vállalással, nagyon komoly módon nem kedvelik a végeredményt. Baljóslatú érzés vette hatalmába, hogy némely emberek esetleg rettenetesen felháborodhatnak és még durva tettelegességhez is folyamodnak. — De gyilkossághoz folyamodni? Ugyan már? — hessegette el magától a gondolatot, mint lehetetlent. — Ilyet senki nem csinál egy civilizált társadalomban. Nem élünk a középkorban vagy Afrikában, vagy Afganisztánban, ahol törzsi torzsalkodások és gyilkos vérbosszúk jelentik az ország törvényeit és a lopás tisztességes megélhetési módnak számít.

Édesanyja kezét a sajátjába vette és próbálta meggyőzni az asszonyt, hogy minden részletre kiterjed a figyelme. — A temetkezési limuzin ma hozza el édesapát a kórházból. — mondta. — A ravatalra kiterítés első alkalma holnap este kezdődik. Minden el lett intézve, de most meg kellene tudnom, hogy mit is akar ez a detektív.

—

Dávid Morgan a hullaházból egyenesen a hatalmas irodaépület komplexumhoz hajtott a Tresser Boulevard úton, ahol a Barney Értékpapírok finansciális cég a D épület ötödik emeletét foglalta el. Leparkolta kocsiját és felment a felvonón az ötödikre, ahol egy duplaszárnyú üvegajtóra aranybetűkkel ki volt írva, hogy Barney Értékpapírok és Befektetések, LTD, a New Yorki tőzsde örökös tagja.

— Detektív Dávid Morgan, a Darieni rendőrségtől, — nyújtotta oda businesskártyáját a titkárnőnek. — Találkozóm van Róbert Ammerman úrral.

A titkárnő, egy százötven kilós méretű barátságtalan divat mániákus, bőséges mennyiségben felrakott kozmetikával az arcán, és tengerként hullámozó dekoltázzsal és húsába beágyazódott kulcscsontokkal, röviden, de erősen modortalanul válaszolt.

— Üljön le. Tudatni fogom vele.

Fél órával később, miután addig végtelen türelemmel várakozott, Dávid azt hitte, hogy szándékosan veszik semmibe, és udvarias módon kifejezte elégedetlenségét. — Be tudna neki szólni, hogy ez nagyon fontos. Az édesapjáról...

A női Cerberus, temérdek termete duplán megrakva hájrégek sokaságával, a szavába vágott. — Még egyszer, mi a maga neve és kire vár?

— Dávid Morgan. Detektív Dávid Morgan. — Dávid felettébb felbosszantva érezte magát. Soha nem kedvelte a kövér nőket, és ez itten a tripla tokájával és fél centi vastag sminkjével rettenetesen irritálta. Az antipátia kölcsönös lehetett, a nő megérezte a felé áradó ellenszenvet, a nők mindig észreveszik az ilyesmit és hasonló stílusban vágott vissza.

— Idefigyeljen, mister, akárkinek is adja ki magát, ez egy komoly business vállalkozás itt és nem szeretjük, hogy bárki is a saját kénye kedve szerint félbeszakítson minket. Jöjjön vissza négy óra felé, miután a tőzsde bezárt, de inkább fél ötkor, de még

inkább öt órakor és talán akkor az egyik tőzsdeügynökünknek lesz elég ideje, hogy elegendő időt áldozzon egy magával való interjúra.

— Nem újságíró vagyok. Detektív, érti. — Dávid felállt és felemelte a hangját.

— Visszajöhetek máskor és hozhatok egy házkutatási parancsot és letartóztathatom magát az igazságszolgáltatás akadályozásáért, ha most azonnal nem vezet be Róbert Ammermanhoz.

— Rendben van, ahogy akarja, — a titkárnő méltatlankodva nyúlt a telefon után,

— De ne kapja fel annyira ballisztikusan a vizet. Rögtön meg kellett volna mondani, hogy ki maga és, hogy kivel akar beszélni.

Mintha végsőre jelenne meg Róbert Ammerman bukkant elő az egyik oldalajtóból és bocsánatkérően vigyorgott. — Morgan detektív úr. Borzasztóan sajnálom a félreértést. Kérem, jöjjön velem. Készségesen fogok válaszolni minden kérdésére.

Ammerman irodájában Dávidnak először a duplaablak elé állított hatalmas íróasztal tűnt szembe és egy másik kisebb, az egyik hátsó sarokba beszorítva. Hat LCD komputer képernyőt is látott, és összesen négy telefont, és valahol elrejtve egy központi komputergép zümmögött csendesen.

Róbert Ammerman a kettő közül az egyik vendégszékre mutatott, amik az ablakkal szembenézve a széles íróasztal elé voltak állítva. Így a látogató, vagy a magas tétű svindli-játék célalanyának arca teljes fényben fürdött, mialatt az értékpapír eladási ügynök arckifejezése homályos titokzatosságban maradt. Ergonomikusan megtervezett elrendezés, apró, de végtelenül jelentős részletek szolgáltatták a maximális hatást, hogy létrehozzanak egy meggyőző eladási prezentációt, vagy eltitkoljanak egy ügyes hazugságot.

Már eddig is túl sok időt vesztegetett, Dávid rövidre akarta fogni a dolgot. Félretette a szokásos üzleti kedveskedést és egyenesen Róbertnek szegezte a kérdést.

— Nyomós okunk van feltételezni, hogy édesapját meggyilkolták. Le kell, hogy szűkítsük a gyanúsíthatók körét és azokra kell koncentrálnunk, akiknek nyomós oka lehetett, vagy akik hasznot húzhattak John Ammerman korai halálából.

Egy rutin kezdeti bemutatkozás, aminek nyilvánvaló éle volt és Róbert Ammerman nem mulasztotta el észrevenni. — Én is gyanúsítva vagyok? — kérdezte. — Hívjam az ügyvédemet?

Dávid Morgan felismerte, amennyire az implikáció szándéktalan volt, első mondata, mint mindig, a legközelebbi hozzátartozó bűnösségét feltételezte. A hosszú várakozás felbosszantotta, és a groteszkül óriási és visszataszítóan kerekre dagadt feminin nemtörődöm viselkedése alaposan kihozta a sodrából. Nemcsak, hogy feleslegesen megváratta, de ennél sokkal lényegesebben alapjaiban inzultálta női szépségről alkotott ideálját, ami Dávid Morgan kiskönyvében főbenjáró bűnnek számított.

Örökké paranoiás, hogy valaki kitalálja, hogy latens homoszexuális, és innen van, hogy örökké kergeti a női nem fiatalabb tagjait és ez az eredete a gay közösség

tagjai iránt demonstrált mélyenszántó gyűlöletének. Dávid érezte, biztosra vette, hogy minden nő, aki nem csinálja magát elegendően kíváncsisra, kétségbe vonja férfiasságát, neki Dávid Morgannak, a detektívnek és a jó svádájú Don Juannak, ami volt belsőleg és bozontos fizimiskája alatt, és fényesen csillogó rendőrijelvénye mögött.

Haragosan, de mégis tartózkodóan, szemének éles fókuszát rákoncentrálta Róbertre. — A fiú nem kellene, hogy ennyire ideges legyen, — gondolta. — Miért folyamodik védekezéshez ilyen gyorsan? Adjak neki csak egy lehetőséget és be fogja mártani magát. — Egy pillanatra visszatartotta lélegzetét, majd lassan, szándékos élességgel kérdezte.

— Lenne valami ok, hogy gyanúsítva legyen?

— Nincs semmi ok, — Róbert felelte és szemei megremegtek. Tíz hónappal ezelőtt egyedüli kedvezményezettje lett édesapja ötmillió dollár értékű balesetből történt elhalálozás vagy végtag elvesztési, szabott időtartamú életbiztosításának, amíg édesanyja maradt az örökös, ha a férje bármi más okból adja be a kulcsot. Ez egy bizonyos formája volt a dupla jóállásnak, ami ötlettel maga édesapa jött elő, mert a ráták alacsonyok voltak és ki akart valakit segíteni. Valakit, aki előrehaladott technikájú tőzsdeszármazékokon, John Ammerman financiai tanácsa alapján minden vagyonát elvesztette, és életbiztosítási szerződéskötvények eladásából tengette életét.

Róbert elgondolkozott. — Ez a detektív bizonyára semmit nem tud a kiiskolázott pénzmanipulációkról és a bonyolult családvagyon felügyelési alapokról. Ez az alak semmi más, mint egy bosszantó pojáca, aki származás közalkalmazotti fizetésen kínlódik és életében soha nem vett semmiféle kockázatot bármi üzleti vállalkozásban.

— Nem, természetesen, hogy nem. — a detektív ellazította szűrős nézését. — Az ok, amiért jöttem. Szükségünk lenne egy listára azokról, akik a maguk cégénél pénzt veszítettek. — Itt Dávid megállt és a helyes kifejezés után kutatva, megköszönte a torkát. Majd felnézett, tíz másodperc szónoki szünetet tartott, és folytatta. — Akiknek okuk volt feltételezni, hogy a maga édesapja rossz financiai tanácsot adott nekik, és akik gyűlölettel éreztettek iránta.

— Értem, — Róbert felelte lassan, pedig ezen nem volt mit érteni. — Az összes tranzakció feljegyzés, és a régi és kurrens portfólióállások, — folytatta, — központi komputerünk adatbázisába vannak elraktározva. Ezekenél is több név, egyesek csinálnak pénzt a tőzsdepiacra, de a legtöbb veszít. Nehéz időket élünk, és cégünk a hosszú távra koncentrál és a jövőbeli haszonra. Legtöbb ember megérti és elfogadja a tőzsdepiac dinamikáját, bár elég gyakran vannak olyanok is, akik panaszt emelnek.

— Panaszt emelnek, hogyan? — a detektív hátravágta füleit és figyelni kezdett, mint egy vadászkutya, aki szagot kap.

— Legtöbbször szóban, azokat általában semmibe vesszük, de vannak egyesek, akik leveleket írnak a Barney Értékpapírok LTD, Klienskövetelmények Kielégítési szakosztálynak.

— Klienskövetelmények Kielégítési szakosztály? Megvan a listája ezeknek a levélíróknak?

— Megvan. Nem szeretjük csinálni, de a cég szabályzatai szerint pontos nyilvántartást kell vezetnünk. A mi dolgunk az értékpapírok eladása, a többit, az afféle garanciahívásokat, és javítgatásokat, — Róbert kétértelműen vigyorgott, — a jogi osztályunk kezeli. Ha örökké a következmények miatt aggódnánk és, hogy ki elégedett és ki boldogtalan, soha egyetlen darab kombinált részvényt sem adnánk el.

Róbert benyúlt apja íróasztalának legalsó fiókjába és kivett egy vastag, sárga kartonborítékot. — Ezt még soha nem nyitottam ki, de apám szerint ez a dosszié a legszégyenletesebb példája, hogy milyen hálátlanok az emberek. A legaljasabbak legaljasabbjainak listáját tartalmazza. A legutolsó gazembereknek, a föld szemeteinek, és nem egy esetben volt kommunistáknak a panaszleveleit.

— Belenézhetek? — a detektív nyúlt a vastag iratcsomag után.

— Természetesen. — Róbert bólintott, telefonján megnyomott egy gombot és beleszólt a kihangosítóba.

— Sharon, jöjjön be, kérem. Másolatot kell csinálnia emberi szemetesládánk tartalmáról.

— Nem ő, — Dávid megrázkódott. Érzékeny orra volt és a titkárnő pacsulija felettébb irritálta kifinomodott szaglását. — Hogyan lehet, — kérdezte magában, — hogy a Barney Értékpapírok cég nem tudja megengedni, hogy egy jobbszagú titkárnő vegyen fel ezeknek az Ammermanoknak?

Terméses Sharon bejött, rosszalló pillantást vetett Dávid Morganra, kivette Róbert kezéből a dossziét és ellenséges hangon ráförmedt a detektívre. — Ez időt vesz igénybe, és a jogi osztályunkkal is egyeztetnem kell, hogy kiadhatjuk-e ezt az információt. Ha engedélyt kapok, megcsinálom és futárral ki lesz kézbesítve a Darieni rendőrséghez.

Morgan elgondolkozott; vajon ismétlésekbe bocsátkozna, ha ezt felfuvalkodott Brünhildát a Nibelung legendákból egy házkutatási paranccsal megidéztené, de úgy döntött, hogy akciója nemcsak, hogy felesleges lenne, de nemkívánatos eredményekre is vezethet. — Rendben, — sóhajtotta, — de szeretném a kezemben látni a munkaidő vége előtt.

— Már majdnem három, — Róbert az órájára nézett, — esetleg holnap ebédidőre.

— Akkor holnap délben, — Morgan bólintott, hátranyomta a székét és felállt.

Gondolván, hogy a kihallgatásnak vége, Róbert a telefon után nyúlt, megnyomta a kihangosító gombot és a gyorsstárászóba beütött egy gombot.

Kifele menet, egy lépésnyire az ajtótól, Morgan visszafordult.

— Mr. Ammerman, — kérdezte. — Mit csinált ma reggel hat és hét óra között?

Róbert lekapcsolta a kihangosítót és meredten nézte a detektívet. — Az ágyamban aludtam. Miért?

— Miért nem maga sétáltatta a család kutyáját?
— Anyámnak a kutyája. A papa ragaszkodott, hogy ő sétáltatja. Jót tesz neki a testmozgás, szokta mondani.
— Köszönöm, — Morgan felelte és a kilincsre tette a kezét.
— Lenne még valami más kérdése is? — Róbert egy centire a kihangosító gomb felett tartotta az ujját.
— Nincs. Ennyi az egész. — Morgan egyik detektívkártyáját Róbert asztalára dobta. — Telefonáljon, ha valamit még el akar nekünk mondani. Időközben, ahogy jobban kialakul, hogy ki a felelős édesapja haláláért, én is azonnal tudatom magával.

Hatodik Fejezet

Dávid Morgan szolgálata reggel négykor ért véget. Hazament és egy teli szájra valót gyorsan lehajtott a viszkis üvegből, amit ágya mellett az éjjeliszekrényen tartott. Glória, a leánya mélyen aludt a saját szobájában, és Dávid gyanította, hogy nem egyedül. Thomas Thurston a boyfriend feküldhetett mellette. A házra csend borult és az egész környéken egyetlen hang sem hallatszott. A keskeny köz másik oldalán, a Gardner rezidenciánál minden sötétnek látszott, még a sárga tornáclámpát is eloltották. Hátról, a hatalmas, a terasz korhadás gátlóval kezelt deszkázatának távoli sarkában egy rovarölő lámpa lógott két méter magasban egy alacsony padka felett. Fluoreszkáló hideg fénye élesen sercegett, és tucatszám égette el a jókora éjjeli lepkéket és a miniatűr vérszopók százait. A szénfeketére égett apró tetemek ráragadtak a magasfeszültségű rácsra és vastagon beborították alul a deszkákat és a puha talajt.

Közvetlen középiskola után, Thurston önként csatlakozott a hadsereghez. Alapkiképzést kapott a Fort Bragg kiképzőtáborban és három kényelmes évet letöltött Németországban. Németország után a XX. utászdandárhoz osztották be Irakba, ahol váltakozóan egy Humvee kocsit hajtott, vagy a sivatag széles sávjaiból összeszedett és elkobzott löszereket és aknákat rakta halmazba és robbantotta fel.

Tizenöt hónapig tartó bevetési kötelezettsége után Thurston leszerelt és visszatért az államokba.

Thurston teljesen más emberként jött vissza. Nem mintha valaha is normális lett volna, egy égimeszelő kinézetű és máshol jár az esze legény, de a tízedik iskolaévtől kezdődően, érthetetlen és belsőleges nihilizmusával valahogy meghatotta és levette a lábáról Glóriát. Amikor Dávid Morgan detektív felfedezte a csonkká égett csikkeket, a kézzel sodrott marihuána cigaretták maradványait és egy vastag gyapjúpokrócot Thurston kocsijában, felelősségre vonta leányát.

— Glória, mit akarsz ettől a semmirekellő csavargótól? Nem akarom, hogy járj vele.

— Papa, jobb lesz, ha hozzászoksz.

— Glória, figyelmeztetlek...

— Na, nézzünk oda. Ki beszél itt erkölcsökről.

— Glória!

— Papa, legyen eszed. Tizenhat éves vagyok, és azt csinállok, ami akarok.

Több hasonló összetűzés után, Dávid Morgan, a végtelen ravaszságok bölcs embere és egy ügyes manipuláló, más irányból közelítette meg a problémát.

Ebédrel egybekötött találkozót hozott össze két divatmagazinba való külsejű katonai toborzóval.

A marhafelsál bifsztek és a szelet túros rétes között, amire bőségesen öntöztek az édes cseresznye szirupból Dávid előterjesztette ajánlatát. — Ismerek egy fiatalembert, aki jártas a különféle harci játékokban és a karate és az ökölvívás szakértő mestere.

Thomas Thurston a neve és három hónap múlva befejezi középiskolai tanulmányait.

Dávid itt szünetet tartott és fehér szalvétájával finoman megérintette szája szélét.

— Thomas a család közvetlen barátja. Nagyon jól ismerjük és biztos vagyok adottságainak pozitív kiértékelésében. A legkiválóbbak közé fog emelkedni, és tehetségének potenciálját legjobban a hadseregben tudná kifejleszteni, főleg, ha legalább öt évre aláírna a szolgálatot.

— Ügyes megállapítás, — a rangidős toborzó, akinek foghíjas mosolya állandó jelleggel ült az arcán, reszkető tenorján beszélve vette tudomásul az információt és intett az angolszász szókének, akinek kereken domborodó feneke hívogatóan átlátszott miniszoknyája vékony anyagán. — Galambocskám, hozna egy pohár szürkebarátot mind a hármunknak, — mondta és kacsintott a nőre, — de siessen vele. Addig kell ütnünk a vasat, amíg meleg. — Majd visszafordult Dávid fele és ránézett. — Miről is lenne szó, pontosan? — kérdezte.

— Hazafias kötelességemnek érzem, hogy rámutassak egy ilyen kiváló fiatalemberre, aki oly nagyon szeretné a hazáját szolgálni. — Dávid Morgan itt a hatás kedvéért két másodperc, gondosan kimért szünetet tartott és folytatta, — és a honvédelmi ügy érdekében érzett minden erkölcsi kötelezettségeim mellett, egy ezerdolláros bónusz is van, ha toborzása sikeres lesz.

Még egy rövid intermezzo, mialatt Dávid felértékelte a toborzó kifinomult reagálását, szinte észre nem vehető pupilla rezdüléseit, és arcbőre alatti izmainak apró rándulásait és hozzátette. — Ötszáz dollár egyenként, ha ráveszik, hogy legalább öt évre iratkozzon fel.

—

Hogyan történt, hogyan nem, Thomas bekerült a seregbe, öt évre, azaz majdnem öt évre. Magatartásbeli problémák miatt szégyellni valóan elbocsájtották, néhány hónappal az öt év szerződés lejárta előtt, amit a világ legerősebb és mindenén túlmenően legdicsőségesebb haderejével kötött.

Biztonságban és boldogan visszajöve az államokba, semmi oka nem lett volna, hogy bajt kavarjon, elsőfokú közlegény, Thomas Thurston levelet írt parancsoló

tisztjének. A szöveg, amit fogalmazott, nemcsak hogy gyalázatosan és provokatívan eszetlen volt, de azon felül, a felháborító firkálmány az ezredest a totális lelki lepusztulás állapotába hozta.

Thomas felettese, Veggbellmayor ezredes egy savanyúpofájú zsarnok volt, aki kizárólag engedelmes alattvalókat tűrt meg maga körül és talpnyaló kinevezetteket, akiknek dugdosniuk kellett orrukát a fenekébe és boldogan kellett táncolniuk a palotást a rigolyás ütemekre, amiket kényére-kedvére fütyörészett nekik. Az ezredes örökké közel látszott ingadozni az elmebetegség szakadékaának széléhez és örömteljes közömbösséget érzett bárki rangban alatta lévőnek a problémái iránt. Boldogtalannak érezte magát, hacsak nem volt egy asztal előtt, amit az öklével verhetett, bár a tábori pletyka makacs járása szerint az ezredes, hogy szórakoztassa magát véres versek költésére adta a fejét, amik csatamezői öldöklést és halált megvető vigyázatlanságot dicsőítettek.

A szolgálalkú csicskás, aki behozta az ezredes postáját és kávéját, egyszer meghajtotta a fejét és engedelmes szemeit alázatosan felettesére emelte, mintha az ezredes maga volna a három királyok egyike a szentséges epifánia evangéliumából, ami Urunk, Jézusunk születését írja le.

A levelet olvasva az ezredes idegesen markolászta a derékszíjáról lelógó bikacsök bőrmarkolatát. Füstölgő pipáját egészen közel tartotta a papiroshoz, mintha szentséges tömjén lenne, ami meg tudná tisztítani szennyes tartalmát.

Thomas Thurston irodalmi alkotása szigorúan titkosra lett pecsételve és a katonai vérbíróság tagjain kívül senki nem olvashatta el. Amennyire a rögtönítélő törvényszék legmagasabb rangú tagjai, jöjjön pokol vagy árvíz, elítélés és hosszú elzárás után nyáladztak, a végső döntés szerint Thomas Thurston nem érdemelte meg az ingyen ágyat és a napi háromszori étkezést, és a videó árkád játékok használatát, a hadseregénél elzártak privilégiumát. A hadseregnek ki kellett löknie Thomas Thurstont soraiból, mert Thomas haszontalan szemétnak és mérgezett hulladéknak minősítettet.

Az enyhe ítélet részben Thomas harcmezei hősiességének is volt betudható. Számtalan alkalommal megmentette bajtársai életét, rettenhetetlen, mások szerint ostoba bátorsága az ellenséggel szemben, ha szerződésbeli kötelességének teljesítése folyamán szembekerült a veszéllyel.

Thomas levele eltűnt valahol a fegyveres erők poros levéltárának süllyesztőjében és Thomas az utcára került, anélkül, hogy megkapta volna a becsülettel elbocsájtott veteránoknak járó iskolakedvezményt, vagy a munkaalkalmi referálásokat.

Kisebb, eskü alatti deviáció, Thomas nem említette a katonai bírónak, aki elítélte, hogy egy másolatot megtartott a levélből, amiért a bíróság elé került. Thomas olyannyira élvezte írni nevetséges koholmányát, hogy a legnagyobb szentségtörés lett volna, ha irodalmi értékű alkotását veszni hagyja és elmulassza számos jövőbeli generációk szórakoztatását, megnevettetését, akik legalább annyi örömet lelnének benne, mint amennyit Thomas érzett, amikor írta.

Thomas adott egy példányt Glóriának és a leány papája, Dávid Morgan detektív megtalálta. Dávid legnagyobb felháborodására a levél az alábbi fertelmességet tartalmazta.

Idehallgass, te Végbél Mayer,

Elegem van irritálós nyaggatásaidból. Tuskólábú Hopkinsnak van egy fotója a nőről, akivel voltál, mialatt a szabadságodat töltötted odahaza, mialatt mi itt lent ebben a pokollukban, amit Iraknak hívsz, őrzáratban voltunk. Tuskólábú annyira felizgatta magát, hogy elment a seregkantinba és kikezdett tíz tengerészgyalogossal. A mentő elvitte, a verekedés után, de semmi nem történt vele, csak eltörték a műlábát, amit az igazi helyébe akasztottak neki, amit akkor veszített el, amikor te a rossz koordinátákat rádióztad neki és a dzsihadisták csapdába csalták.

Tuskólábú hamarosan jön ki a lábadozóból, nincs semmi baja neki, kivéve, hogy elmebeteg. Ami krónikus állapot nála és gyógyíthatatlan, de a doktorok szerint nem zavarja harcra való alkalmasságát. Ha rám hallgatnának, megmondanám nekik, hogy Tuskót ki lehetne gyógyítani, csak elég erősen kell ütni a fejét és sokáig. Ez könnyítene rajta.

A bártender, egy Jutasi osztagőrmester szintén meglátta a fotót és felismerte a feleségét. Erre el kezdett ordítani, ilyenféleképpen. 'Az a kibaszott kurva, megölöm a rohadt rongyot.'

Idehallgass, te hülye seggvakarék, miket nem gondoltál? Hazamész és ottomán török lesz belőled. Egy szultán, aki háremet tart, és a mi feleségeink lesznek az ágyasaid.

A picsáért, aki nem visel fátylat, mi, Hopkins meg én párbajra hívunk. Ugyanúgy, mint ahogy régebben a katonatiszt úriemberek szokták. A párbaj az önkéntes bakák klubjában lesz megtartva. Hopkins leköt egy székre és a bártender őrmester, akinek megdugta a feleségét, jobbról-balról fog pofozni. Ronda, a kövér tizedes, tudod az egy férjezetlen nő, és semmi véleménye nincs a házasságtörésről, fogja számolni, hogy hányat kaptál. Száznál megállunk, de csak akkor, ha könyörögsz, hogy hagyjuk abba. Utána magammal viszem Rondát és Tuskó út tovább a falárával. Tudod, az ezredasztalos visszazegelte neki.

Mi tudjuk, hogy hogyan kell bánni a nőekkel, nem az a kafferbivaly bártender, akinek a szótárában csak káromkodásszavak vannak. Kérdeztem a szemétláda sörkazánt, hogy miért káromkodik olyan sokat? Hogy mer finom úrinőket lekurvázni? Igaz, megbasztad a feleségét, te alávaló gazember, te vén ártánydisznó, mert az vagy.

A háremben mindig van egy férfi, aki kikasztrálja az eunuchokat. Mikor fogja levágni a te tökeidet?

Egy nő is ember és lelke is van, és neked vannak felelősségteljes kötelezettségeid. Neked már van feleséged. Tartsd tiszteltben másoknak a feleségeit.

De egyébként is, mikor fogod visszaadni a tízezer rongyosomat? Amit ledekkoltál a komissziómból, mert hazugságokat mondtál rólam. Fegyelmezetlenséggel vádoltál, és elvetted becsülettel megszolgált rangomat, amikor csak, a tények szerint, mindössze csak idiótának neveztelek. Azt is a hátad mögött mondtam, és nem kellett volna, hogy hallgass arra az árulkodó patkány Sclafanira, aki bejelentett. Nem szép spicliskedni, te aljas személtáda briganti.

Figyelmeztetlek, te darab bűdös savanyútészta, kinek lett volna valami baja, ha összeszedtél volna egy csapat nőt a kuplerájából és lerepültetted volna ide őket a bázisra, ide Irakba.

Nem csak te vagy az egyetlen, aki paráználkodni akar. Mindegyikünk akar. Olyan kanosak vagyunk idelelni, hogy fogalmad sincs, hogy milyen keményen áll a farkunk reggelente.

Thomas Thurston, s.k., közlegény, volt karpaszományos tizedes.

U.I. Ha abban sántikálsz, hogy elküldöd ezt a levelet a központi parancsnokságra és katonai bíróság elé állítasz, jól gondold meg. Megmondom nekik, hogy homokos köcsög vagy. Micsoda? Hogy nincs bizonyítékom? Megvan a bizonyítékom, de meg ám. Amikor Tuskó Hopkins le akarta szopni a farkadat szaros volt. Itt van a bizonyítékom, te tetves gyümölcstészta.

Veggbellmajor ezredesnek nem volt se józan gógyija, se mértéktartó önuralma. Nem fogadta meg Thomas figyelmeztetését és, mint egy elfogott ellenséges zászlót, a levelet a kezében lobogtatva, berontott Wasserkopf dandártábornok irodájába.

— Többet nem akarom, hogy ez az ember lássa a fényes napvilágot. — üvöltötte Veggbellmajor. — Vágjátok be a rácsok mögé élete végéig.

A tábornok elvette a levelet, ránézett és felemelte a kezét, hogy megfékezze Veggbellmajor dührohamát. — Várjon. Mi ez, amivel zavarni akar engem?

— Sir, meg szeretném mutatni önnek, hogy hová vezet a kemény fegyelmezés hiánya, ha a dolgokat szabadjára engedjük futni. Huszonhét éve vagyok a katonaságnál, de még nem láttam ennyire pimasz, fegyelmezetlen, tiszteletlenül mocskolódó, és gazemberül gorombáskodó viselkedést, egy lezüllött semmirekellő részéről, akit soha nem lett volna szabad befogadnunk a honvédelem kötelékeibe.

— Értem, maga szerint ez a levél inzultus minden katonatiszt ellen, egész fegyveres erőnk ellen, és sértegetés szülőhazánkra nézve. — A tábornok ellökte magától a levelet, ami lecsúszott hatalmas íróasztalának széléről és zizegve lebegett lefele a perzsaszőnyeg felé, amit a tábornok csicskása, Lustig Náthán tavaly vásárolt Kurd csempészekről.

Az ezredes előrehajolt és a levelet elkapta, mielőtt leért a szőnyegre. Majd felegyenesedett, és szájától füléig erő hálálkodó vigyorba rándult az arca. — Sir,

végtelenül boldoggá tesz, hogy kezdi látni ennek a felháborító magatartásnak a jelentőségét.

— Intézze el az illetőt, — a tábornok legyintett és útjára eresztette alantasát, — adjon neki olyan feladatot, amit nem fog túlélni. Szennyes liberalizmusa egy rákfene, aminek terjedését meg kell akadályoznunk.

— Sir, az illető már visszament az államokba.

— Micsoda? Ez hogyan történhetett?

— El kellett, hogy engedjem. Letöltötte kötelező harctéri szolgálatát. Azt hittem, hogy soha többet nem hallunk róla.

— Meg van sebesülve? Hiányzik egy végtagja?

— Nem, uram. Egy karcolás sincs rajta.

— Ez elég sajnálatos. — A tábornok sóhajtott lemondóan. — De majd én elintézem. Statáriális birsóság elé állítjuk. A legszigorúbb büntetést fogom javasolni.

— Köszönöm, tábornok úr. — Az ezredes kissé nyugodtabbnak látszott. Elernyesztette harcias testtartását, egy lépést hátrafele lépett, mintha jelezné, hogy távozni szeretne.

— Várjon, — harsogott utána a tábornok. — Legyen ez magának is egy lecke. Ne engedje, hogy bárki is megengedjen magának semmiféle ilyen magatartásbeli abbérációt. Tartsa nyitva a szemét és kapja el az ilyen rebellis gazembereket, mielőtt túl sok kárt okoznak. Túlságosan sok kiváló katonát veszítünk a csatamezőn, hogy ilyen görények, mint ez a... — a tábornok elharapta a szót.

— Thomas Thurston. — az ezredesnek arca halvány mosolyra rándult.

— Igen Thomas Thurston. Thurston egy modern, jelenkorbeli Abby Hoffman. Most már nem tudunk vele mit csinálni, de a jövőben ne engedje, hogy bármi ilyen szemétfajta élve visszatérjen az államokba.

—

Tehát, ez volt a Thomas Thurston, akivel Glória Morgan, a tiszteletreméltó Darieni detektívnek a leánya megosztotta ágyát. Úgy rémlett, hogy semmiféle balsors nem tudja kioltani Thomas Thurston létezésének gyertyáját. Nem volt semmiféle legális mód, hogy eltüntessék.

Ennél fogva Dávid Morgan előnyét látszott szolgálni, hogy eltűrje egyetlen utódának kihágásait, és hogy külsőleg legyen diplomatikus a betolakodó irányában, akit leánya hetente egyszer vagy kétszer behozott házába.

Lévén ő maga is egy lelki kéztördelésekkel vezekelő bűnbánó, ő és sarjadéka, hétköznapias udvariaskodással és triviális aggodalmaskodásokkal mellőzték a nagy problémákat és kerülgették egymást. Évek teltek el a gügyögő pelenkakorszak édes kedves ideje óta, a tébláboló kisgyerek és egy egocentrikus, önző férfi között, aki hagyta

csecsemőjének édesanyját elmenni. Glória megvetését annak visszatartása tette élesebbé. Leánya érzelmei Dávid számára egy kollerjárt nehéz gördülését képezték, amit az emlékezés viszkózus folyadékjai tömtek el és tettek lehetetlenné. Dávid megadta leányának a meg nem kérdezés előnyét, de képtelen volt szeme nézését kiállni, amik mint két éles tör döftek le lelke mélyére.

Egy utcán elgördülő kocsi lámpája rajzolt a mennyezetre fényeket és árnyékokat, jelezvén a hajnal közeledtét, az első rohamot az országút felé vagy a helyi érdekű vasúthoz. Dávid túlságosan fáradt volt, hogy berontson leánya szobájába és ordítson.

— Űzd ki a házamból ezt az árulót, aki nemcsak téged árult el, de elbukott a közösség szemében is, megsértette feljebbvalóit, és utolsó lehetőségét is eldobta, hogy valaha is tisztességes emberi lény legyen.

Már késő bánat megváltoztatni a dolgokat, gondolta és eszébe jutott Mónika meghívása. Bármilyen szenzuális ígéret érzéki ópiumává vált, egy szellemi droggá, aminek, hogy saját értéktelenségét bizonyítsa, már kora tinédzser kora óta a rabja volt. Várta, kívánta, hogy flörtölhessen Mónikával, és ha a leányát is magával kell rángatnia, hát legyen úgy. Glória jövője már úgyis régen elveszett ügynek számított.

Belezuhan az ágyába. Holnap egy másik nap fog jönni, remélhetőleg kellemesebb, mint amilyen a jelenlegi bármikor is lehetett.

Hetedik Fejezet

Dávid Morgan detektív déli félegyre állította be ébresztőóráját. Glória egy átmeneti munkákat kereső ügynökségnél dolgozott, mint felelős előadó, és már reggel elment dolgozni. Mielőtt kilenc óra felé kiment az ajtón, rendbe tette a konyhát, elmosta és helyére tette a mosatlant, és a hűtőszekrényben felvágottakat hagyott, vagy egy tányér tonhalsalátát, ha papa megéhezett és odahaza akar enni.

Ha előző este együtt evett Thomasszal, legfeljebb spagettit paradicsomszósszal, nem volt bennük elegendő arcátlanság, hogy a maradékot otthagyják apának. A maradékokat mindig feltakarították. Előző esti együttlétük evidenciája, az idő, amit apa házában együtt hancúroztak, gyökerestül kitépett semmivé lett.

Egymásnak ellentmondó életbeosztások, életük majdnem úgy tűnt, mintha egyedül élnének.

Dávid kedvelte a nappali ház nyugodt magányosságát, a gyermektelen rezidencia munkanapok alatti csendességét. Következő szolgálata csak másnap hajnalban kezdődött és nem sietett. Kávét forralt és kedvtelve nézte a forró kását, ami barátságosan rotyogott az elektromos tűzhely tetején.

Kevéssel később, miután fürge sétát tett és szaglászott szomszédja háza körül, Dávid lezuhanyozott és vastag szendvicset vágott magának, amit egy korsó Budweiser sörrel együtt tányérra tett és felvitte az irodájába.

Ott leült íróasztalához, férfias erővel háromszor beleharapott a szendvicsbe, nagyot húzott a habos sörből és feltárcsázta Melaniet, a méhkaptárhoz hasonló kontyot viselő titkárnőt a rendőrségnél.

— Jött valami dokumentációcsomag a Barney Értékpapírok cégtől, a John Ammerman gyilkossági vizsgálatot illetően? — Dávid kérdezte, ahogy a fiatal nő belépett a vonalba.

Melanie megigazította a halcsontutánzat tüket, ami haját toronymagas frizurában tartotta és figyelmét balkezének körmeire koncentrált. Éppen most fejezte be reszelgetésüket és festésüket, és a burgundi bor árnyalatú körömlakk még nem száradt meg rajtuk teljesen, de azért bájos hangján beleturbékolt a telefonkészülék szája előtt fityegő mikrofonjába.

— Még nem. Egyelőre nulla az egész.

— Futárral egy egész rakás dossziét kellett volna, hogy átküldjenek. Mi ez a késlekedés? Telefonáltak, hogy megmagyarázzák?

— Nem.

— Melanie, felhívta őket?

— Nem senki nem mondta, hogy hívjak. Különben is, ebédelni voltam.

Dávid letette a telefont. Egymást többszörösen inzultálni, mintha elméleti dárdákat hajigálnának egymásra, nem akart szóbeli lovas viadalra menni Melanievel. Nem akarta a hosszantartó ellenségeskedés magvait elvetni. Egy nap, remélte, bele fog nyúlni a kis nő nadrágjába. De igazán, egy olyan férj, aki döglött mosómedvéket töm a megélhetésért és, hogy kijöjjenek a költségvetésből egzotikus trófeákat akaszt vagyonos emberek falaira, egy ilyen alak nem elégítheti ki az igényeit egy életvidám barnának, aki be van örülve a tornáért és az aerobik testfejlesztés minden más formájáért? Melanienek soha nem volt szüksége, hogy melltartót viseljen, és mellei, ahogy Dávid elképzelte, kerekék voltak és kicsik, egy eperszemhez hasonló bimbóval és terjedelmes holdudvarral a tetejükön.

Dávid kihalászta Robert Ammerman business kártyáját a pénztárcájából és feltárcsázta a számot.

Ahogy gyanította, Sharon a túlméretezett titkárnő vette fel a telefont és mély hangján bejelentette. — Barney Értékpapírok, Robert Ammerman irodája.

A titkárnő máris továbblépett. John teteme még mindig a föld felett van, lassan lehűtve a fagyponthoz közelébe, egy hatalmas hűtődobozban a hullaháznál, és személyes titkárnője már nem használja többé a nevét.

— Robert ott van? — Dávid kérdezte.

— Ki telefonál?

— Dávid Morgan detektív. Hol vannak a Klienskövetelmények Kielégítési szakosztály idevágó dossziéjáról készített másolatok? Déli tizenkettőre ki kellett volna, hogy kézbesítse a rendőrséghez.

Csend, Sharon felháborodásának remegését szinte tapintani lehetett a drótokon keresztül. — Az a nő azonnal széjjelrobban, — Dávid gondolta.

— Nem nekem, — a terebélyes nő felelte élesen. — Én ma reggel megcsináltam a másolatokat és a fénymásoló inasnak megmondtam, hogy tegye a kifele menő levelezések közé.

— Hol vannak most a másolatok?

— Nem tudom.

— Akkor ki tudja? — a detektív kezdte elveszteni a türelmét. — Legyen olyan kedves és járjon utána.

— Semmit nem tudok tenni, amíg a tőzsde be nem csuk.

— Az isten szerelmére, nem érdekli, hogy ki ölte meg a főnökét? Megértem, hogy személyesen nem kedvel engem és én sem szeretem magát. De hölgyem,

emelkedjen fel arról a kövér fenekéről és nézzon utána, hogy hova lett a csomag, de azonnal, mert különben jövök és letartóztatom az igazságszolgáltatás akadályozásáért.

Dávid nem bánta meg kitörését és figyelemmel hallgatta, hogy lett-e valami hatása. Egy pillanatra azt hitte, hogy a nő sír a vonal túloldalán.

De Sharon nem sírt, csak kifújta az orrát és a válasz tökéletesen illett karakteréhez. — Mister, tiszteletes prédikátor, vagy detektív, akárki is maga, ha végre úgy gondolja, hogy abbahagyja piszkálásomat és időt enged, hogy telefonáljak a posta szobába, esetleg segítek magán. Máskülönben hívja maga a Klienskövetelmények Kielégítési szakosztályt.

A detektív szeretett volna okot találni, hogy rátegye a bilincseket erre az okvetetlenkedő nőre. Bár az akció testi közelséget és érintést jelentett volna, és nem számított volna, hogy mennyire nem kedveli a pacsuliját, de elrángatta volna a rendőrpáncsnokságra, ahol tíz órát váratta volna, anélkül, hogy egy morzsányi ételt is adott volna neki, vagy egy korty vizet.

Még egyszer beleordított a telefonba. — Jutassa el a Darieni rendőrségre még ma este hat előtt. Különben holnap reggel padlótól mennyezetig felforgatva fogja találni irodáját és összes fiókjának tartalma ki lesz borogatva földre.

Dávid, ahogy ordított, meglátta, hogy telefonján kigyulladt a másik hívást jelző gomb és a kapitányság volt. Sietve rövid búcsút mondott, megszakította Barney Értékpapírokhoz helyezett hívását, és bekapcsolta az új hívást.

— Dávid, — hallotta Becky Bannister hangját. — Érdekes fordulat. A hullakémiroda nem írta alá a halotti bizonyítványt, hogy kiadhassák John Ammerman tetemét.

— Nem vagyok meglepve. — partnere trillázó hangját hallva Dávid megkönnyebbülést érzett. Becky volt a szikla életének viharos tengerén. Egy Lorelei, gondolta vágyódóan, akinek hívogatnia kell hajóját és zátonyra kell futtatnia. Tíz évet adott volna az életéből, ha meg tudta volna fektetni Beekyt. De Becky elérhetetlen volt. Egy kétszer elvált nő, Becky csak a sajátfajtabeli lányokkal randevúzott. Továbbá, és Dávid nem szeretett erre emlékezni, körülbelül egy évvel ezelőtt Becky panaszt tett ellene. Bejelentette Gruber rendőrfőnöknek, hogy Dávid le akarta tapogatni. Pedig többször megmondta Dávidnak, hogy nincs kedve semmiféle játékra, de Dávid nem hagyta abba nyilvánvaló célzásait, hogy mennyire szerette volna őt, Beekyt, hódításainak és szerelmi sikereinek jegyzékébe beírni. A főnök úgy határozott, és Becky szíve jóságából készségesen beleegyezett, hogy az eset nem volt elegendően komoly, hogy ne söpörhessék a közmondásbeli szőnyeg alá. Igaz, semmi nem lett beírva szakosztálybeli káderlapjára, és mindenki, aki részese volt az esetnek, úgy tett, mintha büntett nem lett volna elkövetve és a törvény nem lett volna áthágva, de a rendőrfőnök és Becky bosszúállóak és nem felejtenek. Következő alkalommal, minimálisan, Dávid csökkentett nyugdíjjal az utcán lesz.

Minden vitapontok megfontolva, az emlékezés egy röpke másodperce alatt, mintha Dávid agya nagykapacitású merevlemez lenne egy szupergyors komputeren, a detektív hivatalos arcát nyomta előre és nemtörődömül érdektelen hangon beszélt, és próbálta jelezni, hogy ő volt a feddhetetlen erkölcsű rangidős partner, és Becky csak második a sorban és még nagyon is bizonyítania kell rátermettségét.

— Becky, — mondta, — rákapcsolhatlak a kihangosítóba? Be szeretném fejezni az ebédemet. Ez az apróra vágott hagyma és a halsaláta teljesen beszagosítja az emeletemet. — Ezzel a detektívnt rákapcsolta a kihangosítóra és nagyot harapott a szendvicséből. — Mi volt az ok, hogy nem adták ki a tetemet? Mondták? — kérdezte.

— Nincs halotti bizonyítvány, — Dávid hallotta a papírok zizegését. Becky a hosszú fax üzenetet kereshette, ami nemrégiben jött a Stamfordi kórházból.

Monoton hangon, mintha szöveget olvasna Becky folytatta. — A halál közvetlen oka nem állapítható meg részletes hisztológiai analízis nélkül. A myocardium kezdeti nekrozisa az exitus beálltát legalább harminc perccel előzte meg. Semmi jele a koszorúér okklúciónak, mégis a bal kamra és a jobb pitvar közötti fal perforált, ami a félholdbillentyűk görcsösödésének tudható be. — Becky itt szünetet tartott. — Folytassam? — kérdezte.

— Ne, ennyi elég. Úgy látszik, hogy a szíve minden ok nélkül felmondta a szolgálatot.

— Fizetett bérgyilkosság? — Becky javasolta, de egy pillanaton belül megbánta a szavait, hogy exponálta magát és lehetőséget nyújtott partnerének. Dávid egója már így is rettenetesen fel volt fújva. Nem kellett, hogy benzint öntsön a tüzére és táplálja expanzióját. Azonnal rájött, meggondolatlan találgatása nagyon távoli lehetőségnek hangozhatott.

— Lehet, — Dávid felelte leereszkedően. — de én inkább azt hiszem, hogy valami belső munka lehetett. Valaki, aki ismerte az áldozat rutinjait és tudta, hogy hol lakik.

David talán futni hagyta Becky tévedését, és hanghordozása jelezni látszott, hogy bár nem becsülte valami nagyra, de mégsem tartotta abszurd lehetetlenségnek. Becky ennél jobban ismerte partnerét. Dávid Morgan detektív nem hagyott semmiféle tévedést büntetlenül. Mindössze csak helyezkedett és jobb alkalomra várt.

— Az elégedetlen kliensek és a személyes ismerősök lajstroma között, nagyjából le tudjuk szűkíteni a gyanúsítottak és a feltehetően bűnösök listáját. — Becky követte és gyorsan elfogadta Dávid okfejtését, de magában egyre számolta, hogy még hány évet kell letöltenie együtt Dáviddal, mielőtt partnere nyugdíjba megy, és többet nem kell túrnie jelenlétét.

— Becky, telefonáljon azonnal, ha az a kövér tehén a Barney Értékpapíroktól végre elküldi a másolatokat. — Dávid mondta, látszólag kihasználva, hogy Becky nem tette rá a kihangosítóra és nagyon kevés esély volt, hogy Gruber rendőrfőnök kihallgatja a beszélgetést.

— Kövér tehén? — Becky ismételte vonatatott hangon. Egyháztartásban élő barátnője szintén nehézsúlyú volt, és Becky véleménye szerint, legalább is a kapcsolat idejének tartamára, mennél nagyobb annál jobb volt a szabály, és nagyon kedvelte, hogy a barátnője mindig süttött valamit sütőben, legyen az kuglóf a kávéhoz, vagy egy zsírjában sült kacsa. — Van ennek a személynek neve? — kérdezte sértődött hangon.

— Sharon.

— Rendben, akkor nevezzük Sharonnak. Fogom hívni azonnal, ahogy a dokumentumok megérkeztek. Be fog jönni később, estefelé?

— Ma este nem tudok bejönni. Családi és szomszédsági összejövetel. A szolgálatom csak holnap hajnalban kezdődik. De még ma este meg szeretném nézni a névsort. Küldje át a házamhoz este hat óra előtt.

— Vegye megtörténtnek. Ahogy megjöttek a másolatok hívok egy járőr kocsit és az kiviszi. — Becky felelte és hangján érződött, hogy le szeretné tenni már a kagylót.

— Várjon, — Dávid hangja felcsattant. Szinte elfelejtette a legfontosabb kérdést. — Említette a boncolási jelentés, hogy milyen mérget használtak?

Becky zajosan kotorászott papírjai között és Dávid várt, amíg Becky sietve végigfutott az orvosi zsargonnal írt sűrű sorokon. — A méreg. Egyelőre nem találtak Ammerman vérében semmi mérget, de még mindig keresik. Mintát küldtek az Állami Bűnügyi laboratóriumba, Connecticut fővárosába, Hartfordra.

— Nagyon helyes. Ezt alaposan ki kell, hogy kutassák. Biztos vagyok benne, hogy valaki megmérgezte, ami megmagyarázná a második szúrást a nyaki ütőerében. Ebben feltétel nélkül hiszek.

Becky nem válaszolt. Dávid várt és közben gondolkozott, hogy Becky sokszor miért olyan akadékoskodó és beképzelt, és mindig a legrosszabb alkalmakkor, majd feladta és elköszönt. — Ok, Becky, — mondta, — erről még beszélünk.

Beckyvel befejezve Dávid leányát, Glóriát tárcsázta fel.

— Szia, papa, — Glória meglehetősen rosszkedvűnek hangzott, hogy az apja lépett be a vonalba.

— Glória, drágám, — Dávid kezdte. — Mónika Gardner meghívott minket vacsorára.

Ha Dávid a lányához beszélt, édesapjának a szeme fényéhez, a hangja elérzékenyült, egy gyengéden kifinomodott baritonra, le egy sikerrel teli eltúlzott megcsömörlődéshez, ami már régen jóllakatta leánya gyermeki kíváncsiságát, de mégis amiben az apa feltétel nélkül hitt, hogy ezzel fejezi ki atyai törődését és gondoskodását. Huszonkét éves korára Glória édesanyjához hasonló szépséges nővé cseperedett, Dávid eltűnt feleségévé, aki fiatalságuk szenvedélyekkel teli kezdeti korszakában a fiatalasszony volt. Karcsú és középmagas barna, a haját szerette elől leengedni, és a göndörödő zuhatag körbefonta a húsos eperszemeket, amik izzó diadémonként trónoltak kicsiny kebleinek leányos csúcspontján. Glória ovális arcában mély, puhán barna szemek ültek, néha melankolikus tekintettel, máskor kissé ettől a világtól távolian

elkalandozón. Keskeny orrának hegyes vége alatt egy szenzuálisan duzzadt száj sejtette a benne rejlő titkot, a kielégíthetetlen vágyat a szerelem után.

— Te átmehetsz, apa, — Glória visszautasításában rejtett él érződött. — Nem kell mindenre engedélyt kérned tőlem.

— Mónika ragaszkodott, hogy magammal hozzalak.

— Apa, te mestere vagy a kifogásoknak. Mondj neki valamit. Mond, hogy indiszponálva érzem magam. Valami előzetes elkötelezettségem van. Thomast kell segítenem a Bridgeporti ingyen konyhán.

— Nem tudtam, hogy önkéntes volt a szegények ügyében.

— Nem, papa. Együtt áll sorba a többi nincstelennel, hogy kapjon egy tál ételt.

— Glória, ezt komolyan mondom. Ha akarod, magaddal hozhatod Thomast.

A meghívás kifutott Dávid száján, és a váratlan megalkuvás az elfojtott és összegyűlt gyűlölet libabőrös viszolygásával borította el testét. Lehet, hogy a boyfriend váratlan megjelenése még nagyon megszégyeníti, ha Thomas hangoztatni kezdi kéretlen véleményeit, és ahogy örökké kritizálja a katonai-ipari nomenklátúra tevékenységeit. Az ellenszenvesnek hangzó fogalmat Thomas maga kovácsolta össze, amivel lepocskondiázta a két párton alapuló politikai rendszert, ami az ő kifordult véleménye szerint, minden volt csak nem igazságos és egyenlő mindenki számára. Ha Thomas mindenki előtt ostorozni kezdi az államot, neki nem lesz választása, hasonló modorban ellentámadással kell majd visszavernie szemtelenségét. De legyen úgy, ahogy lesz, előbb utóbb szembe kell néznie az ördöggel, akit Thomas megszemélyesített, és meg kell mentenie leányát a gonosz romboló karjaiból.

— Ingyen vacsorát Mónika házában is kap. — Dávid makacskodott. — Biztos vagyok benne, hogy estére Mónika összefőzi a fél világot.

— Mónika nem főz. Mónika egy üzletasszony, aki soha nem dugná be gyűrűkkel teli finom ujjait a mosogatólébe, és soha nem tenne a tepsibe egy pucolt pulykát, amit maga keverte töltelékkel tömött meg.

— Tudom, vagy behozat egy étteremből, vagy nekiállítja Myront krumplit hámozni, vagdalni a hagymákat és lenyiszálni a mócsingot a vesepecsenyéről, amit a híres magyar pörköltjükhöz kockára vágat vele.

— Apa, — Glória felcsattant, — csak viccből gondoltam és képletes allegóriákat használtam. Thomas Stamfordon lakik. Soha nem megy át Bridgeportra.

— Micsoda megkönnyebbülés, legalább még állandóra nem költözött be a házamba. — Dávid Morgan gondolta óvatosan és kissé ironikus hangot használva hangosan folytatta. — Akkor, ezúttal realisztikusan beszélve, meg tudna minket tisztelni futólagos jelenlétével?

— Talán okos ötlet. — Glória találgatta gondolatban, — civilizált körülmények között, szemtől szembe találkozva, és finom ételekkel az asztalon, talán a krónikus ellenségeskedés alább hagyna, és a béke feltételeit, egy konzervatív gondolkodású detektív, és egy forrófejű rebellis között, aki végtelenül intelligens, tehát a

legveszélyesebb a maga nemében, meglehetne beszélni az ellentéteket. Egy alkalom, aminek eredetét és tulajdonságait nem lesz szabad analizálni és ízekre szaggatni, csak engednünk kell, hogy történjen és kialakuljon a saját erejéből.

— Beszélek vele, apa, — Glória felelte végre és hangjából érződött, hogy nem biztos a dolgában. — És megpróbálunk ott lenni.

— Akkor megegyeztünk, — Dávid gondolta, hogy végre kellőképpen meggyőzte a leányát és eleget tett Mónika szeszélyes kívánságának. — De ne erőltess, ha más sürgős dolga akad, vagy esetleg korán el akar menni. Leszek én a kísérőd. Semmi szükség, hogy haszontalan ballasztot cipelj magaddal.

— Ok, apa, ne kísértsd a szerencsédet, és vegyük a dolgokat csak lépésenként.

Glória letette a telefont és Dávid Morgan, zavarodottan és tűnődően átgondolva az elhangzottakat, lassan forgatta a telefonkagylót, az áporodott levegőben, ami ilyen magányos napokon állandó jelleggel betölteni látszott feleségnélküli házát.

Majd eszébe jutott Ammerman. — Nem vagyok szolgálatban, — gondolta, — de a törvény soha nem alhat, és elő kell állítanom a gyilkost.

Nyolcadik Fejezet

Micsoda királyi terítés és illusztris társaság. Négy személy ül egy faragott tölgyfaasztal körül és szexi Mónika Gardner egymásután hordja ki a gőzölgő ételek tányérjait. Művészien faragott intarzia az üveges vitrin fakeretén, terjedelmes tálaló márványtetővel, kristályok, Armani porcelánok; egy gyermektelen házaspár elegáns otthonában vagyunk, a modern tökekoncentráció klasszikus példája, házasság egy tehetséges mérnök és egy sikeres ingatlanügynök között.

Dávid Morgan esze ugrál, ide-oda és körbe, a szőke szépség, vonzókülsejű vendéglátó háziasszonya karcsú alakjának csodálása és a késő délután kezébe kapott lista kiértékelése között, amit mindössze egy órával ezelőtt olvasott el.

A potenciálisan bűnös gyilkosok lajstroma és a joviális házigazda, tömötten lengedező dús hajával, ami sötétbarna és vastagon körbefonja hatalmas kobakját, valószínűleg valami hajnövesztő csodaszernek köszönhetően. Egy magabiztosan elégedett fizimiska, micsoda aljas indulatokat rejtegethet középosztálybeli tisztességének álarca mögött.

Myron Gardner, a megvetésre méltó közellenség, és stréber vakaréka a szomszédságbeli fiúknak, ő is rajta van azoknak a névjegyzékén, akik jelentős pénzt veszítettek a tőzsdén és szitkozódó leveleket írtak a Barney Értékpapírok Klienskövetelmények Kielégítési szakosztályához.

Egy elsődleges gyanúsított, ami nyilvánvaló lehetetlenségében teljesen magától értetődő. Egyelőre örvendezzünk ennek a vacsorának, és adjunk neki elegendő kötelet, hogy felakaszthassa magát. Talán Mónika is keresi a kifele vezető utat. Könnyű lesz elválni egy férjtől, akinek a lekötöző szíjakkal felszerelt kivégzőpriccsel van randevúja, ami már régóta áll használatlanul a Sommers Állami börtön siralomházának végében felállított kivégzőszobában.

Fellegekben járó óhajtozás, igaz, de olyan kellemes ábrándozni, egy pohár ízletes francia medok után, amit Mónika olyan kedvesen tölt ki neki, mialatt csípőjének rugalmas párnázottságát hozzányomja a detektív harminchat centis bicepszének keménységéhez.

Az utolsó kivégzés 1960-ban, az emberrablás szándéka az óta hozzá lett adva a halálbüntetéssel járó gyilkosság cselekedetéhez, nagyon távoli esély, de Morgan detektív

maga adná be a végzetes injekciót főellenségének, Myronnak, ha Myron kivégzése lenne az utolsó akadály a Mónikával való nászút és celibátus egzisztenciája között.

Visszataszító gondolatok, de az étel olyan rettenetesen finom. Dávid Morgan észjárása szeret a maga útján elkalandozni, és elszabadult giroszkópként forogni körbe szédítő tekervényekben, senki nem tudhatja belső, ön-számvető gondolatait, a miértjeit és a hogyanjait, hogy miket rejteget komolyan fürkésző, de mégis fajtabeli társainak egyetértését és engedélyét kereső rendőrnézése mögött.

Myron Gardnernek feltűnően széles a jókedve. Pedig nem lenne oka rá, a felesége még csak nem is veszi tudomásul jelenlétét. Az asszony el van foglalva konyhában, és amilyen mosolyogva fogadja Dávid bókjait, olyan jegesre hidegedik a szeme, ha Thomas próbál hozzászólni.

Azon a vacsorán, ahogy most ennek a történetnek az előadója visszaemlékezik, a ház ura az asztalfőn ült, és a balján lévő szék ülésének peremén Glória kuporgott csinos arcocskájával. Homlok-egyenesen átellenben Glóriától, Myron jobbján, és egy üres székkal közöttük, ült az apa, Dávid a detektív, aki nem mulasztotta el észrevenni, hogy Myron képtelen titkolni a bensőjéből zubogva feltörő örömet.

—

— **Mi** az örömteljes alkalom? — Dávid emelte poharát. — Fizetésemelés, előléptetés, vagy be akarnak választani a cégednél az igazgatóságba? Azt hittem, hogy egy koktélnál jövünk át és egy étvágycsinálóra, és úgy kivendégeltetek, mintha királyok lennénk.

Hőszigetelt kesztyűket viselve Mónika hatalmas tűzállóüveg-tepsit hozott be a konyhából. — Myron ragaszkodott, hogy többfogásos vacsorát csináljunk. — mondta és fehér arcbőrére piros rózsákat festett a meleg, és vékonyra kihúzott szemöldöke felett apró gyöngyökben gyúlt az izzadság.

Dávid gondolta, hogy most vehette ki a forró sütőből az ételt és sajnálatot érzett az asszony iránt. Myron be kellett volna, hogy hozassa az ételt egy étteremből, ha ekkora oka volt ünnepelni. Mónika szorgoskodása meghatotta és levette a lábáról, és nagyot szimatolt a levegőbe és elégedetten kijelentette. — Mi ez? Felséges illata van.

— Zöldséges lasagna négyféle sajttal. — felelte Mónika büszkén és sercegő tepsit egy vastartóra helyezte az asztalon.

— Asszony legyen a talpán, aki ilyen ételt el tud készíteni. — Dávid mondta dicsérő hangon és szemeit le nem vette volna Mónikáról.

— Ne gondolj semmi ilyesmire, Dávid komám, — Myron csuklott a nevetéstől. — Hazafele jöttömben magam választottam ki ezt a felséges fogást, a Stop & Shop szupermarket mélyhűtőjéből, és magam tettem be a sütőbe és magam állítottam be az időt és a hőmérsékletet. Az én egyetlen drágaságom, éppen csak kivette a sütőből és idehozta, hogy kielégítse ínycenc étvágyunk.

Mónika lesújtó pillantást vetett férjére. — Ne figyelj rá, Dávid. Bármit hajlandó mondani, hogy letegyen. Különösen, ha bármi kis nyomás is van benne, mindig vicces szeretne lenni az én kontómra.

— Csúnya dolog, — Dávid kacsintott Mónikára. — Én sokkal jobban megbecsülnék egy ilyen feleséget, mint maga. Feltenném magát egy emelvényre és a királynőmmé tenném.

— Tényleg, apa. — vágott közbe Glória. — Éppen ezért hagytad, hogy anya elmenjen? Biztosan azért hagyott ott, mert annyira imádattal bántál vele.

Dávid eleresztette a füle mellett leánya közbeszólását. Thomas vigyorgott és elmélyülten tanulmányozta a tányérjára festett virágokat.

Mónika kisietett a konyhába és egy percen belül visszajött. Hatalmas mélyedényben gőzölgő marhapörköltet hozott és levágta az asztalra. — És feltételezem, — mondta hideg megvetéssel. — Ez is speciális kiárusításon volt a Grand Union szupermarketnél.

— Maradékok, — Myron morogta az orra alatt. — Én csináltam a pörköltet a múlt héten, saját magam.

A mélyedény, a változatos körítések különböző tányérjai és a tűzálló tepszi a merőkanállal körbe-körbejártak az asztal körül és mind az öten leültek és nekiálltak enni. A csipkelődő élcélődés alábbhagyott és Dávid kezdte magát kellemesen érezni.

— Myron, — indított közömbös hangon. — Ismerted John Ammermant?

Myron hüvelykje és mutatóujja között elgondolkozva fényesítgette a villáját és túlságosan sokáig látszott gondolataiba elmerülve. Dávid meredten nézte szomszédját. Alaposan meglepte, hogy Myron nem azonnal válaszol az egyszerű kérdésére.

— John Ammerman, hogyne ismerném. — Myron letette a villát és lassan kortyolt egyet borából. — A cégnek a pénzügyi tanácsadója, ahol dolgozom. A Barney Értékpapírok vállalatnak dolgozik. Mit csinált? Ne mond, hogy letartóztattad kiskorú gyermekpornográfia nézésért.

Thomas Glóriára villantotta a szemét. Arckifejezése ezt látszott mondani. — Na, ez kezd érdekes lenni. A gazdag középosztály titkai végre feltáródnak.

— Vehetem úgy a választ, Myron? — Dávid savanyú mosolyt kockáztatott Myron felé. — Hogy nem nagyon kedvelted Ammermant?

— Ez alatt mit értesz? Kövér, kopasz, és nem az esetem. — Myron felelte és Glóriára nézett és szeme állása semmi kétséget nem hagyott, hogy ki az esete.

Dávid keze közelebb csúszott Mónikához. Mónika nem vette el a kezét és egy élveteg pillanatra kisujjuk gyengéden összefonódott.

— Myron, ugye csinálsz nagyobb összegeket a tőzsdepiacra? — Dávid kérdezte és élesen rákoncentrált szomszédja első reagálására, hogy lenne-e bármi áruló jel, hogy Myron hazudik, mialatt, és mennyire orcátlan a tett, most már a gyűrűs ujjával simogatta Mónika kezét. — Kettőtöknek rengeteg pénztek lehet, hogy játszatok a tőzsdén és meg tudjátok lovagolni a pénzügyi piac fel és alá emelkedő hullámait.

— Én már régen kiszálltam a marketből. — Myron belemártotta az ezüstkanalat a pörkölt aranyló sűrűjébe és győzedelmes rártatással az arcán válaszolt. — Ma már minden pénzem bebiztosított, hosszúlejáratú bankbetétekben van.

— Igen, ami megmaradt belőle. — Mónika tette hozzá, mialatt cipőjéből kivette a lábfejét és lábujjaival masszírozni kezdte Dávid lábszárát.

Dávid nem mulasztotta el észrevenni a szemrehányó hangnemet és kapott az alkalmon.

— Myron, kedves barátom, — Dávid indított olyan hangon, mintha Myron és ő igazi jó haverok lennének, akik minden titkot megosztanak egymással, és ez a vacsora csak egy baráti összejövetel lenne, és Mónika nem flörtölne férje gyermekkori halálos ellenségével. — Tudod-e, hogy végül is miért kapnak el minden bűnöst?

— Nem. Miért? Gondolom, mert annyira ügyesen tudod leleplezni őket. — Myron itt szünetet tartott, vidáman hahotázni kezdett, de öröme inkább erőltetettnek hangzott, mint szívből jövőnek. — Még egy pohár bort, Dávid. Igyál barátom. Remélem, hogy nem azért jöttél, hozzánk, hogy gyilkosokat kergess.

— Az ok az, — Dávid mondta kihangsúlyozottan és arca komoly maradt. — A tettesek előbb vagy utóbb valakinek elmondják, hogy mit csináltak és hogyan csinálták. Nem tudják magukban tartani. El kell dicsekedniük teljesítményeiket.

— Hó, ezt nem tudtam. — Myron felelte szarkasztikusan és gondterhelt mozdulattal teletöltötte poharát. — Tehát ez kell, hogy legyen az ok, hogy ti rendőrök, egy egész hadsereg spiclit alkalmaztok.

Dávid elengedte barátja iróniáját a füle mellett és tovább forszírozta saját elgondolását. — Mennyi pénzt veszítettél a Barney Értékpapírok cég hibájából? Sokat veszítettél, Myron?

Thomas látta meg elsőnek, hogy Dávid merrefele nyomakszik előre. Csapdába ejtés. Hogy átmeneti előnyt adjon a házigazdának, akinek kapatos humorát egyre jobban kezdte kedvelni, és hogy ráébressze a detektív ravaszkodására és észrevegye a veszélyt, félbeszakította barátnőjének az apját. — Itt van a Simpson eset. OJ végül is el kellett, hogy mondja az igazságot és irt egy könyvet, hogy, *Mi lenne, ha én csináltam volna*. És ezernyi példányokat ad el az interneten.

— Nem erről beszélek, — Dávid mondta jeges hangon. — A mi esetünkben nem ez a kérdés. Mindössze azt kérdezem, hogy mennyi pénzt veszített Myron a tőzsdepiacon. Akárki feltehet egy ilyen egyszerű kérdést. Nem?

— Bagatell összeget, — Myron felelte, hangja simulékony érdektelenség, de szemei ravasz fondorlatoskodást mutattak. — Említésre sem méltó. Már el is felejtettem, hogy mennyit.

— Apa, hagyd abba, — Glória mérgesen felkiáltott. — ne kezdj vitatkozni Myronnal és Thomasszal.

Dávid nem törődött leánya figyelmeztetésével és egyenesen Myronnak szegezte a kérdést. — Miből gondolod, hogy egy gyilkost keresek?

— Na, nézd már, ki beszél? — Myron éles hangon visszavágott. Hirtelen józannak látszott és harciasnak. — Ha helyedben lennék, nem kutatnám, hogy ki ölt meg kit és hogyan és mikor. Gyilkosságoknál nincs elévülési határidő. Vigyázz, hogy kit próbálsz bevádolni.

— Senki nem vádol be senkit semmivel. Finom dióstortám van a hűtőben. — Mónika elengedte Dávid kezét és felállt. — Inkább idehozom és felszolgálom a kávé, és ti fiúk, viselkedjetek kulturáltan.

Néhány kortyot szürcsöltek a kávéból és néhány falatot levágtak az ízletes süteményből, majd Dávid szót kért. — Szeretnék elszívni egy szivart. Van nálam három kubai. Myron, Thomas csatlakoznátok hozzám és a hátsó tornácon elfüstöljük őket, mialatt a két hölgy leszedi az asztalt? — Itt Dávid leánya felé fordult. — Glória, drágám. Segítenél Mónikának? Biztos vagyok benne, hogy van egy pár tartalék mosogatókesztyűje.

Thomas megvetően horkantott és letette befejezetlen kávéscsészéjét. — Remek ötlet. Ez a kávé olyan erős, hogy megolvasztaná a kanalat, ha elég sokáig benne hagynám. Képtelen vagyok meginni.

Mónika nem hagyta annyiban a pimasz szarkazmust. — Na, nézzünk oda. — mondta. — Ki akar itt kitollasodni. Egy katonai veterán, akinek nincs türelme, egy barlanglakó vadember barlang nélkül, vagy egy ingyenélő gigoló, akiben nincs semmi kedvesség. Folytassam?

Mintha egy litániára való dicséretet hallott volna Thomas kimutatta a fogait és barátságosan vigyorgott. — Mrs. Gardner. Én egy független taxisoőr vagyok. Ez nem egy lebecsülendő teljesítmény, és nagyon büszke vagyok rá. És maga? Maga meg egy rózsza Csipkerózsika kertjében. Ne engedje, hogy bárki is valami rosszat mondjon magáról.

— Jobb lesz, ha békét hagyok neki. — Mónika gondolta, de azért az utolsó szó az övé kellett, hogy legyen. — Menjen ki a férfiak után. Úgy nézem, hogy szükségük lesz egy elfogulatlan véleményre vagy, hogy is mondják, egy igazságos bíróra. — Majd Glória felé fordult. — Glória, — mondta, — lenne kedved velem tartani. Álljunk neki ennek a halom mosatlan tányérnak és kaparjuk össze a maradékokat. Úgy nézem, hogy a boyfriendet meglehetősen tüskés hangulatban van.

Glória vállat vont. — Ha lenne valami konyhaköpenyed? Egyik legkedvencebb ruhám van rajtam. Nagyon bánatos lennék, ha összefröcskölném mosogatólével. És ami Thomast illeti. Sose törődj a modorával. Éppen olyan szennyes, mint a ruhája. — Glória szünetet tartott és elvette Mónikától a feléje nyújtott kötényt. — És mindamellett, nem a boyfriendem. Csak egy srác, akit ismertem a gimnáziumban. Ma már csak elrontott selejt. A hadsereg alaposan tönkretette.

— Nem kézzel mosogatunk. — Mónika mosolygott és segített Glóriának, hogy derekán megkösse a kötény övét. — Csak lekaparjuk a maradékokat a tányérokrol,

kiürítjük az edényeket és berakjuk őket a mosogatógépbe és a többit elvégzi az automata.

A két nő nekikezdett munkálkodni és Thomas kiment a hátsó tornácra. A sercegő rovarölőtől néhány lábra leült, és figyelni kezdte Myron és Dávid közötti beszélgetést.

— Myron, — Dávid szivarjából szabadjára eresztett egy felhőnyi aromás légszennyeződést és a repülő vérszopók ijedten menekültek valami biztosabb helyre. — Myron, öten vannak egy bizonyos listán. Mind az öten panaszt tettek John Ammerman ellen a Barney Értékpapírok Klienskövetelmények Kielégítési szakosztályánál. Te is köztük vagy, ami elsődleges gyanúsítottá tesz meggyilkolásában.

— A gyanú alapvető feltétele, ha az áldozat valóban meg lett ölvé. — Myron állta Dávid tekintetét. — Amikor utoljára láttam, nagyon is elevenen ficáncolt a főnököm szobájában.

— Ez mikor volt?

— Szerda délután. Két nappal ezelőtt.

— Ez nem jelenti azt, hogy valaki nem csinálta ki csütörtökön, vagy esetleg ma reggel.

— Értem, — Myron konyakot töltött három pálinkáspohárba. — De ez mind csak elméleti élcelődés. Johnnak semmi baja. Ugye?

Dávid elgondolkozott. — Ennek több szurkálásra van szükségem, hogy Myron elveszítse hidegvérét és csapdába ejtse magát. Talán valami találóbb provokálással ki tudnám a nyulat ugratni a bokorból.

— Myron, — kezdte kétértelmű hangon. — Tegyük fel, egy percre. Te hogyan csinálnád, ha meg akarnád ölni? Tudom, hogy szívedből gyűlölöd a lelkét. Elolvastam a levelet, amit a Klienskövetelmények Kielégítési szakosztálynak írtál. Többek között dögre való degenerált idiótának hívtad.

Thomas gyorsan lehajtotta pohár konyakját és megszólalt. — Levelek? Én is imádok leveleket írni. Mr. Gardner, olvasta valaha azt a mestermunkát, amit Veggbellmayor ezredesnek írtam. Egy irodalmi gyöngyszem, megéri, hogy elolvassa. Mindig van nálam egy példány kéznél. Szeretne beleolvasni?

— Thomas, — Dávid felordított. — Ebbe ne avatkozz bele. Ez két komoly ember közötti ügy, akiknek jövedelmük van, munkahelyük és vagyonuk és nem olyan csólakó csavargók, mint te.

— Nem értem, hogy miért hív mindenki csólakó csavargónak. — Thomas morogta sértődötten. — Taxisofőr vagyok és van egy kis csinos garzonlakásom a Bedford úton. Lenne ennél többre egy férfinak szüksége? És írok, bár idáig még csak egyetlen levelet adtam ki, azt is a saját erőmből, és még az is belekavart egy tonna bajba.

— Dögre való degenerált idióta, a leírás tökéletesen ráillik. — Myron újragyújtotta kubai szivarját és nagyot szívott benyálazott végéből. — Határozottan nem lenne nagy veszteség, ha valaki porba haraptatta volna.

— Porba? — Dávid közbevágott. — Honnan gondolod, hogy valaki a porba haraptatta és nem fűbe.

A későnyári tücsökkoncert és békaének igazából rázendített, zenéjük kellemes napokat és meleg időt jelzett, és ahogy Myron beszélt hangját valami furcsa egyenletesség itatta át. — Nem tudom, Dávid, de idehallgass. Ha eszeveszett találgatásokból akarunk kártyaváracskokat építeni, hadd kérdezzek én téged. Hova dobnád be a feleségednek a testét, akit megfojtasz, mert nem akar szexezni veled?

— Hogyan csinálnék, mit? — Dávid azt hitte, hogy rosszul hall. Az aljas kurafi, a törvény eszével akar játszózni. Biztosan, hogy ő a bűnös és a legjobb védekezése, hogy engem akar pellengérré állítani.

— Omnia vincit amor, a szerelem mindent legyőz. — Myron válaszolt elgondolkodva és fogának fehérje orcátlan gyönyörrel csillogott. — Nézzem csak, hogy meg tudom-e ezt érteni. Azt még elfogadom, hogy valaki féltékenységből megöli a szeretőjét, de mi hasznom lett volna belőle, ha Ammermant leradírozom ennek a zöld anyaföldnek a felszínéről? Legalább te végtelen megelégedettséget érezhettél, amikor eltörted Kati nyakát. Egy életre szóló leckét adtál neki, hogy többet soha ne merjen nemet mondani egy súlyemelő izomembernek.

Az elektromos bogárölő kék fényének szikrázó reflektálása visszaverődött Myron arcáról és eltorzította vonásait. Farkasember lett belőle, aki próbálja megmagyarázni, hogy semmi köze a gyilkosságokhoz, amik falujában éjszakánként ismétlődnek, és a rendőrfőnökre akarja ráfogni mindegyiket.

Thomas bólintott, és szemeiben felragyogott a kárörvendő gyönyör. — Dávid, elő a titkoddal. Hiszen mennél jobban akarunk beszélni róla, annál kimondhatatlanabb lesz.

Dávid reszkető kezei meghazudtolták hangjának nyugodtságát. Lassú, kimért hangon még egyszer megismételte, amit már annyiszor és mindenkinek elmondott.

— Nonszensz. Elment otthonról, itt hagyott és soha többet nem jött vissza.

— Én az East Norwalk szeméttelre vittem volna ki, az Interstate út mellett. — Thomas egyik szemét összehunyorította és a száját elbiggyesztette, ami grimasz az eszeség auráját kölcsönözte neki, amit egyáltalában nem érdemelt meg. — De ki vagyok én? Egy regényíró, aki abból akar megélni, hogy hazugságokat kohol.

— Ne kezdj velem, te nyakigláb svábbogár fattyú. Ha ostoba akarsz lenni, legyél kemény, hogy el tud viselni a következményeket. — Dávid felcsattant és rázta az ujját Thomas orra előtt. — Visszarángatlak a katonasághoz, ha nem fogod be a pofádat. Az a feltöltés már tizenöt éve betelt és zárva van és már régen városi parkot csináltak felette.

— Pontosan erről beszélek. Katit már régen leaszfaltozták. Nincs tetem, és büntett sem. Nincs Habias Corpus.

— Thomas. — Dávid ordított. — Takarodj a szemem elől.

Mónika és Glória kijöttek a házból és leültek a kerti asztalhoz.

— Mi ez a nagy zsinatolás? — Mónika kérdezte. — Ti férfiak nem tudjátok végre abbahagyni a veszekedést? Mi nők egy percre elmegyünk a közeletekből és tesztoszteron rohamokat kaptok.

— Semmi, — Dávid morogta feszülten. — Egyáltalában semmi.

— Vagy inkább sok erőfeszítés és semmi eredmény. — Thomas hahotázott. — Gyilkosságokról beszélünk, hipotetikus gyilkosságokról, merem remélni. Ez éppen olyan, mintha könyvet írnék. Az emberélet olcsó és a gyilkosság remekül viszi előre a meseszöveget.

— Senki nem beszél itt emberölésről. — Dávid feszengett idegesen a kerti gyékényszékben. Mostanra már meggyőződéssel hitte, hogy Myron Gardner ölte meg John Ammermant, de Myron még nem implicálta be magát eléggé. — Minden esély megvan, hogy John Ammerman halála holnap reggelre bent lesz az újságokban. — Dávid fontolgatta magában. — Még ma este ki kell, hogy szedjem Myron Gardnerből, hogy mennyit tud arról, hogy finansziális tanácsadója, John Ammerman ma reggel haldokolva hevert az útpadkán.

— Bözsi a Prudential Ingatlan ügynökségtől, — Mónika előrehajolt és engedte, hogy Dávid bámulja kebleinek alabástrom almáit. — Jó barátnője Miranda Ammermannak, és ő mondta neki, hogy a férjét...

— Ne most, — Dávid gondolta dühödten. — Imádom a hangodat és az egész mivoltodat, de most az egyszer fogd be a szádat. — Majd felugrott fellökte székét és ordítani kezdett.

— Nem akarok John Ammermanról beszélni.

— Miért? — Mónika nézett Dávidra ártatlanul. — Mert meg van halva?

Dávid Myron reagálására összpontosított. Ez volt az utolsó alkalom, amit megragadhatott, mielőtt Myron kicsúszik a közmondásbeli hurokból. Vajon jól tud-e színészkedni? Meg tudja-e játszani, meggyőzően, hogy nem tudja, hogy John Ammerman halott. Lehet, hogy Mónika a cinkostársa lenne? Ha a feleség is benne van, semmi kétség, fedezni fogja a férjét.

Myronnak tiszta lehetett a lelkiismerete, vagy az idegei lehettek vasból, mert hangja eminens okfejtéseknek volt a vezérfonala. — Szívroham, — mondta. — Szívinfarktust kellett, hogy kapjon, — itt Dávidra szegezte a tekintetét. — Végtelenül szerette a jó ételeket. Emlékszem, hogy egyszer diétaversenyt tartottunk az irodában és John önként csatlakozott a résztvevőkhöz. Befizette a húsz dollár részvételi díjat és három hónap után ő volt az egyetlen, aki kilókat rakott magára.

— Ez lenne a diagnózis, amit remélsz? — Dávid gúnyos pillantást vetett Myronra.

— Úgy ragaszkodsz ehhez a témához, mint egy pilótahal a cápához. — Myron érezte, hogy a vér előnti az arcát. — Úgy látom, hogy lenyúlási vágyad túlhaladja markoló képességedet. Jobb lenne, ha nem akasztanánk össze az agancsainkat ebben a

vitában. Nem hiszem, hogy hasznodra lenne, hogy bármivel is vádolj, főleg nem gyilkossággal.

— Már egyszer megmondtam, hogy nem akarok Ammermanról beszélni, akár életben van, akár halott. — Dávid nagyot ivott konyakjából, mintha az ital bűvös elixír lenne akut arroganciája ellen. — De egyet megígérhetek neked, akárki is ölte meg, sorozatgyilkos vagy opportunist, ezúttal nem fog kisiklani a törvény keze közül.

— Tökéletes, — Myron mondta élesre vágott hangon, — tehát akkor kétségek nélkül feltételezhetjük, hogy halott. Vagy ez csak afféle rémhír lenne, amit a régi idők nosztalgiája miatt terjesztess rólam?

Dávid felállt és közelebb lépett Mónikához. — Hogyan tudod ezt az embert elviselni? Csak bólints rá az igent és elveszlek feleségül.

Mónika kacagott. Hosszú, elnyújtott trillákban, és egy magas oktávszámú megfoghatatlan ígéret volt a hangjában, egy kiformalódatlan flört, ami amennyire hamisnak hangzott, annyira édes is lehetett. — Dávid. Drága kedves szomszédom, Dávid. Önbizalom ritka kincs, de neked aztán szekérszám van a birtokodban. Miből gondolod, hogy férjhez mennék hozzád?

Myron pislogott, mint az anekdotabeli varangy a kocsonyában. Hogy megőrizze a tisztesség látszatát, ragaszkodni kellett valamihez, ami már évek óta nem volt az övé. Eljött az ideje, hogy kimondja, és egyenesbe rázza régi nemezisét, anélkül, hogy beőrülne és alátámassza a detektív gyanúját valamivel, amit később még nagyon megbánhat.

Egy percnyi feszült csend után, egy könnyed monológban, Myron félig udvariasnak is mondható utat lelt, hogy kiiktassa szomszédját. — Dávid, — mondta, — miért nem veszel el feleségül valaki mást? Te mindig egy másik férfi feleségét akarod. Jóképű alak vagy. Kitűnő állásod van és imádod a nőket. — Itt Myron másodpercnyi szünetet tartott, mintha kétségei lennének. — Ugye szereted a nőket, nem? Vágy neki és keress valakit. Keveredj normális emberekkel. Miért nem mész nyugdíjba a rendőrségtől és miért nem kezdesz új életet valahol máshol? Florida perfekt hely lenne egy ilyen magadfajta ember számára.

— Egyszer el kell, hogy kapjam John Ammerman gyilkosát. — Dávid csikorgatta a fogait és arca maga volt a düh álarca. — Utána, majd engedjük, hogy kibontakozzanak a dolgok.

— Nekem egyre megy, — Myron hosszasan tanulmányozta szivarjának égő végét, és ahogy válaszolt hangja biztos volt és ridegen fegyelmezett. — De hadd adjak neked egy jó tanácsot, te celibátus férfi; nehogy elkapjanak, hogy valami istállóbeli háziállattal csinálod.

Egészen idáig, Thomas és Glória csendesen üldögéltek egymás mellett és Thomas fogta a leány kezét. Glória nem hallotta, hogy Myron édesanyjának meggyilkolásával vádolta az apját és Thomasnak még nem volt alkalma, hogy elmondja a vádat a leánynak. Eszébe volt, hogy kellene, minél előbb, de az implikációk és a

hatások, annyira szörnyűségesen ijesztőek voltak, hogy nem merte megtenni elegendő és alapos megfontolás és előre eltervezett akcióvonal nélkül.

— Sétáljunk egyet, — súgta oda Glóriának félhangon. — Nagyon undorítóan kezdenek kinézni a dolgok errefele.

Glória bólintott és felállt. — Friss levegőre van szükségem. Ez a sok füst itt szinte megfojt. Meg kell, hogy mossam a hajam és a ruhámat be kell adnom a száraztisztítóba, hogy ne is említsem a rengeteg szennyet, aminek a fülem ki van téve.

Glória megindult és elment, és Myron hosszasan nézett utána. — Nem egy igazi bájos teremtés? Ő a leányom, aki soha nem adatott meg nekem.

Kilencedik Fejezet

Thomas követte Glóriát a kavicsösvényen, ami hátulról a ház elejéhez vezetett. A kavicsok roppantak és megcsúsztak a lány túsarkú cipője alatt, ahogy Glória eltökélten ballagott előre, el a csoporttól, ami egymás szidásában és vérszomjas letevésében lelte örömét.

Thomas utolérte, tenyerébe fogta a leány könyökét és lépéséhez igazította lépését. — Glória, idehallgass. — mondta. — Én nem vagyok közülük való. Soha nem is voltam.

— Nincs szükség, hogy exkuzáld magad. — Glória válaszolt kokettáló, puha dorombolással. — Tudom, hogy ki vagy.

— Ki?

Kacér mosoly lopakodott Glória arcára. — Egy gyalázatos olcsójános, akit időm fecsérlésére használok.

— Igaz és szépen fejezted ki. — Thomas arcán savanyú mosoly villant át. — Általában nincs pénzem, de nyers intelligenciában mérve mérhetetlenül gazdag ember vagyok.

Kimentek a kocsi behajtóról és balra fordultak, a hosszú zsákutca vége felé. Az éjszaka meleg volt és az ablakok mögött televízió képernyők villogtak a kék és vörös színek elfojtott árnyalataival. A nedves levegőben égett hamburgerszag úszott, ami hányingert adott a lánynak. Glória már régen fontolgatta, hogy vegetáriánus lesz.

— Jött valami hír édesanyádtól? — Thomas kérdezte közömbösre fogott hangsúllyal.

Glória oldalvást Thomasra pillantott. — Furcsa, hogy kérdezed, éppen róla gondolkoztam. Kellene találnom egy szakértő médiumot és segítségét kellene kérnem. Az anyám valahol létezik, életben vagy halottan, és kontaktusba akar lépni velem. Úgy érzem, mintha mondani akarna valamit nekem.

Thomas elcsendesedett. Külsőlegesen Glória úgy rémlett, hogy egyben tartja fakultásait, de a felszín alatt nem lehetett tudni, hogy jön-e vagy megy, ezzel az egy kerékkel kevesebb természetfeletiben való hitével.

— Glória, — Thomas kezdte óvatosan. — Hátul a teraszon Myron és apád be voltak rúgva és egymást vádolták gyilkossággal. Myron azt állította, hogy a te apád...

— Megállj, — Glória Thomas szájára tette a kezét. — Sokan gondolják, hogy ő ölte meg anyámat, de én nem hiszem. Ez a fő ok, hogy beszélnem kell anyámmal. Anyám tudja az igazságot. — Glória könnyekkel küszködött és hangja hisztérikussá élesedett. — Meg kell, hogy mondja nekem, hogy miért hagyott itt. Megmondhatta volna, hogy halott és már régen megbocsátottam volna neki.

Thomas nem volt az a személy, aki a szentimentalizmus pocsolójában szeretett dagonyázni. Thomas egy hasznavehetetlen vándor volt, aki sorsát egy vesszőkosárban hordozta a hátán, de soha nem állt meg a kagylók szürke héjánál, és mindig kutatott a bensőben rejlő gyöngyök után.

Valami könnyed finomságot birtokolt a lelkében, amit engedelmesen széttett lábaival és égre fordult szemeivel Glória elfogadott anélkül, hogy kérdőre vonta volna eredetét. Engesztelhetetlen anomália, egy deviáció az elfogadott szabályoktól, Thomas egy senkiházi volt, aki nagyon is magasra helyezte a mércét, hogy saját maga lehessen.

Thomas vagy óriási sikerre mehetett és keservesen élt volna egy hatalmas palotában, vagy járdaszéli filozófussá válhatott volna, akinek a végzete a nincstelenek utcasorát jelenti. Pókhálóból szőtt szálakra felfüggesztve Thomas az eredményességen alapuló életmód kényelme és egy barna zacskóba dugott borospalack gondtalan dédelgetése között felfüggesztve vegetált valahol.

Hogyan tudna vigaszt nyújtani neki? Hogyan segíthetne Glórián, hogy elfogadja a rettenetes koncepciót, hogy édesapja megölte az édesanyját? Beszélni kezdett és hangja tele volt őszinte bocsánatkérésekkel.

— Glória, borzasztóan sajnálom, hogy ezt a kérdést ismét a felszínre hoztam. A rágalom csak egy csomó üres levegő, semmi más, mint miazmás lehelete egy aljas rágalmazónak, aki megrögzött módon hazudik, ha védenie kell álláspontját. Nekem nem tetszik ez a Myron. Valami szörnyűt takargat, és jobban tenné, ha valami érvényes alibi után kutatna, mert elsődleges gyanúsított egy finansziális illuzionista meggyilkolásában. Én úgy hiszem, hogy azért fenyegeti apádat, hogy levakartassa magát a gyanúsítottak listájáról.

Ahogy a szavak elhagyták ajkait Thomas rettenetesen megbánta. Arra akarná rábeszélni Glóriát, hogy felejtkezzen el problémájáról? De mi van, ha igaz? Mégis, Dávid Morgan detektív már régen el kellett volna, hogy mondja bűnét valakinek. Morgan nem lehet egy hidegvérű szörnyeteg, aki egy temetetlen halottal a szekrényében él együtt. Nem ápolgathat és szeretgethet egy gyermeket, akinek az anyját megölte.

Thomas Glória keze után nyúlt és Glória nem rettent el. Kínzó helyzetének bonyolultságában elveszve Glória nem vette észre a perspektívát, amit Thomas teregetett elébe. — Mennyit tudhat? — Glória kérdezte magától és lelkiereje a legfeneketlenebb mélységbe süllyedt, aminek közeledtét egész életében rettegte. — Thomas hogyan mérhetné fel veszteségem nagyságát? — gondolta. — Üresek a szavai, mintha az élet egy regény lenne, ahol az eseményeket meg lehet változtatni és a végén a jó mindig győzedelmeskedik. Mi eredményt hozhatna, ha apámnak bűnösségét bebizonyítanánk?

Apám, Dávid Morgan, tiszteletben álló detektív, ma egy tisztességes ember. A bizonytalanság még mindig jobb, mint a tudás, hogy apám ölt. Itt nincs szükség rehabilitációra. Bosszúállás, hamis vádaskodások, és tagadások a bizonyítékok hiányában: Ráadásul édesapámat is elveszteném, ha ártatlannak találnák a törvényszék házában. Elveszteném a létezést, amit ismerek. Egzisztenciám a sarkából fordulna ki, és ez az elméjében háborodott veterán, mennyit tudna ez segíteni? Még a saját lábán sem tud megállni. Arra ne is gondoljuk, hogy hogyan állna meg az én oldalamon.

— Igazad van, Thomas, — Glória mondta és sötét pillantást vetett a fiatal férfira. — Én sem kedvelem Myront. Örökké bámul engem azzal a pervert szemével. Ha csak gondolok is rá, borsószik a hátam.

Thomas bólintott. — Ha engem kérdezel, Myron egy egydolláros bankóért lebunkózna egy püspököt. Úgy nézem, hogy a saját dobpergésére masírozik. Mintha mindig valamit tervezgetne abban a vastag koponyájában. Örökké bosszút akar állni. Azt hiszem, hogy paranoiás és azt hiszi, hogy az egész világ rajta rágódik. És mindenki még a poklokat is megmozgatná, hogy elszedjék tőle nehezen keresett pénzét. Különösebben nem erős, se nem eszes, de olyan gonosz, mint egy csörgőkígyó.

— Thomas, — Glória nevetni kezdett. — Hiszen nem is ismered. Myron szidásával akarsz engem kenégetni?

Thomas vigyorgott. — Megmutathatnám neked a kéglimet a Bedford úton?

— Az a szeméttelp? — tánclépéseket lejtve Glória sasszézni kezdett az aszfalton, ami fényesen csillogott a hűvösödő levegőből leereszkedő harmatban, és a pára, mint ködös kísértet, akivel véletlenül szembekerülsz az éjszaka csendjében, gomolygott felfele forró felületéről. — Még akkor sem tudnál odarángatni, ha az lenne az utolsó épen maradt hely egy atomtámadás után. Nem állhatom a zajt, a többi lakásokból kiáradó égett hagymaszagot, a svábbogarakat, amik a romlott maradékokon rágódnak, amit már egy hete nem takarítottál fel. A lehúzott vécék állandó hangversenyét és, hogy valaki folyton zuhanyozik, amikor aludni szeretnék. Thomas, én utálom a szegénységet.

— Glória, az én lakásom nem ennyire nyomorúságos. Sokan odaadnának tíz évet az életükből, hogy olyan otthont mond hassanak a magukénak, mint az enyém.

— Igen, az összes csőlakó, — Glória morgott, — a kitaszítottak népes hadserege, a menekültek és az illegális bevándorlók megszámlálhatatlan divíziói.

— Elfelejtkeztél a megrögzött drogosoktól és az idült alkoholistákról. — Thomas ellenállhatatlan mosolyt vetett Glória felé. — Ezzel éppen bebizonyítottad az álláspontomat. Nem állok a társadalmi ranglétra legalsó fokán.

— Oh, Thomas, hogyan lehet téged nem szeretni? — Glória megfordult és karjait Thomas nyaka köré fonta. — Te végtelenül szerencsés egy ember vagy, hogy én szerelembe vagyok azzal, hogy szeretnek. Még ha tudom is, hogy te vagy a legnagyobb balek, aki eldobja az egész jövőjét, hogy megfogalmazzon egy vicces levelet, nem

bánom, hogy itt sürgölődsz a szoknyám körül és össze-vissza akarsz csókolgatni. Ezt a két tulajdonságot felettébb kedvelem egy férfiben.

Thomas ajkai Glória szája után kutattak és a leány fülébe suttogott. — Glória, drágám, szeretlek és ígérem, hogy meg fogom találni az édesanyádat. Ki fogom kutatni, hogy mi történt vele. Bízz bennem. Két méterrel a homok alatt megtaláltam az elrejtett aknákat és kiszedtem őket és soha egyetlen emberemet sem veszítettem el. A jövő a mienk. A többi meg hadd égjen aljas bűneiknek szörnyű poklában.

— Thomas, csak egy lépést egyszerre. — Glória karját szorosabbra fonta Thomas dereka körül. — Még nem állok egészen készen egy elkötelezett kapcsolatra. Te és én, ketten az egész világ ellen. Nem kissé túlságosan romantikus ez a gondolat? Igazából, nem bánám, ha magam királynője lennék, de az ár túlságosan magas. Nem akarok feladni mindent, amim apámnál odahaza már megvan.

Thomas latolgatta az esélyeket. Hogyan reagálna Glória, ha javasolná, hogy apját életfogytiglanra börtönbe tegyék? Megmaradna a ház és beköltözhetne hozzá. Igaz, az apja hatalmas jelzálogkölcönt vett fel, hogy finanszírozza Glória iskoláztatását, diplomát a szociális tudományokból és a munkaerői értékforrások elméletéből. Glória jól keres, de közel sem eleget, hogy zsonglőrözze a saját bábúit és forgassa az égő karikákat, a kötéltréning játékművét, amit a számlák kifizetésének neveznek.

Mintha olvasta volna a gondolatait, Glória megszólalt. — Thomas, eszedbe ne jusson, hogy apám ellen mérsz. Minden egyenruhás rendőr Connecticutban téged fog kergetni. Megesküdött, hogy utolsó fillérjét is arra költi, hogy bebizonyítsa ártatlanságát. Egy ilyen bírósági eljárás éveket vehet igénybe, és saját magam erejére leszek utalva mielőtt egy fillért is látok az ő vagyonából. Te még nem láttad felmérgetedve. Én láttam. Senki nem mer ellent állni neki. Olyan erős, mint egy fejvesztetten rohanó bölénybika és olyan makacs, mint egy amerikai futball hátvéd, egy megvadult teuton harcos vasheggyel a sisakján, aki kemény ütéssel egyből összetöri a mellcsontodat.

— Talán édesanyád öngyilkos lett és apád hajszohta bele.

— Anyám nem volt sem elmebeteg sem depressziós. Leellenőriztem orvosi adatainak történetét. Egyetlenegy alkalom sem volt, hogy pszichiáterhez kellett mennie. Soha nem használt drogokat. Tiszta volt és szerette a rendet, és amint hallottam minta háziasszony és feleség hírében állt. Kiegyensúlyozott személy volt és nem egy idegbeteg roncsnöveg. — Glória rázta a fejét. — Még, hogy ő öngyilkosságot követett el. Teljesen kitekeredett lehetetlenség.

Elérték a zsákutca végét és megfordultak. Két telek között keskeny ösvény vezetett, egy telekkönyvileg meghatározott közbirtokossági gyalogút. Éjszaka nem volt rajta ajánlatos sétálni, tele volt kiálló kövekkel, vastag gyökerekkel, és veszélyes buktatókkal, és mindenfelől kuttyák ugattak, és könnyen fennállt az eshetőség, hogy valaki szembetalálkozik egy váratlanul előbukkanó mumussal. Szóbeszéd járta a környéken, hogy egy éjszakai tekergő járja a környékbéli erdőket, mezítelenen és

mutogatja nemi szervét az öreg néniknek, akik hátsó teraszaikon üldögélve szörpölgetik szilvalé kevertjeiket, mielőtt éjszakára nyugalomba térnek.

Soha be nem bizonyította vagy megcáfolya; Glória szerint az exhibicionista leírása pontosan illett szomszédjára, Myronra. Évekkel ezelőtt látta mezítelenül napozni a hátsó teraszán, és nem kellett különösebben leselkednie. Erőfeszítése, hogy elrejtse magát szánalmasan sikerült, és Glória borzasztóan restellte gyerekes kíváncsiságát. Túl fiatal volt és nem volt édesanyja, akihez tanácsért fusson, és soha nem mondta meg az apjának. Csak hagyta elhalványodni az ügyet, és az incidens mélyen lesüllyedt, bele az üledékbe, amely lelkének legaljában gyűlt össze, és amit nem lehetett megbolygatni, ha csak, egy előre nem látható lealacsonyító örvénylés meg nem zavarta és újra nem kavarta tudatának rejtett posványát.

A leánygyermeki bizalom tipikus esete, egy belsőleges kedvelése az idősebb férfiaknak, Glória nem értette saját érzelmeit. Vonzalmat érzett Myron iránt, valahogy érezte, hogy a férfi arcának merev faszádjá alatt, Myron valamit tud, ami fontos lehet. Valamit titkolt előtte, de lehet, hogy majd egyszer eljön a nap, amikor kedvező körülmények között el fogja mondani titkát. Ha elnyerte bizalmát, és kimutatta a fizikai vonzalmat, amit érzett irányában.

Glória összerázkódott és visszalépett az ösvényről, ami tovább, az erdő sűrű sötétjébe vezetett.

— Menjünk vissza a házba, — suttogta, — valami kísértetieset érzek a levegőben. Itt valamikor kutyatemető volt. Eltemetett állatok szellemei nagyon gonoszak tudnak lenni. Sátáni gyűlöletet éreznek az emberek iránt, amit magukba kellett, hogy fojtsanak, amíg háziállatként éltek közöttük.

Thomas levette a kabátját és betakarta vele Glória mezítelen vállait. — Ne félj a halott állatoktól. Én tiszteletben tartom őket és engem nem ijesztgetnek. Ha az úton látok egy halott vagy megsérült állatot megállok és felveszem. Ha szegény pára gyógyítható elviszem az állatorvoshoz. Ha meghalt, maradványait elviszem az álltakitömőhöz, ahol új életet adnak neki. Ennyit meg kell, hogy tegyek. Éppen elég halált és vérontást láttam a háború alatt.

Glória hozzásimult Thomashoz és fejét a férfi vállára hajtotta. — Thomas, tényleg, te ezt megteszed?

— Tényleg megteszem, — Thomas bólintott. — És itt nincsenek gonosz szellemek. — mondta és karjaival átfogta Glória mellkasát. — Az éjszaka kezd lehűlni. Menjünk haza és betakargatlak az ágyadba.

—

Amikor visszaértek a Gardner rezidenciához a mulatozás még javában folyt. Hangos kiabálások és örömteljes nevetések, és Mónika Dávid Morgan ölében ült. Nem éppen épületes látvány egy naiv fiatal párnak, hogy csatlakozzanak.

Glória kezet nyújtott Thomasnak. — Köszönöm a megértésedet. Tudom, hogy mit akarsz, de nem ma este. Kérlek. Nem hiszem, hogy édesanyám engedélyezné, ha ma veled aludnék.

Thomas nem volt egy megvetendően kerges személy, aki csak egy szexi megfektetést lát egy fiatal nőben. Már volt vele régebben is, sok alkalommal. De tudta, hogy Glória kifürkészhetetlen lényege nem az övé, hogy szabadon birtokolja. A kettőjük közötti vonzalom, bár kizárólagos volt és elkötelezett, éppen az ellenkezője volt a plátói szerelemnek. Úgy kellett, hogy elfogadja Glóriát, amilyen volt. Fizikai és érzéki a felszínen, de a leány belsőjében Glória lelke úgy rejtezett, mint a csiszolatlan gyémánt és az arany, lent Dél Afrika mély, kimberlita kürtőiben, és Thomas szeretne volna a kincseket elválasztani az értéktelen sártól és a felesleges ballaszttól, amivel az élet már születésekor leterhelte a leány érzékeny lényét és öntudatát.

Thomas megcsókolta Glória arcát. — Akkor jó éjszakát. Aludj jól és add át tiszteletemet édesanyádnak.

— Köszönöm, át fogom adni. — Glória felelte és felsietett a szobájába.

Tizedik Fejezet

Szombat mindig egy mozgalmas nap egy ügyes ingatlanügynök életében. Az elmúlt éjszakai összejövetel éjjel kettőig tartott és a remek vacsora után a trió négy üveg finom Medok bort fogyasztott, a Franciabeli Bordeaux bortermő vidékéről. Megnyugtató vigaszként, ami orvosolta rettenetes reggeli fejfájását, Mónika most már biztosra vehette, hogy a pókháló, amit Dávid Morgan kiszáradt porhüvelyé köré font, csapdába ejtette későbbi elfogyasztásra, bármikor, amikor a nő szükségét érezte, hogy kínozza a szexre kiéhezett pervertet.

Mónika bizzar gyönyört származtatott férjének megfigyeléséből, aki kétségbeesetten próbálta tetetni, hogy házassága tökéletes és szexuálisan kielégítő. Oh, az eszed tokját, micsoda bánat, a legtávolabbi dolog volt, amit Myron nyilvánosságra akart dobolni, hogy feleségével már tizenöt éve nem közösek. Természetesen, a pancsernek még mindig megvolt a felesége, ami még mindig lényegesen jobb létezés, mint a magányos celibátus, amit Dávid él, még ha bele is vesszük az összes szabadságot, amit boldogan élvezhet. Habár, és az ember be kell, hogy ismerje, Mónika tépelődött, ennek is lehet pozitív oldala. Dávid kimehet és nyugodtan frekvenciálhat legényhelyeket és gyakorolhatja a gyors Internetes randevúzást, amit a modern világ erkölcei ajánlanak a férfiaknak, akik hajlandók pénzüket költeni és nem félnek a nemi betegségektől.

Mónika jól tudta, hogy Myron nem tartja az efféle szabadságot értékes előnynek. Nős akar maradni, tekintet nélkül a napi megaláztatásokra, amit az elveszett szerelem miatt kellett elszenvednie. Oh, a sikeres érdekházasságok tömege, a férje gondolhatta, jobb partnernek lenni egy jól menő businessben, mint egyedüli tulajdonosnak egy anyagilag tönkrement vállalkozásban.

Titkos záradékok és íratlan megállapodások, partnercserélgetés erősíti a házassági viszonyt, feleségek kölcsönadása, és a palacknak forratása, urbanizált legendák és tündérmesék felnőttek részére, a szépirodalom művelői beteges fantáziákkal, mind annak a nevében, hogy összegyűjtsük a vagyont és megtartsuk. Elvégre a házasság egy üzleti kaland, ami biztonságos otthont nyújt és viharmentes kikötőt az összes bölcs résztvevők részére.

Természetesen az ostobák és a mániákus örültek házasságtörés címén beadják a válópert, ahol az átmeneti hűtlenség legyőzi az évtizedek hűségességét, és ügyvédek

tevékenykednek szorgosan és vagyonok olvadnak el az egekig felfújott tanácsadói honoráriumok tüzes platniján.

Vannak népek, akik iszonyodnak a válástól. Inkább megölik élettársukat, minthogy egy lelkiismeretlen zugüggyvéddel tárgyaljanak a széjjelmenés feltételeiről. Sokkal egyszerűbb és kevesebb időt vesz igénybe, ugye egyetértenek? Nem, éppen ellenkezőleg, a házastárs meggyilkolása a fortélyos csalás gondos megtervezését igényli, végtelen mennyiségű türelmet, hogy kivárjuk, amíg az alkalmas pillanat megérkezik. Az ember nem szabad, hogy sietségében tévedést csináljon, az ember soha nem engedheti meg, hogy a düh irányítsa cselekedeteit.

Mónika véleménye szerint Dávid Morgan soha nem volt annyira hozzáértő férfi, aki bölcsen tudott volna előre tervezni. Dávid erős volt és erőszakos impulzusai vezérelték tetteit. Feleségét is brutális és indokolatlan dührohamában ölte meg. Mégis, Mónica furcsa vonzalmat érzett iránta. Mónica meglátása szerint sokkal érdekesebb volt, egy veszélyes bikát vörös ronggyal provokálni, mint egy érzéketlen ökör oldalát piszkálgatni eredménytelenül.

Ma reggel Myron nem kelt fel, hogy bundáskenyeret süssön. A férj későig aludt és Mónica elhajtott a Felsőbbrendű Kenyérhéj nevezetű pékségbe, ami remek helyen a legváltozatosabb variánsait ajánlották a péksüteményeknek, a fánkoknak, a kalácsoknak és omlós briósoknak, annak a szűk, de gazdag világnak, aminek létezését Mónica hajlandó volt tudomásul venni. Kezében szorítva kiflis zacskóját és gőzölgő kávéscsészéjét, Mónica elmerengett. Sose törődj a pletykákkal és a vádaskodásokkal, a mi nap így is úgy is, csak egy másik unalommal teli eseménytelen kalendáriumrubrika, ebben a mi jenki paradicsomunkban.

—

Myron fejfájása rosszabb volt a sokévi átlagnál. Reggel hallotta, ahogy Mónica kiment az ajtón, de képtelen volt felkelni. Mindössze annyira emlékezett, hogy tegnap este részeg volt, mint egy kapanyél és Dávid Morgan egyre udvarolt feleségének. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy kolbászát Mónica serpenyőjében akarja megsütni. Válaszul, Mónica elővett egy fotóalbumot és a fiatalkori fényképeit mutogatta, ahogy semmi nem volt rajta csak egy kicsiny bikini. Myron maga elé idézte a Bahama szigeteken való nyaralást, a régi szép napokat, amikor Mónica még nem félt a fényképezőgéptől és örömmel állt modellt mindenféle kihívó pózban, amit Myron ki tudott ötölni a trópusi napgolyó lángoló sugarai alatt. De az isten szerelmére, nem azért kattintotta le azokat a művészfotókat, hogy főellenségét szórakoztassa vele.

Kicsoszogott a folyosóból nyíló fürdőszobába és megnézte magát a tükörben. Az erős fluoreszkáló fényben felnagyítva, a saját képmása megijesztette. Betegesen fehér bőr, ösztövé alakzat, háromszoros redők bazedovkóros szemei alatt, és mind a két

oldalón csirkelábszerű barázdák. Beesett arcát vastag borosta keretezte, rendetlenül hanyag változatát mutatta egy öregedő vénembernek. Nem csoda, hogy Mónika már régen kiesett a vele való szerelemből.

— Könnyű Dávidnak, — Myron morogta. — Mónika nem kell, hogy lássa, mielőtt reggel megmossa az arcát.

Megdörzsölte a szemeit és megvetően krákogott. — Ez a dagadt faszfej, ha még egyszer át mer jönni az én portámra, megtanítom, hogy öt perc leforgása alatt hogyan fejlesszen ki magának egy masszív szívkoszorúér elzáródást.

Az elektromos borotva széles barázdákat szántott borostás tuskéibe és arca egyre kevésbé emlékeztetett egy neanderthali szőrös fizimiskájára. Majd megmosta a fogát és a víz csorgásán túl mintha hallotta volna az ajtócsengő harangozását.

— Ki a fene lehet? — káromkodott. — Mónika itthon hagyta volna a kulcsot?

Vizet fröcskölt az arcára, a törülköző után nyúlt és a csengő ismét megszólalt. Pimaszul és követelődzően, a korai látogatónak vastag bőr lehetett a pofáján, hogy ilyen kora reggel kéreget valami izmusra, vagy aláírásokat gyűjt a közelgő őszi választások valamelyik politikai pártjának.

Maga után rángatva engedetlen lábait, szinte fenéken csúszott le a beszönyegetett lépcsőkön és közel a bejárat ajtóhoz rájött, hogy nem lépett bele házi papucsába. Az előtér kék márványlapjai hidegnek érződtek mezítelen talpa alatt.

— Ki az? — kiáltotta és csodálkozva nézte a jobb kezét, amiben, mintha választott fegyverneme lenne, még mindig szorította a habos fogkefét.

— Én vagyok, Dávid Morgan. — ismerte fel a visszataszító baritont. — Bejöhetek?

Myron résnyire megnyitotta az ajtót és rábámult Dávidra. — Mi az ördög csudáját akarsz? Még csak most keltem fel.

— Hivatalos ügy. Beszélnem kell veled.

— Vissza tudnál jönni később? Például a jövő héten, vagy inkább a jövő hónapban, esetleg a jövő évben?

— Myron, rajta vagy a John Ammerman megölésével gyanúsítottak listáján. Vagy beengedsz, hogy körbenézzek, vagy házkutatási paranccsal jövök vissza. Ellenkezni és megtagadni a rendőrséggel való kooperációt, csak rosszabbra fordítja a dolgokat a te szempontodból.

— Csináld, ha ennyire makacsul akarod. Nézz körbe és vallass ki. Nincs semmi takargatnivalóm.

Dávid benyomta az ajtót és átlépett a küszöbön. Az ajtó és a keret rése között széles vállát oldalvást kellett beszorítania, derékövén megvillantotta fényes detektívpajzsát és kabátjának szárnya alatt Myron kétségeket nem hagyóan láthatta automata kézfegyverét.

— Legye úgy, ahogy lesz. — Myron gondolta. — Ez az idióta képes mindent pozdorjává lőni és alig várja, hogy rám tehesse a bilincset. Láttam, hogy milyen

vágyakozóan simogatja a feleségem kezét, de nem fog találni semmit, amivel be fog tudni vádolni. Minél hamarabb annál jobb, hogy tegyek túl ezen a kopaszseggű pávián civil ruhás rendőrön.

— Mit gondolsz, hogy mit remélsz itt az isten szép földkereken találni? — Myron kérdezte fennhangon Dávidot. — Felhúzhatnám egyszer a zoknimat és a cipőmet? A padlócsempé nagyon hideg.

— Miért lenne utcai cipőre szükséged szombaton? Keress egy pár tornacipőt és azt vedd fel. Van egyáltalán tornacipőd? — Dávid közömbös hangon válaszolt, mintha alapjában véve nem érdekelné a dolog. — A testmozgás nagyon fontos a mi korunkban. Próbáltál már reggelente kocogni?

Dávid Morgan gondosan felkészült erre a látogatásra. Tegnap egy csapatra való bűnnyom-vizsgáló több lábnyomot is talált az erdőben, közel az útpadkához, ahol Ammermant találták. Könnyen a nyakára vethetné a hurkot ennek a fellengzős mérnöknek, ha találna egy tornacipőt a házában, aminek talpnyomata egyezik az erdőben találtéval. Kevés az esély, hogy igen, de azokat a kártyákat kell kijátszania, amit az eset osztott neki.

— Nincs tornacipőm. — Myron visszafordult és kezdett felfele menni a lépcsőn. — Egy perc múlva jövök. Nyugodtan körülnézhetsz, amíg felöltözöm, és fertőtlenítő szájvízzel kiöblítem a számat.

— Csináld, — Dávid megvető pillantást vetett szomszédjára. — Gyilkos módra bűdös a leheleted. A Genfi konferencia már régen törvényen kívül kellett volna, hogy helyezze, mint hadászati mustárgázt.

Amikor Myron visszajött az emeletről, Dávid, gumikesztyűvel a kezén apró mintadarabokat kapart ki a kandalló hamujából. Myron gyanakodva méregette, megállt a háta mögött és éles hangon rászólt.

— Remélem, hogy nem gyanúsítasz komolyan gyilkossággal. Vagy igen?

— Mit gondolsz, Myron? — Dávid Morgan guggoló helyzetben maradt és szagolgatta az ujjai végére kent fehér port. — Hogyan ölték meg Ammermant? Egy mellette elszáguldó kocsiból, vagy valaki, aki gyalog lopakodott utána? Például egy dzsoggoló, vagy egy sétáló. Myron, te szoktál reggelente egészségügyi gyaloglásokat végezni?

— Azt hittem, hogy Ammerman szívrohamot kapott.

— Ugye ezt a konklúziót szeretnéd? — Dávid morogta és felegyenesedett. — Úgy tervezted el, hogy szívinfarktusnak látszódjon? Én megértem. Rengeteg pénzt vesztettél a tőzsdén. Én is ugyanazt csináltam volna.

— Mit csináltál volna ugyanazt?

— A tökéletes bűntettet. Minden hátra maradt evidencia nélkül. Természetes halál, megcáfолhatatlan alibi, az egész mindenséget beleadva, hogy elkerüljem a büntetést.

— Perfekt büntett? Megúszni a gyilkosságot? Ha a helyedben lennék, Dávid Morgan, vigyáznék a számra.

— Ezt, hogyan érted? — Morgan felfújta hordószerű mellkasát és szemtől szembe állva hozzányomta Myronéhoz. — Miről beszélsz?

— Katiról. Katiról beszélek, eltűnt feleségedről.

— Mi köze lenne Ammermanhoz?

— El kell, hogy ismerjem neked, Dávid, kedves barátom. Amennyire ostoba vagy, olyan kitűnő munkát csináltál, hogy eltüntesd feleséged holttestét.

Dávid kinyúlt és levett egy tárgyat a kandalló pereméről. Egy hosszú csőnek látszott, rozsdamentes acélból és géppel kifényezve kívül és belül is. Dávid kihúzta és a cső két méter hosszúra teleszkópozott a kezében.

— Ez mi? — Dávid összehunyorította a jobbszemét és belenézett a csőbe. A csövet Myronra irányította és a végén észrevett egy kicsiny célkeresztet.

— Legjobb védekezés a támadás, — Myron elnyomta a cső halált okádó torkát arca előtt. — Ha a jó válasznak hiányában vagy, tégy fel egy buta kérdést. Szívesen megmondom, hogy a cső mire való, ha te megmondod, hogy hol van Kati.

— Ez a dolog nem így megy. — a detektív megérintette az övében lógó bilincset. — Én kérdezek és te válaszolsz, különben a csuklódra fogom kattintani ezeket a pereceket.

— Igen, — Myron teleszívta a tüdejét és összecsucsrított ajkai között kifújta a levegőt. — Ha nem akarod megmondani, hadd adjak neked néhány vezérfonalat, hogy könnyíts az emlékezeteden. — Myron itt szünetet tartott és szavait élvezettel megnyomva befejezte a mondatot. — Láttam, hogy mit tettél vele.

— Húsz évvel ezelőtt. Durváskodó szex volt és Kati imádta az ilyesmit. Nem egyszer csináltuk.

— Rendben van, hosszú idővel ezelőtt. Kati évek óta elment és Ammerman hullája még mindig friss a hűtőkamrában. De akárhogy is van, ha nem veszed le a nevemet a gyanúsítottak listájáról, elmondom a hatóságoknak, amit már sok-sok évvel ezelőtt be kellett volna jelentenem.

— Zsarolni szándékozol? — Dávid Morgan kivett egy hosszú evidenziazacskót és beleejtette az összecsucskott csövet. — Elkeseredett vádaskodásaiddal csak saját magad mártod be. Mielőtt idejöttem, egy rutin ellenőrzés volt az egész. Most már meg vagyok győződve, hogy te gyilkoltad meg Ammermant.

— Tudom, hogy szeretnéd bebizonyítani, hogy én csináltam, és nagyon ijesztő vagy ezzel a boldogtalan, passzív-agressziós okosságoddal. — Myron felelte gúnyosan. — Még magadat is meggyőzted, hogy egyik eklatáns pontot hozod fel a másik után. De amennyire csalárdságoddal kilógsz a sorból, össze nem illő, durva vádaskodásaidat mégis komolyan kell vennem. — Myron megállt és mély, méltatlankodó lélegzetet vett. — Mégis, és nem azért, hogy védenem kellene magamat, és ezt pusztán csak a tények kedviért mondom. Nem öltem meg Ammermant. Megcáfолhatatlan alibim van.

— Mónika, — Dávid vigyorgott szarkasztikusan. — A feleséged fog kezeskedni érted? Ez lenne az? Ez a legügyesebb, amit ki tudsz találni?

— Semmit nem kell kitalálnom. Egész reggel Mónikával voltam a napon, amikor Ammermant megtalálták az árokban.

— Aha, — Dávid meredten bámulta Myront. — Házassági titoktartás. Mónika tegnap este megmondta nekem, hogy tehetetlen vagy az ágyban. Kerti gumicsővel akarsz billiárdozni.

Myron kezdte elveszteni a türelmét. Ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy bevágjon ennek a pimasz kopónak. A szomszédja és főellensége, egy férfi, aki a szeretői listájára akarja felírni a feleségét. De mindamellett, a büntetés mellett, ami jár azért, hogy fizikailag bántalmaz egy rendőrnymozót, Dávid sokkal erősebb, mint ő. Meglehetősen nagyfokú hátrány. Myronnak semmi esélye nincs a meglepetés ereje nélkül, valami hátulról becsúszó támadás és előre eltervezett bosszúakció nélkül.

Tartott is egyet készenlétben és készen állt, hogy alkalmazza.

Myron beszélni kezdett és selymes finomság itatta át kedveskedő hangját. — Dávid, drága jó barátom, be kell, hogy ismerjem, mégiscsak van egy titkom, amit a feleségemnek sem mondtam el.

Dávid felcsippentett egy csipetnyi hamut a kandalló rácsáról. Hüvelykje és mutatójja között összedörzsölte és megszagolta. Végtelenül éles szaglása volt. Helybeli pletykák szerint, mivel nagyszülei vadász vérebeket tenyésztettek, Dávid egy elfuserált keresztezési kísérletnek volt az eredménye egy emberi nőtény és egy kan kutya között.

Myron elhessegette magától ezt a gyerekesen irracionális feltevést, mély lélegzetet vett és folytatta.

Az első szótág után Dávid belevágott a szavába. — Hogyan van, hogy égett gumimaradványokat érzek ezen? Mit égettél ebben a kandallóban utoljára?

— Nem emlékszem. — Myron vállat vont. Amennyire próbálta magát egyben tartani, a kérdések irányvonala kellemetlen hatással kezdett lenni rá. Arca lassan elveresedett, és a halántékán reszkető idegek világosan mutatták irritáltságát.

Dávid biztos volt a dolgában. Barátja fejében a nyomás elérte a robbanástolerancia határát. Dávid megfogta az övéről lógó bilincseket és felkészült a letartóztatás pillanatának gyönyörére és tovább fokozta a nyomást. — Két héttel ezelőtt láttalak tornacipőben. — mondta jeges hangon.

Nyilvánvaló blöffölés. Dávid nem emlékezhetett. Semmi oka nem volt, hogy számon tartsa szomszédja alkalmi cipőviselési szokásait.

Mindezek ellenére a detektív egyre nyomult előre. — Láttam, hogy rajtad volt, ahogy vágta a füvedet. Azt mondtad, hogy nincs tornacipőd. Myron, te hazudsz nekem?

— Fejezzem be egyszer az én gondolatomat, Dávid. — Myron keskenyre húzta a szemét és ujját fenyegetően kezdte rázni Dávid orra előtt. — Még soha nem mondtam el Mónikának, de feleséged eltűnésének éjszakáján, belestem a hálószobátokba.

— Egy kukucskáló Tamás, — Dávid felelte lassan. — Beteges egy háziállat vagy te, Myron. Leskelődsz a szomszédod hálósobájába?

Dávid hangja nyugodtnak tűnt, de belül idegesen próbálta tagadni még saját magának is, hogy érti, hogy hova akar Myron kilyukadni. Myron, a stréber, régi főellensége, nem tarthatta magában ezt a titkot ennyi évig, ha tényleg tudja az igazságot.

Ez volt a legígéretebb reménye, valójában az egyetlen reménye, ami megmaradt.

Myron kivette szomszédjának kezéből a fűvócsövet. A hamuval teli evidenciázacskó szélét is megfogta, és kihúzta Dávid kezéből.

— Igaz, leskelődtem, — Myron mosolygott megvetően. — Nagyon élveztem nézni kettőtöket. Infravörös éjszakai szemüveget viseltem és a legapróbb részleteket is láttam. De nem ide akarok kilyukadni.

Néma rémületében Dávid megrettenve hallgatott. Egy tanú, közel húsz év után lép elő és jelentkezik.

Myron kivette a rozsdamentes csövet az evidenciázásából és visszatette a kandalló párkányára. — Azon az éjszakán, — vigyorgott gonosz gyönyörrel. — Kati megtagadta tőled a szexet és te erőszakkal próbáltad magadévá tenni. Teljes nelsonfogással átfogtad a nyakát és nagyot húztál rajta. Eltörted a nyakát. Úgy elroppant, mint egy száraz fagally. Kati aprót sikított és meghalt.

Dávid teljesen összeroppant és nem tudott szóhoz jutni. Egész életét lehúzták a végén. A kártyavár, amit épített és évek folyamán karban tartott egyszerre csak összeomlott. Nem attól félt, hogy börtönbe kell mennie. Egyetlen dologtól rettegett, a Glóriával való szembesítéstől, amikor rákényszerül, hogy beismerje az igazságot a leányának.

— Hazudsz, — Dávid ismételte rekedten. — Ezt az egész szörnyű fertelmességet csak kitaláltad, hogy saját magadat mentsd. Senki nem hisz el ilyet a bíróságon. Mindamellet, ha elimináltál engem, mint nyomozót, valaki másnak fogják kiadni az Ammerman eset kivizsgálását. A második nyomozó is ugyanerre a következtetésekre fog jutni. Semmit nem fogsz elérni azzal, hogy le akarsz rángatni magaddal a mélybe.

— Elsősorban, — Myron nyugodtnak hangzott és konfidensnek. — Ennél sokkal többet is láttam. Láttam, hogy Kati testét beleerőltetted egy hatalmas műanyag zsákba és lerángattad a lépcsőn. Tíz perccel később kocsiddal kihajtottál a garázsodból, nyilvánvalóan, hogy valahova máshova elvidd a tetemet. Egy biztos helyre, ahol senki sem találja meg, gondoltam és követtelek.

— Rohadt szemétláda, — Dávid pisztolya után nyúlt és felhúzta a kakast. — Most azonnal lelőhetnék, és nem lenne belőle semmi bajom. Letartóztatás közben nekem támadtál és el akartad venni a pisztolyomat. Élet halál ura vagyok feletted. Én vagyok a törvény és te vagy a gonosztevő.

Myron elnyomta magától a pisztoly csövét és megvetően hahotázott. — Igazán? Miért ne, Morgan? De szerencsére nem mindenki annyira ostoba, mint te. Mindent leírtam egy levélben, amit korai és váratlan halálom esetén ügyvédem kézbesít a kerületi ügyészségre.

— Rendben, — Dávid eltette a pisztolyát. — Teszem fel, hogy többet nem én vagyok a nyomozó. Mennyiben segítené ez a te eseteden?

— Óriási módon, — Myron arca ragyogott a boldogságtól, mint a farmeré, akinek a bikája az állatmintavásáron megnyerte a kékszalagos nagydíjat. — Továbbra is dolgozol az eseten, Semmi ok, hogy ne te legyél a felelős nyomozó. Szorgalmasan kell majd kutatnod, és minden evidenciát tüzetesen meg kell majd vizsgálnod, és minden nyomot a legvégéig kell követned. Te vagy a legalkalmasabb erre a munkára. Ne engedd, hogy bárki is elhitesse veled az ellenkezőjét.

— Mindenről be kell, hogy számoljak a rendőrfőnöknek.

Myron megveregette Dávid vállát és ujjával barátságosan mellbe taszította. — Természetesen, hogy beszámolsz. A te feladatod lesz, hogy meggyőzd a főnököt, hogy Ammerman halála természetes okoknak tudható be.

— Lehetetlen, — Dávid morogta szégyenkezve. — A következmények beláthatatlanok, — fontolgatta keserűen. — Myron elszabadult ágyú lett a viharba került csatahajón, ami összevissza hányódik a hullámok tetején, amit maga az ördög korbácsolt fel. Megállás nélkül kell majd hazudnom és alakoskodnom. Miféle élet lesz az ilyen? Kell, hogy legyen egy jobb megoldás. Most egyelőre vissza kell hátrálnom, de el fog jönni a nap, amikor Myron fizetni fog. Az életével fog fizetni. Kivéve azt a levelet, de mennyire lehet nehéz megtalálni az ügyvédet és megszerezni tőle a vádaskodó dokumentumot. Az otthoni irodámban lévő papírzúzóban fogom majd leőrölni.

Myron az ajtó felé noszogatta a detektívet. Kinyitotta és tartotta neki az ajtót, és testtartása és szavai tele voltak nagylelkű engedékenységgel. — Nincs semmi harag közöttünk, Dávid, öreg haver. Még mindig barátok vagyunk. Nem?

— Mint mindig, — Dávid morogta és nagyon szeretett volna valami komoly testi sérülést okozni az aljas gazembernek, aki most, és olyan váratlanul, de főleg nem szívesen látottan, rá akarja erőltetni a barátságát.

Ahogy Dávid lépegetett elfele a kocsibejáró aszfaltján, Myron utána szólt.

— Semmi vicces meglepetés, ugye Dávid. Még van sok más trükk is elrejtve a pizsamaujjamban.

Dávid nem érezte, hogy szavaival válaszra méltassa ezt a pimaszságot. Nem felelt semmit, csak gondolataiba mélyedve, hallgatagon ment tovább.

Tizenegyedik Fejezet

Hasadozva széjjel a sok két lábon mozgó rendőrtől, a Darieni rendőrfőnökség legjobban egy szorgos hangyakolóniára emlékeztetett. Egy komplex államtársadalmi szervezet, a dolgozók cipelik be a bűnök elkövetőit, áldozatok bezárva és elraktározva jövőbeli fogyasztói feldolgozásra, jóképű herék íróasztali kötelességekre beosztva, abszolút uralkodója ennek a méhkaptárszerű törvény és rendfenntartó káosznak Gruber rendőrfőnök volt, a két méter magas óriás, egy teljes Teuton DNA képpel a vérében.

Ma reggel, de inkább késő délelőtt fele járva, iszonytatóan széles vállait lomhán előre görnyesztve, Dávid lassan araszolt íróasztala felé. Az íróasztal felé, amit megosztott Becky Bannisterrel, a partnerével, akit eleinte szeretettel imádott, de az évek folyamán meg tanult gyűlölni.

Sarokszobájából kifele nézve, és egy félelmetes hárpia sásra emlékeztetve, aki felfújt egoizmusának magas ágain gubbasztva várakozik, Gruber rendőrfőnök saskeselyű szemei nem mulasztották el a legkisebb abbérációt sem észrevenni, ami megzavarta birodalmát. Szemei követték Dávid Morgant elhaladni látószöge térségén keresztül és azonnal észrevette, hogy valami szokatlanul rettenetesen ki van fordulva alacsonyrendű beosztottja hozzáállásában.

Semmi figyelmeztetőt nem mutatva területiálisan birtokló nézésében, a főnök engedte, hogy Morgan elhaladjon irodája előtt. Ahogy a detektív csüggedten eloldalazott előtte, Gruber külsőleg elégedettnek látszott, még türelmesen toleránsnak is, és fensőséges főbólintással vette tudomásul Dávid megérkezését. De miután megszakadt a szemek közötti kapcsolat, és egy másodperce elgondolkozott Dávid siralmasnak látszó diszpozícióján, a főnök fizimiskája készenlétbe rándult, hogy kézbesítse egyik rettegetten rettenetes letolásait.

— Dávid, — ellentmondást nem tűrő, és könyörtelenül parancsoló hangján Gruber a detektív után szólt. — Hogyan haladsz az Ammerman esettel?

— Az evidenciák gyülekeznek, és a részletek szépen kezdenek összejönni. — Dávid felelte és azonnal megállt és megfordult, hogy szembenézzen főnöke öntelt didaktikájával. Dávid jól tudta, hogy Gruber bármikor kiakasztaná a bőrét száradni egy rozsdás drótkötél pellengérére, ha az szükséges lenne, hogy megvédje idáig feddhetetlen hírnevét vagy a kapitányság makulátlan becsületét. A vészjósló felismerés görcsbe húzta

Dávid alsó feli záróizmát. Szorosnak érezte magát, egy hermetikusan lezárt lőrésluknak, ami egy víz alatti Atlas rakéta kijáratát védi két kilövés között.

A legkisebb helyzeti előny is elviselhetetlenné csinálta a főnököt. Dávid nem engedhette meg, hogy Gruber a leghalványabb szimatot is kapjon a bajról, amibe beosztottja belekerült. A fenyegetés, amit Myrontól kapott utórezgéseket hozott létre, amik nem akartak lecsillapodni.

Látta, hogy éles felmérő tekintettel, Becky is tudomásul veszi jelenlétét. Elegendően formás, hogy tanga bugyis bikinit viseljen, Dávid soha nem tudta leküzdeni lelki tendenciáját, hogy ne képzelje Beckyt maga elé minden ruha nélkül. Mennél jobban utálta magában ezt az elnyomott vágyakozást, annál kevésbé tudott szemeinek parancsolni, amik könnyen elárulták visszataszítóan buja gondolatait.

Ugyanabból az okokból, amiért kívánta és csodálta az erotikus ideált, ami Becky vetített feléje, Dávid mérgezettnek tartotta Becky vonzóerejét. Egy kanál ecetben megfojtotta volna a rendőrnőt, ha elkerülhette volna a büntetést.

— Jobban tenném, ha kordában tartanám impulzusaimat, — Dávid elmélkedett szomorúan. — Túl öreg vagyok, hogy elviseljem a rögtöni kielégülés és a nyers ítékezés következményeit.

— Világosítsd meg az elmémet, — Gruber hangja megtörte Dávid ábrándozását. — Lépj be az irodámba, és részletesen tájékoztass a tényekről, amiket idáig kiderítettél.

A detektív sanda vigyort vetett Gruber felé, ami inkább alkalmatlanságának a beismerése volt, mint az átható eszeség bármi leghalványabb jele. A doboz fánkra gondolt, amit Becky hozott be minden reggel és az erős duplakávéra, ami lassan kezdett rotyogni kifelé a kávéfőző csövéből.

Semmi esély, üres gyomorral és kávé nélkül kellett főnöke előtt megállnia.

— Ül le és csukd be az ajtót magad mögött. — Gruber intett Dávidnak és hátrament íróasztala mögé. Ott a főnök állva maradt és a detektívnek felfele kellett emelnie a szemeit, és reszketnie kellett a magasba tornyosodó kék egyenruhás hatalom előrevetett árnyékában.

Másodpercek valami megfoghatatlanul hosszú időtartamra nyúltak. Gondolataiban keresgélve Dávid hallgatott, de végül is fel kellett ébrednie a főnök türelmetlenül követelő mély basszusára.

— Na, mi van? Beszélj, hallgatlak.

— Összeállítottam egy listát a gyanúsítottakról. — Dávid kezdte. — Nincsenek sokan rajta és az eliminációs folyamat alkalmazásával könnyen kiszűrhetjük a fals feltételezéseket.

— Ne azt próbáld mondani nekem, hogy ki nem csinálta. — A főnök maga alá húzta a székét és leült. Szemeik egy magasságba kerültek és mintha könnyebben hajlandó lett volna elfogadni bármiféle közepes minőségű találgatást. — Azt mond el inkább, hogy mit gondolsz, hogy ki lehet benne ebben a dologban. Van valami

használható elméleted? Vagy hívjuk ide Becky tizedest és kérdezzük meg az ő véleményét?

— Van néhány teóriám a látóhatáron, — Dávid megköszörülte a torkát. — De időre van szükségem. Jelenleg még mindig le kell szögeznünk a halál pontos okát.

Gruber lézerszerű szemei Dávidra összpontosította. — Te ugratsz engem? Hiszen megmérgezték. Azt hittem, hogy tudod.

David hitetlenkedően zavarodott arccal nézett vissza a főnökre.

Gruber felvett egy dossziét az asztaláról és Dávid elé dobta. — Ez a jelentés az Állami Bűnügyi laboratóriumból érkezett, és benne van, hogy John Ammermant megmérgezték. Latrotoxin típusú méregnyomokat találtak a vérében. A mérge valamiféle Dél Amerikai póknak a mérge, a ritka araneidas pókfajból, a fekete özvegyek alcsaládjából.

Dávid nagyképűen krákogott egyet. — Én is gyanítottam valami ilyesmit. A nyaki ütőerében volt egy második behatolási szúrásnyom is. Az adrenalinus tű mellett közvetlenül, és a boncolási eljárás folyamán igazoltam is a leletemet.

— Olvasd el ezt a jelentést figyelmesen. — Gruber a laboratóriumi jelentésre mutatott. — Azt is írja, hogy ilyen fertelmes féreg, csak a Pantanal területen él.

— Hol?

— Brazíliában. Pantanal egy végtelen kiterjedésű alacsony síkság. Egy évben hat hónapig víz alatt áll. Őslakó indiánok élnek ott mindenféle emberevő hullókkal és mérges bogarakkal együtt boldog primitívságban.

Dávid egyelőre nem tehetette közzé a nyilvánvaló következtetést. Indiánok, tűhegynyi behatolási pont, a kezében volt a fűvócső, amivel kézbesítették a halálos mérget. Szeretett volna hangosan felordítani és kijelenteni. — Megtaláltam a gyilkost. Tudom, hogy ki csinálta. Adjanak kitüntetést. Hadd viseljem a kitűnő munka megérdemelt jelvényét a sapkámon.

De hallgatott és a főnök összeráncolta a homlokát.

— Morgan, te még mindig nem érted. Ugye? Vagy igen, detektív? A gyilkos fegyver? Mi lenne itt a gyilkos fegyver?

Gruber várt és türelmetlenül dobolt ujjaival íróasztalának üvegtetején. Világosan látszott, hogy remekül szórakoztatja az inkompetenciának eme világos példája, amivel, gondolta magabiztosan, ebben az esetben evidensen szembekerült.

— Többféle módszer lehetséges egy ilyen mérget bevigyenek a testrendszerbe. — Morgan detektív fájdalmas grimaszt vágott. — Leginkább injekciós tűk, orvosi fecskendők, gyomorcsövezés, vagy más hasonló, hogy csak egy néhány praktikus lehetőséget említsek.

— Morgan, — menydörgött a főnök mély basszusa. — Szeretném, ha a te agyadba tudnék becsövezni egy kis eszet. Ember! Indián mérge! Megfordult-e valaha abban begyepesedett fejedben, hogy fűvócsővel ölték meg Ammermant?

— Logikus következtetés. — Dávid bólintott alázatosan. — Messziről. Ammerman nem gyanúsított semmit. Nem volt semmi jele bármiféle dulakodásnak vagy verekedésnek.

— Tökéletes, — Gruber nyájas mosolyt erőltetett az arcára. — De ne ismételd, amit én mondok. Nem tudsz végre valamit saját magadtól is kieszelni?

— Sir, — Dávid könnyörgőre fogta a dolgot. Homloka mögött érezte a túlfeszített idegek nyomásának növekedését. Erősödő fejfájása megközelítette a vízdeszkás tortúra intenzitását. Többé nem tudott racionálisan gondolkodni. Autópilóta kormányon repült a sűrű ködben.

Váratlanul, az utolsó pillanatban a teljes összeomlás és megadás előtt, habosan tajtékozva előre a sűrű semmi fehér ködéből, egy idea ötlött az eszébe, egy megoldás, egy szakavatott menekülési csapóajtó, egy ravaszul manipuláló szökéstervezet formálódott lelki szemei elé. Egy kövel két madarat fog leütni. Két komplikált tettet fog végrehajtani egyetlen zseniális mesterhúzással.

Lábai szilárd talajt értek, de még mindig időre volt szüksége, hogy korrekt formába öntse a helyes megközelítést.

— Sir, — ismételte és ránézett a főnökre. — Ahogy említettem volt, van egy gyanúsítottam.

— Ki? — Gruber szikrázó szemekkel nézte a detektívet.

— Sajnálatosan hozzám nagyon közel álló személyek vannak belekeveredve. Nem engedhetem meg, hogy gyanút fogjanak, hogy vizsgálat alá kerültek. A legkörültekintőbb óvatossággal kell felgöngyölítenem az ügyet.

— Egy bűnbandáról beszélünk? — Gruber meglepetten hátrahőkölt.

— Nem, főnök. — Morgan kényelmesen kinyújtózott a székében. — Csak egy megháborodott egyén, akinek már több komoly dolog is van a rovásán. A többiek csak a csalikacsa szerepét töltik be.

Gruber arca világosan kivehető színváltozáson ment keresztül. Elege volt Morgan kitérő manipulációiból. Veszélyesen csúszva a spektrum veres vége felé, egyre sötétebb árnyalatai az arcába toluló vérnek, a lángoló színek a főnök rettenetes dühének küszöbönálló robbanását jelezték.

— Morgan, — ordította, — hagyd abba, hogy ostoba elméletekkel akarsz traktálni. Ültesd a segged a kormánykerék mögé, tedd le a sarkad az aszfaltra és kezdj masszírozni. Végezd a munkádat, amiért fizetünk. Keresd meg a gyilkos fegyvert vagy letépd a fejedet és a teljes rendőrségi férfiállomány vizeldéne fogja használni a nyakadat.

— Igen, főnök, — a hátborzongató hasonlat hallatára, ami sorsát előre vetette, Morgan végtelen megkönnyebbülést érzett, hogy a kioktatásnak hamarosan vége lesz és sietve megígérte. — Mindent meg fogok tenni.

— Jobban is teszed, — Gruber hirtelen ijesztően nyugodtra változtatta a hangját. — Állítsd elő a tettet. Szerezz bűnösségéhez elegendő bizonyítékot, ami a

törvényszéken is megállja a helyét. Máskülönb, és ezt megígérem neked, csökkentett nyugdíjjal az utcán fogod találni magad.

— Igen, főnök, — Dávid ismételte magát. Olyannyira elégedett volt belső zsenialitásának megvillanásával, hogy elfelejtett összpontosítani, hogy intelligensnek hangzódjon. Felemelkedett a székéből és az ajtó felé lépett.

— Még nem végeztem veled, Morgan. — Gruber harsogott utána és goromba hangja félreérthetetlen fenyegetést hordozott. — Két szexuális molesztálás eset áll függőben ellened. Mostanáig nem vettem figyelembe a panaszokat. De ha ezen a gyilkossági vizsgálaton leégetsz, nem fogom tudni többet a vádakat a szőnyeg alá seperni.

— Ki vádolhatott volna meg bármivel is? — Dávid tetette a meglepettet. — Soha még csak a legkisebb obszcén célzást sem tettem senkinek.

— Melanie és Becky, — Gruber meredten nézte a detektívet. — Ők másképpen emlékeznek. Még egy panasz, a legkisebb utalás is, és Dávid, felejtsd el a nyugdíjba menést, amit javasoltam. Kint leszel a fő utcán és virslit fogsz árulni mustárral egy kétkerekű taligakonyhából.

A főnök szobájából kijövet valami idegen csendesség vágott bele Dávid arcába. Összes rendőrtársai és adminisztratív kollégái váratlanul elfoglaltak tetették magukat. Lehajtották a fejüket és orrukat beletemették az iratokba, vagy előrehajoltak, hogy dossziékat szedjenek elő kihúzott alsó fiókokból. A csendes nyugalommal össze nem illően egy láthatatlan energiamező látszott gomolyogni elő a felgyülemlett energiából, amit mindegyik jól táplált törvény betartató fakabát örökké vagonszám gyűjtött fel és birtokolt magában.

Szarkasztikus vigyorok bujkáltak összezsúfolt szájak sarkában, az irodarészi nagyterem felkészíteni látszott magát a közelgő katasztrófára, ami éppen most vette a kanyart, kevéssel az észrevehetőség határa előtt.

Dávid, túlságosan elfoglaltan grandiózus ötletével, amit a gondviselés tált elébe, semmit nem vett észre. Második kávéjára gondolt, amit reggel óta kívánt oly nagyon rettenetesen.

— Hol van a csészém? — Dávid Morgan kérdezte Beckyt. — Láttad valahol?

Dávidnak volt egy jókora méretű kávéscsészéje, legalább fél liter nagyságú, egy személyes tulajdonban lévő tárgy, amit senki másnak nem engedett használni. Egy nehéz fajanszárú csoda, amit Kínában gyártottak Martha Stewart részére. Karácsonyi ajándékként kapta Glóriától.

— Itt nincs. — Becky tetetett komolysága gyanút kellett volna, hogy keltsen. Hangjának tónusa javasolhatta volna az extra figyelmességgel való előrehaladást; különösen, ahogy hosszú és hajlékony ujjaival simogatta felső ajakát, és a finesz, ahogy

megérintette fitos orrocskájának a hegyét. — Azt hiszem, — Becky folytatta. — Jadwiga elmosta összes csészénket és tányérjainkat. Fogalmam sincs, hogy hova tehette a tiedet. Gondolom valahol a mini konyha részben. Jobb lesz, ha arrafele keresed.

Becky elfordult. Kitérőben lévő hahotázását egyre nehezebb tudta palástolni, de meg kellett tennie. Az egész rendőrkapitányság számított stressz alatti megjátszó képességére.

A gondolatok forogtak és még mindig formálódtak Dávid elméjében, és elmulasztotta észrevenni a figyelmeztető jeleket. Egyenesen a konyha melletti kamrába ment és nekiállt, hogy megkeresse szeretett kávésbrikjét.

Beckynek igaza volt. Az összes edény el lett mosva és gondosan fel lettek halmozva a mosogató melletti szárítókereten. Kivéve kedvenc kávéscsészéjét, azt nem látta sehol.

Dávid szidta Jadwigát. Jadwiga magas volt és sovány, azelőtt a lengyel nemzeti műkorcsolyázó csapat neves tagja, egykori résztvevője az olimpiai versenyeknek. Hogy jobb jövőt találjon magának, évekkal ezelőtt jött ebbe az országba.

Jadwiga hosszú karokkal és lábakkal rendelkezett, bár a feneke kicsiny volt, majdnem, mint egy férfié, és az arca nem volt eléggé gondosan ápolva, mert Jadwigának nem maradt semmi pénze kozmetikára.

Jelenleg összes keresetére szüksége volt, hogy kifizesse a kopott pincelakás árát, mivel Jadwigát unokanővére kidobta a Rocky Rapids utcai házából, az exkluzív North Stamford kerületben. Az unokanővér véleménye szerint Jadwiga túlságosan csinos volt, hogy megtúrje háza körül, és az unokanővér férje egyre jobban szemezett a fiatal és naiv, a férfi nézőpontja szerint kacér és provokálóan vonzó külsejű, lánnyal.

Az unokanővér ráordított a volt műkorcsolyázó bajnoknőre. — Nem érdekel, ha én tanácsoltam, hogy disszidálj és gyere ide ebbe az országba. A te döntésed volt. Jól tudhattad előre. Ebben az országban egyetlen munkaképes személy sem kap ingyen juttatásokat. Ez egy versenyképességen alapuló társadalom és mindenkinek keményen kell dolgoznia.

Jadwiga kiköltözött és a Darieni rendőrségnél talált munkát. Ott szorgalmasan dolgozott, mint az egyedüli takarítónő és kiváló leckét tanult, hogy mik is a versenyképességen alapuló társadalom előnyei.

Dávid Morgan illetéktelen szavakat morgott, amik főleg Jadwiga intelligencia hiányát szidalmazták, szálnalmas nyelvtudását és nem utolsósorban lemocskolták le és felmenő polák származását.

Dávid meglátta kávésbrikjét.

— A szerencsétlen égimeszelő, — Dávid gondolta. — Miért nem tanul meg rendesen angolul? Képtelen vagyok megérteni a halandzsát, amit karattyol. Biztosan ő tette a csészémet a legmagasabb polcra.

A csésze segítségkérően integetett feléje. — Mentsd meg, nem látod, hogy a takarítónő mit tett velem?

— Hogyan lehet valaki ilyen magas? — Dávid krákogott még egyszer és nyújtózkodott, hogy elérje a magasban lévő fajanszedényt, ami a tulajdona volt.

Lábujjhegyen pipiskedve, ujjaival elérte a csésze fülét és kezdte lefele húzni. Következőnek érezte, hogy valami meleg folyadék ömlik a koponyája tetejére. Keményen markolva a csésze fülét Dávid langymeleg kávét öntött a saját fejére. A tréfacsinálók, akik most már éhes szemekkel lesték minden mozdulatát, peremig töltötték a csészét cukorral alaposan besűrített kávéval.

Elsőprő erejű röhögéseket hallott. Mély baritonnal hangzó férfias hahotázásokat, magas oktávú nőies sivalkodásokat, többen ököllel verték az asztalt és utána hirtelen csend és szánakozó együttérzés és leereszkedő szimpátia.

— Dávid, nem tudtuk, hogy kávéval samponozod a hajadat.

— Kávét használsz hajfestéknek?

— Micsoda aljas trükk, ki csinálta? — Becky sikított, de megjátszott rokonszenvének tónusa, meghazudtolta ártatlanságát.

— Rossz ómen. — valaki segíteni akart. — Nem szabad, hogy megmondjuk a főnököknek, hogy mennyire ügyetlen vagy. Ugye, Dávid. Nekünk, rendőröknek össze kell tartanunk.

— Rohadt gané szemetek, — Dávid morogta és letépett egy rakás papírtörülközőt és dörzsölni kezdte a haját, és próbálta felitatni a kávé nedves foltjait a kabátjáról. — Aljas, semmire se jó szemétládák. Azt hiszitek, hogy ez vicces volt?

— Igen, azt hisszük, valóban, a tények állása szerint. — Egy rendőrhadnagy lépett Dávid közelébe és mintha a béke olajágát nyújtaná Dávidnak odatartotta neki a jobbját. — Azt hittük, hogy egészséges humorérzéked van, de tévedtünk és szégyellhetjük magunkat.

— Kopy le. — Dávid nedves kezét beletörölte a hadnagy egyenruhakabátjába. — Miért nem akasszátok fel magatokat mindannyian? Majd tudasd, hogy a feleséged mennyire fogja humorosnak találni, hogy le kell tisztítania legjobb minőségű angolgyapjú egyenruháról a kávéfoltokat.

—

Dávid megmosta a kezét és nekiállt újabb adag kávét csinálni. Dühödten füstölgött magában és gyűlölte az egész világot. Mérge hitelesítette a tervét, amit idáig, embriószerű állapotában kezdetlegesenek tartott és önszolgálónak.

— Myron Gardner, a legokosabb fajankó az egész városban, zsarolni akarja. A szennyes semmirekellő a törvény arca előtt fitogtatja az evidenciát, anélkül, hogy beismerné a bűnösségét.

— Drága barátom és kedves szomszédom, Myron, te a pokolba tartasz egy kézikosárban, — Dávid morogta. — Rossz emberrel kezdtél ki. Majd én megmutatom neked, hogy melyik fára fognak felakasztani.

— És Thomas, a gazember be nem fogná a pofáját. Szélsőséges találgatásokba bocsátkozik és hazugságokat talál ki. Egy igazi pancser, és éppen itt az ideje, hogy túltegyünk rajta. Ezúttal véglegesen. Glória jobbat érdemel, mint egy elcsépett firkász, egy imposztor, egy hamisítvány, aki az első, közpublikumnak megírt irodalmi darabbal máris bebizonyította saját értéktelenségét.

— És Becky, ez a zabálnivaló húsú felvágós fenék, csak nem akarja feladni indokolatlan szexuális molesztálási panaszait. Ki lenne ő, hogy megszabja egy tisztességes detektívnek, hogy mennyi szexet csinálhat? Mindannyian felnőttek vagyunk. Nem? Egy kis szellemes incselkedés, hogy a kebleihez érek és hozzádörzsölődök a fenekéhez, az nem lehet valami túlságosan kellemetlen és megvetésre méltó tett. Melanie, vele még csak el sem kezdtem. Melanie csak egy kis buta utánzó majom. Összeálltak Beckyvel, mert Melanie csodálattal néz fel az idősebb nőre. Ne mondja nekem senki, hogy Melanie nem egy titkos leszbikus.

Dávid lemondóan sóhajtott. — Nem mintha bármi problémám lenne a koncepcióval. Csak a férfi buzikat utálok.

— De ne térjünk el egy bizarr, érintőtangens irányában, — Morgan detektív figyelmeztette magát. — Koncentráljuk a businessre, amit már a kezünkbe vettünk.

— Lépünk csak egy lépés egyszerre. Myron Gardner az elsőszámú probléma. — Dávid próbálta analizálni a lehetőségeket. — Valahogy be kell, hogy jussak a házába és kutassak evidencia után, amikor nincs odahaza. Természetesen szerezhetnék egy házkutatási parancsot, és egy csapat kétlábú vérebbel a sarkaiból kiforgathatnám a házát. De akkor tudatnom kellene a főnökkel, hogy Gardner az elsőszámú gyanúsított. Ha ezt megcsinálnám, a későbbiekben nagyon nehéz lenne bizonyítani, hogy Myron mégiscsak ártatlan. Myron feltehetően többet nem bízna bennem és feljelentene, ha letartóztatják. Mindamellet, és nem utolsósorban ki kellene adnom kezemből az evidenciát, amire feltétlen szükségem van, hogy tervem második részét végrehajtsam.

Az ezoterikus fényeskedés egy váratlan pillanatában, Dávid úgy kezdett vigyorogni, mint a farkas, aki meglátott egy sánta kisbárányt.

— Talán összekombinálhatnám a businessst a gyönyörrel, — gondolta magában megleégedetten.

A kávé elkészült és nyugalma visszatért. Két gyalogrendőr behozott egy berúgott tinédzsert és mindenki, aki látó és hallótávolságon belül volt, beállt önkéntes segítőnek. Kevesebb, mint egy percen belül a tinédzser, rugdosva, harapva, köpködve és megpofozva a rendőröket, három újabb komoly büntettet követett el, egy tucatszor nyomdafestéket nem tűrő nyelvezetet használt és beleokádott Molnár Zakariás rendőrhadnagy vadonatúj sporttáskájába, pedig az arrogáns hadnagyot nemrégiben

nevezték ki kapitányságbeli első helyettesnek, közvetlenül Gruber, a teljes Teuton DNA vérképpel rendelkező óriás után.

Dávid rá se rántott az elszabadult dulakodásra, kiment a parkolóba és kocsijából feltárcsázta Mónika Gardnert.

Tizenkettedik Fejezet

Mónika a Cadillacjét hajtotta a Middlesex Road úton, amikor mobilja csilingelni kezdett. Úton volt egy akuton kritikus találkozára egy szőrszálhasogató klienssel, aki érdeklődését fejezte ki, hogy költséges rezidenciát vásároljon Darienben. Ahogy mondván lett a férfi saját sznobos szavaival, olyan otthont akart, ahol van lebensraum, elégséges elzártág a magánéletre és pazar perspektívájú kilátás nyílik a tengerre. A ház foglaljon magába faragott lőrészeket a tetőn kialakított özvegyek sétavértáján, ami elegánsan mutatja az idő patinás fogait és főúri karakterrel rendelkezik.

Megnyomta a beszélő gombot, a füléhez emelte a kicsiny kommunikációs szerkentyűt és bejelentkezett. — Mónika.

— Itt Dávid, — hallotta az ismerős hangot. — Remélem, hogy nem rosszkor hívok.

— Csak ugrálgatok előre a nyuszi ösvényen, — Mónika kuncogott gúnyosan. — Beszélj! Mit forgatsz az eszedben? Két percem van hozzá.

— Mónika, — Dávid kezdte és érezte, hogy az értékes másodpercek vészes gyorsasággal múlnak. — Mivel nem adsz elég időt, hogy megmagyarázzam a miérteket és előadjam a hogyanokat, meg kell kerülnöm az udvarias bájtársalgást, és egyenesen rá kell térnem a lényegre.

— Egyenesen? Lényegre? — Mónika ujja hegye megérintette a megszakítóm gombot. Dávid kérését nem volt nehéz előre látni. Könnyű volt megjósolni a megjósolhatatlant. A tegnap esti vad partizás után Dávid szándéka nyilvánvaló volt. Mónika már járt arra és már hallott, minden hantát és üres fecsegést, és látott minden rituális szerelmi elő-táncot az emberiség két neme között. Dávid kéjsóvár nézésén keresztül már megmérte a férfi élvhajhász gondolkodásának visszataszító mélységét. Minden szóból, amit Dávid alattomoskodva kommunikálni merészelt feléje, kiértózott az erotikus megkísérttetés. Mónika jól tudta, alázatosan és megfőzve, Dávid Morgan készen áll, hogy a térdén állva könyörögjön női kegyeiért.

Egy egyetlen alkalomra terjedő viszony, egyetlen példája a csábításra történt megesettségnek, az átmenti felfedezések izgalma a megengedhetőség határán is túl kinyújtva, valami rendkívüli esemény útjára indítva, és az összes fent említett egyidejűleg belefoglalva, Mónika összerázkódott és lelki szemei előtt felvillantak a

komplikált következmények, amit derekának beadásával minden bizonnyal okozna. De mégis, éles ellentétben józan ítélőképességével, a határozatlanság labilis pillanatában, vagy mézédés gyengeségből, úgy határozott, hogy azonnal nem rázza le a szomszédját, Dávidot. Mindamellet, tegnap este után, Mónika valóban kíváncsi lett, hogy megtapasztalja Dávid legendás gyakorlatát a szerelemben, és megismerje a detektív párját nem találó férfias potenciálját.

— Lenne néhány dolog, amiről szeretnék beszélni veled. — Dávid kezdte.

— Adj legalább némi sejtetést, — Mónika felelte kacéran. — Tények nélkül nem tudom magam elkötelezni.

— Találkát szeretnék veled. — tört ki Dávidból.

Mónika olyan hangot hallatott, ami leginkább egy csalódott sóhajra hasonlított és rálépett a gázpedálra, mert a lámpa váltott a Hollow Tree Ridge Road útnál.

— Férjezett asszony vagyok, — az asszony válaszolta, miután egy centire meg kellett, hogy álljon egy lassan mozduló, színültig megrakott homokdömpert háta mögött.

— Csak egy ebéd, én fizetek, Mónika, szépen kérlek. Kettesben szeretnék beszélni veled.

— Szolgálaton kívül leszel? — Mónika elfojtott egy kacagást és feketére kihúzott szemöldökét megnézte a visszapillantó tükörben. — Ha ismét találkozunk, nem szeretném, ha megint vécéket ellenőriznél.

— Nem, csak ketten leszünk. Te meg én. — Dávid könnyörgött.

— Rendben van, Dávid. — Mónika felelte huncut hangon, miközben az esélyeit latolgatta, hogyan tudná lekerülni a dömpert, ami teljesen lelassította és akadályozta reggeli munkabeosztását. — Chuck bífstezház, hétfőn, pontosan a déli harangszóra.

— Köszönöm, — Dávid felelte. — Ott leszek és várni foglak.

Mónika már le is tette a kagylót. Sietve, hogy behozza az elvesztegetett időt, rátaposott a gázra. Tudta, hogy Dávid pontosan ott lesz a találkán. A bárpultnál lesz és kezében egy dupla skótvisky fog dédelgetni és bátorságot fog szopogatni magába.

És Myron? Mi a fézkes csillagzat köze lenne hozzá, hogy felesége mivel foglalja le magát munkaidő alatt?

—

Egy félreeső szeparében üldögélve, a Chuck bífstezház parkolóra néző ablakánál, Dávid beszívta Mónika delejes illatát. Tizenegy évvel fiatalabb, mint ő, Mónika legszebb éveit élte. Szerényen, de azért eléggé mélyen kivágott és csillogó flitterekkel kirakott veres blúzt viselt, és nőisen érett alakja szívödöglesztően szexinek látszott testhezálló fekete nadrágjában.

— Mit ünneplünk? — Mónika kérdezte Dávid Morgant és az egyik koktélszalvétát használva, hüvelykje és mutatóujja között törölgetni kezdte a tányérja mellé kirakott ezüst eszcájgot.

— Minden a csuklómozdulatokban rejlik, — Dávid gondolta és, hogy minél tovább ízlelgesse a pillanat zamatát lassan kavargatta a jégkockákat az előtte lévő whiskys pohárban. — Semmi különöset, — kezdte fennhangon, — csak valamit, amit már nagyon régen szeretnék neked elmondani, — tette hozzá és szemei vágyódva vizsgálták Mónika mezítelen kulcscsontjait és megálltak, hogy megcsodálják nyakának alabástromszoborszerű kifaragását.

Mónika kortyantott a borából, hátravetette a fejét és a szája sarkának halvány rezdülése mosolyt ígért.

— Mónika, halálosan szeretlek. — Dávid próbálta Mónika kezét megfogni, ami idáig hívogatóan nyugodott az asztalon előtte.

Mónika elvette a kezét és tartózkodó mosolya jegesen visszautasító álarcba torzult. — Meg kellene, hogy legyek hatva? Valaki olyannak nézel, aki bedől egy ilyen elcsépett mozi klisének?

Dávid lecsapta whiskys poharát az asztalra. — Rendben, — kiáltotta. — Amit érzek sokkal több, mint szerelem. Fizikailag akarlak. Együtt akarok veled aludni.

Mónika gurgulázva nevetni kezdett, elnyújtott hosszú hangjaival a gúnyos érdektelenségnek. — Énmellettem elaludni nem lehet. Azt hittem, hogy ezt tudod, Dávid. Utálom, ha egy férfi elalszik mellettem. Ez olyan romantikarontó.

— Csak egy kifejezésformát próbáltam, — Dávid hebegte és elveresedett.

— Tehát, akkor, mit akarsz velem csinálni, Dávid? — Mónika előrehajolt. Szemének mély zafírkéjke, forró lángokba lobbant és Dávid keze után nyúlt. — Megmondanád?

— Mindent.

— Őrült vagy, és szó sem lehet róla. — Mónika kegyetlen szavakat használt, de hangjának remegése elárulta a sikamlós izgalmat, ami keresztülszaladt hasa alján és lángra gyújtotta ágyékát.

— Csak egyszer, ígérem, hogy nem fogod megbánni. — Dávid könyörgött, és a táncoló tányérokból ítélve a terítő védelme alatt játszadozott a nadrágjában ficáncoló kanmajommal.

Mónika jól ismerte a törvénynek eme szánalmas emberét. Könyörgött neki, hogy házasságtörést kövessen le, pedig a házasságtörés, ha jelenleg nem is volt törvényellenes, de a középosztálybeli erkölcsök normájába ütközött. Régebben a házasságtörés bűncselekménynek számított. Mégis, ennek a korosodó hősszerelmesnek volt egy hathatós érve. Myron jóformán kérte, hogy hűtlen legyen hozzá. Megérdemelte, hogy felszarvazott férj legyen. Külön hálósobában aludni, és nem követelni a feleségétől, hogy végezze házastársi kötelességét? Miféle férfi az, aki nem válik el a feleségétől, aki oltárelőtti hitese férjével nem hajlandó a szerelemre?

— Remélem, hogy nem bátorítottalak a tegnap esti partin. — Mónika mondta, miközben csirkesalátájáról apró fehérhús darabokat helyezett gyöngyfogai közé és hamis pillantást vetett Dávidra. Bizonyos szögből, arckifejezése ezt látszotta mondani.

— Ki vagyok én, hogy elítéljem lángoló szenvedélyedet? Beszélj, győzz meg. Gonoszul sebezhető vagyok. Kísértéseim legalább annyira kárhóztatóak, mint a tied.

A győztes büszkeség villáma lobbant meg Dávid szemében. A véget nem érő kalandok sorozata ellenére magányos férfi volt. Mónika volt a társ életében, akihez valaha is közel érezte magát. Egy fiatal, újházas rókanőstény, aki bőséges női szexepillel rendelkező, szofisztikált üzletasszonnyá nevelkedett. Közvetlen a szemei előtt. Mindössze három méterre ágyától a telekhatáron keresztül, és mégis elérhetetlenül és megfoghatatlanul.

— Nem egészen. — Dávid felelt megvetésre méltó mosollyal és az utolsó darab hamburgert is belapátolta a szájába. — Semmi rosszat nem követél el. Csak égő fáklyát dobtál önmegtartóztatásom gyúlékony szénhalmazára. Tűzbombát dobtál egy hélium zeppelinre. Nem tudok aludni, nem tudok enni. Nem tudok létezni, hogy ne gondolnék rád.

— Fejezd be, szomszéd. — Mónika gyengéden arcul csapta Dávidot. — Olyan rettenetesen tudsz hazudni. Még életedben nem találkoztál egy szoknyával, akibe ne estél volna bele.

— Mónika, kérlek. — Dávid közbevágott. — Te meg én, a mi kapcsolatunk egészen más.

Mónika átnyúlt az asztalon és megcsavarta Dávid orrát. — Te ördögátka Pinokió. A mi esetünkben a láng tiszta gyertyapazarlás. El sem tudom képzelni a szexet veled, nemhogy csinálnám.

— Adj egy lehetőséget. — a férfi rimázkodott.

— Hozza a számlát, — Mónika kiáltott a pincér után.

Jóképű fejét udvariasan megbiccentve a pincérlegény tudomásul vette a kérést és sietve kutatott a pénztár mellett felhalmozott megrendelési cédulák között.

— Hinned kell őszinteségemben. — Mónika Dávid felé fordult. — A veled való paráználkodás nem lesz belsőségesen klassz kalandjaim közé számítható.

— Átjöhetek holnap reggel? — Dávid intett a pincérnek, hogy várjon a számlákkal és lázasan simogatva Mónika kezét nem adta fel a rábeszélést. — Miután Myron elment dolgozni, az egész délelőtt a miénk lehet, és az egész ház, csak a kettőnké.

— Felmérhetetlen pimaszság van benned, hogy ilyent mersz javasolni. — Mónika kivágta a hitelkártyáját az asztalra és odakiáltott a fiatal pincérfiúnak.

— Két külön csekket, és siessen, kérem.

— Kilenc órakor. — Dávid vigyorgott gonoszul. — Myron legkésőbb fél kilenckor elmegy otthonról.

— Rendben, — Mónika felállt, mind a százkilencben centi magassága a túsarkú cipőben, — de figyelmeztetek. Én csak az igazi dolgot szeretem. Ha nem tudod felállítani, meg fogsz válni tőle. Veszem a villanykésemet és levágom szájalmasan funkcionáló legendás büszkeségedet.

— Ezen a szakterületen nincs semmi problémám. — Dávid nézett magabiztosan a távozó nő után.

Tizenharmadik Fejezet

Felbosszantva a saját gyengeségétől, hogy titkos budoárjába beinvitált egy megbízhatatlan martalócot, és feltehetően meg fogja engedni neki, hogy meggyalázza legbensőbb lényének legszentebb szentélyét, Mónika korra reggeli hisztéria rohama felülmúlta szokásos gáncsokodásait. Úgy érezte, hogy Myron túlságosan sokat készülődik, hogy elmenjen otthonról. Félig felöltözve lerohant a lépcsőn és berobbant a konyhába.

— Myron? Nem fogod lekésni a vonatod?

— Ma nincs vonat. — Myron felelte nyugodtan és átfordította az utolsó *pancake*-t is az elektromos platnin.

— Vedd le azt a nevetséges kötényt, — Mónika sikította és a férjére nézett, — és az isten szerelmére, viselkedj úgy, mint egy férfi. Ki nem állhatom, ahogy fogod azt a spatulát.

Myron vigyorgott, mint aki dicséretet hallott. — A reggeli majdnem kész, drágám, — mondta, — lennél olyan jó és idehoznád a cukorjuhar szirupot és megterítenél kettőre?

Gyakorlat teszi a mestert, lábait szilárdan megvetve a csempepadlón, és készen állva, hogy azonnal visszatérjen a reggeli készítéséhez, Myron egy pillanatra hátrafordította felsőtestét, és szóbeli reakcióját szemtől szembe való nézéssel akarta kiegészíteni.

Mindössze egy derékmegtekerő forgásmozdulatot gondolt és vissza akart térni főzési tevékenységéhez, de feleségének kinézete földbe gyökereztetve a lábát. Mónika az egyik bárszéken ült; egyik túsarkúcipős lábát az alsó keresztrúdra tette, a másikat a földre és a térdei teljesen széjjelcsúsztak. Felül veres kombinét viselt vékony fekete pántokkal, hogy méreates kebleit helyükben tartsák, de lent, nem volt semmi más rajta, csak egy átlátszó harisnyanadrág, és alatta a mezítelenség.

Myron egy szót sem tudott kinyögni, a látvány teljesen elvette a szavát.

— Mit értesz az alatt, hogy ma nincs vonat? — Mónika kérdezte idegesen. — Nem tettek ki az állásodból, vagy igen?

— Semmi ilyesmi, — erőszakkal eltépve magát a látványtól Myron lekapcsolta az elektromos platnit és zsinórját kihúzta a dugaszolóaljzatból.

— Tűzvédelmi elővigyázatosság, — gondolta, — erre a házra évek óta nem kötöttünk biztosítást.

Még egy percig matatott a spatulával, majd kedvesen a feleségéhez szólt.

— Kitennéd a narancslevet is az asztalra? — kérdezte. — Legyen ez a mai nap különleges.

— A nemjóját, nekem magyarázod? — Mónika gondolta, mialatt egyik szemével Myron okait kutatta, a másikkal a falióra felé hunyorított. — Negyedkilenc. Miről beszél ez az ember? Lehetséges lenne, hogy az én őrangyalom nem engedélyezi a házasságtörést és összejátszik Myron őrangyalával, hogy elrontsák házasságon kívüli kalandomat. Vegyem úgy, mint egy előzékeny figyelmeztetést? — folytatta a gondolatot és sóhajtott hozzá. — Ha Dávid beállít egy csokor piros rózsával, jobb lesz, ha készen állok valami szavahihető magyarázattal.

Egy tányéron Myron három *pancake*-t tett felesége elé és a kezébe vette a kávéskannát.

— Tölthetek? — kérdezte kedvesen.

— Fogd be a szád és törődj magaddal. — Mónika felelte éles hangon és kitépte Myron kezéből a kávéskannát. — Miért vagy ilyen jó hozzám? Otthagytad a munkádat, és próbálsz velem elfogadtatni, hogy mostantól kezdve én kell, hogy eltartsanak?

— Mónika, kérlek. — Myron kötényén hátul kioldotta a csomót, levette és leült felesége mellé. — Én vagyok a főmérnök. Nélkülem a cég nem tudna működni. Légy egy kis elismeréssel. Ki kell hajtanom Essex városba, kelet Connecticutba. Az USA trösztalapítvány cég kirendeltséget épített ott. Fel kell becsülnöm az épületet, amit meg akarnak venni. Az épület egy penészes, száz évnél is idősebb tűzfogócsapda. Az én feladatom, hogy modern irodaépületté alakítsuk át, ami minden épületkód betartási szempontot kielégít.

— Akkor jobb, ha indulsz. — Az asszony megkönnyebbülése olyan nyilvánvaló volt, hogy még egy vak vaddisznó, eltömődött fülekkel és taknyos orral is észrevehette volna. — Rettenetes forgalom van az I-95 úton. Azok a véget nem érő építkezések Norwalk és New Haven között szinte elviselhetetlenek.

A sarokban álló hatalmas ingaóra félkilencet ütött. Myron kiitta a kávéját és lenyelte utolsó darab tükörtojását.

— Futnom kell, — mondta és előrehajolt, hogy feleségét arcon csókolja. — Légy jó, és ne csinálj olyant, amit én nem csinálnék, de ha igen, nevezd el az én nevemre.

— Mit értesz ezalatt, hogy ilyeneket javasolsz? — Mónika keresztbevetette a lábát és véletlenül felrúgta a tizenkét literes alumínium fazekat, ami végiggurult a konyhapulton és óriási robajjal leesett a csempepadlóra.

— Semmit, csak egy vicces szólásmondás az egész. — Myron lehajolt és felvette a szerencsétlenül járt főzőedényt. — Bocsáss meg, ezt már tegnap este el kellett volna, hogy tegyem.

— Különben is, miért tetted ki a pult tetejére? — Mónika felelte és lecsúszott a magas bárszékről.

— Boszorkányfőzetet akartam benne kotyvasztani. Hiszen tudod, mérgezett varangyokat, kígyókat, és hasonlókat és mindenféle más mérget belekeverve.

— Myron, te kiijeszted belőlem a józan értelmet. — Mónika mosolya, mint ahogy rettenetes vihar után a nap bújik elő a fellegekből, megjelent az arcán. — Remélem, hogy ez semmi más, mint valamelyik szokásos bizarr ugratásod.

— Erre fogadhatsz, — Myron felelte és sápadt, de mindent tudó mosoly bukkant elő a szája sarkából, ami soha nem jutott el szemeihez. — Akkor este jövök, és ismét együtt leszünk.

— Mikor? — Mónika szinte kísértésbe esett, hogy megölelje a férjét.

— Hat órákor, de lehet, hogy ötkor, de annál semmivel sem hamarabb. —

Myron csókot dobott oltár előtt megesküdött hites feleségének és elegánsan szedegetve a lábait távozott a garázsba nyíló ajtón keresztül.

—

Dávid Morgan egész életében úgy vélte, hogy minden nő folyton a kényére-kedvére kell, hogy álljon. Egy üres széptevés, ami a hosszas udvarlást helyettesítette, egy erős ital, hogy szerelemre gerjessen, és az Isten legyen irgalmas az erkölcsöknek és a társadalmi etikett szabályainak. Könnyű hódítás egy topis cafattal az országúti pihenőhelyen, semmi probléma, hogy megfektessen egy könnyűvérű örömlányt egy éjszakai muri után. Dávid jól tudta, hogy egy férjezett nő meghódítása, akinek társadalmi rangja van és összegyűjtött vagyona, amit óvni és vigyázni kell, sokkal nemesebb prédára való és minőségileg izgalmasabb vadászat.

Stuccolva a bajuszát és vagdosva a szakállát, és kitépkedve az orrából és füléből rendetlenül kiálló szőröket, Dávid átlesett a lehúzott fürdőszobaablak teteje felett, és látta, hogy Myron húz kifele a garázsából.

— Nagyon helyes, a sas, bár ebben az esetben inkábbba egy vadkappan, legfeljebb egy dögevő saskeselyű, kirepült a fészkéből. — Dávid morgott az orra alatt és sötétzöld színű pézsmaparfümmel öntözte meg a nyakát, a hónalját és hasaaljának ágyéki táját.

Tíz perccel később a szerelmes detektív megnyomta a csengőgombot a Gardner rezidencia ajtaján. Baljában jókora sportsákot vitt és jobbában egy méretes doboz Godiva rumos-meggy csokoládét.

Mónika ajtót nyitott és kérdően nézett a detektívre. — Mit jelentsen ez a sportsák? Csak nem akarsz beköltözni hozzám?

Válasznak kitekeredett grimasz rándult végig Dávid arcán és odanyújtotta Mónikának a csokoládét. — Egy kis édesség a világ legédesebb asszonyának.

Mónika elvette a dobozt és szélesre tárta az ajtót. — Fáradj beljebb, Dávid, de tudnod kellett volna, hogy nem eszem édességeket, főleg nem csokoládét. De azért köszönöm a gesztust. Végtelenül bőkezű és rengeteg pénzedbe kerülhetett. Majd a Stop & Stop üzletnél beletesszük az adománycikkek kosarába.

Dávid bejött. A panoráma ablakon keresztül a korai nap besütött a nappaliba és megvilágította Mónika isteni alakját. Az asszony teljesen fel volt öltözve. Készen látszott állni egy ingatlanügynöki házbemutató eseményre, sötétlila egyszínű kabátkát viselt, hozzáillő virágos mintájú rakott szoknyát, és fényesre lakkozott, tíz centi magas csizmákat.

Magasságban jóval Dávid felett állt.

— Azt hittem... — Dávid vigyorgott zavarodottan.

— Nem gondolhattad igazán, hogy komolyan véltem a dolgot. — Mónika felelt gögösen. — Nagyon naiv lett volna tőled, ha ezt feltételezed.

— Nem, természetesen, hogy nem. — Dávid morogta és ledobta a sportzsákot a kandalló elé és látta, hogy a fűvócső még mindig ott fekszik a kandalló párkányán. — A tetves tunyaságnak nem volt elég ideje, hogy eltüntesse az evidenciát. — Dávid gondolta. — Annyira biztos volt a dolgában, hogy zsarolással eredményesen fenyegethet, hogy pimaszul közszemlére teszi a gyilkos fegyvert. De nem érdekel, hogy mi lehet az oka. Nem az én hátamról nyúzzák le majd érte a bőrt.

Majd Mónika felé fordult és legintenzívebb vigyorát mutatta feléje. — Nem te hitegettel engemet? Könnyen úgy is vehetnénk? Legalább ennyit ismerj be.

— Dávid, remélem, hogy nem hoztad ide a mosatlan ruháidat. — Mónika meredten nézte a sportzsákot. — Vagy innen egyenesen a száraztisztítóba tartasz?

Dávid elengedte füle mellett a megjegyzést és közelebb lépett. Kartávolságnyira állt meg Mónikától és mondani akart valamit. A száját kinyitotta és a lehelete, képletesen beszélve, szinte kiugrasztotta Mónikát harisnyanadrágjából. — Hogy csak az igazi dolgot szereted, meg levágod, ha nem áll. — mondta. — Miféle beszédnek vegyem ezt?

— Léha beszédnek se ára, se értelme. — Mónika megragadta az utolsó esélyt, hogy visszaverje Dávid előrehatolását. — Leülnél, Dávid? Szeretnél esetleg egy kávét? A kávéskanna még mindig meleg, de ha forrón szeretett, betehetem a mikrohullámúba, és harminc másodpercig sokkoltathatom.

— Igen, — Dávid ingatta a fejét belegyezően, — egy kávé jólesne, és valami Napóleon vagy Hennessy hozzá, mind a kettőnknek.

Mónika kiment a konyhába, hogy összeszedje a finomságokat és Dávid, aki egyedül maradt a nappaliban egyetlen másodpercet sem vesztegetett. A fűvócsövet felkapta a kandalló párkányáról és hátrafordult, hogy hol van Mónika. Az edények és a táányrok csörgéséből ítélve, Mónika még mindig a konyhában tevékenykedett.

Dávid körbehordozta szemeit a szobában és egy kicsiny fiolát látott az üveges vitrinben és egy nyitott doboz tollas dárdatűt mellette. Közelebb lopakodott a bútorok

között és azokat is megragadta, és minden további elővigyázatosság nélkül az egészet bevágta a sportzsák mélyébe.

Éppen idejében. Mónika visszajött és egy tálcat tartott a kezében. Óvatosan egyensúlyozta rajta a kávéskannát, és egy kis kancsóban a tejet, és apró zacskókban műcukrot. A tálcat letette a koktélasztalra és a tálalóhoz lépett, hogy kivegye a csészéket és az aljakat.

A tálaló ajtaja félig nyitva állt és Mónika megcsóválta a fejét. — Ez a Myron, néha olyan rendetlen. Tudathasadása lehet, néha megrögzötten imádja a rendet, máskor meg egy egész országutat hagy maga mögött pusztításokból és háztartási katasztrófákból.

Dávid szerette volna Mónikát a konyakra emlékeztetni, de az esze megragadta, hogy előremenetbe kapcsoljon. Rájött, hogy a fűvócső, a dárdatűk és a mérge megtalálása nem lehetett véletlen. Nem lehetett meglepő esély, és nem volt egy utolsó pillanatbeli szerencsés felfedezés. Jól tudván, hogy komoly gyanú alá esik és vizsgálják Myron el kellett volna, hogy tüntesse a bűnjeleket. A fűvócsövet szándékosan kellett, hogy elől hagyja, és a többi gyakorlatilag közszemlére tette. Még azt is tudhatta, hogy ősi ellensége átjön, hogy elcsábítsa feleségét.

Myron akarhatta, hogy Dávid Morgan detektív megtalálja az evidenciát. A felismerés lehűtötte Dávid lelkesedését. Átmenetileg elvesztette hajlamosságát, hogy szexuális kapitulációra beszélje rá Mónikát. Tépődött mechanikus detektív ösztöne és az életben egyszeri alkalom között, hogy közvetlen szomszédjának feleségét szeretőjévé tegye. Iszonyodott a realizációtól, hogy Myron jóval ravaszabb gazember, mint valaha is gondolta.

— Semmiképpen sem lehet, hogy Myront állni hagyjam, amikor a végső harc után már senki más nem marad állva, és minden ki lett mondva és minden meg lett csinálva. Sokkal fontosabb most Mónikától megszerezni az információt, mint bejutni a nadrágjába, — itt Dávid sóvárgó pillantást vetett Mónika erős combjaira és kiegészítette a gondolatot, — vagy a szoknyája alá.

Mónika nem felejtkezett el a konyakról. Egy félig teli palack Napóleont hozott és Dávid elé letette a koktélasztalra.

— Mónika, — Dávid nyúlt a konyakosüveg után. — Ismer Myron valami jó ügyvédet? Egy igazi bizalmas kebelbarátot. Egy hozzá hasonló kaliberű férfi sok embert ismer. Bármikor könnyen beperelhetik. Nem várhatja el, hogy valami idegen prókátor ismeretlenül is kisegítse.

— Myron utálja az ügyvédek. — Mónika leült Dávid mellé és térdek egy pillanatra véletlenül összeértek.

— Ügyvédek is, — Dávid morogta, — vajon még ki másokat?

— Mit mondtál? — Mónika zsírnélküli tejet öntött kávéjába és aprót kortyolva megízlelte.

— Semmi lényegeset. — Dávid a konyakot részesítette előnybe, és mialatt válaszolt lassan belekavarta kávéjába. — Csak gondoltam, hogy jó lenne valakit találni, aki megcsinálná a végrendeletemet és utolsó akaratomat. Gondoltam, hogy Myron ismer valakit. Tudod, az ember nem bízhat mindenféle zugüggyvédekben. Jobban szeretnék valakit, akit egy jó ismerősöm proponál.

— Egy detektívnek kellene ismerni több tucat ügyvédet is. — Mónika furcsálló oldalpillantást vetett vendégére. — Mire akarsz kilukadni, Morgan?

Dávid eleresztette Mónika szavait a füle mellett. Mint detektív hozzá volt szokva, hogy ő kérdez és mások válaszolnak. Kivéve ez nem volt egy hivatalos kihallgatás. Ideje volt, hogy ravaszságot alkalmazzon és ügyes fineszt.

— Mónika, — kérdezte közömbös hangon. — Említetted Myronnak, hogy átjövök?

Mónika kacagott. — Megmondanád a parasztnak, hogy a róka be akar törni a csirkeólbába?

Dávid valami elnyomorodott horkantást hallatott, amit lehetett elabortált nevetésnek is venni vagy lekicsinylő gúnynak. — Nem, hacsak a kotlóstyúk nem akarja, hogy a róka egy marok sörétet kapjon a fenekébe.

Az asszony közelebb csúszott Morganhoz és combja hozzáért a detektív lábához. A hirtelen feltörő szexuális energia gyakorlatilag lebénította Morgan agyi szürkeállományának működését. A nő provokálná talán, hogy kikezdjen vele?

— Te kotlóstyúknak nézel engem? — Mónika Dávid szemébe nézett. — Tényleg tollakat látsz a hátamon?

Dávid jobbkarját körbecsúsztatta Mónika válla felett és melléhez húzta az asszonyt. Száját a nő ajkaira szorította és baljának szolid szorításával mozdulatlanul tartotta Mónika fejét és Mónika érezte Dávid súlyemelő bicepszének hihetetlen erejét. A férfi izmai kemények voltak, mint egy acélsatu pofái. Mindenütt kemény volt, a tömött csontjai, széles bőrvéne a fémcsatja, és revolvere a fegyvertáskában. Mónika nem tudta, hogyan szabaduljon. Egy felfegyverzett szex mániákus karjainak medveölelésébe került.

Morgan előbukkanó péniszének nagysága, dagadozva és dárdaként előretörve szinte széjjelszakította a férfi nadrágját és halálra ijesztette Mónikát. Nem így gondolta ezt a flörtöt.

— Vizsgáljam csak meg a bőrödet, hogy vannak-e rajta pihetollak. — Dávid nyitottára rántotta Mónika kabátkáját és kezdte lehúzni róla. — Vedd le a ruháidat, — lihegte, — meztelenül akarlak.

Jóval nagyobb súlyát kihasználva lenyomta az asszonyt a díványra és széjjelfeszítette a lábait. Mónika szoknyájának vékony anyaga keskeny dereka köré gyűrődött és teljesen védtelennek látszott a férfi mozdíthatatlan tömege alatt.

Morgan balkezeével ügyesen lehúzta sliccén a zipzárt és Mónika lágyékánál érezte a férfi péniszének keménységét.

Elfoglaltan és elbízva magát, Dávid Morgan nem vette észre áldozata mozdulatát. Mónika kirántotta Morgan szolgálati revolverét a fegyvertáskából, felhúzta a ravaszt és a csövet a férfi szeme közé nyomta.

— Te aljas állat, meg akarsz erőszakolni? — Mónika sikította teli torokból.

— Babuci, te akartad, — Morgan hangosan röhögött, teljes erőből megcsapta Mónika kezét és kiütötte belőle a pisztolyt. A fegyver keresztülrepült a szobán és beleütődött a kandalló üvegajtájába. Az ütés erejétől a fegyver elsült és a golyó miszlikbe törte a tűzálló védőüveget és az erőkiegyenlítő szerszám fémes csörgéssel leesett a kandalló kőalapzatára.

Semmi más nem maradt a becteleníteni szándékozó és áldozata között, mint Mónika harisnyanadrágja, és Victoria titkai selyembugyija, amit a Myronnal való reggeli beszélgetés után felhúzott az átlátszó nejlonanyag fölé.

Dávid Morgan az érdes anyagot belenyomta Mónika szemérmének puhaságába és a nőnek rettenetesen fáj. Mónika száraz maradt és a detektív durván roncsolta széjjel érzékeny testrészét. A könnyed játszadozás rettenetes tragédiába fordult.

Mónika megmerevítette hüvelykjét és mutatóujját és beledöfött Morgan szemébe. — Engedj el, te vadállat! Le foglak tartóztatni és soha többet nem fogsz szabadon sétálni az utcán.

Egy önkéntelen rándulás, hogy védje a szemét, Dávid masszív teste hirtelen megvonaglott és Mónika gyorsan kicsúszott a férfi szorításából. Befutott a konyhába és a bejárati boltívhez legközelebbi konyhapulton álló tölgyfa késtartóból felkapott egy félméteres konyhakést.

Dávid, mint egy beteg kutya követte Mónikát, és ostoba, bocsánatkérő vigyora még a szokásosnál is rondábbra formálta kinézetét. — Bocsáss meg, édesem. Azt hittem, hogy szereted a durva szexet.

Mónika két kezében szorította a kést, hegyét Dávid melle ellen tartotta és teli torokból üvöltött. — A börtönben fogsz megrohadni ezért. Takarodj a házamból, mielőtt hívom a rendőrséget.

— Hohó, lassan a testtel. Én vagyok a rendőrség.

— Nem sokáig. Erről biztosíthatlak. — Kissé engedve védekező testtartásából Mónika zihálása csökkenni kezdett. A hirtelen ájulás veszélye elmúlt és az asszony visszanyerni látszott a magabiztosság valami bizonytalan formáját. Lassan mozdult a telefon felé, ami a falra volt akasztva a reggeliző asztal másik oldalán.

— Ha a helyedben lennék, nem nyúlnék hozzá, — Dávid nézett rá figyelmeztetően és ujjai szolgálati revolvere után kutattak, de a fegyver nem volt a helyén. Annyira be volt gerjedve, hogy nem emlékezett a néhány perccel ezelőtti megtörtént részletekre.

A telefon túl messze volt. Mónika nem volt benne biztos, hogy elég ideig sakkban tudja-e tartani a szörnyeteget, hogy vonalat kapjon. Kezei reszkettek és váratlanul jéghidegnek érezte magát és a fogai vacogni kezdtek. Keresztül tudott volna

futni az üveges tolóajtón, de ha összetöri az üveget, a szilánkok elevenen megnyúzzák. Sokáig kellett volna matatnia a zárral, és a súlyos ajtó nehezen járt, ami elegendő időt adott volna Dávidnak, hogy megfogja és leteperje.

Az utolsó szalmaszálért kapkodva próbálta magát biztatni. — Némi női ravaszsággal talán még ki tudom magam vágni ebből a bajból.

— Van nálam mobile telefon, — hazudta kétségbeesetten. — Veszélyes sürgősségekre. Egyetlen gombot megnyomok, és itt van a járőr kocsí.

— Erre semmi szükség. — Dávid arca széles, összes fogínyt kimutató mosolyba torzult. — Nem látod? Teljesen veszélytelen vagyok. Csak félreértettem a szignáljaidat. — Dávid itt felemelte a karjait, kifordított tenyerét Mónika felé mutatta és hangja mézédésre finomult. — Mónika, add ide azt a kést, és hallgass meg. Szeretnék valamit elmondani neked.

— Nem érdekel, — kifele hátrálva a férfitől Mónika tartani akarta a távolságot. — Nem tudsz elszédíteni ostoba okoskodásoddal. Soha nem felejttem el, amit akartál csinálni.

— Szó sincs ilyesmiről. — Dávid széket húzott magának és leült a konyhaasztalhoz. — Ha tárcsázod a 911 sürgősségi számot és a haverjaim a kapitányságról letartóztatnak, Myron fog rettenetes bajba kerülni.

Mónika már félig megtette a telefon és közte lévő távolságot és Dávid nagyon nyugodtnak nézett ki, ahogy kényelmesen ült a széken. Mónika még azt is látta, hogy a detektív kivett egy almát a gyümölcsös kristályból és beleharapott.

— Myron, milyen borzasztó ezt megtudni. — Mónika felelte keserűen kacagva. — Gondolod, hogy érdekel, hogy milyen bajba keveredett?

— Kellene, hogy érdekeljen, — Dávid felelte szarkasztikusan. — Ha Myron életfogytiglani börtönt kap gyilkosságért, te is elveszíted ezt a házat. Ki kell majd költöznöd valami garzonlakásba, Stamford belvárosába. Egészen biztos vagyok benne, hogy rettenetesen fogod imádni mind a huszonöt négyzetmétert belőle.

Mónika nem tudott szóhoz jutni. A lehetőség rémségesen megijesztette. Az ingatlanközvetítésből nem volt állandó jövedelme. Szüksége volt férjére. Partiképes férfiak nem teremtek minden borkorban, még Darienben sem. Be kellett, hogy ismerje, Dávidnak, amennyire undorító egy alak volt, mégis volt valami igazsága.

Hitetlenül, hogy mennyire vastag bőr lehet az arcán, Mónika gondolta és meredten nézte a detektívet, aki egyre kényelmesebben kezdett elterpeszkedni székében. Elernyedttesttartása orcátlan magabiztosságot jelzett. A döbbenetes valóság felismerésének sűrű ködén keresztül az asszony rettegve hallgatta, ahogy Dávid egyre jártatja a száját.

— Drágaságom, ideadnád a hámozó kést? — a férfi kezdte, mintha soha nem is akarta volna megerőszkolni. — Nem szeretek almát enni anélkül, hogy lehámoznom a héját.

Mivel nem kapott semmi választ, Dávid egy pillanatra elhallgatott majd ujját rázva folytatta. — Idefigyelj, a másik szempontból. Ne félj semmitől. Ne is gondoldj arra, amit a garzonlakásról mondtam. Akármikor feleségül jöhetsz hozzám. Ami nem is egy lekicsinylendő opció, egy kétségbeesett asszonynak, akinek a férje elsőszámú közellenség és addig van bezárva a rácsok mögé, amíg hidegeket nem kezd szellenteni a börtön hullaházában.

A hármaskapás teljesen lebénította, szinte megerőszakolták, megfenyegették, hogy elveszíti otthonát és házassága véget fog érni, és Mónika képtelen volt válaszolni.

Miután a vesztesre álló játszmát a saját előnyére fordította, és meglovagolva az egyoldali túlerő felemelő érzését, Dávid imádta a lelki tortúrát, amit Mónika ellen tudott alkalmazni. Hogy elmélyítse győzelmének örömteli érzését, készségesen kimutatta, hogy mennyire nagyon jól otthon érzi magát Mónika házában.

A konyhakredenc irányába nyújtogatta a nyakát, és mintha keresné a hámozó szerszámot folyamatosan fecsegett. — Mit is kezdtem mondani? — kezdte. — Oh, igen. Megállapodást kötöttem a férjeddal.

— Ti két megvetésre méltó, alacsonyrendű csatornahordalékok, — Mónika végre visszakapta a szavát. Felvette a telefont és ujját a *rendőrség* megjelölésű gyorshívó gombra tette. — Myron is benne van ebben? Miket mondott a férjem rólam?

— Semmiféle szexszel kapcsolatosat, bár szerettem volna, ha bevallja, hogy mennyire liberális a gondolkozása az asszonyi kötelességek és a házassági hűség vonatkozásában.

— Akkor miről van szó? Beszélj, különben hívom Gruber rendőrfőnököt.

— Az egyezés az, — Dávid csillapodj le jelt csinált a tenyerével. — Hogy nem vádolom gyilkossággal, amíg én szabadlábon vagyok. Ha egyszer valaki becsukat a dutyiba, minden egyezés érvénytelen.

— Ez még nem ad neked engedélyt, hogy megerőszakolj.

— Ha jobban meggondolom, — Dávid győzedelmes vigyora a szájától a füléig ért. — Valahogy, mégiscsak ad. Azt csinállok veled, amit akarok és nem mersz bejelenteni a hatóságoknak, ha egy kicsit szórakozom.

— Várj egy pillanatra. Forgasd csak vissza a szalagot egy keveset. — Mónika visszatette a kagylót a telefon villájára. — Gyilkosság, miféle gyilkosságról beszélsz?

— John Ammerman megöléséről.

— Hadd ismétlem meg még egyszer. Nem Myron csinálta.

— Lehet, hogy nem, de amíg meg nem találják az igazi gyilkost, áll az alku.

Myron az elsőszámú gyanúsított és minden tulajdona az enyém, beleértve a feleségét is. Tehát a saját jól felfogott érdekeikében áll, hogy segítsen Ammerman igazi gyilkosára rámutatni. Ha én börtönben vagyok, ott nem tudom tovább keresni a gyilkost. Ilyen egyszerű az egész.

— Te ocsmány állat, — Mónika sikított, — az életben soha többé nem engedlek be a házamba.

— Semmi szükség. Már megtaláltam, amiért jöttem.

— Takarodj innen, de azonnal!

— Örömmel. Már itt sem vagyok. Akármikor kaphatok egy nálad fiatalabb dugást is.

Frusztráltan és tehetetlenül Mónika csak nézte Dávid Morgant, a korrupst detektívet a sötét múlttal, ahogy az lezseren a kandallóig sétált. Ott felvette a pisztolyát, visszatette pisztolytáskájába, felvette a sportzsákját és megindult a kijárat ajtó felé.

Ahogy az ajtó becsukódott mögötte Mónika a férfi után hajította a kést. A penge mélyen beleállt az ajtó fájába, és a nyele fémes rezonanciával még sokáig remegve vibrált.

Mónika elővett egy seprűt és egy lapátot és feltakarította az üvegdarabokat. Majd szitkozódva és bosszút esküdözve felporszívózta az egész szobát, és addig dolgozott megállás nélkül, amíg az utolsó törmelék is eltűnt és a szőnyeg ismét tisztának látszott.

Tizennegyedik Fejezet

Az országúti forgalom, New Haven és Darien között, mint egy végtelen szállítószalag dübörög megállás nélkül mindkét irányban. Behemót nagyságú kamionok, és tizenhat kerekes duplán kapcsolt óriás teherautók; Új Anglia főútórájának nyüzsgése nem hagy helyet vezetői tévedéseknek.

Beékelve a monstrum nagyságú konténerekkel megrakott platformszállítók és a tizennyolc méteres, gyúlékony folyadékkal megrakott tartálykocsik közé, Myron Gardner görcsösen fogja kicsiny Toyota Camry kocsijának kormánykerekeit. Az élete függ attól, hogy egy pillanatra se lazuljon el.

Ökölbe szorított kézzel, és a középső ujj fallosz szimbólumként egyenesen kitartva, egy csillogóra fényezett BMW erőszakos vezetője éppen megmutatta neki az egyujjas madarat. Centiméter távolságokat hagyva és jóval a sebességkorlátozás felett sietve, a faragatlan modorú yuppie beszorította német gépkocsi csodáját Myron bal frontja és egy költöztető furgon jobb hátsó ütközője közé, és hirtelen rálépett a fékre.

Myron káromkodott. Alig tudta elkerülni az ütközést és kísértésbe esett, hogy leírja a BMW rendszámát. Nem azért, hogy a rendőrségnek bejelentse a veszélyes viselkedésű sofőrt. Myron nem akart a törvénybetartás embereivel közösködni. Gondolta, inkább megtalálja a horgas orrú országúti cowboy rezidenciáját, megfigyeli tevékenységének napi szokásait, és majd a fúvócsövét használja, hogy elégtételt vegyen az országúti provokációért. A jelbeszéddel végrehajtott közforgalmi vitatkozások nem illettek Myron temperamentumához. Megvetette a statáriális ítélezést, és a különbözetek helyszínen való lerendezését. Jobban kedvelte, egy mérnök örökké csak egy mérnök marad, és előnyben részesítette dolgainak precíz megtervezését és alacsony túréssal való végrehajtását, amit a saját feltételei szerint kivitelezett, és a helyen, amit ő választott.

Másik szempontból nézve, Myron sajnálta, hogy nem hozta magával fúvócsövét. Párhuzamosan a BMW mellé hajthatott volna és inthetett volna a vezetőnek, hogy hajtsa le az ablakát. A fiatalember egy izgága balfácánnak látszott, aki a világ kincséért sem hagyott volna ki egy szóbeli csatát, a dübörgő kamionok zaja felett és minden motormorajlást túlharsogva.

Egy gyors köpés és a provokáló eltűnik a történelem süllyesztőjében. Tökéletes büntett, a forgalom halad tovább, és a BMW vezetője többé soha nem kezd ki senkivel, esetleg a hullamosóval, ha a kikészítő ravatalnál az arcába szellent, ahogy a temetkezési alkalmazott éles szikéjével valami még mindig érzékeny ideget átvág.

Myron elmosolyodott a gusztustalan gondolaton. Nem akart gyilkolni, már azt is megbánta, hogy Ammermant megölte. Semmit nem ért el vele, kivéve minden ok nélkül veszélybe sodorta magát. Az üzleti világ tovább él, a világnak nem fog hiányozni egy kövér eunuch. Ezernyi más finánciális ügynök lesz a helyébe, akik továbbra is fogják árulni az értéktelen tőzsdepapír származékokat és csalási célra koholt hamis cégek részvényeit. Lehetetlen lenne mind megölni. Megpróbálhatná, de nem lenne sikeres. Akkor meg minek elkezdeni a sorozatgyilkosságokat.

Sajnálatos eset, de ami meg lett csinálva az megtörtént, és most úgy látszik, hogy valakinek fizetnie kell Ammerman megöléséért.

— Ez nem szabad, hogy én legyek. — Myron összerázkódott a lehetőség gondolatától, hogy valahol elszámolta magát és élete hátralévő részét börtönben kell töltenie.

Dávid Morgan következő lépését nem lehetett előre látni. Lehet, hogy mégsem lenne egy gyalázatosan gerinctelen feleséggyilkos? Talán mégis bevallja heves szenvedélyében elkövetett tettét, és az igazságszolgáltatás elé áll és letölti a büntetését? Az egyetlen ismeretlen kártya a pakliban Glória volt, Dávid leánya. Morgan hogyan vallaná be saját gyermekének, hogy megölte az édesanyját? Kockázatos feltevés, de a leány maradt Myron Gardner egyetlen lehető reménye. Rá kellett, hogy kényszerítse a detektívet, hogy hanyagolja el felesküdt kötelességét, és a törvény betartatása helyett a bünt tévedésekkel és hanyagságokkal orvosolja.

Dávidnak olyan gyanúsítottat kell találnia, akit egyetlen ügyvéd sem tud kimenteni az evidencia hiányában. Dávid Morgan detektívnek megcáfolhatatlan bizonyítékot kell keresnie, ami valakit minden kétséget kizáróan hozzákapcsol Ammerman gyilkosságához.

A házban véletlenül látszóan előhagyva, némely, Dávid számára érdekes cikket hagyott. Olyannyira nyilvánvalóan ordítva a kandalló párkányán, egy kihívóan titokzatos keresztretjvény az üveges szekrényben, különféle nyomokat és utalásokat hagyott az ostoba ökörmek, mert szerette volna előre látni következő lépését, és fel akarta mérni baromságának kiterjedését. Mostanáig biztos helyen rejtette el a méreggel teli üvegcsét, a házilag készített tollas dárdákat, egy a pincefalba bevéssett székben, a fűtési kazán háta mögött. Könnyen ki tudta volna dobni a bizonyítékokat, a hatalmas szemetes tartályba, az újrafeldolgozásra alkalmas szemetek gyűjtőtelepén, de akkor is ő maradt volna az elsőszámú gyanúsított. Nyomós indító okok, egy mániákus rögeszme, hogy bosszút álljon. A törvény vérebei minden bizonnyal az ő nyakába próbálták volna varrni Ammerman gyilkosságának tettét. Egy beugró helyetttest kell találnia, valami senkiházi hasonmást, egy értéktelen utcai handlét, vagy egy senkinek sem hiányzó vásári

hintáslegényt, aki nem tudná elhárítani magától a vádakat és Ammerman haláláért való felelősséget.

— Ha minden jól megy a tervek szerint, Dávid Morgan be fog futni. — Myron fontolgatta ábrándosan. — Ha, nem, legalább vége a bizonytalanságnak. Elégre van bűn is, és van bűnhődés is. Hadd lelje meg Dávid az evidenciát és azt csinál vele, amit akar. Tegyük fel a fogadást és a végzet krupiéja forgassa meg a szerencsék és a balszerencsék kerekét és merem remélni, hogy nem a saját petárdám fog a levegőbe röpíteni.

—

MMyron Gardner tudta, hogy a szomszédja bele van esve Mónikába, kikapós és szofisztikált feleségébe. De Myron nem hitte volna, hogy Mónika annyira lealacsonyítaná magát, hogy Myront legádázabb ellenségével csalja meg. — Akárki, de nem az a szemét, — Myron morfondírozott dühösen. — Jobb lesz, ha többet nem ismételve ezt a rögeszmét az agyamban, mert betegre csinál.

— Ha esetleg mégis megtörténik, akkor ma megtörtént. — Myron egyre füstölgött. — Mónikának ma reggel lett volna elegendő ideje és sokkal furcsábban viselkedett, mint bármikor máskor.

Akadékos és csipkelődő, a viselkedés már régen ismerős volt. Mónika már máskor is félre kellett, hogy lépjen. Gyakran utazgatott ingatlanügynöki konferenciákra, továbbképző tanfolyamokat vett az ország távolabbi részeiben és főnökével együtt ellenőrizték le a különféle hedonista üdülőhelyeket, gyógyfürdőket, és ötcsillagos hoteleket Las Vegasban, ahol annyira elfoglalt volt, hogy elfelejtett hazahívni. Myron már sokszor gyanakodott, de soha nem vonta kérdőre hitvestársát, hogy vallja be az igazságot. Myron tudta, hogy Mónika nem keres új férjet, hogy kicserélje Myront. Az élet rövid, Myron okoskodott, Mónika csak ártatlan mulatozásokat keres, mielőtt lehúzzák a függönyt és többet nem kutathatja, hogy hol élhetné ki vágyálmait. Összes kalandjai, ha volt egy is, rövid és futó kapcsolatok lehettek, egy éjszakáig tartó találkák két egymással megegyező felnőtt között.

Látta a heves flörtölést, amit Mónika és Dávid péntek éjszaka lecsaptak. Ahogy Mónika töltötte a bort a detektívnek, ünneplően és bőségesen, hogy kielégítsék a szerelem gonosz urát, Erósz, a gyermeki arcú nyilazó istenséget, aki a végén méltán megbünteti az érzékiség minden bűnösét, és a paráználkodó bujálkodók mindegyikét.

Myron egy szemmel hunyorított és megnézte az országúti kijárat számát. A saját kijárata közeledett és lassan megkönnyebbültnek kezdte magát érezni. Az átmeneti depresszió súlya felengedett, és érezte, mintha új erővel lenne megáldva. — A kockázatvévés sokkal izgalmasabb, mint maga a bűn, — fontolgatta sóvárogva. — Csak idő kérdése, amíg a felkavart por leülepedik. A merész sakkhúzás, amit kijátszok, határozza el, hogy ki megy a börtönbe, vagy ki viszi haza a jutalom zsák aranyát.

Este félhét lehetett, amikor Myron behajtott a garázsába. A polcok és fogasok makulátlan tisztának látszottak. Myron mániákusan imádta a rendet. Soha nem halasztott el semmit másnapra, ami különmunkát okozott volna neki. A nyugalom egy magas fokozatát birtokolta és ellenszenves makacsság és megmozdíthatatlan hidegvér jellemezte, és valami higgadt lélekjelenlét az ellenséges faggatások tüze alatt. Közvetlen élettere méltóan tükrözte személyiségét. Myron halálisan megvetette Mónika rendetlenségét, hogy örökké szanaszéjjel dobálja szobájában a ruháit, és cipős dobozok vannak több réteg magasságban felrakva a falak ellen, vagy berúgva az ágy alá. Elveszett cikkek tömege, amiért, beleértve az ékszereket is, az elszállt évek folyamán komoly összegeket fizetett. Hosszú idővel ezelőtt, amikor még a dédelgető szerelem semlegesítette a személyiségek között differenciákat.

A ház elegendően nagy volt, hogy mind a kettőjüknek meglegyen a maga fele. Myron felében mindig rend uralkodott. Ítékezzenek felette, ahogy akarnak, Myron minden józan okon felül szerette a rendet és mindent megszervezett maga körül.

Myron belépett a társalgó szobába. Azonnal látta, hogy a fűvócsó hiányzik a kandalló feletti párkányról. A tűzálló üvegajtó is eltűnt a tűztér elől. Az üveges vitrin felé nézett. A fiola és a szürke folyadék benne is eltűnt és a tollas dárdák dobozát sem látta sehhol.

— Mónika soha nem mozdított volna odább egyetlen porszemet sem, ami nem volt az övé. — Valaki kellett, hogy legyen a házban rajta kívül, de nyugalom és csak egy lépés egyszerre. Várjuk meg, hogyan játssza ki magát ez a póker blöff, ez a ki követte el a tettet játék.

Előrelátóan kigondolva sziporkázásait, Myron köszöntötte a feleségét. — Hello, drágám, a csontvelőm mélyéig éhes vagyok, lenne valami a hűtőben?

Könnyed mosoly költözött Mónika ajkaira, és az asszony apró csókra tartotta az arcát, de a válasz éles volt és irritáló rosszindulattal lett kézbesítve. — Nézd meg magad. A cselédlánynak ma délutánra kimenőt adtam.

— Cérnatészta is jó lesz. — Myron kitarta az egyik konyhakabinet ajtaját. — Öt perc forralás és egy elegendő marinara paradicsomszósz hozzá az üvegből, két legjobban kedvelt étel, és már készen is van.

— Csináld, ha kedved tartja. Én nem ehetek szénhidrátokat. — Mónika felelte és a likőrös szekrényhez lépett. — Én Johnny Walker vöröset vacsorázok, ha nincs ellene kifogásod.

Myron vizet folytatott egy fazékba és feltette főni a villanytűzhelyre. Ahogy kavarta bele a bolti tészta vékony szárait, közömbös hangon kérdezte feleségétől.

— Történt ma valami érdekes? Volt itt valaki látogató?

Mónika megrettent. Elvégre Dávid bent volt a házban, és nem azért állított be, hogy kölcsönkérje a seprűt, vagy kunyeráljon egy kanálnyi cukrot. Dávid azért jött át, hogy belekóstolgasson a mézes bödönbe, amit Mónika olyan szemérmetlenül fitogtatott.

Szinte megengedte, hogy legszentebb kelyhének legmélyébe Dávid beledugja azt a fertelmes ormányát.

— Semmi nem történt, — Mónika vállat vont és mintha egy rebbenés nélküli hideg nézés elrejtethné az igazságot, farkasszemet nézett Myronnal, — és nem volt itt senki.

— Dávid sem? Vagy, hogy is mondjam, inkább Morgan detektív? Ő sem tette esetleg a tiszteletét?

— Nem, amíg idehaza voltam. — Mónika tétovázott és gondolatban kétségbeesetten kutatott a platform után, amire lelandolhat, hogy felvegye a küzdelmet. — Rosszabb lenne, ha megmondanám neki az igazat? Myron nagyon meredek helyzetben van. Nyilvánvalóan, Dávid Morgan szilárdan meg van győződve, hogy Myron követte el a gyilkosságot. Ez a szívós törvényember nem azért jött ide, hogy szeretkezzen velem. Bizonyítékokat keresett. Nem csoda, ha Myron paranoiásan be van ijedve.

Mónika lazított testtartásán. Keresztbevetette lábait és elégedetten nézte, ahogy Myron szemei önkéntelenül követték harisnya fényezte combjainak villanásnyi szemérmetlen szemlére tételét. — Még mindig az enyém. — gondolta, — bármikor, bármilyen módon. Myron még mindig ki van szolgáltatva az én érzéki kényemnek-kedvemnek.

— Myron, drágám, — Mónika hangja bársonyosan selymesre simult. — Szembe tudsz-e nézni az igazsággal?

Myron kiemelte a főtt tésztát a fazékból. Félpuhára főzve a hosszan tekeredő szálak albinó gilisztákból font virgácsba fonódtak és az egész gőzölgő rakást beleborította egy fehér műanyag szűrőbe és felesége felé fordult. — Az igazság már régóta megszűnt engem zavarni.

Paradicsomszószt öntött a tésztára és parmesan sajtot örlött rá. Majd leült és Mónika figyelte, ahogy Myron belemártja villáját az illatos vacsorába, amit saját maga készített.

Mónika felállt és férjéhez lépett. — Az igazság nem olyan borzasztó, amilyennek gondolod, — mondta kedvesen és homlokon csókolta.

Myron előrehajolt és a szemei megnedvedtek. Az ízletes spagettiből felfele gomolygó pára meglágyította arcbőrének sápadt árnyalatát. Mónika megsajnálta. Már nagyon sok hosszú év óta kegyetlenül bánt vele. És nem volt semmi oka rá. Most egy öregedő emberrel kellett foglalkoznia, egy megkeseredett idős férfival, akinek mindene meglehetett volna, de aki kihagyta az esélyeit, mert sokat dolgozott és megállás nélkül és a pénzét mindig félretette a szűkebb napokra.

Myron egy tele szájra való falatot rágott. Egy tagolatlan puha csomóba, majd nagyot nyelt és próbált az evésre összpontosítani. Majd második labdányi tésztát is forgatott villájára, és remélte, hogy Mónika nem veszi észre, hogy elakadt a szava. Egy

férfihez nem méltó buta érzelem kötötte csomóba a hangszálait. Útjának és lehetőségeinek végére ért. Vajon Mónika csak gúnyolódik vele vagy komolyan beszél?

Mónika leült a konyhaasztalhoz és Myron bal könyöke mellé, a kockás terítővel letakart falusias tölgyfalapra letette whiskys poharát. Az olvadó jégkockák halkan megreccsentek italában és kezét felemelve ujjainak begyével finoman megmasszírozta Myron tarkóját.

Egy makacs forgópont, hogy megtámassza merev alsókarját, reszkető kezének titkolt erőfeszítése, Myron próbálta elrejtetni a szeméből kicsorduló könnycseppeket.

— Jobban meggondolva, — Mónika kezdte. — Nagyon jól néz ki és én megkívántam. Ne törődjünk azokkal a szénhidrát kalóriákkal.

Az asszony a szájába irányította férje villáját. Rózsás ajkai puha karikává kerekedtek és nyelvének mohó csettintésével beszívta a sikamlós laskafalatot.

— Hm, ízletes, — Mónika mondta, — és teljesen ki vagyok éhezve. Ki vagyok éhezve, hogy figyeljenek rám. Már évek óta éhes vagyok, és ki kell, hogy elégítsd az étvágyamat.

— Igen, tudom, — felelte a férfi és megbántva érezte magát. — Nagyon régen csináltam és idős ember vagyok.

— Bocsáss meg, — az asszony felelte, — hogy egy csacsi szólásmondást használtam. Egy banalitást, amit ostoba emberek ismétелgetnek. Fejezd be a vacsorádat és van egy üveg édes Medok a szobámban. Egy 1998-as évjárat, abból a kitűnően jó évből. Ugye lenne egy használható dugóhúzó? Biztos vagyok benne, hogy tudod, hogyan kell kiugrasztani a dugót az üvegből, még akkor is, ha Franciaországban dugaszolták.

— Azt hittem, hogy egy különleges alkalomra tetted el azt a palackot. — A férfi még mindig tétoვázott, de egy érzékeny reszketés a hasa aljában meleg magabiztosságot kölcsönzött bizonytalan énjének.

— Ez az a különleges alkalom. — Mónika szemei biztatóan kikerekedtek, és fenékgig ürítette whiskys poharát.

— Miért? — Myron kérdezte és az utolsó falat spagettit is betette a szájába.

— Hagyd a kérdezgetést, — az asszony felelte és ígéretes fény lobbant a szemében. — A válaszok amúgy sem ajánlják magukat készségesen. Fogadd karjaidba az alkalmat, mielőtt kicsúszik a kezedből.

Oh, mennyire nagyon szerette volna ezt az erősakarátú nőt az oldalán tudni. Mennyire akarta, hogy a nő vesse le büszkeségének védelmi páncélját, és hogy teljes megadásban hunyja le előtte szépséges szemeit. Valami mozdulatlanul elemnyedt meztelen odaadásban, ahogy feltételeket nem állítva elfogadja urának felsőbbrendű akaratát. Egy elérhetetlen vágyálom, egy önző szomjúhozás a hatalomért, egy folyamat, amiben a saját szexuális kielégülése másodrangú kérdéssé degradálódik.

Mónika hangja szakította félbe álmodó gondolatait. — Myron, — az asszony kérdezte némi türelmetlenséggel, — befejezted már végre az evést?

— Bocsánat, — Myron dörmögte, — elgondolkoztam valamin.
— Miről?
— Rólad, már úgy értem, hogy a kettőnkről.
— Semmi baj, — Mónika megfogta Myron kezét és megcsókolta ujjá hegyeit.
— De ne felejtsd el, a gondolkodás a tett halála.

Mónika ezzel felállt és megindult az emelet felé. Az első lépcsőről visszanezett, és nézte, ahogy Myron tétoz. Mintha le akarta volna szedni az asztalt és el akart volna mosogatni. Mónika begörcsöztette a mutatóujját és egy jobban teszed, ha követsz figyelmeztetéssel intett neki.

— Nem akarnád megízlelni? — kérdezte vágygial teli hangon és mosolya jóval többet ígért, mint egyszerű mintát legényencebb kellékeiből.

—

Az emeleten, fent Mónika hálószobájában a pár megállt a józanság egy rövid pillanatára. Az asszony bekapcsolta a CD játszózt és kivette a Medok bort a hűtőből.

„*Valamikor néked vittem, minden orgonavirágot.*” hangzott fel az édesbús régi nóta. — „*Két szemedből rám ragyogni láttam a mennyországot. Kacagott a napsugár is, bimbó nyílt minden rózságon, amikor a csókod égett szerelmesen először a számon.*”

A poharakban gurgulázva csobogott a bor és felsírtak a hegedűk. Mónika átölelte a férjét és egymás szájáról lecsókolták a bor mézédeseen mámorító nedvességét.

A függöny széjjelhúzva maradt az ablakon és Mónika kinyúlt és leoltotta a lámpát. A sztereo zöld szeme izzott a sötétben és az asszony az ágy felé irányította férjét. Az ágy szélénél hanyatt nyomta és lovagló ülésben beleereszkedett az ölébe.

Az asszony teste puha volt és könnyű, és ahogy előrehajolt és a férfi fülébe suttozott, egész lénye tele volt valami mindent átölelő melegséggel. — Ostobákként éltünk mindahányan, túlságosan sok és hosszú évekig. Ugye, te is így érzed?

Myron elbűvölten nézte az asszony mellei között rejlő vérforraló völgyhajlatot. Mónikának asszonyosan erős keblei voltak és a fejét befúrta közéjük. Mónika szerelmi vágyában megmámorosodott nősténytigrisnek látszott, aki elevenen szándékozik elemészteni maga alá gyűrt áldozatát.

— Készen állsz, hogy felfaljalak, — Mónika követelte, és Myron érezte a mindent felörlő vonaglást, amit a felhevült nő az ágyékára kárhoztatott.

— Jobb lenne, ha levetköznénk. — Myron felfele nyomta csípőjét és viszonzta a lefele nyomó erőt. Kemény volt és az asszony kedvtelve nézte a férfi arcára kiült őstermészeti vadságot, ahogy a buja vágy eltorzította máskor jóindulatú vonásait.

Mónika legurult a férjéről és lázasan kezdte leszagatni harisnyanadrágját. Myron a padlóra dobta nadrágját és letépte az ingét. A tetejébe visszaugró asszony szélesre táguló szoknyája eltakarta saját pórétségét és Myron meredten nézte az asszony

fehér húsát és csókolta ahol érte, ahogy Mónika kiegyenesedett és gombolta ki a melltartóját.

Kombinék és alsóneműk, letépve, összegyűrve és széles ívben elhajítva, és eszeveszett mozdulatokkal tépve egymást, Myron volt Adonis, aki Afrodité kergeti, de az istennő nem változtatta magát bokorrá. Elcsábítást és uralkodást követelt emberétől. A szerelem istennője, Mónika, minden nyom és csökevény eltörölve és elmosva, erkölcsi gátlásainak utolsó roncsai is felszámolva, sietve hozta be az elvesztegetett éveket.

Órákkal később, miután kimerítettek minden lehetőséget és megpróbáltak minden pozíciót, és felfedeztek minden variációt, minden szégyen és korlát nélkül, kidörzsölve és sebesen, de elégedetten, ott feküdtek egymás mellett anyaszült meztelenen.

Túlságosan fáradtak, hogy átölelve tartsák egymást, és még mindig lihegve és kifutva a levegőből nézték az árnyékok játékát a mennyezeten, ahogy a hold a vágyak és a beteljesülések néma szimfóniáját játszotta, egyedül csak nekik.

— Mónika, — Myron kezdte, — szörnyű tévedést csináltam.

— Tudom. Én is. Mi ketten sok tévedést csináltunk. — Mónika válaszolta kedvesen. — Semmi szükség, hogy felemlgesd bűneinket.

— Fogalmad sem lehet róla. — Myron felelte álmodozóan. — Honnan is tudnád? Nincs oly erő a természetben, ami felmérhetné a megbánást, amit érzek.

— A mámor delíriumát érzed. — Mónika suttozta. — Érzékeid feladták a szolgálatot. Ez a mostani pillanat nem alkalmas a gyónásra. Ne gyónj, legalábbis ne nekem. Nem akarok tudni róla.

— Mónika, kérlek, — Myron könyörgött. — Meg szeretném osztani veled a vétkeimet.

— Vagy inkább le szeretnél terhelni vele. — Mónika hangja váratlanul felcsattant és vádaskodóvá lett.

— Tudom, hogy Dávid Morgan ma itt járt. — Myron felelte védekezően és valami ruhadarab után kutatott, hogy betakarja póre ágyékát.

— Te megtartod a te titkod, és én az enyémet. — Mónika összerázkódott és ellenséges magatartása visszatért.

— Rendben, — Myron is megmerevedett. — Ahogy óhajtod. Pontosan azt fogjuk tenni.

Tizenötödik Fejezet

MMyron Gardner főnöke, Elwin, vagyonos tulajdonosa a köztisztviselői tervezőmérnöki cégnek, az Elwin Edmond Lindberg és társai vállalatnak, Darien, Connecticutban fénytelen mosolyt rándított főmérnöke felé. — A Rentschler stadion tervezési project nyolcvanszázalékos elkészülési konferenciája egy hét múlva lesz megtartva. Készen állunk-e, hogy elfogadható prezentációt mutassunk be előrehaladásunkról?

— Semmi ok az aggodalomra. — Myron bólogatott. — Minden rajta van a szemem.

— Minden? — Elwin horkantott. — A kezdeti koncepcionális találkozón számos kifogást emeltek.

Ha nem lett volna szüksége a jövedelemre, Myron már régebben megmondta volna Elwinnek, hogy „Te mocsokpofájú szélhámos, miért nem dugod fel ezt az állást a fenekedbe? Benyújtasz egy alacsony ajánlatot, hogy megszerezz egy munkát, ami jóval képességeiden felül áll. Etetsz és itatsz és megzsírozol minden tetves tisztviselőt, akik azt állítják, hogy van valami közük kvalifikációidnak a felülbíráására. A végén alig marad valami pénz, hogy elvégezzük a mérnöki tervezést, nem is beszélve a komputer segített CAD rajzolást. Valamelyik nap, hamarosan, bemondom az unalmast és felmondok, és valami rozsdás betonerosztó vasrúdra kiakasztalak száradni.”

Mintha olvasta volna Myron gondolatait, Elwin előrehajolt és hideg hüllőszemeivel rámeredt alantasára. — Két hónappal ezelőtt harmincoldalas rémségesen goromba panaszlistát kézbesítettek nekünk. Megoldottuk volna az abban felhozott összes kérdést?

— Igen, megoldottuk, és nem lesz semmi meglepetés. — Myron bosszankodóan idegesnek kezdte magát érezni, de azért megnyugtatóan bólintott Elwin felé. — Kinyomtattatok neked három készlet előrehaladási tervrajzot és egy könyvbe fűzött példányát az összes számításoknak, és Kansas City városban meg fogsz tudni felelni az összes kérdésre, és egyeztethetsz a többi szakmákkal.

— Én nem megyek Kansas City-be. — Elwin visszahanyatlott forgószámolyos, puha irodaszékébe. — Egész jövő hétre be vagyok táblázva. Myron, neked kell menned

és te kell, hogy szembeállj velük. Elvégre te csináltad az összes számításokat és te választottad ki a stadionhoz az összes épületgépészeti masinákat.

Az utóbbi időkben Myron magatartásbeli hiányosságokat engedett meg magának. Havi fizetéses alkalmazott létére túlságosan sokat vitatkozott. Ami pedig csak felesleges fogyatékossgot jelentett neki, mert amúgy is neki kellett megcsinálnia a munkát. Mély lélegzetet vett, hogy előterjessze véleményét a felelősségek vállalásáról és a vezetőképeség gyakorlásáról, és hogyan kell a munkát megosztani, és mikor lehet megengedni, hogy a cég alkalmazottai munkaóráik kiszámlázását a projectek megszorított költségvetéseire ráterheljék.

Ebben a pillanatban váratlan felvilágosodás ereszkedett alá Myronra és megvillantotta előtte a jövőt. Ha alkalmasan meg tudja rendezni a közelgő második felvonás cselekményét, jutott eszébe a dolog, Kansas City nem is egy olyan rossz ötlet. Még egy utolsó erőfeszítés, és vitorlása áthajózik a viharos tenger sziklái között. Amennyire eszesek a többiek, Elwin, Dávid, Thomas és természetesen Mónika, könnyen lehet majd őket manipulálni.

— Igazad van, — Myron széles mosolyt poccentett Elwin felé. — Megyek én. Sokkal jobb lesz, ha én veszem kézbe ennek az utolsó fázisnak az irányítását, levezetem a befejező vitatkozásokat és elvégzem a fontos részletek koordinálását.

— Akkor megegyeztünk, — Elwin bólintott. — Következő hétfő reggel utazol és legkésőbb péntek reggelre már vissza is tudsz jönni ide az irodába.

— Akkor megmondom Donna kisasszonynak, hogy rendelje meg a repülőjegyeket és foglalja le a szállodát. — Myron elgondolkozva rendezgette íróasztalán a számításokkal teleírt akták rakásait és a specifikációk vastag bekötött köteteit, majd felvett egy ceruzát és megvakarta a fejbőrét. — Mi van betervezve neked a jövő hétre? Valami másik jelentős munka után tervezel szaladgálni?

— Nem, — Elwin sóhajtott lemondóan. — John Ammerman temetésére kell elmennem.

— Értem. — Myron kárörvendő vigyort nyomott el az arcán. — Át tudnád adni legmélyebb tiszteletemet és legőszintébb részvéteket drága eltávozott barátunk gyászoló családjának?

—

Munka után odahaza, Myron óriási nyálas csókot nyomott felesége arcára. Mónika nem húzódott el. Hosszú karjait Myron nyaka köré fonta és kebelére húzta a jókedvűnek látszó mérnököt. Cicijei a férfi mellkasához szorultak és Myron belenyomta ágyékát Mónika pubisának puhaságába.

— Hogy van az én elsőszámú legaranyosabbam? — Myron ragyogott a boldogságtól és megmarkolta Mónika fenekét.

— Hagyd abba, — Mónika hátrarettent és próbálta a férfit elnyomni. — nem vagyok hangulatban.

— Nagyon helyes, — Myron engedett a szorításból. — Amúgy is csak színleltem magam.

— Legyek oda a boldogságtól. — Mónika kacér pillantást vetett Myronra. — Hogy legalább próbálkozol legényesnek lenni.

— Nem mintha nem értékelném a tegnapihoz hasonló pillanatokat. — Myron kiszakította magát felesége karjaiból és megindult a hűtőszekrény felé. — De Elwin megint ömleszt rá a munkát és rám nyom minden felelősséget, és nem kapom meg érte az elismerést, amit megérdemelnék. Minden nap keresztülhajtja tojásaimat a mángorlón és lehetetlen határidőket szab. Elwint nem érdekli, hogyan készül el a project. Minden nap tízre jön be, tizenegykor kimegy ebédelni és három óra felé jön vissza azokkal a dupla martini eláztatta vérmes szemeivel. A rajzolóm az egyik digó unokatestvére és a kövér talján jóformán szabotálja a munkát, hogy idejében elkészüljenek a rajzok.

— Hétköznapi nyelvezeten, — Mónika egy méregerős puffantásnyi whiskyt töltött magának. — Hogyan érintene ez engem és hogyan befolyásolná a kettőnk viszonyát?

— Nagyon direkt, — Myron lepattintotta egy Molson Golden sörnek a kupakját és az üveg végét beszopta ajkai közé. Egy tudatalatti mozdulattal, hogy előidézze az időket, amikor még cuclisüvegből táplálták, és kortyolni kezdte lefele a habzó italt, majd nagyot nyelt és a keze fejével megtörölte a száját. — Egész hétvégén dolgoznom kell, és késő vasárnap este fel kell, hogy üljek a Kennedy repülőtéren a Kansas City International légikikötőbe tartó repülőre.

Mónika vállat vont. — Húsz óra túlóraidő másfélszeresével fizetve, tisztességes egy összeg, gondolom és végre, miután minden elvégeztetett és meglett, levehetsz két hét szabadságot és lerepülhetünk at Eden Bay üdülőhelyre.

— A túlórát nem fizeti a cég. — Myron megrázta a fejét és elhúzta a száját. — Fixfizetéses mérnök vagyok. Ezt már Elwin régen tudtomra adta. Minden projecten annyi időt kell töltenem, amennyi szükséges, hogy egy teljes, hibáktól mentes és professzionista produktumot hozzak ki belőle a végén. De különben is, miféle hely ez Eden Bay és hol van?

— Ebben az esetben te is add Elwin tudtára, hogy előzetes elkötelezettségeid kerültek. — Mónika rosszállóan összehúzta a szemöldökét. — A szüreti bál vasárnap délután lesz a Szent László templom nagytermében. Nem fogom kihagyni Elwin akadémikuskodása miatt.

— Nem tehetem. El kell, hogy végezzem az adott feladatot. Senki más nem csinálja meg a munkát, ha nem én.

— Akkor egyedül megyek a bálba, — Mónika olyan magas oktávba emelte a hangját, ami nem ismert semmi határt és nem tűrt el semmi ellenkezést. Már hetekkel

ezelőtt megvette hosszú báli ruháját, ami felettébb kihívóan közszemlére tette hatalmas tejcsárdáit, mialatt selymes titokzatossággal omlott alá rugalmas fenekén. Nagyon várta a táncos összejövetelt, hogy ott érett szépségével és ellenállhatatlan bájával elkápráztassa Brúnót.

Brúnó, Mónika egyik helybeli csodálója, egy magas és magazinba illően jóképű férfi volt, mély rezonánsan zengő basszus hanggal, ami könnyen maga alá gyűrte a nálánál kevesebb férfiakat, és az ostobán buta versenytársakat.

Férfias jellemvonásai mellett, Brúnónak szerszámgép és esztergaműhelye volt Norwalk városban, ahol vágott, fúrt és fényezett gépalkatrészeket, és turbinalapátokat a Pratt & Whitney cégnek Hartfordban.

Brúnó aranyos kis felesége, Geraldine nemrégiben szívkatéterezési műtéten ment keresztül a St. Vincent kórházban Bridgeporton. Az utcai szóbeszéd azt rebegette és ragaszkodott hozzá, hogy koleszterin sűrítette vércépe mellett, és fiatalosan kerek és rózsás arca ellenére, Geraldine angina állapotát Brúnó házasságon kívüli szexuális kalandozásai is okozták.

Amikor Geraldine visszatért rövid floridai nyaralásából, férjét az ágyban kapta a saját legjobb barátnőjével és bizalmasával, Franciskával. Geraldine rettenetes cirkuszt csinált és, térdein könyörögve, Brúnó könnyek között kérlelte, hogy az eset nem az, aminek látszik.

Franciska nyugodtan magára öltötte ruháit és hidegvérűen közölte Brúnóval.

— Ha nem tudod feleséged idegrohamait kordában tartani, nem lesz más választásom, minthogy a versenytársaknál elégítem ki igényeimet.

Brúnó, akit megfogtak otthonias Geraldine iránt érzett húszévi odaadása, és flörtös Franciska után érzett lángoló vágya között, teljesen megdöbben. Képtelen volt megérteni, hogyan tudhatta meg Geraldine, hogy viszonya van, különösen azt meggondolva, hogy az ügy semmi más nem volt csak érzéki sex. Lemondóan sóhajtott. — Még csak ki sem kutattam, hogy Franciska meddig hajlandó elmenni az ágyban. Miért rohan haza a feleségem olyan váratlanul, és miért csap le rám a leglehetetlenebb pillanatban? Éppen akkor, amikor majdnem elértem a klimaxom, és tiszta gyönyörből csupán, Franciska úgy sikított, mint szüldődisznó a böllékezés alatt.

Mindenesetre, és mindenek ellenére, az incidens után Franciska hozzácsapódott Joe Montyhoz, Norwalk másik nevezetes szerszám és formakészítőjéhez, és mély torokra leérő csókokat cserélgettek a lehető legnyilvánosabb helyeken és felháborodott barátaik és templomjáró társaik szeme láttára.

Geraldine pedig, a szegény asszonynak vészesen kiújult a szívbetegsége, beleértve aneurizma koszorúér tágulását, és az utolsó hat hónap folyamán ágyban fekvő nyomorodottként szenvedett.

Újfent partiképes, özvegyiség szinte már a láthatáron, rengeteg nő vette célba Brúnót, tehát Myron joggal gondolhatta, hogy nem kell aggódnia, hogy Mónika

túlságosan komolyan veszi a dél Norwalki városkerület szerszám és formakészítő Don Juan mesterét.

Myron kissé eltűnődött romantikus visszaemlékezése felett, és olyan arcot vágott, ami először mélységesen csalódottnak látszott, de valahogy később, mégis vidáman fürdött a megtévesztő megbánás édeskés szirupjában.

— Édesem, — Myron motyogta elbűvölően bánatos hangon. — Borzasztóan sajnálom. Majd valahogy kárpótollak érte. Menj csak el a bálba. Táncolj, pörögj, amennyit akarsz. Mennyire szeretnék én is ott vacsorázni és veled táncolni? Hiszen te tudod, azért élek, hogy kettesben csárdásozhassunk.

— Igazán? — Mónika körbepördült és egyenesen a fürdőszoba felé tartott. — Te dolgozol és én szórakozom. Semmi kivetnivalót nem látok ebben a koncepcióban.

— Hidd el, nagyon sajnálom, — Myron morogta még egyszer az orra alatt. — Eden Bay, miféle hely az?

Mónika visszanézett a háta mögül. — Eden Bay egy világhírű nudista üdülőhely a Dominikai köztársaságban. Már hetekkel ezelőtt megmutattam neked a broszúrát.

— Az? — Myron dünnyögte hitetlenkedő hangon. — Az a kétes spangli. Bár éppen annak a helynek hangzik, ahol szeretném öreg csontjaimat megpihentetni, amikor végre bedobom a törülközőt és kiszállok ebből az idegtépő pénz és dicsőség utáni hajszából.

Ezt már Mónika nem hallotta. A fürdőszoba ajtaja csendesen becsukódott mögötte és Myron hallotta, hogy megindítja a Jacuzzi kád vízcsapját.

— Lassan összejönnek a kirakós rejtvény darabjai. — Myron gondolta győzedelmesen és az üres sörösuveget bedobta a szemetes kannába.

—

Késő vasárnap délután, miután Mónika elment a szüreti mulatság ünnepségeire, Myron készen állt, hogy meginduljon a repülőtér felé és elrepüljön Kansas Citybe, Missouri államba.

Sietve átforgatta Rolodex tartójában a névjegykártyákat és gyorsan megtalálta, amit keresett. *Thomas Thurston, taxi és libéria szolgáltatási magánzó. Helybeli fuvarok vagy hosszútáv az összes három állambeli repülőterekre.*

— Pro hac vice, tökéletes az alkalomra, — Myron füttyörszte megvetően és feltárcsázta a névjegykártyán talált számot.

Mialatt várt, hogy a hívott szám belépjen a vonalba egy zenés találós kérdéssel szórakoztatta magát. — Egy elcsépelt csepűrágó, aki fuvarosként duplázik, drága szárnyait bontogató költő barátom, te vagy a tökéletes balek. Ahova te tartasz, ott rengeteg időd lesz verseket faragni.

— Thurston taxi, — hallotta Thomas hangját.

— Hello, Thomas. Itt Myron Gardner. — Myron mézédeskedett a fiatalembernek. — Komoly slamasztikába kerültem. El kell érnem az esti kilenc órás repülőgépet és a kocsim nem akar beindulni és Mónika sincs idehaza.

— Melyik repülőtér? Szervice a specialitásom. — Thomas nagyon igyekvőnek hangzott, hogy jót tegyen.

Myron a hosszú hengerekbe feltekert rajzokra pillantott, amit egy vastag kötegbe kötött össze és mellettük a két hatalmas papundekli dobozra, amibe a specifikációkat és a számítások füzeteit tette. — A Kennedyre. Rengeteg csomagom van, amit magammal kell, hogy rángassak. Lenne elég hely a taxidban?

— Ember, kétes szajré vagy készpénz. — Thomas megvillantotta egyik ostobán bornírt sziporkázását. — Akármilyen zsákmányt is fosztogattál, az én barlangszerű csomagtartóm a legjobb hely ahova elrejtethed, hogy keresztüljussunk a felfegyverzett ellenőrzési barikádokon és a szigorúan őrzött államhatárokon.

— Tehát, rohanás a vártára, — Myron válaszolt hasonló hangnemben. — Akkor várni fogom szedett-vedett forradalmi nemzetőrséged motorizált lovasságát a kastélyom bejáratánál.

— Mr. Gardner, tudna várni egy félórát? — Thomas elengedte az iróniát a füle mellett. — Azonnal indulnék, de egyszer el kell vinnem egy urat a hatos kijáratnál lévő Fuji nevezetű japán masszírozó szalonba.

— Milyen felháborító, hogy a könnyű csibehúsnak egy ízléstelen kedvelője előnyben részesül. — Myron morogta magában, de kifele száraz üzletember hangját használta és udvariasan válaszolt. — Megértem, akkor egy félóra múlva várlak.

A telefon kattant. Thurston letette a kagylót és a vonal megszakadt.

Titokzatos vigyorral az arcán Myron lement a pincébe. Elment a borokat tároló polc mellett, ami mint mindig tele volt rakva a legfinomabb spanyol borokkal, Franciaországból és Magyarból, bement a kazánházba és félrenyomott egy nehéz iratszekrényt, ami az egyik távoli sarok sötét homályában rejtelkedett.

Egy jókora csavarhúzó éles pengéjét használva kimozdított egy betonkockát a falból és a mögötte előbukkanó üregből előhúzott egy hosszú fémdobozt.

Tizenhatodik Fejezet

Éjszakába nyúló tépelődések és keservesen kínzó lélekkutatás után Dávid Morgan döntött. Myron nem volt abban a helyzetben, hogy fenyegetse. Myron lehet, hogy egy értelmiségi, akinek tiszta a priuszlappja, de intelligens emberek is beroppanhatnak és gonosztevőkké válhatnak. Egy megbízható ügyvéd egy titkos levéllel, amit Myron letartóztatásakor kell nyilvánosságra hozni, micsoda szánalmas ötlet egy delikvens bűntevőnek? A szélhámosnak még csak utolsó akarata és végrendelete sincs. Ez is bizonyítja, hogy mennyire keveset tud a törvény betarttatásának útjairól. Ha a személtládát lefogják, senki nem fog hinni rágalmozásainak.

Összegyúrte a papírdarabot, amire firkált és öklével rácsapott az íróasztalra. — Az isten átkozza el, — káromkodott, — beszélek a főnökkel és nekivágunk a dolognak.

A dörgedelmes puffanás felébresztette Beckyt. Kezének párnás részével csészeként tartva bal állkapcsát és ujjával eltakarva álmos szemeit, Becky bizony szundikált. Az erős becsapódás, amivel Dávid megütötte az íróasztalt, amit megalázó kényelmetlenségben ketten megosztottak, kiütötte bizonytalan támaszát, és arccal előre ráesett egy rakás iratcsomóra. — Mi a csuda esett beléd? — sikította.

— Megvan. — Dávid kiáltott.

— Úgy nézem, hogy inkább éppen elvesztetted. — Becky kiigazította testtartását és zsebtükrre után kutatott a táskájában, hogy nem-e mázolódt el a szemfestéke.

— Az Isten legyen irgalmas a lelkéhez. — Dávid csikorgatta a fogait.

— Kinek a lelkéhez? — Becky lejjebb hozta a tükröt, lehúzta az alsó ajkát és egy folyton kiújuló ciszta után keresve vizsgálgatni kezdte rózsás ínyeit. — A tiedhez?

Dávid Morgan meredten nézte az üres levegőt. — Egyik a kettő közül, — fontolgatta ábrándozón. — Megvan az evidencia és a feltehető ok, hogy házkutatási engedélyt szerezzek. Semmi szükség, hogy túlkomplikáljuk az ügyet. Igaz, nem szereztem be az evidenciát teljesen legálisan és valaki másnak akartam betelepíteni, akit túlságosan nem kedvelek. Felettébb kockázatos, packázni a törvénnyel és hamis tanúságtétel, mind a kettőnek nagyon bizonytalan lehet a kimenetele. Valakit rávenni, hogy hamisan tanúvallomást tegyen, nagyon komoly büntett, és keserves szégyent hozhat egy máskülönben tisztességes szándékú rendőrré. De jöjjön dicsőség vagy

gyalázat, meg kell mondanom a főnöknek, hogy Myron Gardner az elsőszámú gyanúsított. Talán le tudom lőni, mielőtt alaptalan vádjait kitergeti a nyilvánosság elé. Senki nem tudja rám bizonyítani, hogy megöltem Katit és húsz évig rejtegettem a testét. Egy darabig kellemetlen lehet a vizsgálat. Felássák a múlt piszkát, kiürítik a szekrények aljait, hazugságvizsgáló gépek használnak és az egész velejáró cirkusz, hogy bebizonyítsam ártatlanságomat, és megcáfoljam a rágalmakat, hogy valami közöm lenne Kati halálához. Glória a végén mindent meg fog érteni és el fogja fogadni büntelenségemet. Micsoda hatalmas szikla fog legördülni a vállamról.

— Ha a folyamat során Thomast is a falhoz szegezhetem, az búsás külön jutalom lenne, — ábrándozott Dávid Morgan detektív és hozzátette, — igazából az lenne csak egy csábító lehetőség.

Balkezével lenyúlt és megveregette a lába közelében fekvő sportzsákot. — Gyerünk kicsiny barátaim, — mondta, — mondjuk el a főnöknek a remek híreket.

—

Bizonytalanul a kimenetelben, mint egy kígyó, aki követi a patkányt üregébe, ami tele van csapdákkal és veszélyekkel, Dávid Morgan detektív Gruber rendőrfőnök szobája felé rángatta a sporttáskát.

— Gruber nagyfőnök, — kopogott a nyitott ajtó keretén és belesett. — Beszélhetnék veled?

— Miért nem telefonálsz, ha akarsz valamit. — Szemét összehúzza a rendőrfőnök Morganra lesett szemüvege felett. — Valami baj van a telefonoddal?

— Becky örökké rajta ül a vonalon. — Dávid mosolygott bocsánatkérően. — Közös mellékállomáson vagyunk.

— Tényleg? Amikor utoljára odanéztem Becky mélyen aludt.

— Lehet, — Dávid felelte óvatosan. — De nem ebben az ügyben merészkedtem ide.

— Akkor miben? Ki vele. — Gruber valóban paprikás hangulatban lehetett, mert erősen irritált hangon felcsattant. — Nem vagyok semmiféle futballbíró, hogy igazságot tegyek és nincs időm, hogy egész nap hallgassam a panaszkodásokat. Miféle dolgokról akarsz megint árulkodni? Beszélj.

— Nem arról, hogy bemártsam Beckyt. A huszonnégy órás szolgálatok rettenetesen kimerítőek. Néha én is álmosnak érzem magam...

Dávid itt megállt, Észrevette, hogy baromságokat hadarva lábfejét szinte betette a szájában, sőt a bokáját is, és alsó lábszárának javarészét.

A rendőrfőnök meredten nézte.

— Ne beszélünk Beckyről. — Dávid Morgan detektív titokzatos tekintettel pillantott körbe. — Az Ammerman gyilkosságot jöttem ide megbeszélni.

— Az más. Ül le. — Gruber szemei kigyulladtak, mintha valaki fáklyát lobbantott volna belül a fejében. — Valahogy végre szárnyra kaptuk volna egyetlen és egyedüli gyilkossági esetünkben?

— Szárnyra kaptunk, sir, ez nagyon vicces. — Dávid ragyogott az önbizalomtól. — Már úgy értem, hogy mennyire találó. A gyanúsított éppen a levegőben repül Kansas City felé.

— Engedted, hogy fusson? — Készen állva, hogy kitörjön Gruber alig tudta visszatartani a dühét. Odébb csúsztatva iszonyatos testét és a bőrszék felnyögött a borzalmas súly alatt. — Ki a fene ez a gyanúsított? Megmondod végre vagy kibaltázott bizonytalanságban tervezel tartani?

— Sir, a gyanúsított, — Dávid mély lélegzetet vett. — Myron Gardner, a közvetlen szomszédom. Üzleti ügyben elutazott és a titkárnője szerint. — Dávid itt szünetet tartott és maga elé idézte a kis nő fiatalos hangját és nagyon szexinek hangzó nevét. — Donna, ez a neve a kis aranyosnak, és Donna a tudtomra adta, — hogy Gardnert ezen a héten csütörtök este várják vissza.

— Te mindig megjegyzed a titkárnők nevét? — Gruber kérdezte szarkasztikus hangon és íróasztalának középső fiókjában kutatni kezdett pisztolyformájú öngyújtója után. Rövidesen megtalálta a gyújtót, és a szavaihoz adott nyomaték kedvéért Morganra fogta a szerszám dupla csövét.

— Mindent leírok és megjegyzek. — Dávid önkéntelenül hátrarettent. — Nyomozói hivatásom szerint ez az én kötelességem.

— A te kötelességed, hogy előállítsd a bűntevőket. — Gruber hangja menydörgő baritonra emelkedett. — Van valami evidenciád is, hogy alátámaszd gyanúdat?

— Igen, sir, valójában. — Dávid fészkelődött székében. Nagyon kényelmetlennek látszott, hogy a tárggyal részletesebben foglalkozzon. — Még több is, mint amennyire szükségem lenne.

— Hogyan érted ezt? — a főnök ráncolta a homlokát.

— Találkám volt a gyanúsított feleségével. — Dávid bökte ki önkéntelenül. — És házukban való tartózkodásom folyamán bukkantam rá a fent említett tárgyakra.

— Randevú a gyanúsított feleségével? És társaságbeli baráti kapcsolat? — Gruber feje forrásban lévő violaszínre változott a gondolatra, hogy meg kell hallgatnia erkölcsileg romlott detektívének egyik ízléstelen szerelmi történetét. — Ne merd azt mondani, hogy...

Itt Gruber megállt, összehúzta a szemöldökét és hozzátette. — Hogy csináltad...

Dávid tiltakozóan felemelte a tenyerét. — Ettől ne félj, főnök. Akármit is csináltunk csak megjátszás volt, hogy elvegyem az asszony figyelmét, és lehetőségem legyen, hogy bűnjelek után nézzek körül a házban.

Gruber berobbant. Felugrott és torkon ragadta a detektívet. Gallérjánál fogva felemelte a levegőbe és teli torokból ráordított. — Megdugtad-e vagy nem?

— Nem, Gruber nagy főnök, — Morgan sandán mosolygott. — Nem olyan fajta nő a szomszédom felesége.

— Köszönet és hála a fenn valónak ezért. — Gruber elengedte a detektívet és hozzátette. — Lássam csak azokat az evidenciákat.

A szék keservesen nyikorgott és a rugók meggörnyedtek a rémséges súly alatt, ahogy hatalmas tomporára ereszkedve a rendőrfőnök begörbített ujjával egy ide-vele jelt mutatott és várakozó kényelemben helyezte magát.

Dávid benyúlt a sportzsákba és nekikezdett. — Ahogy gyanúsítottad, főnök, a tett elkövetője fúvócsövet használt és mérgezett tollas dárdákat. A házban megtaláltam a gyilkosság elkövetéséhez használt fegyvert és a hozzávaló kellékeket. — Morgan magyarázta és az asztalra, a főnök elé helyezte a tárgyakat. Majd mély lélegzetet vett és végtelenül büszke pátoszra srófolta a hangját. — Gardner rajta volt a gyanúsítottak listáján, akiknek megvolt a motiválásuk, akik ismerték az áldozat rutinjait, és akiknek nem volt elfogadható alibijük, hogy hol tartózkodtak a gyilkosság reggelén. Jogosnak vehető okom volt, hogy átkutassam a házat és az asszony önként engedett be otthonukba.

— Megállj! Miért nincs mindez beletéve evidencia zacskókba? — Gruber felemelte a kezét és megállította Morgan felesleges szóbeli hasmenését.

— Sir, nem volt idő a szabályszerű előírások betartására. — Dávidot látszólag a saját magyarázata is zavarba hozta. Felismerte tévedését. A tárgyakat azzal a szándékkal tulajdonította el, hogy valaki máshoz építse be, ahogy az adott pillanatban Myron fenyegetése, hogy ijesztgeti a törvény képviselőjét, valóságosnak látszott. Semmi szükség nem volt cipzáras nylonzacskókra és, hogy ne szennyezze be az evidenciát. Később annyira el volt foglalva idegroncsoló tépelődéseivel, hogy előjöjjen az igazsággal és bízott, hogy a főnök majd megérti hanyagságát, hogy nem gondolta, hogy tovább kell majd hazudnia, a fúvócsóról le kell, hogy törölje az ujjlenyomatokat, és mint legálisan beszerzett rendőrségi tulajdont kell prezentálnia. Bocsánatkérően meghajította a fejét és befejezte megkezdett mondatát. — Kivételes alkalom volt a lelet. Nem hagyhattam ott. Minden tétozázás nélkül kellett cselekednem.

— Elég, — Gruber összehúzta a szemét, kivett egy vékony gumikesztyűt íróasztala felső fiókjából és felhúzta a kezére. — Nézzem meg csak azt a fúvócsövet.

— Természetesen, — csupasz kezét használva Dávid felvette a csövet és odatartotta Gruber elé. — Semmi kétség, hogy ezzel a szerszámmal pontosan egy olyan sebet lehet ejteni, amit az áldozat nyakán megfigyeltem.

Gruber hunyorított, belenézett a karcsú csőbe és belül, a cső teljes hosszában egy hosszú varratot látott. — Vajon hol gyárthatták ezt a fúvócsövet? — morogta és íróasztalának alsó fiókjából kivett egy nagyítóüveget. A nagyítót a fúvócső fölé tartotta és íróasztalának lámpája előtt elgondolkozva forgatta ujjai között a hosszú szerszámot.

— Ez vékony fémlemezről lett kialakítva. — Gruber egyre fokozódó figyelemmel vizsgálta a csövet. — Csőalakra hengerelték és a végeket egymásra

hajtogatva leszígetelték. Olcsó tömeggyártott kommersz vacak Kínából. A bolhapiacon megveheted öt dollárért.

Dávid kihalászt a tollas dárdákat és a méregfiolát is a sportzsákból és Gruber orra alá nyomta. — Akkor is, ez a fegyver az, amivel elkövették a gyilkosságot, és a méreg még mindig halálosan potens.

Gruber felvett egy tollas dárdát és a hegyét a lámpa fényébe tartotta. Másodpercekkel később a dárdahegyet kipróbálta gumikesztyűvel védett ujjá hegyén.

— Felettből tompa, — mondta, — a vékony latex gumit sem tudja átszúrni, nemhogy a bőrömet.

— Gruber rendőrfőnök, — Dávid jeges vibrálásokat érzett végigfutni a gerincén. — Ez nem lehet véletlen. Gardner rajta van a listán, és ezeket az evidenciákat találtam a házában.

— Egy olcsó gyerekjáték. A folyadék meg ártalmatlan tinta. — Gruber mély megvetéssel szemlélte a detektívet. — Ötéves fiamnak is vettem egyet karácsonyra. Remélem, hogy nem akarsz belőle is gyanúsítottat csinálni. Feltehetőlegesen véleményezve, ha ezt felterjeszted a kerületi ügyésznek, egyenértékű lesz azzal, hogy gyerekes bűvész trükkök alkalmazására kéred, hogy elítéltesd egy vádlottat.

Dávid elsápadt, nagyot nyelt és szinte összepisilte a nadrágját. Eljött a bibliai ítélet ideje, hogy tördelje a kezét és csikorgassa a fogait. Gruber meglátása kettőbe vágta Morgan elméletének Achilles sarkát.

Gruber leszakított egy sarkot az egyik hivatalos papírból, bevette a szájába, megrágta és nyálas galacsingolyót csinált belőle. A galacsingolyót betette a fűvócsőbe és Morgan detektívre célozva belefűjt.

Véletlen megtörténés vagy mennyei gondviselés, Morgan lehúzta a fejét és Molnár Zakariás, helyettes rendőrfőnök és jobb napjaiban közismert tréfacsináló kopogtatás nélkül lépett be Gruber szobájába. A nyúlós nyálat csöpögő golyóbis Molnár Zakariást pontosan a két szeme között találta.

— Mi a kibaltázott fenyő volt ez? — Zakariás ordított. — Galacsinköpő versenyt tartotok?

— Sajnálom, brúder, — Gruber már csinálta a második galacsint. — Nem téged akartalak eltalálni. Ballisztikai próbát csináltunk, hogy kipróbáljuk a gyilkossági fegyvert, amit Morgan talált. — Ezzel Gruber beletette a második galacsint is a csőbe és belefűjt. — De ezzel már tényleg téged akarlak eltalálni.

A második galacsint eltévesztette Molnárt és becsapódott a kormányzó bekeretezett arcképének üvegére, ami ferdén lógott a falon és már amúgy is be volt piszkítva svábbogár és légyűrölékekkel. — Megmondtam. — Gruber tenyerével rácsapott íróasztalára. — Nem lehet célozni ezzel a vacakkal.

Morgan arca savanyú mosolyba gyűrődött, valami furcsa keverékbe a büszkeségnek és a csalódásnak, és bocsánatkérően motyogott. — Némi gyakorlattal, már úgy értem, hogy esetleg, valaki jobban tudna célozni.

— Takarodj a szemem elől, — Gruber üvöltött. — Következő alkalommal használj evidencia zacskót és ne hozz ide az irodámba szemetet, ami már be van szennyezve ujjenyomataiddal.

Egy bölcs majom vigyorával az arcán, a szája megvetően elgörbítve, Molnár Zakariás rendőrfőhadnagy tágra nyitva tartotta az ajtót Morgannak. — Viszlát, — vetette oda neki. — Hallottad a főnököt.

—

Hogyan kerül körbe a szó egy rendőrkapitányságon, hogyan nem, a pillanatban, ahogy Dávid kisomfordált Gruber szobájából mindenki tudta, hogy üzletekben vásárolható játékot próbált bemutatni a rendőrfőnöknek evidenciaként és semmibe vette a kötelező óvatossági eljárásokat. Ugyanaz, mintha letartóztatnának egy ebadta kölköt, hogy műanyag géppisztoly van nála, vagy papírrepülőgépeket röpít bele beton és üveg felhőkarcolók oldalába és a sarki templom tiszteletesére akarja ráfogni.

Egy elsőéves fakabát lépett Dávid elé és tisztelettudóan emelte rá a szemeit.

— Sir, — kezdte, — nyújtana nekem némi tájékoztatást, jövőbeli továbbképzésem és rátermettségem céljából? Hogyan tudnám megállapítani, hogy melyik evidencia használható és melyiket vegyem értéktelen, szennycsatornába való hulladéknak? És megtanítana, hogy az evidencia zacskó használat kötelező-e vagy alkalmazható-e az egyéni döntés?

Dávid sötét pillantást vetett a fiatalemberre és dühösen morogta a foga között.

— Hord el magad, punk.

Az ajtónál ülő recepciós őrmester mámorosan vigyorogva várta a következő viccet. Mint egy koronásdaru a mezőn kinyújtotta a nyakát, hogy jobban lássa a kialakuló durva ugratást és olyan pofával kérdezett, ami legalább annyira komoly volt, mint amennyire érdekfeszítően érdeklődő. — Mostantól kezdve jobban kerékbe fogod törögetni gyanúsítottaidat, hogy több tényeket szedj ki belőlük?

Dávid arca kiveresedett és keskenyre húzta a szemeit. — Ne erőltess meg túlságosan az eszedet, úgysem fog semmi vicces kijönni a szádon.

Az erkölcsrendészeti osztag tizedese, egy veres fizimiskájú férfi kifakadó kapilláris erekkel az arcán, lezseren az ajtókerethez támaszkodott, ami az étkező és pihenő szobába vezetett és leereszkedően mosolygott. — Dávid, drága egy barátom, úgy nézem, te megakadtál valahol egy lucskos beizzadás és egy nadrágra való kacsaszír között.

— Ne fájjon a fejed miattam. — Dávid végre eljutott az íróasztaláig és az üres sportzsákot bedobta a legelső fiókba. — Én csinálom az én munkámat, te csinálod a tiedet.

— Nézzem csak, hogy értem-e ezt? — Becky mosolygott aranyosan. — Közvetlen szomszédod szórakozik a fejeddel. Te a férfias bűbájodat használod, hogy a saját felesége bemártsa. A nő nem akar kooperálni és összezavarja a nyomozásod. Bizony mondom neked, Dávid. Jobb lesz, ha máshol kezdesz szaglászni és ezt a fickót leakasztod a horogról és visszaereszted a vízbe.

— Nem fogom feladni ilyen könnyen. — Dávid bevágta Magnum 45 pisztolyát vállra akasztós pisztolytáskájába és megnézte tartalék revolverét, ami a lábszárára volt kötve. — Keresztre fogom feszíteni ezt a gazembert. Ha addig élek is.

Tizenhetedik Fejezet

Thomas, ahogy ígérte, pontosan félóra múlva megérkezett Myron házához. Myron kinyitotta az ajtót és köszöntötte a taxisofőrt. — Köszönöm, barátom. Végtelenül hálás vagyok. Felpattintanád csomagtartód fedelét, hogy kezdjem berakni csomagjaimat.

Thomas engedte a motort menni, és lenyúlt és felhúzta az emelőkart. A tető kecses puffanással emelkedett és a néhány centire lehúzott ablak felett Thomas kilesett.

— Sok van? — kérdezte. — Mr. Gardner, akarná, hogy segítsék?

Myron kacsintott. — Néhány percig eltart, de én megcsinálom. Inkább csöngesd meg Glória ajtaját. Az apja nincs idehaza. Hagyd a taxiórát menni, mialatt beköszönsz.

Thomas lekapcsolta a motort. — Igaza van, Mr. Gardner. — mondta. — Éppen ideje, hogy szüneteljek egy pár percet. Egész délután csináltam a fuvarokat. Gondolja, hogy lesz elég idő?

— Lesz. Tíz percet is maradhatsz. — Myron vigyorgott nagylelkűen. — Úgyis még telefonálnom kell.

Mialatt Thomas kikapcsolta a biztonsági szíjat, kikászálódott rozoga üléséből, és átment a szomszédba, Myron kihozott három, barna csomagolópapírba tekert rajzköteget. Gumikesztyűket viselt és a kötegeket a taxi tetejére tette, mialatt figyelte, ahogy Glória ajtót nyit Thomasnak. Egy darabig nagyon elfoglaltaknak néztek ki a szokásos csókolgatásokkal és az ölelésekkel, és Myron, elrejtőzve a felemelkedett csomagtartófedél mögé, előre hajolt és nekiállt dolgozni.

Felhajtotta a csomagtartó szőnyegét és oldalra húzta. Utána gyorsan kicsavarta a szárnyas csavart, ami egy pozdorjafából készült védődeszkát tartott leszorítva a pótkerék ürege felett. A deszkát hátralökte, majd a sarka körül megfordult és benyúlt a három rajzköteg között formálódott ürességbe. Onnan kihúzott egy fényes csövet, amit két méter hosszúra kihúzott és megnézett, majd visszalépett a pótkerék üregéhez.

Ott keresett és talált egy rongyot, ami valamikor fehér, de most már hamuszürke és szakadozott strandtörülköző lehetett. A koszos törülközővel gondosan letörölte a csövet, hatvan centi körüli hosszra összecuska és bedobta a pótkerék és a kocsi fémfala közötti sötét részbe. Ezzel elkészülve zsebéből elővett még két tárgyat és azokat is letaszította a sötétségbe. Végül, szorosan a három darab köré nyomkodva a szennyes törülközőt, bebiztosította, hogy a tárgyak nem fognak zörögni, ahogy a kocsi megy.

Visszatette a fedőt és a szőnyeget, és a három feltekert rajzköteget rádobta. Majd ismét bement a házba, ezúttal a garázsába, még két terjedelmes papundekli dobozt hozott és egy hatalmas utazóbőröndöt.

Miután elvégezte a kényes részt levette a gumikesztyűket és betette a nadrágzsebébe. Nyugodt mozdulatokkal, mintha semmi aljasságot nem követett volna el, tevékenykedett, közben egy régi dalt dalolászott, amit még fiatal korából ismert.

*„Zúg az erdő, zúg a nádas,
Üthetitek a nyomomat,
Utánam a fellegekből,
Sötét vihar támad.”*

Megigazította a rajzkötegeket, elmozdította a dobozokat, visszatette Thomas dolgait, ahogy voltak és alávaló beavatkozásának minden nyomát eltüntette. Szeme sarkából rövidesen látta, ahogy Thomas előbukkan a Morgan rezidenciából. Ahogy a fiatalember közelebb kezdett oldalogni Myron abbahagyta a dalolászást, kipattintotta mobil telefonját és a saját irodai számának gyorshívó gombját megnyomta.

Elmélyült arccal hallgatta a menüt, még néhány nyomot megnyomott és visszakerült az alapmenüre, megpróbált néhány mellékállomást, majd bólintott és hadonászott a karjaival. — Természetesen, Elwin, — mondta. — Semmi probléma. Minden el lett intézve és mindenre gondom volt.

Thomas ide-oda ingatta a vállát, mint mindig, most is csak a saját tamburinjának ritmusára masírozott. Messziről úgy rémlett, hogy vagy kapott egy gyorstalpalót, vagy ígértek egyet neki, de mindenesetre nem figyelt, hogy mit csinál a mérnök, mialatt a taxisofőr távol van, és nem vigyáz az automobiljára, ami megélhetésének forrását jelenti.

—

Ahogy beértek a Bronxba, Thomas zsúfolt forgalomba került az Interstate úton és ráment a Parkway-ra, de az sem volt semmivel sem jobb.

Gúnyosan figyelve az út forgalmát Myron enigmatikusan mosolygott.

— Vasárnap este van, — mondta, — és az összes svábbogár kint van az úton.

— Svábbogár, — Thomas horkantott megvetően. — Mr. Gardner, maga még cinikusabb, mint én.

Myron Thomas felé fordította a fejét és egy beavatott mindentudó elnyújtott ritmusú hangján világosítani kezdte elméjét. — Kizárólag nézőpont kérdése, Thomas. Képzeld el magad egy független megfigyelőnek, egy mindent látó felsőbbrendű lénynek.

— Túl groteszk az én perspektívámból, — Thomas nem mutatott semmi érdeklődést.

— Idehallgass, — Myron mély lélegzetet vett és szemét az előtte lévő kocsi ütközőjére ragasztott matricára függesztette, amin hatalmas sárga betűkkel nyomtatva ez volt olvasható.

Jézus az Úr. Készen állsz-e második eljövételére?

— Egy bizonyos egyszerűsített elmélet szerint, — Myron folytatta, — mi mindannyian istenek vagyunk.

Thomas a forgalomra figyelt és kedvetlenül morgott felelet helyett. — Semmi hecc, ember. Svábbogarakból hirtelen mindenki isten lett?

— Általánosított szempontból megfigyelve. — Myron mély meggyőződéssel ejtette ki szavait. — A jövőt a saját kezünkben tartjuk. Nem? Tételezzük fel, hogy mától harminc év múlva rájössz, hogy amit ma tettél egész hátralévő életedet befolyásolta. A döntés, vagy a döntés hiánya, az ösvény, amit ma választottál meghatározza jövőbeli lehetőségeidet. Mennél erősebb vagy ma, annál könnyebb lesz a holnap. Csak egy példa, ha megengeded, Glória és te. Glória örege halálosan utál téged, és ha engedsz neki, Glória máshoz fog férjhez menni és te egy celibátus férfi maradsz.

Thomas kételkedő pillantást vetett Myron felé, de nem reagált.

Myron széles mozdulatokkal gesztikulálni kezdett. Kitérte a karjait és kifordította a tenyerét. — Thomas, drága fiatal barátom, ha ma a sarkadra állsz és Dávid Morgan ellenvetései ellenére elveszed Glóriát feleségül, lehet, hogy lesz nektek két, de lehet, hogy több, gyönyörű gyermeketek. A gyerekek minden kétséget kizárólag tehetségesek lesznek, és ti végtelenül büszkék lesztek eredményeikre.

— A lényeget, — Thomas felelte és sávot változtatva lehagyta a kocsit a vallásos figyelmeztetéssel, és az orra alatt morogta. — Nem vagyok túlságosan jó az absztrakt elméletek terén.

— Nem gondolod, Thomas, hogy Glóriával való jövőbeli gyermekeiteknek joga van megszületni és élni és joguk van, hogy megadassék nekik az esély, hogy sikerüljön nekik?

Thomas arca savanyú mosolyba torzult. — Hagyd abba, te tetű. — mintha mondta volna. — Engem nem azért fizetnek, hogy pojáca antikvitásokat hallgassak.

Myron leereszkedően megveregette Thomas térdét. — Természetesen, hogy joguk van. Indulj és harcolj értük. Állj szembe a vén gazemberrel. Húsz évvel ezelőtt megölte a feleségét. Ezt kellene elmondanod Glóriának.

Közeledtek az úthasználati díj fizetőhelyéhez és Thomas besorolt a sávba, ahol papírpénzt is váltottak. — Csak egy gonosz rágalom, — felelte Myronnak, anélkül, hogy ránézett volna. — Glória már hallotta.

— A te faladatod, hogy meg is értse. Állítsd félre a vénembert az útból. Ha nem, az fog téged eliminálni. Ez egy életre-halálra folyó harc. Nem látod, hogy Glória apja milyen hasznavehetetlen vén kolonc?

— Csak egy szóbeszéd. — Thomas rázta a fejét.

— Ne légy gyáva. Légy a saját istened és te határozd meg a rendeltetésedet. — Myron egy ötdollárost adott Thomasnak. — A hídpénzt én fizetem, fiam. A visszajáró apró a tied.

Thomas bedobta a két negyeddollárost, amit a fizetőhelyi alkalmazottól visszakapott egy jókora műanyag pohárba, amit még Atlantic Cityben, a Taj Mahal kaszinóból csaklizott el. A félig teli pohár már majdnem készen látszott az ígéret földjére való következő kiruccanáshoz.

A lámpa zöldre váltott. Jobbra és balra pillantva és kerülgetve a többi kaszkadőr autóvezetőt Thomas kocsijával előreugrott és belevegyült a forgalomba, ami félelmetesen iramban dübörgött a hídon keresztül. Mire biztonságban érezte magát, egy szélesen kilengő tandem kamion és a festés végett örökké elbarikádozott alacsony hídkorlát között, utasához fordult és ránézett. — Mr. Gardner, maga nagyon mélyen bele látszik keveredve Morgan detektív múltjába. Magának a gyerekkori haverja, miért nem keresi fel maga a kerületi ügyészt és felajánl egy jogi letételezést, hogy maga látta, hogy a detektív megölte a feleségét? És mialatt a témánál van, miért nem magyarázza el nekik, hogy miért várt húsz évet, hogy kirukkoljon az információval?

— Ember, nincs benned semmi beallucas. — Myron teli pofával vigyorgott. — Nem én vagyok szerelemben Glóriával. Nekem semmi okom, hogy feljelentsem Dávid Morgant a hatóságoknak.

— Mi az a beallucas? — Thomas kezdett bosszankodónak látszani.

— A beall szónak a többes száma, az ókori angol nyelvi változata a tojásoknak, vagy hivatalos nyelven a férfiak heréjének. Azt hittem, hogy ismered. Elvégre író vagy. Vagy nem?

A híd végére értek és hajtottak lefelé a Whitestone gyorsforgalmi útra vezető rámpán. Thomas bedőlt a kanyar centrifugális erejének húzásába és sértődötten morogta. — Miért használ olyan szavakat, amik ezer évvel ezelőtt kimentek a divatból?

— Miért? — Myron hahotázott gúnyosan. — Mert nem vagyok egy vulgáris személy. Rangom van és modorom. Ha nem muszáj, nem káromkodom.

Thomas lemondóan sóhajtott és csak gondolatban válaszolt. — Ember, ennek aztán trágyalében úszkál az agyveleje. Állandón viseli azokat az építkezési védősisakokat és a téglák esnek a fejére. A mérnökség ennek az embernek már régen tönkretette a homloklebenyét. Szerencsére közeledünk a repülőtérhez, Félóra múlva, annál semmi esetre sem több, és ez a pojáca nem fogja tovább gyötörni az agyamat.

Myron fészkelődött az ülésben. Úgy érezte, hogy az egész koncepciót gyenge alapokra építette. Thomas nem akarja felfogni javaslatait. Erőfeszítései, hogy lángra lobbantsa a fiatalember gyűlöletét nem hoztak eredményt. Thomas elméje még nem lett beirányítva, hogy szemtől szembe provokálja Glória apját. Még mindig egy karakter maradt, aki egy lengő metronóm ingáján ülve hintázik az elégedett halogatás, és a visszaeső bajcsinálás szélsőségei között. Vajon tényleg Thomas volt a helyes választás, hogy betöltse a szerepet?

Most már késő volt, hogy meggondolja a dolgot. A rövid visszapillantás után, hogy újraértékelje a múlt tévedéseinek következményeit, érezte, hogy nem maradt ideje, hogy lágyszívű legyen.

— Tudom és ez egy tény. — Myron ismét megszólalt és valami idegen egyenesség itatta át a hangját. — Dávid Morgan tervezi, hogy bemutassa egyik ügyvédbarátját Glóriának. Az illető ugyan öreg, de jól menő ügyvédi praxisa van. Los Angelesben és New Yorkban is vannak irodái. Millió dolláron felül van az évi jövedelme, és amit hallok, korához képest egy végtelenül jóképű ördög. Minden bizonnyal levesz a lábáról egy olyan naiv lányt, mint Glória. Ember, a te döntésed. Tudom, ez a felvilágosítás rettenetesen fájhat neked. Bíztál a leányban és minden más. Nem a leány a bűnös. Az apja az. Hidd el nekem, én ismerem. Morgan mindenre képes, hogy téged távol tartson a leányától.

— Mindenre? — Thomas felelte rekedten.

— Igen, mindenre. Beleértve azt is, hogy rád keni Ammerman gyilkosságát és egy életre börtönbe zárát.

— Nonszensz.

— Miért? — Myron üres nevetést hallatott. — Neked már máris van antiszociális viselkedési priuszod. Egy becstelen viselkedés miatt leszerelt veterán vagy, akinek pszichológiai problémái vannak. Semmi vagyondod, hogy első vonalbeli ügyvédet fogadj és bebizonyítsd ártatlanságodat. A tökéletes balek vagy. Nem látod a csapdát, amibe bele akar csalni?

— Ne próbáljon lebecsülni, — Thomas hangja sötét volt és tele vészjósló fenyegetéssel. — Rossz ellenféllel kezd ki. Glória engem szeret, és én szívemből szeretem őt. Ennél többet nem kell tudnia. Jobban teszi, ha minél hamarabb megszokja a gondolatot, hogy a veje leszek.

— Na, ez már beszéd. — Myron elégedetten mosolygott és kinyúlt, hogy megveregesse Thomas hátát. — Tudtam, hogy egy nap látni fogod a világosságot. Mond meg az öregnek, hogy a lányát elveszed feleségül, akár tetszik neki, akár nem. Morgan egy beijedős puhány. Hidd el nekem. Meg fog hátrálni, ha megmondod neki, hogy tanúnak idéztetsz és rákényszerítesz, hogy elmondjam mit láttam felesége eltűnésének éjszakáján.

— Mit látott?

— Láttam, ahogy Dávid Morgan elroppantotta a felesége nyakát és megölte.

— Nem igaz. Nem lehet igaz.

— A saját szemmel láttam.

— Miért nem állt elő ezzel az információval, húsz évvel ezelőtt?

— Tényleg akarod tudni?

— Igen.

— Sajnáltam Glóriát. Nem szerettem volna, ha árvaházban nő fel. Halott édesanya és gyilkos apa. Nem vagyok egy szörnyeteg, hogy egy kis leánygyermeket

bántsak. De ma már más a helyzet. Glóriának ott vagy te, és tudom, hogy bízhatok benned, hogy gondját fogod viselni. Itt az ideje, hogy Dávid Morgan megkapja a büntetését és börtönbe töltsse hátralévő életét.

Elérték a Kennedy repülőtér körülötti gyorsforgalmi utat. Nyugtalanul fészkelődve ülésében Thomas kereste az útjelzést, ami az alkalmas terminushoz irányította volna. Iszonyú mérget érzett. Valami itt nem volt helyénvaló. Morgan detektív Myron Gardnert vádolja John Ammerman meggyilkolásával. Gardner túlságosan nemtörődöm módon viselkedik. Gardner hazudik. Rá akarja venni, hogy csinálja ki Dávid Morgant. Glória már régen megmondta volna neki, ha egy gazdag ügyvéd udvarló lenne a láthatáron. Myron nem tudhatta, hogy Thomas kit gyűlöl jobban, Gardnert vagy Morgant. Taxisofőrséggel járó foglalkozási veszély. Hallgatnia kell az ocsmány halandzsát, ami szinte arra készíti, hogy teljes sebességgel behajtsjon egy kemény kőfalba.

Szerencsére ez a fuvar már majdnem véget ért. Utasának el kellett érni egy repülőt. Hála istennek, abbamarad a beszélgetés.

Behúzott az utas letevési zónába és megállította a taxit. Egyetlen szót sem szólva kiugrott a kocsiból, kipattintotta a csomagtartó fedelét és Myron csomagjait kidobálta a járdára.

Myron könnyed mozdulattal szállt ki a taxiból és túlságosan lezseren andalgott előre ahhoz, hogy harminc percen belül indul a gépe. — Mennyi a tarifa? — kérdezte és szemében ott csillogott a sikeres akció elégedett büszkesége.

— Kilencven dollár. — Thomas felelte nyersen és merev nézése alig palástolta az iszonyatos mérget, hogy fel szeretne robbanni és ízekbe szeretné tépni Myront, ha fertelmes vádaskodásaiból még egy szót ki mer köpni a száján.

Myron kiszámolt öt húszast és belenyomta Thomas előretartott tenyerébe. — A maradék a tied, — mondta. — Amit a tudodra adtam jobban fáj neked, mint neked. Hidd el, kizárólag a javadat akarom. Thomas, te becsületes jó ember vagy. Senkinek se engeddd, hogy az ellenkezőjét hitesse el veled.

Egy egyenruhás repülőtéri őr közelített és látszott rajta, hogy közölni akarja, hogy menjenek tovább járművükkel. Thomas lenyelte bosszút szomjazó szavait, amit készen állt rázúdítani Myronra, és visszaült a taxijába. Bent, ahogy a visszapillantó tükörből nézte a mellette elhaladó forgalmat öklével rácsapott a műszerfal tetejére.

— Abba a bűdös rohadt életbe, — ordította és végre ki tudta önteni a dühét, de mi haszna lehetett. Az iszonyú méreg megmaradt benne és halálosan gyűlölte az egész világot, ami olyannyira igazságtalan volt hozzá.

Tizennyolcadik Fejezet

A koordinációs találkozó reggel nyolc órakor kezdődött. Kávés kancsószámra és fánkoks dobozszámra felszolgálva és glédában a hosszú asztal közepén, amit mintegy három tucat kőarcú tárgyalófél vett körül, akik nézésük szerint egy buldózer is keresztülhajtottak volna a nagymamán, hogy bizonyítsák álláspontjukat vagy megtakarítsanak egy dollárt. Mosolyuk, ha egyáltalán volt, agyarakat mutatott és egy vérmedve vicsorgásának a melegségére emlékeztetett és egy csuklyás hóhér lelki kedvességét jelezte.

Sorára várva, hogy beszélhessen, Myron idegesen rágta a körmeit. A vezető építész, Jón Sullivan zengzetes hangot birtokolt, precíz nyelvtani kifejezéseket használt és kézfogása összetörte csontjaid. Nem volt a legalkalmasabb pillanat, hogy Myron eltévelyegjen, személyes problémákat analizáljon és méregesse lehetőségeit.

Ha keresztülvitorlázik az elkövetkezendő néhány héten, és minden bizonnyal igazgatni tudja majd a gyilkos vetélkedés előfutamait, hogy megszerezze helyét a döntőben, nyugdíjba fog menni. Valahol, ahol a homok csillogóan fehér, a tenger selymesen meleg és a pálmafák koronája csendesen ingadozik a felfrissítő parti fuvallat álmosító szelében.

Kezdetnek egy csapat szerkezeti mérnök vitatkozott egy csoport építésszel az architektus irodájából, hogy mekkorák legyenek az oszlopok és a lábazatok. A spektrum szélsőséges oldalait védve az építész néhány, egymástól messze helyezett támaszt akart, vastag oszlopok nélkül és vékony födémlemezekkel, hogy redukálják a végső magasságot, mialatt a szilárdságtani szakértők mély gerendákat, masszív pilléereket és vasbeton födémek száztonnáyi tömegét javasolták.

Látván, hogy szellőztető járatainak és vízcsöveinek kijáró hely lassan eltűnik a költségvetés megszorításaiban, Myron kibontotta gépészeti tervezésének óriási lepedőit. Mialatt egyik rajzot a másik után göngyölítette elő, prezentálván a sűrűn megtömött gépterem és a mennyezeti vezetékek követelményeit, az összes személy az asztal körül kezdett felállni egyenként és hitetlenkedve csóválták fejüket.

Egy női építészmérnök, előrehajolva és konyhaberendezés szakértő kollégájához intézve szavait, megrettenve sóhajtott. — Mily gyötrelme sújtotta elme képes formába önteni egy ennyire bonyolult elképzelést?

Myron meghallotta a szavakat és büszkén elmosolyodott. — Köszönöm a dicséretet.

A beruházó képviselője, Raymond Byrne igazgató főmérnöke a Connecticuti Egyetem épületeinek interpellált. — Nem fűthetjük a pincét egész télen. Csak akkor van szükségünk a melegre, ha egy tényleges mérkőzést játszanak, ami csak kétszer történik meg egy szezonban.

— Vagy amikor a hazai csapat tréningezik. — tette hozzá beosztott helyettese.

A főnök rosszalló pillantást vetett a közbeszólóra. — Ebben már előzőleg megegyeztünk. Valahol máshol fognak trenírozni. A régi létesítményeket fogjuk használni Hartfordban. Semmi szükség, hogy többet használjuk ezt a gigantikus alkotmányt, mint amennyire abszolút szükségünk van.

— A tűzvédelmi előírások szerint, — Myron előrehajolt és tenyerével rátámaszkodott az asztalra, ahogy beszélt. — A csöveket elfoglaló víz köbtartalma, tehát a tűzvédelmi hálózat úgynevezett száraz részének a nagysága korlátozott.

— Na és, mit akar ezzel mondani? — a beruházó képviselője olyan tekintetet vetett Myronra, ami kétségbe vonta a mérnök szaktekintélyét, hogy ellentmondjon a tulajdonos pénzügyi alapon álló véleményének.

Myron mély lélegzetet vett és magyarázni kezdett. — Az idő, ami szükséges, hogy a csőbe beömlő víz kinyomja onnan a levegőt és vízzel megtöltse a csőnek úgynevezett száraz részét, ahol nincs fagyásveszély, nem lépheti túl a kezdeti kis tűz és egy teljes erejű tűzvész kialakulása közötti időt. A tűzvédelmi kódot nem én írom, nekem csak be kell tartanom. Egy ilyen hatalmas épületben, mint ez a stadion ez egy gyakori probléma, amit közös erőfeszítéssel kell megoldanunk.

Az összes asztal körül ülő fej Myron felé fordult. Raymond Byrne, igazgató főmérnöke a Connecticuti Egyetem épületeinek erősen felbőszültnek látszott. Valamit odamorgott Sullivannek, a tervezési főépítésznek. Sullivan bólintott, a szája alig mozdult, de a homlokán megrándultak az idegek. — Ne félj, — mondta, — majd én helyreigazítom ezt a mérnököt.

A fontos probléma megoldásának kátyúba való elakadása, és a konferencia idejének bizonytalan időre való meghosszabbodásának veszélye végett, minden résztvevő jeges és türelmetlen szemekkel meredt Myronra.

Ebben a pillanatban, mintha valami ördögi végszóra lenne, Sullivan titkárnője, Beverly lépett be a konferencia szobába. — Jón, — Beverly kezdte, — bocsásson meg a zavarásért, de egy telefonhívás jött be Mr. Gardner részére.

— Hagyasson üzenetet. — Sullivan minden tétovázás nélkül közölte Beverlyvel.

Bizonytalanul nézegetve és a bal lábáról a jobbára csúsztatva egyensúlyát, Beverly maradt. Arc kifejezése a szánakozó részvét és a mérges és bosszankodó grimasz között vacillált, és ahogy beszélt, látszott rajta, hogy valaki mással már lefolytathatott egy hosszú vitát ebben az ügyben.

— Sir, — Beverly felelte kérlelő hangon, — a hívás látszólagosan egy nagyon sürgős személyes ügy.

— Éppen azért. — Sullivan jeges pillantást vetett Beverlyre. — Egy nagyon fontos és költséges konferenciának a közepén vagyunk. — folytatta és szikrázó szemekkel Myronra nézett. — Az asztal körül ülő résztvevők kombinált órábère csillagászati számokba rúgó összeg. — Itt ismét a titkárnőre nézett. — A telefonáló meg kell, hogy értsen. Mondja meg neki, hogy este nyolc után hívja fel Mr. Gardnert a hotelszobájában.

— Hatvan dollár egy perc, — Byrne morogta a foga között és ujjaival idegesen dobolt az asztalon. — Nem állhatunk meg pihengetni.

Sullivan felettébb magas férfi volt és Beverly egy alacsony és sovány kis szőke. Ingatagon balanszírozva lábujjhegyein próbált nyújtózni, hogy elérje Sullivan fülét. Hátsó lábain álló özgidához hasonló testhelyzetében túsarkú piros cipőjének a hegye mélyen belefúródott a szőnyeg szálaiba.

Utolsó erőfeszítésként, hogy megőrizze a magánélethez való jog maradványait, az apró kis nő szája elé tette a kezét és halkán suttogott. — Jón. A telefonáló a Connecticuti rendőrségtől van. Az arrogáns bunkó nem hajlandó megérteni, hogy nem. Képtelen vagyok lerázni.

— Rendben, — Sullivan felelte mogorván és körbeforgott a székével, hogy Myronhoz szóljon. — Vegye fel, de ne beszéljen sokat. — Majd visszafordult a titkárnő felé és nyers és felbosszantott hangon rákiabált, hogy az egész terem hallhatta. — Kapcsolja át azt a kellemetlenkedő fakabátot a sarokban lévő mellékállomásra. Teljesen lehetetlen betartani a programtervet, ha magánbeszélgetésekkel állandóan félbeszakítanak.

— Igenis, főnök. — a titkárnő felelte gyorsan és az arcán nyilvánvaló megkönnyebbüléssel kisietett a konferencia szobából.

Sullivan szeme sarkából lesújtó pillantást vetett Myronra. — Vegye fel és fizesse ki a büntetést. Akármennyi is, csak ne vesztegesse az időnket, hogy büntetteiről vitatkozik.

Myron lassan mozdult a sarokban lévő kredenc felé, ahol a mellékállomás, egy ódivatú fekete bakelit telefonkészülék állt. A kagyló is alaktalanul testes volt és nehéz, de jól működött. Majd megragadja a kagylót, gondolta Myron, és összeszorítja, mintha a telefonáló nyakát akarná eltörni. Nagyon jól tudta, hogy ki lehet a telefonáló. És a lehető legpimaszabb módon a lehető legalkalmatlanabb pillanatban hív. Dávid Morgan detektív kiugrott a startnál és nem hajlandó követni a forgatókönyvet.

Myron úgy érezte, mintha egy tornádó forgószele kapta volna fel. — Az adrenalin máris árasztja el az ereimet, — tette hozzá töprengve, — és nincs korlátlan mennyiségem ebből az életfontosságú anyagból. Addig kell, hogy üssem a vasat, amíg meleg, és nem szabad megvárnom, hogy kihűljek és minden energia nélkül maradjak. Legyen úgy, ahogy lesz. Kezdődjön a színjáték.

Megköszörülte a torkát, és ahogy beszélt a telefonba érezte, hogy minden erő kimegy a lábából. Egy enervált ürességet érzett, amit a leghalálosabban utált. Ne most, kérlek drága fenn való, erősnek kell lennem, hogy szembenézzek ősi főellenségemmel.

— Helló, itt Myron Gardner. Ki van a vonalban? — próbált magabiztos lenni, de a hangja rekedtesre jött ki, nyersnek és mégis minden hatás nélkülinek. Siettető szemek nézték sűrgetően és nem várhatott semmi szimpátiát. Kollegáinak nem volt racionális mércéje, hogy megmérjék a bajt, amibe belekerült. Saját magára volt utalva, és senki mást nem hibáztathatott, csak önmagát. Csak egyetlen doktrína maradt meg, amiben bízhatott, az akarat, hogy nem fogják lebuktatni és nem fog engedni a lelkiismeret lehengerlő erejének. Alapvető életösztöne diktálta, ezt túl kell, hogy élje, bármi útra is fognak az események rátérni és kinek az életét kell majd letaposnia.

—

Miután a hétvégén lehúzta tizenhat órás műszakját, Dávid Morgan detektív hétfőn szabadnapos volt. Rettenetesen ki volt merülve és mégsem tudott aludni. Pörgött és forgott az ágyában és érezte, hogy valamit tennie kell. Minél előbb, annál jobb. Myron és közte a küzdelem nagyon személyessé vált. Mindig is az volt. Most már biztos volt benne, hogy akkor kellett volna kitörnie Myron nyakát, amikor még csak koraérett gyerekként ugrándozott a pelenkában. Erre más késő bánat, óhaja olyan volt, mint amikor az anya akkor határozza el az abortuszt, amikor a kölkök már tizenhat éves.

Mennyire utálta látni, ahogy hátsó teraszukon Myron könyveket olvas, jegyzetel és szótárazik. Myron kiemelkedő tagja volt a sakk klubnak és első volt az utcában, aki személyi számítógépet használt. Az érettségi záróünnepségen Myron képviselte egész évfolyamát. A bosszantó hír éppen akkor jutott a fülébe, amikor a rendőr akadémián trenírozott és rövidesen az után, hogy az oktató őrmester rettenetesen lebaltázta és tajtékozva ordította bele az arcába. — Maga túlságosan hülye, hogy rendőr legyen. Miért nem helyezkedik el a selyemiparban? Ne vesztesse az időmet és az adófizetők pénzét.

Az önkínzó visszaemlékezések hosszú órái alatt, sokszor azt hitte, hogy alszik, és ébren volt, és amikor azt hitte, hogy ébren van, akkor álmodott.

Reggel tíz óra fele felébredt. Csinált egy kancsó erős kávé és minden tejszín és cukor nélkül megitta a felét. A szíve futott, mint egy versenyló, mellkasa összeszorult, és idegei összegabalyodott tömeggé váltak, eltömődött vérerei és a szakadás határáig megfeszült inai között.

Többet nem volt egy fiatalember, akit ki lehetett nevetni. Akikkel ugratós tréfákat lehetett játszani, és akire ráordíthattak, mint egy rosszalkodó gyerekekre. Dávid tudta, hogy Myron ölte meg Ammermant. Azt is tudta, hogy hogyan csinálta. Miért nem hisz neki Gruber rendőrfőnök? Miért tételezi fel a főnök, hogy Myron ártatlan, amíg

bűnössége be nincs bizonyítva? Ha nem Myron Gardner követte el a gyilkosságot, akkor ki?

Dávid feltárcsázta Myron munkahelyét és Donna, az ír leányzó Bostonból vette fel a telefont.

— Elwin Lindberg tervezővállalat, — bűgött bele Donna a kagylóba.

Dávidnak ebben a pillanatban eszébe jutott, hogy ki is ez a leány. Igen, vallásos gyülekezetének a tagja volt a Middlesex úti anglikán templomban. Erős termetű és kipárnázott fiatal nő, csinos arcocskával és érett búza színére emlékeztető szőke hajjal. Katolikus vallásból átállva, ír fajtájának alkoholizmusával megátkozva, a gyülekezeti pletykák szerint Donna szerelembe esett egy, a mélyen lenti délvidékről idelátogató vendégpappal.

Olyan nagyon szerelembe, hogy Donna jókora hasat növesztett és négy hónapra eltűnt. A szerelemgyermeket Donna feladta örökbe vételre és soha nem árulta el az apa nevét, aki sietve visszatért feleségéhez, az Appalachia sűrű erdővel borított hegyeibe, arra a széles terjedelmű vadregényes vidékre, amit Jenki országban bibliaövnék is neveznek.

Kinek a pénzén és milyen pénzügyi alapból, Donna öröklakást vásárolt magának Stamfordon és kiegyensúlyozott és elégedett személynek bizonyult, kivéve, ha berúgott és verekedett, bár józanul soha nem kezdett ki volna senkivel egy kocsmá falain belül, de azokon kívül sem.

— Itt Brian Donelly az állami költségvetési osztályról. Beszélni szeretnék Myron Gardnerrel, a Rentschler stadion project gépészeti főmérnökével. — Dávid kezdte kimért hangon, ami parancsoló magabiztosságot sugárzott magából.

— Az Myron Gardner úr lenne, — Donna vidám személyisége a telefonvonalon keresztül is kiértékelődött és szinte letérítette előre kigondolt vágányukról Dávid gondolatainak szerelvényét.

— Ott van Mr. Gardner?

— Borzasztóan sajnálom, de nincs. — Donna sajnálkozása annyira őszintének hangzott, hogy Dávid meg szeretne volna ragadni a kezeit és alázatos hálával össze akarta csókolni ujjainak begyét. — Mr. Gardner Kansas Citybe utazott egy projectkonferenciára.

— Ide tudná adni a telefonszámot? Nagyon fontos lenne, hogy beszéljek vele.

— Jón Sullivan és társai. — Donna válaszolt és lediktálta Dávidnak a számot, anélkül, hogy leellenőrizte volna, hogy valójában ki is a telefonáló, és mi az ok, hogy ilyen sürgősen kapcsolatba kell kerülnie.

— Köszönöm, aranyos, — Dávid ellágyította a hangját egy hívogatóan mély baritonra és megbánóan tűnődött. — Milyen sajnálatos, hogy be kellett ugrasszalak. Remélem, hogy nem lesz komoly bajod belőle? — majd akarta kérdezni, hogy Donnának van-e fiúbarátja, vagy szeretne egy idősebb urat állandó látogatónak, talán kéthetente vagy egyszer egy hónapban. De nem, jobban meggondolva, engedte vágyát

lecsillapodni. Minden nővel ki kell kezdeni, volt a mantrája, de szándékai üresek voltak, legfeljebb csak egy megrögzött mániákus rögeszme, ha valami is.

Feltárcsázta a számot. Győzedelmeskedett az akadémikuskodó titkárnővel való keserű vitában és végre hallotta Myron hangját.

Dávid Morgan szinte hahotázott, ahogy Myron hangjában észrevette a kellemetlen meglepetést. Ahogy a balfácán mondta, — Ki az? — amikor nagyon jól tudja, hogy ki hívja. Már a titkárnőnek megmondta, hogy a Darieni rendőrségtől van. Legyen eszed, komám. Nagyon jól tudod, hogy ki az. Én vagyok, legborzalmasabb rémálmod a planéta sötét oldaláról.

— Hazug útmutatást adtál, — Dávid kezdte bemutatkozás nélkül. — Nem azzal a fúvócsővel ölted meg Ammermant. Az egy tömeg gyártotta ócskaság, gyerekek részére.

—

Myron mély lélegzetet vett, és ahogy beszélt a kagylóba szája elé tette a kezét.

— Amennyire szeretnénk adományozni egy jó ügy érdekében, és csináljuk is rendszeresen a Rendőrök Bajtársi szövetségének, pillanatnyilag indiszponált vagyok. Ellenére lenne, ha feltelefonálná az otthoni számomat és üzenetet hagyna a rögzítőn? A feleségem és én, megértjük a rettenetes veszteséget, amit közeli testvértársának váratlan halála okozott. Adja meg az elhunyt nevét és címét és majd küldünk egy tisztességes összeget. — Myron itt körülnézett, és kissé elvéve szája elől a kezét bocsánatkérően szólt a teremben várakozó kollégáihoz.

— Rettenetesen szörnyű tragédia. Közvetlen szomszédom, egyike legdrágább barátainknak van a vonalban. Gyermekkori pajtása halálos szívrohamot kapott kötelességének teljesítése közben. A szomszédom olyan nagyon a lelkére vette, bár különben kiváló detektív, hogy a jelen pillanatban viselkedése a beszámíthatatlanság határát súrolja.

Szemek, amik idáig Myron ajkain csüngtek, leolvasva és csámcsogóan ízlelgetve meggyőzően egymásba fonódó szavait, egyenként, ahogy dögkeselyűk hagyják el a rothadó hústól csontjáig lerágott dögöt, távoztak és elfoglalták magukat az asztalra kirakott sütemények, fánkok halmazaival, amik bőséges mennyiségben és elérhető távolságban álltak elébük kirakva.

Dávid Morgan megdöbbsent, kapkodni kezdte a levegőt és beléfagyott a szó. Kellemetlen nyavalyája volt ez, amit mindig szégyellt és nem ment el egy gyógypedagógushoz, hogy orvosoltassa. Epizódjai annyira távol voltak szeparálva egymástól, és soha nem jöttek elő, ha egy büntettest vallatott. A kapott fény nem érte meg a gyertya költségét, ha régi divatú rusztikus módon akarta volna kifejezni magát.

Halálhörgéshez hasonlatosan, Dávid dühödten erőltette a tüdejét, torkát és a hangszálait és rekedt, torokköszörülésszerű hangot hallatva üvöltött Myronra az optikai üvegszálak és műholdak hálózatán keresztül. — Megfoglak, te aljas szemétláda. Tarisznyámba tömöm azt a visszeres seggedet, még ha az egész FBI-t is kell mobilizálnom érte. Ki foglak adadni, ha nem vagy hajlandó magadtól visszajönni Darienbe, hogy szembesítselek a vádakkal.

— Miféle vádakkal? Semmi rosszat nem tettem. Dávid, drága barátom, a rossz ház elé álltál ugatni. Ne sértődj meg, nem akartalak egy kutyához hasonlítani. Ha egy másodpercre meghallgatnál. Nagyon kérlek, nyugodj meg.

Dávidnak ki kellett purgálnia tüdejéből az extra oxigént. Papírzacskót keresett, de a Stop & Stop szupermarketnél már régóta átálltak a műanyag zsákokra és Dávid nem akarta halálát fulladásos módszerrel siettetni. Befogta az orrát egy percre és vicces orrhangon beszélve kérdezett. — Miről beszélsz?

— Szent Péter irgalmára, Dávid, nem veszed észre a nyilvánvalót? Thomas Thurston, ő tette. — Myron suttogta a kagylóba és próbálta eltakarni a száját. Kollegái és üzletfelei már elegendő fánkot és süteményt megettek és a kávé is kezdett kihűlni. A kéznél lévő szórakozást megneszelve, figyelmüket Myronra kezdték fordítani. Myron be kellett, hogy fejezze a beszélgetést.

A vonal túlsó oldalán Dávid elhallgatott. A kísértés túlságosan groteszk volt, hogy elengedje a füle mellett. A koncepció kényelmes volt és véghezvihető. De mégis, minél hatásosabbnak érződött, annál undorítóbbá vált. Megszállott dühének lázas pillanataiban már régen keresett valami kifogást, hogy Thomast jégre tegye. Ez olyan volt, mintha isten akaratát hajtaná végre. A nagy cséphadarónak a munkáját csinálná fent a magas égben, aki különválasztja a pozdorját a tiszta búzától. Kinek hiányozna egy bajkeverő forradalmár? Ki érezne szimpátiát egy ocsmány, hazafiatlan patkány iránt? Gyakorlatilag egy dezertőr minden törvénytisztelő polgár szemében, és mégis valami ok mindig maradt, hogy visszautasítsa, hogy az összes vádat és bűnt rákenje. Az ötlet ősi főellenségétől jött, Myrontól. A törvénynek soha nem lenne szabad összeszövetkeznie egy bűntevővel.

Minden szempont hirtelenjében megfontolva, Dávid tömören reagált Myron javaslatára. — Nonszensz.

— Fontold meg egy másodpercre. Hadd mondjam el, amit tudok és te határozd el, amit szeretnél az információval csinálni. — Myron letette a tettetés és a triviális beszéd minden álarcát. Többet már nem érdekelt, hogy a konferencia szobában mindenki hallja a szavait. Örömtelen mosolyt poccentett feléjük, meglazította a nyakkendőjét és megköszönte a torkát. — Thomasnak van egy igazi fúvócsöve. Láttam, hogy mosómedvéket vadászik vele és görényeket. Utána eladja őket az állatkitömőnek, mintha az úton találta volna a maradványokat elütve. Kérdezd meg Melaniet, a diszpécsereteket. Thomas valahol a taxijában tartja a fúvócsövet és mellette a mérget és a tollas dárdákat. Ammermant tévedésből ölhetette meg. Valószínűleg azt

gondolta, hogy egy őz volt vagy egy vadpulyka. Pénteken kora reggel sűrű köd ereszkedett a városra. Keltpalacsintákat sütöttem és láttam, ahogy Thomas behúz a járműbehajtóra. Idegesnek látszott, de nem gondoltam semmi rosszra, amíg te meg nem mondtad nekem, hogy Ammermant halva találták az útpadkán. — Myron itt szünetet tartott és elfúló hangon fojtatta. — Az én drága jó barátom, John. Mindnyájunknak hiányozni fog, — és könnyet törölt ki a szeme sarkából és befejezte a gondolatot. — Bocsáss meg, Dávid, de olyan érzelmős leszek, ha eszembe jut, hogy milyen törékeny ez a mi földi életünk, és, hogy mennyire hálásnak kell lennünk teremtőnknek, hogy megengedi, hogy éljünk és élvezzük kiszabott napjainkat.

Jón Sullivan Myron mellé lépett. Szemöldökét magasba ráncolta, ijesztő arcot vágott és nyers hangon ráförmedt a mérnökre. — Befejezed már végre? A találkozónak folytatódnia kell. Nem ülhetünk itt éjfélig.

— Igen, uram. — Myron engedelmesen lebegtette szempilláit Sullivan felé és, hangja rövidre nyesett és hideg és hivatalos, beszélni kezdett a telefonba, aminek fogadóvégén és fél kontinens távolban, Dávid Morgan detektív tartotta fel az egész konferenciát. — Mennem kell. Mindent megtettem, amit tudtam. Fogadd meg tanácsomat és viseld a következményeket, és légy oly kedves és add át részvéteket az egész gyászoló rokonságnak.

Dávid üvölni kezdett. — Te aljas hazug. Saját szememmel láttam az igazi fúvócsövet a házadban. Hová tetted? Kicserélted egy játékkal és azt hiszed, hogy beveszem a hazugságodat?

Myron szomorúan rázta a fejét és mialatt a telefont visszahelyezte a villájára bűnbánó mosollyal nézett Sullivanre. — Borzasztóan restellem szomszédom viselkedését. Egyszerűen idegbecsípődést kapott. Kérlek, utasíts a titkárnődet, hogy akasszon rá, ha még egyszer hív.

Tizenkilencedik Fejezet

Ahogy hallotta a kattantást, amivel Myron olyan váratlanul megszakította a telefon interjút, Dávid Morgan készen állt, hogy feltárcsázza a Kansas City rendőrséget, és letartóztassa felháborítóan vádaskodó alattomos szomszédját, hogy az illető akadályozza az igazságszolgáltatást és hamis tanúskodásra akar rávenni. Mindkét vádat hozzá lehetett tenni a többszörös életfogytiglani büntetésekhez, gyilkosságért, gyilkosságra való felbujtásért, és nyolc napon túl gyógyuló testi sérülés okozásának szándékáért, valamint eldugott és engedély nélküli fegyver viseléséért.

A másik szempontból méregetve, Myron hátborzongató kinyilvánítása a kétségek fekete kígyóját eresztette szabadon, ami nem volt hajlandó ketrecébe visszamászni. Egyetlen követ sem akart megfordítatlanul hagyni és minden lehetőséget meg akart fontolni, Dávid pszichikai sürgetést érzett, hogy bántalmat okozzon Thomas Thurstonnak. Az egyik rémálomi scenárió szerint ő, Dávid Morgan detektív, a törvény kitüntetett bajnoka kíséri leányát az oltár elébe, hogy feleségül adja egy csavargó senkiházinak, egy vásári hintáslegénynek, egy fillér nélküli naplopónak, aki pimaszul próbálkozik gáncsokkodó és társadalomellenes szennyirodalommal, amit klasszikus literatúrájának szeretne címezni. Nem engedheti meg, hogy ez a borzalom a valóságos életben is megtörténjen. Mi lenne az összes kiadásokkal, amit minden biztonnyal költenie kell egy fényes fogadásra, amihez Glória kétségtelenül ragaszkodna, és amit neki el kell túrnie, fogait csikorgatva és térdei közé szorított kezeivel kényelmetlen székében szorongva?

Mi van akkor, ha Myron az igazságot mondja? Alacsony biztosítékpénzen kiváltaná magát a börtönből. Thomas megszökne Glóriával, és az esetre kinevezett felelős nyomozó, Dávid Morgan detektív, egy lefolyt záptojással ott maradna az arcán, és állandó íróasztali beosztást kapna és az végtelenségig unatkozó kapitánysági személyzet gonosz ugratásainak örökös tárgya lenne.

Dávid Morgan biztosra kellett, hogy menjen, hogy Myron nem fenekének záróizmából húzza elő a nevetséges feltételezéseket. Dávid nem az a személy volt, akinek egyetlen tornagyakorlatát az alaptalan következtetésekbe való ugrás jelentette. Tényeket akart. Elhatározta, hogy követni fogja a nyomot, akármilyen lehetetlennek és elképzelhetetlennek is látszott a vádaskodás.

Bár délelőtt közepe felé járt, még mindig csak egy alsónadrág lógott Dávidon. Nyitottra rántotta a beépített szekrény ajtaját és kivett egy bézs színű kordbársony nadrágot, egy vastag leंबरdzsek inget és kifakult New York jenkik baseball sapkát. Tökéletessé téve munkásember szerelését, vassal erősített orrú fél-csizmába lépett és gondosan megkötötte rajta a bonyolult keresztetekbe fűzött bőr cipőpertlit. Nehézkesen letrappolt a lépcsőkön és percekkel később sáros kisteherautójával kigurult garázsából.

A Chevrolet cég gyártotta járgányt főleg kerti hulladékok kivitelére használta a városi szemétygyűjtőbe, falevelekkel megtömött zsákok és leesett gallyak kidobására, és az öreg, rozoga kocsi tökéletes hátteret adott az inkognitónak, amit kiválasztott, hogy a város egyetlen aktív állatkitömő mesterével, Melanie férjével találkozzon.

—

A Noroton Avenue úton, egy lompos és rosszírű taverna alatt, beszorítva egy ablaküveges műhely és egy használt konyhaberendezés depó közé, működött az állatkitömési kóceráj. Főbejárata, egy légypiszokkal díszített üveg tolóajtó, az alsó parkolóból nyílt és panoráma kilátás látszott belőle, ami egy átalakítási törmelékartályra, és a szomszédos száraztisztítóból kitett és otthagyt mérges vegyszerhulladék felhalmozott hordóira nézett, amik nap-nap után ott maradván, valóban szívet melengető látvány képeztek.

A tulajdonos, egy szakállas és nehézsúlyú fiatalember, hátul lófarokba kötött hosszú hajjal egy pult mögött üldögélt és kirakodós társasjátékot látszott játszani egy ismeretlen eredetű kitömött állattal. A tulaj felnézett és ellenséges hangon kérdezte.

— Miben segíthetek?

Dávid baseball sapkája felé bökte mutatóujját. — Maga csinál speciális munkákat? — kérdezte.

— Maga kicsoda? — a szőrös havasi medve kérdezte. — Rendőr?

— Én, egy rendőr? Minek néz maga engem? — Dávid válaszolta ütődött mosollyal az arcán.

— Magát? — válaszolta a torzonborz ember jeges hangon. — Magát egy schmuck-nak nézem.

— Maga sem egy igazi filmmatinéi szépségbálvány. — Dávid felelte kimérten.

— Helyes, — az állatok életre keltője feltápáskodott székéből és merev testtartásban kihúzta magát. — Mert én felettébb utálok a rendőröket. — Majd, hordóhasa messzire kiállva felfújta a mellkasát és rémisztő hangon hozzátette.

— Utoljára kérem. Mit akar?

Dávid előrehajolt. Masszív felső torzóját kifehéredett bűtykeire támasztotta és lenyomta a pultot maga és az állatkitömő között. — Tegyük fel, — morogta mély

baritonján. — Hogy egy úton elütött ritka állatot hozok be magához, hogy diorámát csináljon belőle a nappalimba. Érdekelne az ilyenfajta munka?

— Milyen állatról beszélünk, és hol van? — a döglött állatok tárlatának mestere elővett egy gyökérpipát, dohányt tömött bele és fidibusszal meggyújtotta. Nagyot szívott a pipa nyálas végéből, a látogatóra nézett és empatikusan kijelentette.

— Kihalóban lévő állatfajtaikat jelentenem kell a hatóságoknak.

Dávid suttogóra fogta a hangját. — Egyik legjobb barátom, — kezdte. — Thomas Thurston javasolta magát. Thomas szerint jó pénzt csinál, hogy úton elütött állatokat hoz be ide magához. Egy kis kiegészítő jövedelemre lenne szükségem. Munkánélküli vagyok és négy gyönyörű gyermekem van és két csúnya. Ember, szépen kérem, segítsen ki.

— Thomas? — az állatkitömő arca széles mosolyra derült. — Miért nem ezzel kezdte? Mike a nevem. Hozzon be, amit akar. Ha Thomas a maga barátja, akkor maga az én barátom. — Mike itt beletörölte párnás kezeit nadrágja hátuljába, ahonnan vékony réteg zöldes por látszott rájuk ragadni. Elöl kimutatta rothadó lapátfogait és kövér karját kinyújtotta Dávid felé.

— Arzén, — Dávid gondolta, de nem volt választása, el kellett, hogy fogadja a segítő kezét. — Thomas rendszeresen jár ide? — kérdezte. — Milyen gyakran hoz be ide valamit?

— Egyszer egy hónapban, vagy minden második héten. Száz dollárt adok neki egy ritka madárfajért, és huszonötöt egy mosómedvéért. Mi van magának? Extra bónuszt fizetek bármiért, ami a kihalófélben lévő védett állatok listáján van.

— Most jöttem haza Brazíliából. Odahaza a mélyhűtőmben van egy ocelot macskám és egy imperial tamarin majmom.

— Hozza ide őket. — Mike hahotázott boldogan és dörzsölgette a kezeit. — Városon belüli jól megalapozott klienshálózatom van, akik bármi veszélyeztetett vagy majdnem kihalt állatot átvesznek.

A zöld por zuhatagokban ömlött alá az állatkitömő tenyeréről. Dávid próbálta nem belélegezni és amilyen sebesen csak tudott hátrált kifelé.

Az ajtóból visszabólintott és kérlelő hangon motyogott. — Mike, egy kevés időre lenne szükségem, de amilyen gyorsan csak tudok, itt leszek a ritkaságokkal.

—

Az állatkitömőhöz tett helyszíni kiszállásának pozitív eredménye nem töltötte el Dávidot boldogságos örömmel. A halottak tisztetlen kitergetése visszas ídegenséget hozott rá. Mindennek a tetejében, Myronnak igaz volt. Thomas dögöket adott le ennek az alvilági békanyúzonak. Orgazdáik voltak és minden valószínűség szerint a világ minden múzeumának szállítottak specimeneket a diorámákhoz. Ki merné mondani,

hogyan Új Anglia partvidéke nem a szabadvállalkozói kapitalizmus központja? A pénzt hordószám lehet keresni, csak a megfelelő zuhanyzóban kell lehajolni érte. Kapzsiság volt a szent forrás, amiből az összes finánciális áldás buzogott.

— Thomas Thurston, — Dávid bosszúálló méreggel horkantott az orra alatt, — majd én kiágyúzom a vízből azt a bánatos valagadat, csak legyen hozzá esélyem.

Dávid visszatalpalt kisteherautójához. Myronnak csütörtökön kellett visszajönnie és egyelőre csak hétfő koradélután volt. Ez elegendő időt adott neki, hogy kiugrassza a zsizsikbogarakat a lucernából és zsákba dugja a gúnárt, mert visszamert jönni a zsákmányon lejelészni.

Koszor szállítmányozási járgánya egy összetörött papírgipsz lemezekkel megrakott konténer mellett állt és csendesesen várakozott. Dávid váratlan balraátot csinált. Ha hozzáér teherautójához, ne is említsük, hogy beleül, és ránehezedik a kikopott műanyag első ülésre, visszafordíthatatlanul beszennyezné teherautójának belsejét. Ruhája és a haja tele volt a mérge miniatűr porszemével. Az arzén halálos mérge elem, ismerte be magának. Kezet rázott a tartósítási szakma potrohos szakemberével, Melanie hites férje urával, és le kell, hogy tisztálkodjon.

Dávid körülbelül másfél kilométerre lakott innen. A Darien YMCA onnan még egy fél kilométerre volt. Könnyed séta egy balzsamos délutánon, majd ott lezuhanyozik és minden mérgezett szennyeződést lecsutakol magáról.

Aggodalmi valóságosak voltak-e vagy képzelték, Dávid nem akart különbséget tenni. Legyalogolt a Noroton Avenue hosszában, jobbra fordult a Post Road főútra, és széles ívben elkerülte a házát. Rövidesen, a Long Island beltenger partján, a YMCA épülete hívogatóan álldogált előtte, a sűrű lombos fák díszítette parkoló területén túl. Első látásra nyilvánvalóan, az egyemeletes lapos épület keservesen szenvedhetett a túlhasználtság krónikus betegségében.

Belépőjét odavillantotta a kapuslánynak és balja felől ment tovább az öltözőrész felé. A férfiöltözőn belül az első állást választotta a szekrények között. Teljesen levetkőzött, kivéve dinamógatyáját, és összeszedte pénztárcáját, rendőrpajzsát, kulcsait és lábhoz csatolós pisztolyát. Majd átment a leghátsó sorba. Ott ledobta alsónadrágját és a fenti tárgyakat becsomagolta a még mindig meleg pamutanyagba.

A csomagot otthagya a fapadon és bement a zuhanyzó helyiségbe. Ott, a hosszú zuhanyosor egyik rózsája alá beállva beszappanozta testét és megsamponozta dús haját. Tengelye körül körbefordulva, mintha valami rituális táncot lejtene, a folyamatot háromszor kezdte újra és fejezte be, mielőtt tisztának kezdte magát érezni.

Egy magas fiatal férfi állt az átellenben lévő zuhany alatt. Hátát mutatta a helyiségnek és gondos figyelmet szentelt lágyéka tájának. Úgy rémlett, hogy visszerekkel borított fallosza fokozott dörzsölést kíván, ami soha nem látszott kielégíteni tisztasági kíváncsalmait.

— Majd máskor elkapom a grabancodat, te beteges pervert. — Dávid morogta, de a víz sustorgása elmosta szavait. A fiatalember már előtte ott volt, de a mezítelen

detektív joggal feltételezhette, a szárnyait bontogató fiatal homokos, nem fogja furcsa fürdőzését egyhamar befejezni. Ha Dávid elég gyorsan cselekszik, ruhát tud vele cserélni, anélkül, hogy kikérné az engedélyét.

Dávid elzárta a vizet és elgondolkozva rázogatta le testéről a felesleges cseppeket.

A fiatalember, ahogy meghallotta, hogy valaki elzárja a másik zuhanyt, félig hátrafordult és kíváncsi pillantást vetett Dávidra. Dávid gyilkos szemekkel meredt vissza rá. Biztos akart lenni benne, hogy a fiatal nem követi az öltözőbe és nem próbál majd ismerkedni.

Az öltözőrészben az egyik szekrény tárva-nyitva állt, és vele szemben a padon egy sportzsák feküdt, egészen közel a hátsó falhoz, a középső sorban eldugva. Dávid helyesen gondolta, a fiatal köcsög szerette az elkülönülést.

Dávid összeszedte alsónadrágjába feltekert tartozékait és a nyitott szekrény ajtaja mögé lopakodva megvizsgálta a sportzsák tartalmát.

A tetején rögtön talált egy frissen mosott jókora frottírtörülközőt és azzal megszáritotta magát. A szekrényen belül, gondosan kisimítva és nadrágtartóra felakasztva egy halszállkás pantallót látott, egy színes Hawaii inget és egy pár kanárisárga mokaszint.

Dávid felöltözött a talált darabokba és megnézte magát a tükörben, amit belül, a fém szekrényajtóra volt felakasztva. Undorodott saját képmásától, de pozitívan nézve a dolgot, Greenwich Village bohém kinézetével senki sem tételezhette fel róla, hogy ő a helybeli rendőrnnyomozó.

Mi van, ha a köcsögnek ekcémája van? Vagy még rosszabb, trippere? Nem egy örömteljes gondolat, de Dávid bízott sűrű szövésű Stafford alsóneműjében. Valahogy csak megússza komoly fertőzés nélkül.

Miután benyomta pisztolyát a buzi elasztikus övébe, Dávid kióvatoskodott az öltözőből. Oldalvást mozdulva előre, vállán keresztül még egyszer visszanézett a zuhanyozó felé. A gyanútlan mezítelen még mindig furulyájával és tojásaival játszadozott a sarokban.

— Ügyes, csak csináld. — Dávid vigyorgott és megveregette a saját hátát.

Sietve visszagyalogolt ugyanazon az úton amerre jött, a Post Road úton jobbra és fel a dombon a Noroton Avenue hosszában. Miután elérte teherautóját, a Hawaii ing sarkával megfogta a kilincset, benyúlt az elvett nadrág zsebébe, kivette a saját kulcsát és kinyitotta a járgány ajtaját.

Sikerült. Tiszta maradt és szennyeződés nélküli. Lehajtotta a rövid távolságot a legközelebbi automata autómosóhoz, a Mobile benzinkút mellett, és bőséges habfürdőt vetetett kocsijával.

— Perfekt, — dudorászta boldogan miután átment a vadul csapkodó kefék és a forró levegőt okádó fűvókák között. — Készen állok a következő lépésre. Bűnügyi megfigyelés alá kell vennem a saját házamat.

Huszedik Fejezet

Thomas üres zúgást érzett a gyomra helyén. Túlságosan is jól ismerte hiányosságait. A világ tele volt érzelmi székrekedésben szenvedő és a világ fenekén keresgélő nyálkás csúszómászókkal, akik szennycsatorna hordalékon élősködtek és még a poklok kapuit is ledöntötték volna, hogy bajt okozzanak neki. Egy isteni teremtés eredményeként vagy céltalan evolúció folyamán kifejlődött, ami örökös változásokon alapult, az emberiség egy zárt labirintus falai közé kényszerülten élt, ami a nemtörődöm érdektelenség áthatolhatatlan falaival volt körülhatárolva.

Egyezmények, testvéri és bajtársi szövetségek, nemzeti identitás, vallás és a faj, mind ezeket egy bosszúálló, esetleg rövidlátó felsőbbrendű lény teremtette. Vagy valahol a történelem előtti időkben kezdődtek. Valahol a hátsó lábain sétáló majom és egy furkósbót hordozó Neanderthali ősemlék közötti korszak évmillióiban, amikor még egy történelemelőtti ősapa csörtetett előre a Darwini elmélet ösvényén, ami a törzsi összecsapásokhoz vezetett, a két világháború rettenetes pusztításaihoz, vagy a mai világ versenyképességen alapuló munkásfelvételi praxisához. Mind a két esetben ez volt a rendszer, amiben neki, Thomas Thurstonnak muszáj volt léteznie, mert semmi más alternatív lehetőség nem teremthető.

Thomas jól tudta, hogy tehetségét pitiáner problémák megoldására pocskolja el. De azt is tudta, hogy ha meg akarja próbálni a világ, földgolyó méreteiben mért bonyolult nehézségeinek megoldását, valahogy túl kell élnie kezdeti nehézségeit, hogy mellőzik, és úgy általában nem ismerik el génuszi lángelméjét.

Thomas meggyőződéssel gondolta, hogy Myron Gardner, amennyire Gardner volt ennek az elméletnek a mintapéldánya, és a végtelen hatalmú globális konglomerátumok pénzéhes kiszolgálóinak ellenszenves képviselője, javaslatának mégis volt egy megokolható magja. Glória volt Thomas folytatólagos létezésének lényegbevágó forgópontja. Glória volt az ok, hogy Thomas tovább harcoljon a világ jobbá tételéért.

Az értékek patentül ironikus szisztémája, Thomast magával ragadta egy veszekedett körben forgó légörvény, egy alapvető óhaj, hogy kiigazítsa a dolgokat. Mégis, hogy eljusson Glóriáig, nem óhajtotta kielégíteni az apa kívánságait és kényeit. Gyomra mélyéig beteg volt, hogy egy megnyerhetetlen háború harcolására

kényszerítették, hogy demokráciát hozzon létre a sötét közel keleten. Végtelenül utálta az álhazafiasság ragacsos zsargonját. Egy rendőr az mindig konformista, gondolta, és kiszolgálója vagy építőkockája a hatalmas főnökök és az alsóbbrendű alárendeltek, piramishoz hasonló hatalmi rendszerének.

Szembe kellett állnia Dávid Morgannal és apja fojtogató befolyásának béklyójából ki kellett tépnie a leányát. A detektív nem érdemelte meg Glóriát. Thomas Thurston érdemelte meg.

Thomas joggal gyanúsította, hogy Myron megrögzött hazudozó. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy Myron manipulálja őt, Thomast, hogy konfrontálja Morgan detektívet. Thomasnak ugyan nem voltak gátlásai, hogy megmondja Morgannak, hogy Gardner azt hiszi, hogy húsz évvel ezelőtt a detektív meggyilkolta a feleségét, Katit. Thomas már előzetesen is felhozta ezt a kérdést, de minden észrevehető eredmény nélkül. Mint mindig, az anyagiak. Valóban. Ha fel tudná ajánlani ugyanazt a kényelmes luxust, ugyanazt a kertvárosi gazdag miliőt, Glória nem tétovázna apja házából kiköltözni és beköltözni Thomashoz.

Hogy kicsináljon egy detektívet, még ha meg is úszná lefogadás nélkül, mennyiben lenne ő más, mint a detektív? Thomas fontolgatta. Nem követhet el gyilkosságot. Tervei vannak az életben, dolgok, amiket szeretne véghezvinni. Mit tudna tenni, hogy Glória megváltoztassa álláspontját? Azon kívül, hogy a temetőbe küldi az apját, ami határozott bizonyossággal megváltoztatná a véleményét róla, Thomasról.

Ha Glória egy zsúfolt lakásban élne, két idősebb fiútestvérrel, akik szexuálisan molesztálták, amikor kislány volt, és egy basáskodó idősebb nővérrel, akinek undorító boyfriendje bele van esve a fiatalabb leánytestvérbe. Akkor talán meg tudná győzni, hogy kezdjen vele új életet, egy milliódolláros takarékbetét, vagy egy hat számjegyű évi jövedelem nélkül. Miért van az, hogy a szerelem olyannyira rá van szorulva a kényelemre és a biztonságra, amit egyedül csak a vagyon tud megadni?

— Hová lett az önbizalmam most? — Thomas sóhajtott lemondóan és felállt, hogy átkutassa hűtőszekrényét. Bent, az ősrégi és zajos háztartási gép belsejében, egy fél ládára való üveges Molson sört talált, egy szinte üres kovászos uborka üveget és egy rúd fokhagymás szalámit, ami leginkább egy tenyészcsődör hosszú dorongjára emlékeztetett. Thomas megbűzölte a szalámit és az erős szag szinte megcsavarta az orrát. Kellene, hogy legyen egy macskám, gondolta, aki egy szippantást venne belőle, mielőtt megmérgezem magamat ételekkel, amiknek már régen lejárt a szavatossági ideje.

A kenyeres láda is üresen tátongott. Egyetlen morzsa sem volt benne, ami enyhíteni tudta volna a fűszeres furkós áthatóan pikáns ízét, amit özönvízelőtti idők óta tartott a friss húsok csukott részében. — Talán le tudnám vinni ezt a gusztustalan dolgot a Smokey Joe étterembe és be tudnám cserélni egy tisztességes tálra való tört krumpliért, főtt zöldbabért és egy darab grillezett csirkemellért. — Thomas morogta majd

lemondóan hozzátette. — Egy asszonyra lenne szükségem. Teljesen le fogok gatyásodni Glória nélkül.

Thomas hóna alá vágta a szalámit. Kettesével szedve a lépcsőket ledübörgött ötödik emeleti lakásából és taxijának utas-ülésére dobta. Az elátkozott jószág bebüdösítette az egész kocsit. Mire Darien határában elérte Smokey éttermét a Post Road úton szinte halálra adagolta magát a fokhagymagözökből.

Joe kijött a kamrából, amit irodájának nevezett. Egy kancsi pillantást kockáztatott a szalámi felé és furcsa akcentusával megkérdezte.

— Vidd el innen azt a csüngő-lógó bikacsököt, de azonnal vagy hívom a feltételes szabadulásosad ellenőrző smasszert. Odahaza Szicíliában, mi éppen ilyen kolbászokat csinálunk számárhúsból és a parasztok eszik nyersdagymával. Pénzt fizettél ezért a rémségesen bűdös szántóvető kajáért?

Thomas rávigyorgott a Smokey Joe étterem óvatos tulajdonosára. — Nem vettem, — felelte. — Az egyik utasom hagyta a hátsó ülésen. Adjon egy fatányér nyársonsült csirkét és ez a ritkaságba menő kóser specialitás a magáé.

— Rendben, — Joe vállat vont és odaordított a fiának, aki készenlétben állt a szervírozó pult másik oldalán. — Mario, tégy ki neki valami csirkét és vágd össze apró kockákra ezt a szalámit az antipasto salátához.

Mario gyorsan elfoglalta magát a feladattal és lenéző mosolyt pöccentett Thomas felé. — Hogy van Glória? Hallom, hogy ti ketten soha nem fogtok komolyan kijárni.

— Miről halandzsázol? — Thomas maga elé húzta a felséges illatokkal gőzölgő tányér ételt. — Nem tudod, hogy elkötelezett relációban vagyunk?

— Semmiről. — Mario felvette az elektromos kést és vékony szeletekre kezdte vágni a szalámit. Négyesével egymásra rakta a szeleteket és apró kockákra vágta. Mialatt dolgozott tovább magyarázott Thomasnak. Hanghordozása, és gonosz vigyora hamis nemtörődőséget sugárzott. — Egyáltalában semmiről. Csak láttam egy másik férfivel. Gondolom, hogy nem jelent még nullát sem, mert a mókus jóval idősebbnek látszott, mint Glória. Tudod, afféle ügyvéd karakter, vagy inkább egy végbéltapogató orvos. Felettébb furcsa volt, ahogy fogták egymás kezét és mindenki előtt csókolództak.

— Mario, te ugratsz engem.

— Nem. Úgy nézték egymást, mint két paradicsommadár. Ember, micsoda intenzitás volt a tekintetükben.

A bárszéken ülve és egy darab kenyérrel tunkolva fel a szaftot Thomas keserűen fájó következtetésre jutott. Glória nem volt törvényileg adományozott elsőjogos tulajdona. Érezte, ahogy a tehetetlenség mérge léggömbbé fújódik a mellében. Először, első mérgében összeszorította a fogát, majd dühödten beharapta felső ajkát. Még esetleg örömet elfogadta volna, hogy Glóriának személyes kockázatokra van szüksége, hogy beleitassa csontvelejébe az ő életre szóló odaadása és egy másik férfi alkalmi érzékisége közötti különbséget, de a témát nem volt hajlandó Marióval megbeszélni.

— Glória említette nekem ezt az embert. — Thomas kezdte és hangja tompának érződött és dimenzió nélkülinek. — Az alak egy toborzó a Yale egyetemről. Glória doktorátust akar szerezni paranormális ismeretelméletből. Több kiváló egyetem is szeretné, ha náluk végezné tanulmányait.

— Paranormális micsodából? — Mario arcáról lefagyott a buta viccelődés és mosolya a megdöbbenet értetlenből a klinikailag gyengeelméjűvé vált. — Soha nem gondoltam volna, hogy Glória ennyire okos.

Thomas zipzárt húzott a szája elé. — Nincs meghatalmazásom, hogy bővebben beszéljek róla.

— Fújd fel magad. — Mario odébb somfordált és sértődötten rázogatta a fejét.

—

Thomas magára maradt elfojtott mérgével és eszébe jutott Myron figyelmeztetése. Valahol kint van egy idősebb férfi, aki Glóriát akarja. Egy patás szatír és egy csurgó nyálú cukros bácsi perfekt kombinációja, aki elfogadja a leány apját úgy, ahogy van, anélkül, hogy kérdőre vonná múltját, vagy kifordult erkölcsi kettős mércéjét, amit feddhetetlen viselkedésének álarca alatt rejteget.

Az érem másik oldalán, Myron öszvérnek akarja használni, hogy elérje céljait. Akármilyen is volt az oka, Myron jégre akarja tenni szomszédját. Morgan detektív meg őt, Thomas Thurstont akarja félreállítani az útból, mint leányának felettébb alkalmatlan kérőjét. Két öregebb férfi, feltételezhetően mind a ketten gyilkosságot követtek el, húsz év különbséggel a kettő között, és állandó jelleggel összezsapják a szarvukat, hogy ki fog győztesként állva maradni, miután minden meg lett mondva és el lett végezve. Legyen bármi is a végeredmény, Thomas fog fizetni érte. Ha vonakodva is, de Thomasnak be kellett ismernie, hogy bele kell szólnia játékukba és le kell lepleznie az aljas alakoskodást, anélkül, hogy elveszítené Glóriát.

Elmúlt az idő, amikor ábrándozni lehetett és kedvében járni az embereknek, és eljött a cselekedet és a végrehajtás korszaka. Isten vigyáz a részekre és az együgyűekre. Thomas nem tartozott egyik kategóriába sem. Saját magán kell segítenie. Legelőbb és legfontosabban, azt kell kikutatnia, hogy mi történt Katival, Glória édesanyjával, és majd onnan és akkor léphet tovább.

Thomas lecsúszott a bárszékről és kitántorgott az étteremből. Elhajtott Glória házáig és becsöngetett az ajtón.

—

Késő szerda este volt, Thomas szabadnapjának végső utója. Egy párás, felhőkkel borított nyári nap végén, amikor a nedvesség taraj nélküli hullámai görögnek befele a

tenger széles vizéről és ráereszkednek a lelkére, mint súlyos, elázott pokrócai a reménytelenségnek.

Fájóan ránehezedő érzelmei szinte elfojtották lélegzetét, ahogy Thomas nyugtalanul várta, remélte, hogy Glória fogja kinyitni az ajtót. Nem azért jött, hogy kérdőre vonja a leányt. Nem akart magyarázatot követelni Glória törekény lélekvilágától. Azért jött, hogy kiföldelje a múltat és eltemesse a jelent, és lehetőséget adjon Glória gyógyulására. Egy gigantikus óriásnak való munka, de valakinek meg kellett tennie és ő, Thomas volt a legreményteljesebb, hogy sikerre menjen.

Mozgást hallott, valaki közeledett az ajtó felé. A sárga tornáclámpa kigyulladt, a zár nyelve fémes kattanással fordult, és végül, az ajtó egy résnyire lassan megnyílt.

— Glória, — Thomas kezdte, de beléfagyott a szó. Nem Glória állt az ajtó mögött, hanem Dávid Morgan detektív. — Itthon van? — kérdezte, és kedvesnek induló hangja, cukrosan édesből gyorsan arrogánssá és ridegen kocsonyássá lett.

— Nincs, — Dávid felelte jeges hangon. — Glória nincs idehaza, de gyere be. Beszédem van veled.

— Nekem is, — Thomas felelte és előrelépett.

— Üljünk le a nappaliban. — Dávid mutatta az utat Thomasnak és felkattintotta a sarokasztalon álló kislámpát. — Hétfő óta várok rád.

— Hétfő óta, ha, — Thomas mondta ridegen és a halvány világításban észrevette, hogy Morgan detektív hónaljaltati pisztolytáskájában ott ül a fegyver. Nem rettent meg és kihívó pillantást vetett a detektívre. — Én meg vasárnap este óta próbálom magát megtalálni.

— Jószívű ember vagyok, — Dávid kezdte erőltetetten finom hangon miután leültek és idegesen szorongott a dívány szélén és Thomas kényelmesen belesüppedt a hatalmas kárpitozott fotelbe jobbra felől. — Szánalommal érzek mindazok iránt, akik tévedtek, megbánták tettük és vallottak. Kötelességem, hogy mindenkihez egyformán igazságos legyek és részrehajlás nélkül alakítsam ki a véleményemet.

Thomas feltette tornacipős lábát a koktélasztalra. Egyik cipőt áttette a másikra, és a beleszáradt agyag piszkosan sárgállott a talp lekopott barázdáiban. Majd hosszasan vizsgálgatta a körmei alatti feketeséget és elgondolkozó hangon bejelentette.

— Rendben van, ha meg akarja gyónni bűneit. Figyelmes hallgatóság leszek.

Dávid elnyomta a szája sarkából előbukkanó hazug mosolyt. Hangja, lentről a torkából jövően, és vérforralóan kihívóan, elmélyült. — Már félig betettek a vadászok közmondásbeli zsákmánytarisznyájába. Semmi szükség, hogy tovább hordozd terhedet. Egyezzünk meg és tanúskodni fogok bűnügyi tárgyalásodon, hogy Ammerman halála sajnálatos baleset következménye lehetett. A polgárjogi eljárás természetesen egészen más. Valószínűleg életedet hátralévő részében fele fizetésedet oda kell adnod majd az özvegynek és a hátra maradt családnak.

— Az egyezés az, legalábbis annak kellene lennie, — Thomas arca mézesmázos mosolyba torzult és széjjelfeszített ujjával magasba tartotta a tenyerét,

hogyan megállítsa a detektív okfejtését. — Maga megmondja nekem, hogy hova temette Katit és én elmondom, amit Ammermanról tudok.

— Túl fiatal vagy, hogy emlékezz. — Dávid felelte nyersen és fenekét a dívány legszélére csúsztotta. — Nem kellene, hogy aggodalmaskodj eltűnt feleségem hollétéről.

— Glória aggodalma az én aggodalmam. — Thomas felelte provokatívan sósavas hangon. — Azért jöttem ide, hogy segítek neki megtalálni lelki békéjét.

Dávid a legalsó skálára mélyítette baritonját. — Maradj távol a lányomtól. — mondta ellenségesen.

— Miért? — Thomas szemei dühödttörként döftek bele Dávid arcába. — Mert össze akarod hozni egyik zugüggyvéd barátoddal?

— Semmi közöd hozzá. — Dávid felcsattant. — Mert ezennel letartóztatlak Ammerman meggyilkolásáért. — Dávid felállt és Thomas elé lépett. — Nem fogom megengedni, hogy a leányom lezüllött, társadalomellenes bűnözők társaságába keveredjen.

Thomas felugrott és a levegőbe lökte a kezét. — Hő, hó, megálljon egy percre. Ne olyan gyorsan, izgága ember. Nem csináltam semmit.

A detektív próbálta Thomas csuklójára csattintani a bilincseket, de egy kezét érezte a hóna alatt, ami pisztolya után nyúlt. — Thomas el akarja venni a fegyveremet, — gondolta és ösztönszerűen összefogta az ökleit és a kettővel együtt célozva letaglózta a fiatalembert. Az ütés, olyan erős mintha pörölykalapáccsal húztak volna rá a fejére, összeroggyantatta Thomast és a fiatalember nem mozdult többé. Torzója átesett a dívány támláján, és a feje és tehetetlen karjai élettelenül lógtak alá a kárpitozott támláról, a bejárat ajtó irányában.

Dávid megnézte, hogy revolvere a helyén van-e, de nem volt ott. Körbefordult, hogy megnézzék a szőnyeget, hogy hova eshetett. Lehajolt, hogy jobban lásson, és ebben a pillanatban éles csattanást hallott, és egy pisztolylövés durranása visszhangzott a szoba falai között. A golyó Dávid homlokán hatolt be és hátul a tarkóján jött ki. Térdei összecsuklottak, fejét belevágta a televízió állvány éles sarkába, és azonnal meghalt.

Egy árnyék lépett előre, a pisztoly a kezében volt és egy zsebkendőt használva törölte le róla az ujjlenyomatokat. Kezeit védően betakarta a vékony selyemanyaggal és a pisztoly nyelét Thomas lelógó jobbábjába helyezte, és mutatóujját rászorította a ravaszra. Utána, gondosan megforgatta Thomas bőrét a fényes fémen és engedte, hogy a fegyver lassan lecsússzon a szőnyegre. Egy másodperccel később a hátsó üvegajtó halkán csikordult, majd csend lett és a halál elhagyatott magánya vette át az uralmat a szoba felett.

Huszonegyedik Fejezet

Sam Pipkin egy öreg szivar volt, aki már túl sok évekig tűrte saját melléfogásainak és mások kíméletlenségének sokasodó terheit. De mégis, hatvanöt éves korában, még mindig a csillagok buzgó csodálója és a mennyei égitestek nézésének lelkes híve maradt. Három feleségnek hét gyermeket nemzett és harminc év terjedelemmel az első és a harmadik között, Sam Pipkin még mindig nem állt készen, hogy bedobja a közmondásbeli törülközőt. Készen állt, hogy megtalálja negyedik asszonyát, legszívesebben egy fiatal ínyencfogás személyében, akinek kora semmi esetre sem haladhatja meg az ő éveinek egy harmadát.

A Holocaust túlélője, három éves lehetett a Nagy Háború végén. Katolikus apácák rejtegették egy zárdában, és akkor szabadult, amikor az ágyúk elhallgattak. Miután szabadságát visszanyerte, Sam egy zsidó árvaházban nőtt fel, Budapest belvárosában. Senki nem tudta pontos életkorát és senki nem volt biztos igazi nevében. De éles esze volt és jó felfogása, és jóval magasabbra nőtt, mint osztálytársai a helybeli népiskolában.

Ezerkilencszázötvenhárom balzsamos tavaszán, miután az öntudatos proletárok jóindulatú diktátora, Sztálin atyuska beadta a kulcsot Sam Pipkin és árvaházi társai bárhol letelepedhetnek a nagyvilágban. A jó eszű fiúcska, Pipkin bölcsen választott, és a legelső Atlanti óceán feletti légi járaton egyenesen Amerika felé tartott.

Egy kongregáció, a Sión Hegye Zsinagóga, Manhattan felső West Side oldalán adoptálta, ahonnan a Columbia egyetemre járt és huszonöt éves korára sikeres ügyvéd lett a New Yorki Fifth Avenue sugárúton. Hamarosan horribilis összegeket keresett és milliódolláros évi jövedelmén egyetlen fillér adót sem fizetett.

Késő szerda este, ez volt az egy és ugyanaz Sam Pipkin, aki Norwalk városában a Silvermine Taverna termeiben jelenleg Glóriának udvarol.

Kirakott kulcsontok és mély dekoltázsa a kebleknek, Glória a lehető legszebben nézett ki. Dombos kanyarulatokkal teli alakja gazdagon hímzett veres színű selyembe volt pakolva és egy vastag aranyláncon hatalmas ametiszt követ viselt a szíve

felett. A kő, egy sötétlila kristály Brazília őserdejéből, a szenvedélyes vágy és a tüzes szerelemtevés vidékéről idehozva, Sam ajándéka volt.

Sam hatalmas mancsában tartotta Glória törékeny kezét és esdeklően kérlelte.

— Glória, kérem. Fontolja meg még egyszer lehetőségeit.

Ezt kimondva, meghajtotta fehér sörénnyel koronázott fejét és egyenként megcsókolta Glória ujjá hegyeit. A megnövelt hatás kedvéért, Sam Pipkin még vagy tíz másodpercig időzött, majd a szemeit felemelve a hajadon belegyezése után kutatott és békabrekegéshez hasonló alázatos hangon megkérte a kezét.

— Legyen a feleségem, Glória és az életem a magáé.

Ebben a pillanatban Sam szívmengető őszinteséggel gondolta szavait. Glória nem volt az a nő, akinek patyolat tiszta becsületét piszkos fantáziájával és disznó álmaival beszennyezte volna. A leány volt az ő mézzel csöpögtetett angyala, a fiatal pesztonka, aki neki soha nem jutott. De bármi esetre is, még a lehető legrosszabbra is, mahagóni fából faragott íróasztalának legalsó fiókjában két példányban állt készenlétben a száz oldalra terjedő házassági elő-egyezmény, hogy aláírják.

— Mindent megfontoltam és meggondoltam és semmit sem határoztam el. — Glória suttogott álmatagon a férfi felé. — Ki kell, hogy kérjem édesanyám tanácsát.

— Nem kérheti ki édesanyjának a tanácsát. — Sam tisztán láthatóan meghökkenett. — Édesanyja sírjának mélyében pihen, amíg az eljövendő messiás fizikailag fel nem támasztja.

— Édesanyám vigyázz rám. — Glória rázta a fejét és könnyek gyűltek a szeme sarkába. — Minden nap velem van és állandóan érzem a jelenlétét.

— Tényleg? — Sam összehúzta a szemét és visszavette a kezét. — Értsem ez alatt, hogy maga hisz a kísértetekben?

— Édesanyám nem kísértet. — Glória tiltakozott. — A mennyországban van, és ott ül a Jó Isten oldalán.

— Senki nem ül az Isten oldalán, kivéve az angyalai. — Sam hangja piszkálódóan vitatkozóvá vált. — A mennyország az a hely, ahol isten a Talmud törvényeit vitatja az angyalaival és a megtisztult zsidókkal, akik a Tora könyvet tanulmányozzák. A maga édesanyja zsidó volt?

— Értelmetlenség, — Glória sírni kezdett. — Az én anyám egy drága jó személy volt és joga van a mennyországban lenni. Bűnösök kerülnek csak a pokolra, ahol az ördög tüzes vassal kínozza őket.

— Nincs semmiféle olyan hely, mint a pokol. Akárhogyan is akarja nevezni. — Sam vigyorgott gúnyosan. — A poklot nem a sátán uralja. Az Isten birodalma végtelen és Sátán csak egyike isten angyalainak.

— Akkor, feltételezem, — Glória arca elsötétedett a méregtől. — A maga véleménye szerint gyilkosoknak és istenkáromlóknak szintén helye van a mennyországban, ahol folytathatják bűnös tevékenységüket?

— Nem, egyáltalában nem. — Sam tiltakozóan felemelte a kezét. — Bűnösök, akiket nem lehet megtisztítani, megszűnnek létezni és egyszerűen semmivé lesznek.

— Aha, — Glória szemében lángolt a győzedelmes erkölcsösség. — Amit maga mond, a kárhozottaknak nem kell fizetniük bűneikért, sem a földön sem a túlvilágon.

— Nincs túlvilág és nincs halhatatlanság. — Sam hátratolta a székét és majdnem fellökte a pincérnőt, aki próbált elmenni a háta mögött. — Egy nemzet lehet örökéletű, de az egyéni hallhatatlanság egyáltalán nem fontos.

— Az én anyám hallhatatlansága fontos nekem. — Glória felállt és dacos kihívás lángolt a szemében. — Vigyen haza. Nem akarom hallani többet eretnek nézeteit és nem akarom többet látni magát.

— Én, eretnek? — Sam morogta méltatlankodva. — Maga kis tüskés trampli. Maga semmivel sem jobb, mint a keresztények, akik megölték a szüleimet. Nagyon sajnálom, hogy vesztegettem magára az időmet.

— Mit mondott? — Glória sikította és nyakából letépte az ametiszt függőt. — Ne, itt van. Vegye vissza mocskos ajándékát és dugja fel abba a homokos fenekébe. Taxit fogok hívni magamnak. Soha többet nem ülök bele a kocsijába. Maga bűdös vén pedofil.

Fejét magasra tartva és csinos kis arcán a méltóságában megsértett felháborodás lángjaival, Glória kivonult az étteremből és a ruhatárban lekapta kabátját a fogasról.

— Senkinek nem fogom megengedni, hogy beszennyezze édesanyám emlékét. — morogta mérgesen és leakasztotta a kagylót a bejárati ajtó melletti falon lévő telefonkészülékről. — Felhívom Thomast és majd ő hazavisz. Soha többet nem akarom ezt a vénséges szatír Pipkint látni.

Feltárcsázta Thomas számát és engedte, hogy a telefon többször kicsöngjön, de a telefon egyre csöngött és mégsem vette fel senki.

— Érdekes, — tűnődött, mialatt lassan lecsillapodott. — Éjjel vagy nappal, mindig felveszi. Nem tart be semmiféle észrevehető munkabeosztást.

Sam Pipkin kijött az étteremből, remélhetőleg miután kifizette a számlát és elegendő borralalót irt a hitelkártya vevényére, és meglátta Glóriát, ahogy a lány csalódottan áll és tétován tartja kezében a telefonkagylót.

— Baj van a limuzin szolgálattal? — Sam vigyorgott undorítóan. — Sajnálom, hogy mind a ketten berobbantunk. Semmi okunk nem volt rá. Olyan kellemes este volt és az étel igazán jól esett. Nem szeretek ellenségeket szerezni. Engedje meg, hogy hazavigyem és mondjunk jó éjszakát egymásnak. Igazán semmi ok, hogy ne maradhassunk jó barátok.

— Egyen záptojást. — Glória elfordult és hátát mutatta a férfinak.

Sam nagyon sajnálta, hogy ordítozott az étteremben. Különösebben nem volt vallásos. Semmi értelme nem volt, hogy teológia feltételezésekből életkérdést csináljon. Az esőkabát alatt Glória fenéke zabálnivalón kíváncsnak látszott. — Rendben van, —

gondolta vágyakozva. — Nem kell, hogy azonnal elvegyem feleségül, de ki tiltaná meg, hogy bele ne kóstoljak a mézecskebe.

Glória lehajolt és levette egyik tűsarkú cipőjét. Oh, micsoda csodálatos egy látvány. Fél lábán balanszírozva lábujjai között kiigazította harisnyanadrágjának a végét.

Sam előrenyúlt és megtámasztotta Glória könyökét. — Engedje meg, hogy segítsék, — mondta selymes, rábeszélő hangon. — Ne legyen szégyenlős és támaszkodjon rám.

Glória visszacsúsztotta lábát a cipőbe és rámeredt a férfire. — Silvermine Taverna, — gondolta aggódva, — el van rejtve a New Canaan és Norwalk közötti sűrű erdőben. Közvilágítás gyakorlatilag nincs és útmutató tereptárgyak sem léteznek. Ha még ismered is az utat, a naplemente utáni ősi sötétben, ami fekete pokrócként borítja be a környéket, eltévedhetsz. A belvárosból idehozatni egy taxit egy vagyonba kerül, és ki tudja, hogy milyen alantas szándékai lehetnek egy külföldön született turbános taxisofőrnek.

Glória tétovázott és Sam lélegzetviasszafojtva nézte.

— Rendben, — a leány végre megszólalt. — Hazavihet, de egyetlen szót se szóljon. Nem akarok mindenféle buta törzsszövetségi őstörténeteket hallgatni. Nagyon rossz érzésem van. Valami szörnyű történt, és édesanyám teli torokból síkit. Rettenetesen össze vagyok zavarodva. Nem tudom eldönteni, hogy örömeiben sír-e vagy bánatában.

— Ügyesen fejezte ki magát. — A beképzelt öreg pojáca lesújtó pillantást vetett a lányra. — Akkor indulhatunk. Megígértem édesapjának, hogy éjjel előtt hazaviszem, és én egy olyan férfi vagyok, aki betartja a szavát.

—

A digitális óra smaragdzöld számai éjjel után két percet mutattak Sam Pipkin Cadillac Escalade kocsiában és a széles kerekek érdesen csikorogtak a laza sóderen, ahogy behúzott Dávid Morgan kocsit behajtójára és leállította a motort. — Ha már megfogtam a kisvadat, — gondolta, — menjek a nagyvad után is. Puskacsővégre kell kapnom ezt az Ideges Ilust, aki az ülés szélén kuporog itt mellettem.

— A ház olyan békésnek látszik, — Sam kilesett és a szeme megakadt egy nagy éjjeli lepkén, ami a bejárati ajtó feletti lámpa körül vergődött és máris megégette a szárnyát. — Az örege már régen elaludhatott.

Glória követte a férfi szemét. — Szegény teremtés, — mondta szánakozóan. — Akármikor látok egy nagy lepkét küszködni, valaki mindig meghal, aki nagyon közel van hozzám.

— Jó lenne lehajtani egy pohárral. — Sam eleresztette Glória melankolikus megjegyzését a füle mellett és kikapcsolta ülésén a védőszíjat. — Behívhatna egy éjszakai frissítőre.

Glória összerázkódott. — Lehet, de ne értsen félre. Nem azért engedem be magát, mert nem tudok ellenállni mérgező ígézetének, vagy hirtelen szerelembe estem azokkal a kakabarna szemeivel. Nagyon rossz előérzetem van. A ház nagyon kísértetiesnek néz ki, hogy semmi baj ne legyen.

Kikászálódtak a Cadillacből és két lábukon kissé bizonytalanul imbolyogva megindultak a ház felé. Néhány másodpercig Glória matatott kulcsaival, majd kilakatolta a bejárati ajtó zárját. A leány után Sam is bement és felkattintotta a lámpát az előszobában.

Glória először egy emberi testnek sötét kontúrjait vette észre, ami a dívány támláján áthajolva élettelenül lógatta lefele a karjait. Majd meglátta a szőnyegre leesett pisztolyt és szája elé kapva a kezét, tompán felsikított.

— Ne nyúljon semmihez. — Bűnügyi védőügyvéd Sam Pipkin kinyújtotta a nyakát, hogy jobban lásson. — Egyszer hadd hívjam a rendőrséget a mobil telefonomon. Akárki csinálta ezt, még mindig bent lehet a házban.

Glória leguggolt és mozdulatlan férfi rendetlen haját oldalra fésülte. — Ez nem az édesapám. — mondta rettegve. — Ez Thomas Thurston, a fiúbarátom. Mondja rendőröknek, hogy azonnal küldjék a mentőket, talán még meg lehet menteni.

— A fiúbarátja? — Sam becsukta a mobil telefont. — Nem tudtam, hogy van fiúbarátja, de úgy nézem, hogy tiszteletlenül viselkedhetett és a papa móresre tanította.

— Thomasnak soha nem volt saját pisztolya. — Glória kitapintotta a fiatalember nyakán a pulzust. — A pisztoly az édesapámé. De hol van ő? Még véletlenül sem hagyná szolgálati revolverét szanaszét heverni, mint itt ez.

Sam Pipkin átment a szófa másik oldalára és a látványtól földbegyökerezett a lába. Lezuhanva a fotel és a kandalló közé feküdt Dávid Morgan detektív. Apró kerek luk látszott a homlokán és tarkója alatt sötét tócsában állt a kocsonyás vér, amire a függőnytelen ablakon keresztül ezüstös fénnel rásütött a hold.

Pipkin Glóriára nézett, és ahogy nekiszegezte a kérdést, fojtott hangja éles volt és kimért. — Van ehhez magának valami köze?

— Mihez? — Glória érezte, hogy elgyengülnek a lábai és ki kell okádnia magából a megemésztetlen vacsorát. — Mit akar mondani?

— Túlságosan furcsa véletlen. Egész este megérzésekről és bizarr rezgésekről beszélt. Hogy a halott édesanyja mondja magának, hogy valami szörnyű fog történni. Ha tanúskodni kényszerítenek, meg kell mondanom az igazságot, ami nagyon hátrányosan fogja érinteni a maga védelmét.

— Nem értem, hogy miket magyaráz. — Glória rázta a fejét. — Jobb lenne, ha siettetnénk azt a mentőautót. Thomas nagyon komolyan meg lehet sérülve, de még életben van.

— Pontosan. Maga túlságosan aggódik a fiúbarátjáért. — Sam színészi szünetet tartott és mosolyt kockáztatott, amit soha nem szándékozott a szemét elérni. — Volt fiúbarát, remélem, és nem látszik, hogy érdekelné, hogy mi van az apjával.

— Hol van az édesapám? — Glória megindult a konyha felé, ahol a falra szerelt telefont tudta. — Megkérdezem Becky Bannistert, a partnerét. Talán Becky tudja, hogy hol van a papa.

— Ha a maga helyében lennék, nem hívnám a rendőrséget. Legalább is egyelőre nem.

— Miért? — Glória felcsattant. — Beszéljen világosabban.

— Egyszer ügyvédre van szüksége.

— Nekem? — Glória szeme kikerekedett.

— Glória, bűnügyi esetekre specializált védőügyvéd vagyok, és meg kell mondanom, hogy első vonalbeli. Mindamellet, ott van a kliens-ügyvéd titoktartás kötelezettsége. Ha az ügyvédje vagyok, nem kötelezhetnek, hogy tanúskodjak a büntettet megelőző furcsa viselkedéséről.

— Büntett, miféle büntett. — Glória nagyon mérgesnek hangzott. — Hagyja abba, hogy találós kérdésekben beszél.

— Glória, úgy látom, hogy Thomas megölte a maga apját a saját szolgálati revolverével. Magát is könnyen vád alá hozhatják, hogy gyilkosságra szervezkedett, előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosságra és így tovább. Ha felfogad ügyvédjének, egy kézlegyintéssel megússza. Máskülönben én leszek a vád elsődleges tanúja.

— Nincs pénzem, hogy egy Fifth Avenue-i ügyvédet fogadjak.

— Már hogy ne lenne. Garantálom, hogy a hagyatéki eljárás befejeztével megkapja a házat. Utána az első érdeklődőnek eladhatja ezt a kiszáradt tűzfészkét, és ideadja nekem, ami marad a jelzálogkölcson és az illetékek kifizetése után.

— Beszélnem kell édesapámmal. — Glória láthatóan megrettent az ellenszenves fiskálistól.

Pipin hangosan felnevetett. — Ügyes húzás. Micsoda perfekt válasz. Mi ketten kitűnő csapatot képezünk. A papájával akar beszélni? Úgy látom, hogy többet már nem az édesanyja viszi ezt a szerepet. A papa vette át munkáját a szellemek világában.

— Takarodjon a házamból. — Glória elvesztette a türelmét és egy jókora vázát hozzávágott az ügyvédhez. — Hordja el a szemem elől azt az ördögi irháját.

— Legyen úgy, ahogy akarja. — Pipkin üvöltötte vissza. — De mielőtt a mentőket hívja a boyfriendjének, és összeesküvő társának, nézzon be a fotel mögé.

Sam Pipkin kivágtatott a nappali szobából. Keresztülrontott a bejáratú ajtón és teljes erővel bevágta maga mögött. Az ütés hatása megrázta a falakat és egy hatalmas festmény leesett a falról és összetörte a három kis női aktszobrot, amik a pianínó tetején díszeltek.

Huszonkettedik Fejezet

Becky Bannister kezdett ideges lenni. Dávid Morgan detektív még nem érkezett be munkába. Műszakjuk éjfélkor kezdődött és nagyon szokatlan volt, hogy partnere nem jön be legalább tíz perccel hamarabb, nem főzi még az éjszakai kávéját, és nem töltötte fel a termoszt az éjszakai kiküldetésekre, ami szokás szerint abból állt, hogy lesben álltak az országúti pihenőnél vagy huszonnégy órás nyitva tartású gyorsbüféket frekventáltak.

Ezekre az éjféli kiszállásokra, egyszer vagy kétszer egy héten, Becky soha nem öltözött egyenruhába. Nem volt különösebb törvénybetartatási szándéka ezeknek a sétáknak, csak elvegyültek az éjszaka emberei között, kacsintottak egy-egy álmos narkó áruhásnak, akik buggyos, övnélküli gatyákban ténferegtek és lesték az alkalmat. Becky alapján véve azért volt kint, hogy elkapjon egy-egy semmirekellőt, aki nem akarna békét hagyni egy kísérő nélküli nőnek, bármi is legyen a szándéka hölgynek, business, utazás vagy leszólítgatás, a sötétség magányos és fekete óráiban.

Mialatt várt, Becky bement a női vécére, hogy tökéletesre igazítsa kinézetét. Ma este levendula színű blúzt viselt, hozzá fekete spandex nadrágot, harangszerű széles lábszárral, és bár eredetileg is széles és kerek volt a csípője, a megnövelt vonzóerő céljából párnázott bugyikat vett alá és kitömött, mágikus melltartót felül, ami a magasba nyomta amúgy is bőséges kebleit.

Öt ujjával beletúrt dús és természetesen hullámos hajába, ami éppen leért finomívú álla alá és szépséges keretbe foglalta keskeny arcát, mert nem akart az igazi Becky Bannisternek kinézni, a szigorú és határozott rendőrnőnek, akinek minden ruhaváltozása ellenére megmaradt.

Sminkjét és a szeme alatti fekete festéket, és vékony szemöldökének magas ívét tökéletesnek találta. Bárki összetéveszthette volna egy szofisztikált örömlánnyal vagy a világ ötszáz leggazdagabb cégjének egyik aligazgatónőjével.

Miért a nadrág? Becky csőre töltött Smith & Wesson csatolt alsó lábszárára, és készen volt bárkit és bárhol letartóztatni, aki az ő őrsege alatt meg merte szegni a törvényt.

A mobil muzsikálni kezdett Becky ridiküljében. Belenyúlt és kutatni kezdett a szépségápolási szerek és harci eszközök száza között és kihalászta az énekelő hogyishívjakot és nyitottra pattintotta. A szám a sürgősségi hívószáma volt, amit nagyon kevesen ismertek és még kevesebben használtak.

— Halló, David. Mi ez a késlekedés? — Becky bejelentkezett, anélkül, hogy várt volna, hogy a hívó mondjon valamit. Biztos volt benne, abszolúte pozitív, hogy a telefonáló a partnere és valami kakaméni magyarázatot fog adni, hogy miért nincs még itt.

— Becky, — hallotta Dávid helyett Glória hangját. — Valami nagyon szörnyű történt.

Becky érezte, hogy Glória rettenetesen ki lehet borulva. A leány hangja gyászosan reszketett, mintha valamilyen jajgató siraloméneket hallatott volna beszéd helyett. Normálisan egy higgadt személy, néha fellegekben járó és különleges, de ezúttal, Dávid egyetlen leánya, fájdalom szaggatta magánhangzóival, és elhaló szótagjaival, könnyögni hallatszott valamiért. A háttérben valamiféle terror atmoszféra érződött, ami az éter hullámain a hanggal együtt utazott feléje és torkon ragadta.

— Mi a baj, édesem? — Becky kérdezte és most öneki kellett elrejtetni a szavait akadályozó könnyeket. — Dáviddal ugye minden rendben van?

— Nincs, semmi nincs rendben. — Glória kapkodta a levegőt és Becky alig értette akadozó szavait. — Nem tudom, teljesen lehetetlen, ez nem lehet igaz.

— Beszélhetnék vele? — Becky kérdezte és érezte, hogy a döbbenet kezdeti adrenalin áradata lassan visszahúzódik hajszálereinek legtávolabbi sarkaiba. Lassan visszanyerte agresszíven szigorú rendőrnő arculatát, de felszínes nyugaltsága nem tudta palástolni rémséges aggodalmát.

— Ide kell, hogy gyere a házunkhoz, — Glória könnyögött Beckynek. — Nem akartam a 911 sürgősségi számot hívni. Ha egyszer magam mellett látlak, könnyebben ki tudjuk találni, hogy mit kellene csinálni.

— Van valaki más is nálatok?

— Igen, a fiúbarátom, Thomas.

— Segít neked?

— Nem, azaz kellene, hogy segítsen, de ki van ütve. — Glória összevissza kezdett beszélni. — Nem vele voltam, ma este.

— Mit értesz az alatt, hogy ki van ütve.

— Nem mozdul.

— Halott?

— Nem. Nem hiszem. Remélem, hogy életben van.

Még mindig a telefonon, Becky kijött a vécéről és a parkoló felé vezető kijárat ajtó felé sietett. Ujjjaival pattintott Molnár Zakariásnak és mialatt eltakarta a telefon mikrofonját odakiáltott a főhadnagynak.

— Gyerünk, Zakariás. Nagy baj van Dáviddal. Kürtölj össze minden használható járőr kocsit. Egy kettő, futólépésben. Minden perc számít.

A parkolóban Becky szája elé tette az ujját és csendet intett a hat rendőrnek, akik rohantak járműveik felé, kiabáltak egymásnak és egyenként becsapták a kocsik ajtaját. Amikor a belelkesegett fakabátok elhallgattak Becky elvette a kezét a telefonról és utasította Glóriát. — Maradj a vonalban. Most ülök be a kocsimba és egy percen belül nálad leszek.

Molnár Zakariás beült Becky mellé. Nem kapcsolták be a szirénát, csak a villogó fényeket próbálták rátenni. A kapcsoló kattant, de a villogó nem működött.

— Úgy nézem, — Becky sóhajtott mérgesen. — Azzal a vacak szereléssel kell megvédelmeznünk a sajátjainkat, amit a költségvetés megszorítás rendelkezésünkre bocsájt.

—

Glória apja házának kocsit behajtóján állva várta Beckyt. — Képtelen voltam bent maradni, — kezdte magyarázni, de amikor meglátta Molnár Zakariást, ujját a főhadnagyra szegezte. — Ez mit keres itt?

— Glória, — Becky előrehajolt és ujjá hegyével megsimogatta a leány arcát. — Ez a rendőrség dolga. Engedd, hogy a hivatásosok vegyék kezükbe az ügyet.

— Hazug, — Glória visszavágott és sarkon fordulva elindult a házak közötti sötét felé. — Azt hittem, hogy barátok vagyunk.

— Természetesen, hogy barátok vagyunk. Higgy nekem. Sokat tréfálkoztunk apáddal, néha talán túl durván meg is vicceltük és nevettünk a kárára, de apád közölünk való, és meg fogjuk találni, ha valaki kárt tett benne.

Molnár Zakariásnak nem volt türelme, hogy hallgassa a két nő lelkizését. Bement a házba, de egy percen belül kijött. Egyenesen nekiment Glóriának és a zseblámpával a szemébe világított.

— Apád halott. — kezdte nyers, tétovázás nélküli hangon. — Halljam csak, hogy mi történt itt?

Glória meredten nézte a főhadnagyot. — Vacsorázni voltam egy ismerőssémmel és nemrégiben jöttünk haza. Apámat a földön heverve találtam és telefonáltam Beckynek. Ennél többet semmit nem tudok.

Zakariás körbejárta Thomas kocsiját és ujjával dobolt a tetején. — Kinek a kocsija ez? A magáé vagy a barátjáé?

Két rendőr átfésülte a hátsó kertet, másik kettő széjjelszéledt a házban belül, és egy harmadik pár a ház mind a két oldalán átkutatta a sikátorokat.

Glória nem válaszolt és Zakariás jeges farkasszemekkel nézett rá. — Azt mondta, hogy valakivel kint volt. Lenne olyan szíves elmondani, hogy ki volt az illető és hol van most?

Az egyik gyalogrendőr kijött a házból. — David Morganon kívül senki nincs a házban és a hátsó tolóajtót nyitva találtuk. A nappaliban dulakodásnak nyomai, egy festmény leesett a falról és cserepek a földön. A detektív revolverét is megtaláltuk a szőnyegen, ahova leesett. Nem régiben lehetett használva, mert puskapországa van.

— Gondos figyelemmel kezeljék. Vegyenek róla ujjlenyomatokat. Kétségen kívül meg kell állapítanunk, hogy ki lőtt le kit és miért.

— Igenis, sir. Már be is tettem egy steril evidencia zacskóba.

Glória látszólagosan visszanyerte egyensúlyát és a jelentő rendőrhöz fordult. — A boyfriendem, Thomas Thurston is bent van a házban.

— Nincs bent. Minden szobát átkutattunk és nincs sehol. — A fakabát ismételte és arca jeges volt és ellentmondást nem tűrő.

— Ez a kocsi itt Thomas taxija. — Glória Thomas kocsijára mutatott. — Öt perccel ezelőtt még eszméletlenül hevert a dívány támlájára leesve. Ne akarja azt mondani, hogy felszívódott az üres levegőbe.

Molnár Zakariás benyúlt a járőr kocsiba és bekapcsolta az URH rádiót. — Rendőrtiszt halott, a gyilkos, valószínűleg felfegyverezve valahol szabadon. Küldjenek további erősítést. Az egész környéket át kell kutatnunk. Zárják le az összes ki és bevezető utat. Értesítsék a nyomozókatya egységet.

Molnár ezután Glóriához fordult és súlyos kezét rátette a leány vállára. — Beszédem van magával. Gyerünk be a házba.

— Nem oda, — Glória könnyögött. — Apám és édesanyám rettenetesen veszekednek odabent. Nem akarok részt venni vitájukban.

— Ugyan már! — Molnár főhadnagy megragadta Glória könyökét. — Magának sok megmagyaráznivalója van. Mozduljon, mert különben elrángatom azt a girhes irháját a kapitányságra és majd ott minden kiderül a vallatásnál.

— Ne durvaskodjon vele. — Becky közéjük lépett, megragadta Molnár kezét és összeszorította az ujjait. Molnár bütykei furcsa zajjal megreccsentek és a főhadnagy felszisszent fájdalmában. — Most gyilkolták meg az édesapját. — Becky dühödten meredt Molnárra. — Mit vársz ettől a szegény teremtestől? Hogy mondja fel neked a tűzparancsolatot? Szerencsésnek mondhatod magad, ha bármit is mond ügyvéde jelenléte nélkül.

— Lépjen vissza, Bannister tizedes, ha tudja, hogy mi a jó magának. — Zakariás szolgálati revolvere után kapkodott. — Nem tartozik a kötelességeim közé, hogy barátságot kössek apagyilkossággal gyanúsítottakkal. Bízsa rám a feltételes kezelését. Maga meg kutassa át a házat és a környéket további bűnjelekért.

A goromba fakabát lökdöste és ráncigálta Glóriát az ösvényen, ami a bejárati ajtóhoz vezetett. Glória megbotlott és majdnem kifecamította a bokáját a laza téglában, amit édesapja már tavaly megígért kicserélni.

Belül a házban Zakariás leültette Glóriát a konyhaasztalhoz. Maga is leült vele szemben és elővett egy bőrkötéses jegyzetfüzetet.

A mentőautó is megérkezett és a mentősök helyet cseréltek az addigra fél tucatra rugó bűnszínhelyi fotográfussal. A vezető szanitécovos fürkésző pillantást vetett Molnárra. — Becipzárashatjuk a zsákba?

Molnár felemelte a kezét. — Lassan a testtel. Még nem végeztem a tanúval. — mondta majd Glória felé fordult és elővett egy golyóstollat.

— Csináljuk ezt a szabályzat szerint. Én kérdezek, maga válaszol. Világos az elgondolás?

Glória bólintott. Arca sápadt volt és rettenetesen ijedt.

— Mi a barátjának a neve?

— Sam Pipkin.

— Mitkin? — Molnár nyitott tenyérrel rácsapott az asztalra. — Miféle név ez? Nincs időm gyerekes játékokkal szórakozni. Mi az igazi neve és miért nincs itt, ha randevúztak és együtt jöttek vissza ebben a házba?

— Pipkin egy ügyvéd és egy gatyamocsk. — Nyomás és igazságtalan fenyegetések hatása alatt Glória érzelmileg bezsibbadt, ami segítette, hogy visszanyerje fókuszát és ismét saját maga legyen. — Ez világosan meg kell, hogy magyarázza, hogy kicsoda. — tette hozzá éles hangon.

— Idefigyeljen. — Molnár főhadnagy közel hajolt Glóriához. Arca egy centiméternyire volt a leányétól és olyan fertelmesen büdös volt a lehelete, hogy Glória visszarettent. Ahogy a főhadnagy beszélt félig elrohadt odvas agyaráin látszottak a nyálas fogkő barna foltjai.

— Nézze, — Molnár suttogta bizalmaskodva. — Mi tudjuk, hogy maga meg a boyfriendje nem voltak jó viszonyban Morgan detektívvel. Thomas Thurston, ugye az a neve, már előzőleg is szembekerült a törvénnyel. Dávid a szíve mélyéből utálta azt az gazembert. Dávid említette nekem, hogy Thurston elsődleges gyanúsított volt az Ammerman gyilkossági esetben is.

A főhadnagy mély lélegzetet vett, felállt és megfordította a székét. Glória vigyázva nézte és szemei követték az ellenséges rendőrtiszt minden mozdulatát.

Molnár egy perc múlva leült, kezeit a szék támlájának tetejére kulcsolta és állát összefont karjain nyugtatta. Szemeit Glóriára függesztette, hunyorított, fellengzősen megköszöörülte a torkát és folytatta a vallatást.

— Választhatjuk a könnyű utat, vagy a keserveset. Maga tudta, hogy Thomas jégre akarja tenni az apját, és felbízta, hogy kövesse el a gyilkosságot. Kiment egy megjátszott udvarlóval, azzal a Mitkinnel. Mi is a neve? Csak azért, hogy maga ne legyen ott, amikor Thomas kicsinálja az öreget. Egy alibi, ha! Maguk fiatalok tisztára beteggé csinálnak. Hála istennek, hogy nincs elég eszük, hogy minden lehetőségre gondoljanak. Arra nem gondoltak, hogy Dávid Morgan még mindig erős és gyors a keze. Dávid megrepesztette támadója koponyáját és Thomas még mindig az álmvilágban pihengetett, amikor maga hazajött. Sajnos a zugfiskális is látta és magának

értesítenie kellett a rendőrséget. Bocsánat, nem a rendőrséget hívta. Egyik barátnőjét hívta, aki véletlenül egy rendőrnő. Mondhatom, szánalmas egy ravaszkodás.

Molnár szünetet tartott és Glória nem tudott szóhoz jutni.

Molnár elhúzta az arcát és elgondolkozva simogatta az állát és az éjféli borosta érdes, kellemetlen hangon sercegett ujjai alatt.

Glória ettől helyrejött. Kinyitotta a száját, majd becsukta és végül összehúzta a szemét és rámeredt a főhadnagyra. — Magának elment az esze, hogy ilyenekkel vádol. — kezdte éles hangon. — Csináltam én valaha valami rosszat magának? Vagy csak úgy általában utálja a fiatal nőket? Ki tette ezt magával? A kedves édesanyja vagy egy idősebb nővére talán? Egyetlen kérdésére sem válaszolok ügyvédem engedélye nélkül.

— Akkor hívja ide azt a Mitkint, vagy mi a neve? Az egy ügyvéd, nem?

— Nem tudom megfizetni a tiszteletdíját. Az egész házat akarja, hogy képviseljen a törvény előtt. Igen, bejött a házba velem és ő látta meg elsőnek halott édesapámat. Ugyanazokkal vádolt, amikkel maga és megmondtam neki, hogy takarodjon ki a házból és vigye azt az istentagadó mocskos irháját.

— Életfogytiglani börtönbüntetést fog kapni. — Molnár hideg pofával hintáztatta magát széke két hátsó lábán. — Ha jól viseli magát, száz éves korára feltételesen szabadlábra helyezik, ha csak.

— Ha csak? — Glória iszonyú gyűlölettel nézett vissza a főhadnagyra.

— Ha csak nem tanúskodik Thomas ellen és megmondja nekünk az igazat. Azt mondja, hogy magának semmi köze apja halálához. Tételezzük fel, hogy igaz, ha így akarjuk venni a dolgokat, de valaki mégis meg kellett, hogy ölje. Egyetért idáig az elgondolással? Thomas tette. Nem? Miért szökött volna meg, ha annyira ártatlan?

Becky látta az iszonyatos lelki küzdelmet, amit Glóriának el kellett szenvednie. Bejött a konyhába és megfogta Molnár vállát. — Befejezte már vele? — mondta. — Egy éjszakára már bőségesen elegendőt kapott ez a lány. Kezeskedem érte. Nem fog megszökni a városból. Holnap is van nap. Ha kipihente magát és hajlandó beszélni, reggel majd kérdezgetheti tovább.

— Lehet. — Molnár felállt és a szék nagy zajjal nekiesett a konyhapultnak. — De felesleges. Már ma éjszaka egyezsége jutottunk. — Itt Glóriára nézett, aki sápadtan reszketett, mint egy kiszáradt nyárfalevél. — Ugye, csillagom. Mi ketten megértettük egymást, nem?

Glória mereven nézte a hepciáskodó rendőrt. — A pokolba veled, te idióta, — mintha akarta volna mondani, de legyen a javára vagy a kárára nem szólt egy szót sem, és szemeiben gondterhelten ült a reménytelen boldogtalanság.

Egy vontató kocsí érkezett és egy vastagtestű szakállas vállalkozó láncokat kezdett akasztani Thomas taxijára. Ahogy nyögött és hajladozott fenekének vágása kilógott a gatyájából és mocskos ruhájából áradt az olcsó dohánybűz és az áporodott hűgyszag.

Molnár kijött a házból és meglátta dolgozni az elhúzó vállalkozót. — Derék munka, ember. — vigyorgott rá. — Holnap sűrűfésűvel átkutatjuk ezt az egész kocsit. A kocsit elsődleges evidencia. Hagyja a rendőrség háta mögött az átmenetileg lefoglalt járművek parkolójában.

Huszonharmadik Fejezet

Szerda este Mónika nyugósnek érezte magát és lüktető fejfájások és ideges rémlátomások kínozták. Bevett két kodein tablettát, de néhány óra kómaszerű alvás után felébredt a sötétben. A tébolyodottság szellemi szakadékanak szélén ingadozott tétován és szorongva hallgatta a suttogó zajokat, amik az éjszaka közepén titokzatosan körülvették.

Myron telefonált késő délelőtt, jutott eszébe, és jelentette, hogy miután bevégzi a businesst Kansas Cityben, semmi esetre sem korábban, mint szerda este, csütörtökön egy váratlanul adódott konferenciára kell mennie Tampa városába, Floridában.

Myron szokatlanul bocsánatkérőnek hangzott és hangja tele volt szánalmas megbánásokkal. Végtelenül irritáló részletekben próbálta megmagyarázni, hogy csütörtökön egy késő esti repülővel kell jönnie haza, és ha Mónika fel tudná venni a Stamford Marriott hotel garázsánál lévő autóbusz megállóban éjfél körül. Furcsa lelkesedéssel ígérte, hogy még fog telefonálni és tudatni fogja Mónikával, vele, végső úti rendjét, mivel dolgok, sürgető értesítések következményeként, határozottan megváltozhatnak.

Valami libabőrös borzongatás volt Myron megjátszott nyugalmában. Komplikált mondatok sokaságát használta, ami semmit sem segített erőfeszítésének, hogy álcázza ideges szófecsérlését. Még azt is mondta, hogy rettenetesen sajnálja, hogy nem tud feleségével, vele, hosszabb és minőségben jobb együttlétben lenni.

Teljesen eredménytelen erőfeszítés. Reszketegen kifacsart hangja meghazudtolta minden szándékát, hogy civilizált legyen és jó modorú. Myron vészesen kihajlott az egyensúlyból és ez teljesen bediliztette Mónikát.

Más alkalmakkor, leggyakoribb szokása szerint, ez a veres férjördög nem zavartatta magát exkuzálásokkal. Miért most? Mónika találgatta. Egy másik nő lenne a dologban? És mióta folyhat már a viszony?

—

A kiskorridor másik végében Myron irodájának az ajtaja nyitva állt és egy transzcendentális készenléti fény zöldellt iratuzó gépének a tetején. Egy sötét árnyék mozdult a sarokban és az asszony ösztönösen nyúlt a lámpa után.

— Myron, te vagy az? — Mónika kérdezte és próbált emlékezni, hogy hol hagyhatta öltözködő köpenyét. Csak egy vékony hálóing volt rajta és semmi alsónemű és a lehetőség, hogy férfitársaságot kell eltűnnie kellemetlen érzést adott neki.

— Kérem, Mrs. Gardner, — hallott egy ismerős hangot. — Nagyon kérem, ne gyújtsa fel a villanyt.

— Thomas, maga az? — Mónika nézett a sötétbe és a takarót szorosan felhúzta az álláig. — Mit csinál maga itt a hálósobámban?

— Igen, én vagyok, Thomas. Kérem, ne féljen tőlem. Kérem, Mrs. Gardner, ne essen pánikba. Könyörgöm magának. Segítsen rajtam.

— Na, lássam csak ezt egy kicsit világosabban. — Mónika visszanyerni látszott rámenős magabiztosságát. — Maga betört a házamba. Itt ül a hálósobámban és nem akarja, hogy felcsavarjam a lámpát. És nem kell, hogy féljek semmitől. Jól értettem idáig az egészet?

A csikorgó kocsikerek, a becsapódó automobilajtók és a kívülről jövő hangos beszéd megtörte a kertvárosi éjszaka csendes nyugalma. — Biztosítsák le a területet, — parancsolta egy arrogáns hang. — Ne engedjétek kicsúszni a gyűrűből. Legyetek óvatosak, még mindig a közelben kell lennie.

— Értem, — Mónika mosolyra húzta a száját és öt ujját használva megigazította frizuráját. — Maga mit csinált, Thomas? És miért kellene, hogy segítsek magán?

— Semmit nem csináltam. Vitába kerültem Dávid Morgannal és fejbeágott és elvesztettem az eszméletemet. Mire felébredtem nem láttam a detektívet sehol és gondoltam, hogy lelépek, mielőtt több kárt tesz bennem. Kirohantam a házból és megláttam, hogy hátul a francia ajtójuk kissé nyitva áll. Pillanatnyi sugallatom hatása alatt és a következmények megfontolása nélkül beugrottam rajta. Nem volt szándékomban, hogy megijesszem.

— Miért jött ki a rendőrség?

— Dávid hívhatta ki őket valami kitekeredett okból, amit képtelen vagyok megérteni. Van egy sanda gyanúm, hogy engem keresnek és nem őt. Tetszik érteni?

— Talán mégis kellene hívunk a rendőröket és telefonon elmagyarázhatnánk a helyzetet.

Thomas elengedte a kérdést a füle mellett és fürkészően körbehordozta a szemeit. — Myron idehaza van? — kérdezte.

— Nincs, de ez nehogy adjon magának valami bizarr ötletet. — Mónika visszarettent és védekezően összehúzódott az ágy legtávolabbi sarkában. — Biztos vagyok benne, hogy a rendőrség sikoltási hallótávolságomon belül van. Olyan szopránom van, ami ha eléri a korrekt oktávot, üveget és porcelánokat tör.

— Eszem ágában sem volt. — Thomas felelte megnyugtató hangon.
 — És az miért lenne? — Mónika hangja sértett büszkeséget tükrözött. — Túl öreg vagyok magához?
 — Kérem, Mrs. Gardner. — Thomas zavartnak hangzott és megtévesztettnek.
 — Éppen ellenkezőleg, borzasztó megtiszteltetésnek venném. Tulajdonképpen, más körülmények között, bármikor és akárhol.
 — Óh, hagyja a süketséget, — Mónika köhentett. — Csak vicceltem.
 Kukkantsak ki az ablakon és nézzem meg, hogy mi folyik odakinn, de hunyja be a szemét, mialatt felveszem a pongyolámat.

—

Mónika odacsúszott az ablakhoz és kicsit oldalt lebbentette a függönyt. Egy keveset nézegette a kinti eseményeket, majd hátrasuttogta Thomasnak. — Egy fekete magántaxit húznak fel egy platform teherautóra.

— Az enyémet, — Thomas bólintott bánatosan. — Mi mászt lát?
 A Morgan rezidencia kocsit behajtójáról egy rendőr felnézett és Mónika visszaugrott.
 — Gyorsan, — figyelmeztette Thomast. — Megláttak. Egy percen belül itt lesznek a házban és kérdezősködni fognak. Bújjon el.
 — Hova?
 — Akárhova. Menjen be Myron szobájába. A sarokban áll egy egyiptomi szarkofág. Vegye igénybe. Nem hiszem, hogy még mindig benne van a múmia. A zsugori tőkfej, még akkor sem, ha valami kitűnő alkulehetőséget talál sem lépi túl évi művészeti tárgy költségvetésünket. Helyreállítja rajta a hieroglifákat és restaurálja az intarziákat és az egész átkozott vacakot búsás haszonért megpróbálja eladni az interneten.

Thomas hátrált kifelé Mónika hálójából és az asszony utána szólt. — Ha tévedtem, és mégis talál benne valakit pólyákba bepakolva pihenni, csak lökje ki azt a Tutankhamen akarok lenni mókust és gurítsa az ágy alá.

Mónika erre nem kapott választ.

Egy perccel később, rettenetes dörömbölést és csapkodást csinálva a deszkákkal, Thomas bemászott a művészien faragott ősrégi koporsóba, és mintha végszóra lenne egy szinpadon, megszólalt az ajtócsengő.

Mónika szorosabbra húzta dereka körül az övet és keskenyre harapta felső ajkát.

— Legyen úgy, ahogy lesz, — gondolta, — kezdődjön a késő éjszakai színháték.

Leereszkedett a lépcsőn és odalábujjhegyezett a bejárati ajtóhoz. A tömör tölgyfából faragott tömör ajtó és a keskeny előszoba sarka között volt egy rejtett rész,

ahova kívülről nem lehetett belátni és oda elbújt. Amikor végre jól és kényelmesen elhelyezkedett reszketően álmos hangon kiszólt.

— Ki az?

— Bocsánat, madame, itt a Darieni rendőrség. — Valaki bejelentette és egy zseblámpával bevilágított az oldalüvegen, ami a padlótól az ajtó tejéig ért és nem volt rajta függöny. Egy kúpalakú hosszú fény elejétől végéig végigpásztázta a belépőt, majd egy türelmetlen ököl ráütött az ajtóra. — Kinyitni, velünk nem ajánlatos packázni.

— Mi folyik itt? — Mónika rejtekhelyén maradt és tűnődve találgatta, hogy Thomasnak volt-e ideje elbújni. — De miért bújik el, ha ártatlan? Mi károm lenne nekem belőle, ha elfogják? — tette hozzá gondolatban, de képtelen volt elhatározni, hogy mi lenne a helyes cselekedet, és egyelőre az óvatosságot választotta.

— Mutassa a rendőrigazolványát, — mondta végül fennhangon.

— Madame, kérem. Láttuk, hogy kinézett az emeleti függöny mögül. Maga nagyon jól tudja, hogy mi történik.

Mónika azonnal felismerte a kockázatos ön-implikáció veszélyét, de egy tört másodperccel elkésett. Ragaszkodott hozzá, hogy nem tudja, hogy mi folyik itt és túljátszotta a szerepét, hogy fogalma sincs, hogy ez egy jelentős törvénybetartási hadművelet. Tétovázása joggal jelezte, hogy valamilyen rejtegetnivalója van. Valaki talán lehet a házában és az illető az ő engedélyével rejtőzködik ott.

Ezzel, egy veszedelmes bűnöző lendületes kergetése közben, a rendőrségnek valószínűségi jogod adott, hogy átkutassák a házat.

— Bocsánat, — Mónika kérlelő módra kapcsolt át. — Természetesen, egy perc az egész. Hadd nyissam ki az ajtót. — mondta és kilakatolta a kettős zárat és félreállt az útból.

Éppen idejében. Az ajtó kitépődött, és ahogy Mónika folytatta exkuzálásait négy egyenruhás rendőr tolongott be.

— Kérem, értsék meg, hogy ennyire óvatos vagyok. Egyedül vagyok és éjszaka, meg minden.

— Ne féljen. Azért vagyunk itt, hogy megvédjük magát. — Az egyik kékegyenruhás beképzelten adta tudtára. — Maga volt a függöny mögött az emeleten?

— Igen, természetesen. Ki más? — Mónika felelte és nyitott tenyerével rácsapott a villanykapcsolók sorára és a földszinti rész kigyúlt, mint egy kivilágított karácsonyfa. — Fáradjanak beljebb. Szokásom, hogy éjfél után kettőkor kávét csinálok és fánkot teszek ki hozzá. Tartsanak velem.

— Molnár főhadnagy a nevem. — Egy egyenruhába öltözött magas férfi lépett előre. Szemét odavillantotta a többi fakabátnak és rájuk kiabált. — Kutassátok át az egész házat. A szökevény valahol itt rejtőzködik.

Ezt bevégezve a főhadnagy Mónika felé fordult és ráförmedt. — Maga kicsoda és mit keres itt?

— Mónika Gardner a nevem. Itt lakom és a férjemmel ketten mi vagyunk a tulajdonosok.

— Itthon van a férje?

— Nincs. Üzleti ügyben elutazott és holnap utánnig nem lesz idehaza.

— Mutasson valami személyi igazolványt. — A főhadnagy követelte arrogáns hangon.

— A hajtási engedélyem a ridikülömben van. Az emeleten, a hálósobámban. Megyek és lehozom.

— Maradjon. Majd valakit felküldök érte.

— Milyen kedves, — Mónika felelte gúnyosan. — de azért maga nem kap kávé, hacsak nem változtat a hozzáállásán. Mindenki ismer engem Darienben, kivéve magát. Magát mostanában helyezték át ide? Honnan? De ne mondja meg. Hadd találjam el. Bridgeportról, a szegénynegyedből, vagy egy másik államból, talán egyenesen a Bronxból.

Egy fiatal rendőrköcsög jött és jelentette. — Minden ajtó be volt zárva. Semmi jele bármi erőszakos behatolásnak.

Mónika dupla szemforgatást csinált. — Természetesen. Nyugalomba térés előtt mindig megnézem az ajtókat.

— Nyugalomba térés? — Molnár rámeredt Mónikára. — Maga nem néz ki nyugdíjkorúnak. De mi tudok én korhatárokról? Csak végzem a munkámat.

— Maga tényleg egy igazán tehetséges rendőranaly. — Mónika felelte gúnyosan. — Senki se hitesse el magával az ellenkezőjét. Este, ágyba való lepihenés előtt zárom be az ajtókat. Ma éjszaka is azt tettem. Különösen akkor vigyázok, ha a férjem nincs idehaza. Tudom, hogy ez itt Darien, meg miegymás, és a rendőrség rémségesen elővigyázatos, de nem akarnám elmei kapacitását túlságosan túlterhelni. Nem szeretek olyan matériákat pazarolni, amikből nagyon kevés áll rendelkezésünkre.

Mónika hirtelen félbeszakította szóbeli tirádáját és elhallgatott. Valamire váratlanul rájött. Valóban megnézte az összes ajtó, mielőtt bevette a két altatót és lefeküdt. Akkor Thomas hogyan került be a házba? Azt állította, hogy a franciaajtó félig nyitva állt. Hazudott volna? Vagy valaki odaadta neki a kulcsot. Mindenesetre volt elég esze és maga mögött bezárta az ajtót. Ennek a kakaskodó egyenruhás gazembernek nem kell mindent tudnia. Ez elrontaná az előállítás viccességét. Nem?

Mónika Molnár felé fordult és védekező hangon közölte vele. — Dávid Morgan detektív kezeskedik értem. Húsz éve vagyunk szomszédok. Különben is, hol van a detektív?

—

Becky lassan befejezte dolgát a Morgan házban. Ellenőrizte, ahogy partnerének földi maradványait betették a halottas zsákba és minden evidenciát, ami találni tudtak beraktak egy tengerészkek oldaltáskába.

Egy fiatal szanitéc behúzta a zsákon a cipzárt és leporolta a tenyerét. — Szegény pára, — mondta, — ha tudta volna, hogy ma mi vár rá, ma reggel nem ment volna el otthonról.

— Nem tett volna semmi különbséget. — Becky rosszálló pillantást vetett rá. — Amellett, hogy a saját házában ölték meg, éjszaka volt és nappal aludt.

Mivel naponta két csomaggal füstölt el, a szanitéc kapkodva szedte a levegőt és nehezen látszott megtalálni a jó fogást az alaktalan kendervászon zsák végében. — Akárhogy is volt, — felelte. — Már sok éjjeli őrt láttam nappal meghalni.

— Nem találom viccesnek. — a másik szanitéc, egy idősebb fehérköpenyes nyögött, ahogy nehézkesen felemelték szegény Dávid Morgant és rátették a gurítás hordágyra.

Ahogy a hátsó tolóajtón keresztül mentek kifelé Becky utánuk szólt.

— Legyetek tisztelettel a halottak iránt. Soha nem lehet tudni, hogy mikor csúsztok el egy banánhéjon és beveritek buta fejeteiket a fakorlátba. Akkor valaki más fog majd csúnyán beszélni rólatok, amíg beleteket felvakarja a padlóról.

Ahogy megérkezett a Gardner házhoz Becky ott látta Molnár Zakariást és egy fehér frottírköpenybe öltözött magas szőke nőt.

— Morgan detektív pillanatnyilag nem érhető el, — a főhadnagy félelmetesen hangon éppen lehordta a szőke nőt. — Szálljon le arról a magas lováról, asszonyom. Biztosíthatom magát, hogy a detektív nem fog magáért kezeskedni.

Becky megnézte magának a nőt, aki túlságosan közel lebegett, hogy behúzzon egyet a pimasz főhadnagynak és, hogy letartóztassák egy rendőrtiszt inzultálásáért, és felismerte. A hölgy a legendás Mónika Gardner, akiről Dávid Morgan olyan sokszor dicsekedett már. Nyilvánvalóan, Mónikának fogalma sem lehetett, hogy az éjszakai felfordulást mi okozhatta.

Segítenie kellett bajban lévő hölgytársán.

Közelebb lépett, barátságos mosolyt vetett Mónika felé és bemutatkozott.

— Becky Bannister tizedes vagyok, és tudom, hogy maga ki.

Mónika várakozóan nézett a bizalomgerjesztő rendőrnőre, de Becky szomorúan sóhajtott. — Borzasztóan sajnálom, madame, — kezdte, — és végtelen bánattal kell jelentenem, hogy szegény partnerem, Dávid Morgan halott. Még nem tudjuk, hogyan történt...

Becky nem tudta befejezni a mondatot. A hatásból nyilvánvalóan látszott, hogy Mónikának fogalma sem volt, mert elsápadt, kinyúlt, hogy megfogja a korlátot és megtámassza kocsonyássá vált lábait, amik reszkettek, mint nyárfalevelek az északkeleti jégorkánban.

— Halott, minthogy meg van halva? — Mónika kapkodott a levegőért ijedten.

Becky bólintott és megvető pillantást pöccentett Molnár felé. — A saját pisztolyával lőtték meg. Gondolom, hogy ezt tudnia kell, mielőtt tovább haladunk a kikérdezéssel.

— Az aljas tróger. — Mónika hebegett. — Lehetetlen, hogy ő csinálta. De mégis ő volt és hazudott nekem. Ki más tette volna?

— Kiről beszélsz? — Mónika kérdezte gyengéden és megfogta Mónika karját, hogy szegény nő össze ne csukódjon saját súlya alatt.

Két rendőr konvergált a nappaliban. Sietve vágta egymás szavába és mind a ketten ugyanazt jelentették. — Senki más nincs a házban. Az összes szobát átkutattuk és minden szekrénybe belenéztünk.

Becky kérdően nézett Mónikára. — Mi lesz tehát? Segíteni fogsz nekünk tettest meg találni? Vagy nem?

Ez visszaadta Mónika józanságát. — Nem hiszem, hogy ő csinálta. — felelte. — Feltehetően, hogy nem ő és nem akarom, hogy a rendőrök agyonlőjék. Megmondom, hogy hol van, ha mindenki elrakja a fegyvereit.

— Semmi esetre sem, — Molnár ordított. — Miszlikbe lövöm azt a rendőrgyilkos gazembert. Vége lesz és ki lesz csinálva egy istenátka perc alatt.

— Lassan a testtel. — Becky hátranyomta felettesét és elébe lépett. — Egyszer, kiről is van itt szó?

Molnár főhadnagy tovább üvöltött. — Thomas Thurstonról. Ki másról?

Becky kikerekítette a szemét és várakozóan nézte Mónikát.

— Óróla, — Mónika bólintott.

— Gyerünk. — Molnár felhúzta pisztolyán a ravaszt. — Vissza a tenyerem, hogy néhány golyót eresszek a koponyájába.

— Nem maga, — Mónika rázta a fejét és farkasszemet nézett Molnárral. — Egyedül Bannister tizedest akarom és semmi szükség a pisztolyokra. Duplán megnyugtatók mindenkit, hogy Thomas teljesen veszélytelen. Csak beszélni szeret és semmi tettlegesség nincs benne.

— Becky, — Bannister tizedes mosolygott Mónikára. — Nevezz Beckynek és mutasd az utat.

Mónika Molnár felé fordult. — Semmi szükség a durvaságra. A kávéfőző be van töltve és be van programozva reggelre. Forgassák át a kapcsolót, a főz gombra és öt perc alatt kész az illatos kávé. Ha harapdálni is akarnak hozzá valamit, van egy fémdoboz szárazsütemény a kredencben.

Mónika mondatát Becky fejezte be. — Szedegessetek, amennyit akartok és hagyjátok, hogy mi nők vegyük gondunkba a tettes letartóztatásának kényesebb részleteit.

Huszonnegyedik Fejezet

Mónika mutatta az utat Myron szobája felé. Myron a házban a második legnagyobb hálósobát mondta a magáénak és mellette a legkisebbet, amit a keskeny korridor túloldalán irodájának rendezett be. Hálósobájában, beállítva a sifonér és az egyik ablak közötti sarokba, állt a szarkofág.

Függőlegesen álló helyzetben hagyva a színesre festett temetkezési láda valami Metropolitan múzeumbeli hangulatot kölcsönzött a szobának. A szobában úgyszintén, más nagyméretű ősiszensegek másolatai is ki voltak téve, mint Annubis, Typhon, Thothlunus, és végül egy fekete mahagóniból finoman kicirkalmazott Akhnaton mellszobor.

— Ott, — Mónika mutatta az ujjával.

— Hol? — Becky kérdezte és örömmel konstataálta, hogy még mindig a lába szárára van erősítve tartalékpisztolya.

— A koporsóban.

— Belül?

— Aha.

— Hogy fogjuk onnan kiszedni?

— Egyszer kopogjak. Lehet, hogy elaludt, — Mónika tétovázott egy percre, — vagy megfulladt. Jobb lesz, ha minél hamarabb kinyitjuk a fedelet.

— Hogyan került a koporsóba?

— Nem figyeltem. Csak mondtam neki, hogy ott elbújhat.

— Tényleg? — Becky felelte kételkedve és restelkedve gondolta, hogy mégis le kell majd tartóztatnia Mónikát, hogy segített szökni egy bűnözőnek és elrejtette.

— Ez nem az, aminek kinéz. — Mónika szégyenlősen meglebbentette a szempilláját. — Thomas bejött a házba és mondta, hogy Dávid Morgan detektív leütötte és előle akar elbújni, hogy kikerülje dühét. Hiszen te is tudhatod, Dávid felettébb nem kedvelte Thomast, lányának udvarlóját.

— Ez előtte vagy utána történt, hogy megmondta, hogy megölte Dávid Morgant?

— Nem említett semmit, se előtte se utána, hogy Dávid esetleg halott. Isten előtt mondom, én nem tudtam. Thomas sem tudta.

— Értem, — Becky lenyúlt, felhúzta nadrágjának balszárát és kivette megbízható Smith & Wesson revolverét. A fegyvert készenlétbe forgatta az ujjai között, felhúzta a ravaszt és bejelentette. — Majd én lelövöm a zárat.

— Nincs rajta zár. Inkább tedd le a pisztolyt a sifonér tetejére és segíts leemelni a fedőt. Egy nőnek túl nehéz.

Becky bedugta a fegyvert széles divatöve alá és a két nő felemelte a fedőt, ami az őskori fáraó faragott domborzatával volt ékesítve. A láda rekedten reccsent és a nehéz faragást dörgedelmes puffanással leejtették a padlóra.

Egy életnagyságú emberi forma feküdt belül és fehér pólyákba szorosan be volt csavarva.

— Az ördögök incselkednek velem. — Mónika morogta. — Mégiscsak megvette a múmiát.

— Ki? — Becky döbrent gyönyörrel szemlélte a látványt.

— Myron. A férjem.

— Remélem, hogy nem ő van ott becsavarva a lepedőkbe. Mit tettél vele? Úgy kell nekem egy második gyilkossági vizsgálat, mint púp a hátamra.

— Ugyan már, Becky. Myron business kiszálláson van. Ez nem ő. — Mónika tiltakozott és előrehajolva megszagolta a fehér vásznakot. — Friss ruhalágyító szaga van. Ezek a lepedők, amiket tegnap kimostam.

— Business kiszállás, hihető történet, milyen kézenfekvő. — Becky felelte kételkedően. — Úgy nézem, hogy nem gondoltál arra, hogy a szomszédban gyilkosság lesz és egy valaki teljesen mást illető rutin nyomozás folyamán férjed teteme is fel lesz fedezve.

— Egyszer egy rendőr, az örökké rendőr. — Mónika morogta. — Mindig a legrosszabbat tételezi fel.

— Mit mondtál?

— Bocsánat, rendőrnőt értettem.

— Az más. — Becky szája megértő mosolyra húzódott.

A rétegekbe tekert pólya alatt megmozdult valami és keservesen nyögött. — Végre, — mondta és mintha segítségért esdekelt volna. — Köszönöm, hogy kivesznek. Már szinte elfogyott a levegőm.

— Ki van ott? — Becky megragadt az övébe dugott pisztolyt.

— Thomas. Thomas Thurston a nevem.

— Jöjjön ki. Lassan és kezeit tartsa a feje felett. — Becky a vonagló fehér tömegre szegezte a pisztolyát.

Mónika furcsálló pillantást vetett a rendőrnőre és Thomas felé fordult. — Thomas, nincs semmi baj. Kijöhetsz. Dávid Morgan halott és ez itt a partnere, Bannister tizedes. A tizedes nem fogja magát bántalmazni.

— Hacsak nem muszáj. — Becky morogta az orra alatt.

— Mit ért az alatt, hogy halott? — Thomas elfojtott nyögések hangfoszlányaiban beszélt. — Szedjék le rólam ezt a pakolást. Egy ujjamat sem tudom megmozdítani, nemhogy a fejem fölé tartsam feltétel nélküli megadási pozícióban.

Becky Mónikára villantotta a szemét. — Bontsd ki a feltekert vitorlákat. Hozzád tartoznak, nem?

Mónika rányomta Thomast az ágyra, a lepedő egyik sarkát megragadta és erőset rántott rajta. Thomas kigurult a lepedő alól és teljesen pucér volt.

— Bocsánat, — hunyorított az erős fényben. — Nem vártam női társaságot.

— Mi folyik ott fent? — Egy vastag basszus ordított fel a földszintről. — A kávé elkészült. Bilincseljétek meg a foglyot és hozzátok le.

— Miért vetközött le, és hová tette a ruháit? — Mónika kérdezte és szeme mintha odaragadt volna a petyhüdt furulyára, ami úgy lógott Thomas lába között, mint valami kiakasztott májas hurka a hentesüzlet ablakában.

— Kevés volt a hely, és össze kellett húzzam magam és behajlítani a térdeimet. Ezt a koporsót egy nálam jóval kisebb mókusnak csinálták.

— A ruhák? Hol vannak a ruháid?

— A legalsó fiókban, a kabát is meg a cipő, meg minden.

— Öltözzön fel. — Becky mondta figyelmeztetően. — Ki nem állhatom a férfi mezítelenséget.

Thomas egyik lábán ugrált, felrántotta alsónadrágját és nadrágja után nyúlt.

— Elsőnek az inget. — Becky megkopogtatta Thomas tarkóját a pisztoly csövével. — Egyszer bújjon bele az ujjakba és tegyem magára ezeket a karpereceket. Utána felveheti a nadrágját, amíg felolvasom magának a Miranda jogait.

Hogy a kezét nem tudta használni Mónika segített Thomasnak a derékszíját bekapcsolni, és hogy megkösse a cipőit. Thomas nagyon hálásnak látszott.

— Mrs. Gardner, végtelenül lekötelez, — mondta. — Soha nem felejttem el a kedvességét. Egész ősszel ingyen fogom gereblyézni fűvéről a faleveleket.

— Elég, — Becky közbelépet és testtartása a féltékenység fájdalmát hordozta magában. — Nem bírom a túlárado szenzimentalizmust. Mozdíts azokat a hazug csontjaidat, különben egyenként töröm őket darabokra.

—

Körülbelül egy tucatnyi kékegyenruhás fakabát tolongott a konyhában. Az egyik kemény tojást főzött a teáskannában, ketten vitatkoztak, hogy a kiolvasztót vagy a legnagyobbra tett mikrohullám sütőt használják, hogy gyorsan elkészítsék a mély-tepsis pizzát, amit a fagyasztóban találtak, és egy kisebb csoport öt és tízdolláros fogadásokat kötött, hogy a tettes élve elérje e kapitányságot, vagy lábával előre kell, hogy betolják egyenesen a hullaházba.

— Rendőrgyilkosokat a helyszínen kell agyonlőni, — Molnár főhadnagy verte az asztalt, mialatt Landry tizedes az emberi szabadság és a polgári jog gyakorlásának elidegeníthetlenségét próbálta védeni.

Félórányi cigarettaszünetet tartva a hátsó teraszon három topis ruhába öltözött és vadul gesztikuláló álruhás ügynök vitatta a legújabb kutatást, ami összehasonlította a Modern Ismeretelmélet lényegét és a hagyományos Darwinizmus álláspontját a fajok kialakulásáról.

Éjjel három lehetett. Túlságosan korán, hogy befejezzük az estét.

Ahogy meglátta Thomast, bilincsekkel a hátracsavart kezén, Molnár Zakariás felugrott és a gyanúsított torka alatt megragadta az inget.

— Jött-ment trógerék, mint te, — Zakariás üvöltött Thomasra, — soha nem jutnak el a bíró elé. Két hetet sem adok, és le leszel szúrva a Bridgeporti börtöncella sorzuhanyozójában.

Becky próbálta siettetni Thomast a folyosón és az előszobán keresztül és ki a kocsiba behajtóra, és be az ott várakozó rácsos furgonba. — Utat, — kiabálta teli torokból, — előzetessel vagyok.

Zakariás visszahuppant foteljébe és újabb doboz sört pattintott nyitottra. — Csak akartam, — morogta, — hogy tudja, hogy mi vár rá.

Huszonötödik Fejezet

Thomas az éjszaka többi részét a városi börtönben töltötte, a rendőrség épülete alatt a Hacker Avenue úton. Egy cellába volt bezárva egy vaskos testű középkorú férfivel, aki a hajnali négy óra ellenére szokatlanul ébren volt, az órában, amikor minden más tisztességes ember az igazak álmát alussza.

— Nem kell mindent szó szerint venni, amit mondanak. — kezdte magyarázni és furcsa, hívogató pillantásokat vetett Thomas felé. — Megjátsszák a beijesztős durva smasszer szerepét és minden ok nélkül szeretnék, ha félelmedben kiugranál a bőrödből.

Thomas próbálta kerülni cellatársa szemét és nem felelt. Teljesen ki volt merülve és szeretne volna, ha a szőrös havasi medve befogná a száját és békét hagyna neki.

Bármi alvás, még a legkeményebb priccse is jobb lett volna, mint semmi. Gyűjtenie kellett az erejét a vallatásra, aminek holnap reggel minden bizonynyal alávetik. Megállás nélkül, amíg nem hajlandó vallani és mindent beismerni, beleértve a gyilkosságokat, amiket nem csinált.

— A reggeli nem rossz ebben a karcserben. — Szőrös mackó vigyorgott barátságosan. — És nincsenek buzik. — Itt hangosan felröhögött. — Kivéve engem. Én buzi vagyok.

Nem kapván semmi reagálást, a férfi várt, néhány percig csendesen elmélázva, hogy leessen a tantusz.

— Te is az vagy? — kérdezte jóval később.

Thomas megrázta a fejét. — Nem.

— Na, nem baj. — Szőrös medve megértően bólogatott hatalmas fejével. — Nem adok sok időt hozzá, és te is az leszel. Egy ilyen jóképű srác, mint te. Nagyon nehéz lesz ellent állni a sok ajánlatnak, amit kapni fogsz. Miért vagy itt? Mit csináltál?

— Semmit, — Thomas rázta a fejét lemondóan.

— Én se. — Szőrös medve bólintott hevesen és Thomas felé tartotta kinyújtott kezét. — A nevem Randy. Örvendek, hogy találkoztunk.

— Aludni szeretnék. — Thomas könyörgött.

— Semmi probléma. — Randy bólintott beleegyezően. — Én az alsó priccset szeretem. Ott összebújhatunk, mint két kanál a konyhafiókban, és hagylak elsőnek.

—

A hajnal első óráiban, kialvatlan és véres szemekkel, a nyomozók dühös csapata készen állt, hogy analizálja és ízekre szedje, és összegezze a Thomas ellen felhozott vádakát.

Egy törvényszéki külső szakértő az áldozat revolverén talált ujjlenyomatokat mutatta be.

— Egy teljes kézre való ujjlenyomatot sikerült megkülönböztetnünk, ahogy a jobb kéz fogja a fegyvert, ami legjobban egy tüzelési pozícióval azonosítható. — A szakértő itt elővett egy sorozat fekete-fehér vázlatot, amin pontokból kirakott emberi kéz körvonalai látszottak. — Az elkövető hitelesített katonai adatfeljegyzései szerint, ujjlenyomatai pontosan egyeznek a fegyveren találtakéval.

— Értve ez alatt? — Gruber rendőrfőnök idegesen dobolt az ujjaival. — Hogy felterjesszük ezt az esetet az állami kriminális ügyészségre, tényekre van szükségem és jogalapokra, amit tárgyalási témaként előadhatok. Pontosan le kell szögeznünk a vádakát, különben az előzetest negyvennyolc órán belül szabadon kell, hogy engedjük. Lehetne, hogy tegnap éjszaka valaki más lőtt volna ezzel a fegyverrel?

A szakértő rázta a fejét. — Nem. Csak egyetlen készlet ugyanarra a kézre való ujjnyom találatot a pisztoly nyelén.

— Tehát, véglegesen lezárhatjuk az esetet, hogy Thomas Thurston lőtte ki a golyót, ami megölte Dávid Morgant?

— Igen, sir, határozottan, minden kétségen kívül. — A bűnügyi szakértő magabiztosan állta Gruber átható tekintetét. — A lövedéket szintén azonosítottuk. Thurstonnak semmi körülmények között nem lett volna szabad hozzáérnie Morgan detektív szolgálati fegyveréhez.

— Helyes. Tehát akkor megállapodhatunk. — Gruber kérdően hordozta körbe a tekintetét. — És továbbléphetünk a következő téma tárgyalására.

— Várjon. — Becky Bannister emelkedett szóra. — Nem találják furcsának, hogy a pisztolyon egyetlen ujjlenyomatot sem találtunk, ami Dávidé lett volna?

— Miért, — Molnár Zakariás rosszállóan bámulta Beckyt. — Mit bizonyítana ez? Hogy a gyilkos fegyver Dávid pisztolya volt? — Molnár itt győzedelmes arccal nézett körbe. — Nagyon nem valószínű, hogy Morgan egyszer leüti a gazembert, majd a saját fejéhez tartja a pisztolyt és megöli magát.

— Éppen ellenkezőleg, — Becky felemelte a kezét. — A partnerem be kellett, hogy tegye a pisztolyt a pisztolytáskába. Rajta kellett volna, hogy legyen az ujjlenyomata.

Gruber elégedetlenül csóválta a fejét és Zakariás megvetően dünnyögött az orra alatt. — Nők. Soha nem hagyják abba, hogy nyaggassanak. Igazuk van, vagy nincs, nyilvánvaló vagy ostoba, amit állítanak, csak folyton ismétlik, ami először ötlük bele abba a korlátolt agyukba.

— Ezt hallottam. — Becky felhúzta a szemöldökét. — És majd foglalkozom veled, te sovíniszta disznó egy másik, jobban megfelelő alkalommal, de most hadd értessem meg veletek a lényegét, amit akarok mondani.

— Mintha lenne benne bármi lényeg, — Zakariás vigyorgott Beckyre.

— Úgy értem, hogy itt az indokolható kétség esete áll fent. — Becky ráütött az asztalra. — Ti fiúk nem látjátok? Valaki tisztára törölte a pisztolyt mielőtt Thomas megfogta. Valaki más is jelen volt a házban.

— Okos... — Molnár térdét csapkodva hahotázott. — A gyilkossághoz hozzáadhatjuk az összeesküvés vádat is. Hadd nadrágoljam el egy kicsit a gazembert, hogy könnyebben kiköpje büntársának a nevét.

— A testi bántalmazás törvényellenes. — Gruber felemelte az ujját. — De használhatsz bármilyen más módszert, ahol fizikailag nem érsz hozzá a gyanúsítottához, és ami nem tartozik bele a tortúra kategóriába.

— A legfelsőbb bíróság álláspontja nem teljesen világos ebben a kérdésben. Ennél fogva, amíg nem tisztázzák, hogy mit lehet és mit nem, a saját megítélésem szerint fogok cselekedni. — Molnár felállt és megfogta a derékszíjáról lelógó bikacsöket.

— Csillapodj, — Gruber türelmetlenül legyintett Molnár felé, — és ülj le.

Egy aszkétakülsejű idősebb rendőr jelent meg. Egyenruháját olajos overall takarta és kopogás nélkül lépett be a szobába.

— Főnök, — az olajos overall kezdte, de Gruber belevágott a szavába. — Mit akar, Lewis őrmester? Máskor kopogjon, különben letépek a tökeit, ledobom a padlóra és a csizmám sarkával összetaposom.

— Bocsánat, főnök, de jó lenne, ha ön is megnézné, amit találtam. — Lewis felelte bocsánatkérő hangon és a hátsó zsebéből kihúzott veres zsebkendőbe törölgetni kezdte olajos kezét.

— A taxi. Lewis talált valamit a taxiban. — Molnár felugrott. — Igaz. Az első megérzésem, mint mindig, most is korrekt. Drogok, a tettes drogokat használt. Mond már, az isten szerelmére. Kábítószereket találtál a kocsijában.

— Nem találtam drogokat, legalább is nem a kábítószeres fajtát. — Lewis motyogott. — Nézzék meg és maguk döntsék el, hogy minek lehetne venni.

— Hozd be, ami találtál. — Molnár fenyegetően nézte az öreget. — Mire vársz? A városi autóbuszra? Te már régen lekésted az utolsó autóbust.

— Lewis, — Becky felemelkedett székéből és barátságosan rámosolygott a vénséges őrmesterre, aki részleges betegleszállékoláson volt, egy szélütés miatt, amit kötelessége teljesítése közben kapott. — Kimegyünk és megnézzük. Remélem, hogy még nem mozdítottál el semmit. Nagyon fontos, hogy úgy lássuk az evidenciát, ahogy találtad. Fényképeket kell vennünk róla, minden pontos részletet le kell írunk és hivatalos jelentést kell készítenünk a találatokról.

— Természetesen, Becky, — a kiöregedett rendőr, akinek akadozó beszéde egyre kellemetlenebbül érintette a többieket, hálás szemekkel nézett vissza Beckyre. — Nem nyúltam semmihez. Csak kinyitottam a pótkerék üreget és ott volt az egész.

— Mehetünk? — Becky nézett keményen Gruber rendőrfőnökre.

—

A gyilkosságvizsgálati bizottság átrappolt a javító garázshoz, ahol három szerelőállás állt a kapitánysági épület oldala mellett. Pillanatnyilag kettő le volt foglalva két járőr kocsi reparálásával és Thomas taxija kapta meg a harmadikat. Egy tetőgerendára szerelt csigáról csomó fényes láncon lógott lefele a motor és mind az első és hátsó ülések ki voltak véve és félredobva heverték a betonpadlón. Hosszú vágások voltak hasítva az ülések bőrébe és a műanyaghab kiontott tömege, mint disznóvágáskor a sárga háj, buggyant ki belőlük.

Két elsőéves rendőr, csavarhúzókkal és pneumatikus kalapácsokkal felfegyverezve a négy ajtót szedték darabjaira. A pótkerék a fal ellen fektetve állt és egy hordozható elektromos lámpa világította meg a helyét, a kavernás üreget a csomagtartó fenekén.

Üres, kivéve egy hosszú cső alakú valamit, egy doboz tollas dárdát és egy apró üvegcsét, valami zöldes folyadékkal bedugaszolt belsejében.

— Azok, — Lewis mutatott rájuk. — Azok nem valók ide. Gondoltam, hogy esetleg valami jelentőséggel lehetnek a vizsgálattal kapcsolatosan.

Gruber rendőrfőnök gumikesztyűt húzott fel és derékból előrehajolt. A csövet felvette és a lámpa fényébe tartotta. Jobb szemével hunyorított, belenézett és széjjelhúzta a csövet. A cső majdnem két méter hosszúságú fegyverré növekedett.

— Na, ez már valódi. — Gruber krákogott elégedetten. — Tudtam. Ammermant fűvócsővel ölték meg. Ezzel a fűvócsővel. Thomas Thurston fűvócsővel. Úgy látom, hogy egy tömeggyilkost fogtunk magunknak.

— Ez megadja a nyilvánvaló indítékot. — Molnár felkiáltott. — Modus operandus. Dávid a nyomában lehetett és, hogy kimeneküljön a hurokból a tébolyodott bűntevő hidegvérrel megölte.

Kényelmetlen csend ereszkedett alá. Becky nem tudott szóhoz jutni és elgondolkozva szemlélte a látványt. A város lassan ébredezni kezdett és a templomban megkondult a harangszó. A messze hangzó zengő hang egy kísérteties siratót látszott játszani, egy gyászmisét az elítélteknek, akiket a város főterén emelt akasztófához kísér a feketecsuhás hóhér.

Kevéssel később Becky lemondóan megvonta a vállát. — Minden bizonnyal bűnösnek látszik, de még nem vonnám le a végső következtetést, mielőtt az evidenciát le nem porozzuk az ujjlenyomatokért.

— Porozhatod addig, amíg a csordás haza nem hajtja a teheneket, de fogadom, hogy semmit sem találsz. — Molnár mondta figyelmeztetően. — A szemétláda gazembernek volt elég esze, hogy letörölje róla az ujjlenyomatait. Csupaszz szemmel lehet rajta látni a kenőzsírt és ez az olajos rongy? Bűnözési szándék, az evidencia mindent megmagyaráz.

Becky rázta a fejét. — Ez a kés még nem vágja el az én gordiuszi csomómat. — mondta. — Ha csak Thurston, vagy valaki más, nem várta, hogy mi megtaláljuk ezeket a bűnjeleket. Biztos vagyok, hogy előzetes Thurston nem szándékozott a rendőrségnek ajándékozni a kocsiját, és nem akart a hiányzó ujjlenyomatok csavart labdájával félrevezetni minket.

— Rutinból csinálta. Thurston született bűnöző. — Molnár egyre dühösebben hadonászott, mérgében, hogy Becky mellékvágányra akarja terelni nyomozását.

— Átkutatom Dávid dossziéit, — Becky makacskodott. — Lehet, hogy ott találok valami vezérfonalat, ami rávezet, hogy valójában mi is történt itt.

Becky otthagytta a csoportot, bement az épületbe és leült az íróasztal mellé, ami most már teljesen az övé lett. Nem volt kedve kávéit csinálni. Hivatalosan műszakja reggel hétkor véget ért, de nem volt lelkierője, hogy hazamenjen, levetkőzzön és bebújjon barátnője és jelenlegi élettársa mellé.

Becky sajnálta Dávidot. Amennyire nem állhatta a viselkedését és utálta élvhajászó célzásait, mégis Dávid egy rendőr volt, aki nap-nap után, és minden héten kockára tette életét bajtársaiért. Az érem másik oldalán viszont, Thomas nem tehetett arról, hogy jóképű volt és a hölgyek összepisilték magukat, ha meglátták. Ezek között Glória volt az első a listán. Glória sajnos bedőlt Thomas kedvességének, de teljesen lehetetlen volt, hogy valami része lenne apja meggyilkolásában. Talán Dávid jegyzetei választ adnak ezekre a kérdésekre, válaszokat, amik oly nehezen hajlandók előállni és prezentálni igazságukat, és amik olyannyira ellentétben állnak az előítéletekkel teli feltételezésekkel, amiket oly lezseren és kényelmesen alakít ki a kapitányság összes többi nyomozója.

Dávid Morgan detektív soha nem dobott ki semmit. Azon felül, hogy telirakta íróasztalában az ő oldalán lévő fiókokat, két fiókos fémszekrénye volt, ami szintén kapacitásig volt rakva irattartókkal, mellék irattartókkal és dossziékkal, kézzel irt cetlikkel, összemaszatolt fénymásolatokkal és más szükségtelen törmelékekkel, másolataival a régen kidobott dokumentumoknak, lemondásoknak, megállapodásoknak, jogi lejegyzéseknek és kikötéseknek, bárminek, ami valaha is keresztezte íróasztalát vagy bármi másnak, amit a postakihordó hintáslegény beletömött bejövő postaládájába.

Egy gigantikus feladat, Beckynek nem maradt ideje, hogy hagyja talpa alatt megnőni a füvet. Nekiállt, módszeresen és gondosan megtervezve a részleteket, de két óra múlva sem látszott, hogy bármi horpadást ütött volna az előtte magasló rendetlenség páncélzatában, amit Dávid ráhagyott.

Képtelen volt szemét tovább is nyitva tartani. Hazament, lezuhanyozott és beesett a királyi nagyságú ágyba, az egyetlen alvási alkalmatosságba az öröklakásban, amit a két nő közös tulajdonban birtokolt.

Becky barátnője, Carrie délután négy óra felé jött haza és rögtön meglátta élettársát az ágyban, hánykolódni és forgolódni a vizesre izzadt és összegyűrt lepedők között. Próbálta felébreszteni, de hiába. Mintha földöntúli gyönyöröket élvezett volna egy gonosz démonnő behatása alatt Becky nyögött és sziszegett, és semmi haszna nem lett volna belőle, ha megzavarja álmát.

Becky nyilvánvalóan depresszióba esett és Carrie tudta, hogy mi a lehatásosabb áfium, ami enyhítené fájdalmát. Egy négykilós sonkát tett a sütőbe, beállította a hőmérsékletet és a sütési időt és mialatt elmélyülten nézte a késődélutáni szappanopera műsorokat a televízión, nekiállt megpucolni egy ötkilós zsákra való legfinomabb krumplit.

Ha minden más elbukik, mosolygott magában elábrándozva, egy leány mindig felajánlhat egy többfogásos tápláló vacsorát, hogy helyreállítsa szerelmének jókedvét.

—

Vacsora alatt és egy fél butélia L'Ambrusco bor után Becky kedvezőbb fényekben kezdte látni a dolgokat.

— Ez végtelenül finom volt, Carrie. — Becky dicsérgette barátnőjét és megveregette kezét. — Tudtam, hogy számíthatok rád.

— Már hogyan számíthatnál, drága mézes puszedlim. — Carrie tenyerébe fogta Becky kezét. — Bármit, bármikor és bárhol. Ott leszek melletted.

— El tudnál velem jönni Dávid Morgan házához? — Becky lebegtette kérése szempilláit. — Dávidnak van egy leánya, Glória. Elszórakoztatnád Glóriát, amíg körülnézek néhai édesapjának dolgozószobájában?

— Mennyi idős Glória? És csinos?

— Carrie, hagyd abba. — Becky huncut mosollyal rázta az ujját Carrie orra előtt. — El a kezekkel Glóriától. Éppen eléggé össze van zavarodva eddig is. Édesanyja eltűnése, édesapjának meggyilkolása, boyfriendjének letartóztatása és ennek a szuper idiótának, Molnárnak a vádaskodása, hogy Glória benne van valamiféle összeesküvésben. Senki nincs az oldalán. Segíthetsz rajta és vigasztalhatod, mint egy barátot, de az isten szerelmére, semmiféle szexuális próbálkozások.

— Rendben, — Carrie hamiskásan kacsintott Becky felé. — Megértettem, Miss. Magas Erkölcsök. De az vesse az első követ és kire, meg minden, és semmi szükség, hogy ismételd álláspontodat.

Huszonhatodik Fejezet

Gloria teljesen zsibbadtnak érezte magát. A szanitécek elvitték édesapját a rendőrségi halottas kamrába és az utolsó segédrendőr is már órákkal ezelőtt elment. Hosszú órákon keresztül, mialatt egyenként szállingóztak a helyszínre, mint kékkabátos dögkeselyűk a frissen legyilkolt tetemre, a rendőrök veszekedett lármát csináltak a behajtón, ami hamarosan áterjedt a szomszéd házba is.

Megmondták, hogy ne hagyja el a házat és ki ne nézzen az ablakon. Tudta, hogy a szomszédban letartóztatják Thomast. Becky közölte vele a hírt, puha, mélységesen együtt érző hangon, hogy csak a munkáját végezte, és a tények kedviért rögzítette, hogy ő akadályozta meg, hogy Thomast első látásra agyon ne löjék.

Alvásról szó sem lehetett, túlságosan fáradt volt és álomkóros zombiként támoltygott. Mint egy alvajáró lépegetett, és részegnek érezte magát, anélkül, hogy egy csepp alkoholt is fogyasztott volna. Egy mindent összezúzó adrenalin roham tépte az idegeit és nem maradt semmi tartalék energiája.

Üres, hátborzongató érzés árasztotta el otthonát. Valami irtózatosan erős egyedülléti szorongás, amit soha nem gondolt, hogy létezhet, és ami megsebezte lelkének legbensőbb mélységét, ami most egy életnélküli feneketlen kút lett és többé nem volt védve az idegen bántalmak túsúrássai ellen.

A depressziós elmék megmérhetetlen szakadékába süllyedt, bármi visszatérés lehetősége nélkül; egyetlen önimplikáló incidensre a bírói hatalommal kötelezett elektromos sokk terápiától, és az erőszakkal beadott gyógyszerek regimentjétől.

Nem kellett foglalkoznia a temetés elrendezésével sem. Megfosztva a privilégiumtól, vagy felajánlva egy bőkezű jótévő által, a Járőrök Bajtársi Szövetsége fogja megszervezni a temetési ünnepséget, egy grandiózus méretű és állam finanszírozta felvonulási manifesztumot, ami bármelyik elesett hősüknek kijár. A virágok borította ágyútalpak húzta katafalk, patájukat emelgető és fejükkal bólogató fekete ménnek vontatta szomorú batár, és véget nem érő glédája a gyászoló és bosszút esküdő rendőrök sorának. Lassan menetelő skót dudások processziója és méltóságteljesen pergő dobok fogják a gyászolókat elkísérni a Presbiterien templomban tartott nagymisére, a véget nem érő dicshimnuszokkal és litániákkal együtt és a fekete fátyolba borított zokogó leánnyal, a család egyetlen túlélő tagjával az első sorban.

A temetési elrendezés felelősségének hiánya apja halálát valótlanná tette. Érthetetlenül állva az események súlya alatt, Glória képtelen volt elfogadni a veszteséget.

Levetkőzött és földig érő hálóinget vett magára. Felül keskeny pántok tartották a fehér selymet, és az éjszakai ruhadarab szabadon hagyta patyolatos vállait és puha fodrokban omlott alá és sepete a földet, ahogy kilépett a balkonra a ház hátsó falánál kiképzett két manzárdablak tetőeresze felett.

A reményfosztott leány megragadta a vékony korlátot és arcát a ködfátyolos erdő felé tartotta, ami a telek hátsó határánál sötétlett. Magába akarta szívni az ősrégi fák titokzatos suttogását, és a széles pázsit sejtelmességét, ahonnan párás gomolyokban emelkedtek bársonyos fuvallatok és a misztikusan felfrissítő ezernyi illatfelhők.

Mintha látott volna valakit, egy elmosódott fehér hasonmást, szinte saját, megfoghatatlan tükörképét. Lebegve feléje a pázsiton keresztül és felnagyítva a sápadt holdfényben a jelenés nem hagyott nyomot az ezüstösen zsenge harmatban. Lassan gomolyogva haladt előre, néha beleolvadt a szaggatott árnyékokba és újraformálódott a képzeletesen elvarázsolt táj fényben fürdő pásztáin.

— Ki van ott? — Glória suttogta bele a simogató fuvallatba.

— Én vagyok, — egy gyenge hang görgött előre a fénytelenésből és egy kérlelő kéz emelkedett a magasba. — Glória, drágám, az édesanyád jött el hozzád. Segíteni fogok rajtad. Rettenetesen sajnálom, hogy el kellett hagynom téged, amikor kicsiny gyermek voltál.

Nehéz vasak disszonáns csörgése torzította el a kérlelő hangot és Glória meglátta a láncokat, amik súlyosan lógtak alá a halotti lepelbe burkolt tünemény vállairól, egészen le a lábáig.

— Óh, fenséges Uram. Anyám. Tényleg te vagy az? — Glória zokogott és egyik lábát rátette a korlátra. — Jövök, és leveszem láncaid.

— Várj, — a kísértet tiltóan emelte kezét, — csak összetörnéd magad. Majd én megszabadulok ezektől a láncoktól. Hamarosan, és oda fogok menni, ahova akarok és ahova szükséges.

— Hol vagy, anyám? Hogyan segíthetnék?

— Ne engedd, hogy a bánat gyötörjön. Légy eltökélt a nehézséggel szemben. Viseld keresztedet, és harcolj a lelki fájdalom ellen, mielőtt megöl a kínszenvedés. Légy erős és az nekem is erőt fog adni, hogy kiszabadítsam magam. Nem azért jöttem ide, hogy az igazságtevést dicsőítsem és örvezzek az embernek a halálában, aki az enyémet okozta. Gyászold, amennyit akarsz, ha a szájalom enyhíti fájdalmad, de találj meg vigaszod az isteni gondviselésben, hogy halála megszabadított téged és többet nem kell félned, hogy kutass a hely után, ahová engem száműztek, ahelyett, hogy megtarthattam volna jogomat, hogy életemet a veled való törődéssel töltssem.

— Hol, anyám. Hol kezdjem a keresést? Kérlek, fogd meg a kezemet és vezess oda.

A kísérteties jelenés egy alaktalan tömegség terjengő formájába foszlott, egy lebegő és lassan forgó hologram képébe, és a még mindig szorosan körbetekert láncokkal meghatározhatatlan alakja körül.

— Egy hideg tó aljában vagyok, nem túl mélyen és csak néhány óra autóútra ide. Erdő borította partok, töredezett sziklakiugrások, és gránitkő bércek, egy grandiózus épület emelkedik az egyik vízfeletti fennsíkon, ami egyenesen lenéz hullámok alatti pihenőhelyemre.

— Hol?

— Egy Ágy és Reggeli hotel van ott. A tulajdonosok nagyon öregek és végtelenül kedvesek. Nem félnek tőlem. Megengedik, hogy felmenjek hozzájuk és meglátogassam őket. Kellemes társaságot jelentünk egymásnak.

A hold behúzódott a felhők mögé. Édesanyjának tűnően megtestesült lényé beleolvadt a háttérbe, de a rövid találkozó helyrehozta Glória akaratát, hogy elviselje a fájdalmakat. A természetfeletti megnyilvánulás okot adott neki, hogy létezzen. Embertársi engedély nem kellett többé, hogy megőrizze pszichikai értelmét. Glória meglelte szándékát. Meg kell találnia a tavat és a házat, és egyesülnie kell édesanyjával, hogy behozzák az elvesztegetett időt.

Most már tudott, pihenni, aludni és álmodni. Többet nem félt, hogy egyedül van a házban, ahol néhány órával ezelőtt megölték az édesapját. Társaságot talált, bár mindössze egy paranormális személyt és az okkult birodalmán belülit, de szellemi megerősödést kapott és most már tulajdonában volt a felszentelő kegyelet, amire olyannyira szüksége volt, hogy átélje az éjszakát.

—

Glória sokáig aludt. Csak déltájban ébredt fel, és eszébe jutott, hogy telefonáljon a munkahelyére és jelentse a családban beállt halálesetet. Nem mondta, hogy édesapja haláláról van szó, nem volt semmi szüksége a szánakozásokra és a részvétkívanságokra. Munkatársai és főnöke el fogják olvasni a lapokat és megnézik a helybeli híreket a televízión. Nem volt elfogadható ok, hogy túlságosan belemerüljenek a végtelen bánatok és az udvariasan hamis együttérzések szentimentalizmusába.

Idővel minden dolgok vissza fognak zökkenni szokásos kerékvágásukba.

Ebédidő után elhajtott a rendőrségre és Thomasszal akart beszélni, de durván elutasították.

Thomas, ahogy közölték vele, a bűntény elkövetője, és idáig az egyetlen gyanúsított éppen vallatás alatt van. A pattanásos arcú bürokrata őrmester álnok vigyorral az arcán nyugtatta meg, hogy nem fogja jelenteni gyanús kérelmét Grubernek, a rendőrfőnöknek és a nyomozói csoport többi tagjainak.

Később Glória elhajtott a Stamford Mall-ba és egy fekete szatén ruhát vett, fekete harisnyanadrágot hozzá és egy sötétfátyolos fekete kalapot. Próbálgatta a darabokat és nézegette magát a hálósobai szekrény ajtajára szerelt teljes nagyságú tükörben, amikor megszólalt az ajtócsengő.

Lelibegett a lépcsőkön, a hosszú uszályos fekete ruha szexin zizegett, ahogy az anyag súrlódott a harisnyanadrág durvább anyaga ellen és kinyitotta az ajtót, anélkül, hogy felemelte volna fátylát.

Becky Bannister és egy másik nő állt az ajtó előtt. Az egyik egy cukrászdai dobozt tartott a kezében és mind a ketten lezser, hétköznapi ruhába voltak öltözve. Határozottan úgy látszott, mintha baráti látogatásra jöttek volna.

— Miben lehetek szolgálatodra? — Glória nézte meredten Beckyt, nem lévén bizonyos benne, hogy kinek az oldalán áll, vagy döntését késleltetve a választófal tetején ül, amíg kikristályosodnak az események.

Becky tágra nyitotta a szemeit, tetőtől talpig felmérte Glóriát és óvatosan válaszolt. — Erre fele jártunk, és gondoltuk, hogy beköszönünk.

— Elnézést, de el vagyok foglalta. — Glória felelte élesen és próbálta becsukni az ajtót.

— Ez itt a barátnőm, Carrie. — Becky egyik lábát az ajtó alja ellen nyomta.

Carrie kerek arca széles mosolyba derült. — Kókuszvanília fagyalttortát hoztunk, csokoládészirmokkal a tetején.

— Diétán vagyok. — Glória félméternyire visszahúzta az ajtót, majd megfordítva forgását teljes erővel rávágta Becky vadonatúj oldalcipzáras, pliszírozott csizmájára.

— A bűdös pillanatba, — Becky felszisszent.

— Bocsánat, — Glória kimutatta gyöngyfogait és egy teli szájas vigyort vetett Becky felé.

— Vagy megesszük a tortát, vagy betesszük a fagyasztóba. — Carrie tartotta a dobozt kérlelően előre. — Kövérségmentes. Nagy kár lenne, ha pocsékba menne.

Glória tétozózott.

— Nagyon vonzónak nézel ki abban a szerelésben. — Becky felemelte megsérült lábát és masszírozni kezdte csizmája puha orrát. — Ez a rossz nagylábujjam volt. A múlt héten bele akartam rúgni a macskánkba és a cica helyett a komód sarkát találtam telibe.

— Sajnálom, de nem tudtam. — Glória bűnbánóan nézte a csizma hegyes orrát.

— Nincs is macskánk. — Carrie rázta a fejét aggodalmasan és apró fél lépést tett előre. — A fagyalttorta nagyon kezd puhulni.

— Te vagy az én kis puszi macskám. — Becky nézegette szerelmesen barátnőjét. — Neked kellene ezt tudnod a legjobban.

— Rendben, — Glória vállat rándított. — Bejöhetek és vágjatok nekem is egy szeletet, amíg kibújok ebből a szuperdivatú hóbelevanc csodából.

A három nő bement a házba. Carrie a fagylalttorta kreációt a konyhaasztalra tette. Becky megkereste a nagy konyhakést, tányérokat vett elő és kiskanalat és Glória kibújt a ruhájából.

Óvatosan letette az öltözéket a dívány támlájára és visszajött a konyhába. Semmi más rajta, csak egy magas sarkú cipő, egy kebelfelnyomós melltartó és egy fekete harisnyanadrág tanga bugyija felett.

Carrienek leesett az álla és reszkettek a szempillái a csodálkozástól. — Hahó, szent menyei Habakuk, — mondta, — nézz csak, Becky, hogy mi közeledik felénk?

Glória elpirult és Becky szinte megfulladt az első kanál vaníliafagylalton, amit a szájába tömött.

— Bocsánat, — Glória motyogta. — Gondoltam, hogy mivel több férfi nincs a háztartásban, kell, hogy legyen valami szabadságjogom, hogy mibe öltözködöm a házon belül.

— Ezzel nincs semmi problémánk. — Becky Carrie felé fordult és ujjával rámutatott. — Ugye, Carrie. Nincs semmi problémánk. Vagy van?

— Nem, nekünk nincs. — Carrie lehajtotta a fejét és sietve fellapátolta az utolsó falatot is a hatalmas szeletből, amit magának vágott. — Mit gondolsz felőlem? Nem vagyok én olyan fajta lány.

A purparlét néhány perc néma falatozás követte. Carrie vágott magának egy második bőséges adagot is, Becky szerényen nyalogatott egy kanálra valót és Glória kislányosan csipegetett a gombócból, ami a tányérján gömbölyödött.

Végül Becky törte meg a csendet, ami zsákutcával fenyegette a tervezett vizsgálatot.

— Nincs szándékomban, hogy vajjal kenegesselek, vagy bármit, — fordult Glóriához, — de nem hiszem, hogy ez a te boyfriend barátod a bűnös.

Carrie, rózsaszín nyelvvel sietősen nyalogatva le a szájára mázolódtott fagylaltot, ujjával Beckyre mutatott és büszkén mosolygott. — Becky a rendőrségnél dolgozik.

Becky rátette kezét Carrie kezére és egy csontroppantó szorítást nyomott rá. — És te, téged meg a legjobb támogató karakternek fognak megszavazni a Cannes filmfesztiválon.

Glória szemei elfátyolosodtak és mintha valami bágyadt gyengeség elmosta volna minden eddigi könnyed hangulatát. — Mondjátok meg, és őszintén. — kérdezte szomorúan. — Hogyan állnak Thomas dolgai?

— Nem jól. — Becky csóválta a fejét. — Mielőtt idejöttem beszéltem az irodás őrmesterrel. A bíró semmi letétpénz fejében sem engedi szabadlábra Thomast. Bűneinek súlyossága végett és Molnár Zakariás által bemutatott bizonyítékok túláradó tömege miatt nem lesz előzetes, bevádolhatósági tárgyalás. Thomast közvetlenül, és ezt már meg is tették, fogják vádolni Dávid Morgan detektív és John Ammerman

meggyilkolásával. A Stamfordi legfelsőbb bíróságon bűnügyi tárgyalásának kezdete már ki is lett tűzve a következő péntekre.

— Thomas nem ölt meg senkit. — Glória küszködött a könnyeivel. — Lehet, hogy egy tiszteletlen idealista, egy szárnyait bontogató költő, akinek ördögi tehetsége van lángra gyújtó szatírák írására. Egyedül azért jöhetett el hozzánk, hogy beszéljen apámmal, hogy egyezzen bele házasságunkba.

— Biztos vagyok benne, hogy minden, amit mondasz igaz, — Becky feszült mosollyal próbálkozott, — de hogy rést üssünk Molnár aljasul kigondolt és előre elhatározott következtetéseibe, körbe kell, hogy nézzek Dávid irodájában.

Carrie, ismételten a büszkeségtől ragyogva, támogatni próbálta Becky szavait.

— Muszáj, hogy körülnézzen. Becky nagyon ügyes, hogy megtaláljon dolgokat.

— Rendben, csináljad. — Glória előreejtette a fejét, állát megtámasztotta a tenyerében és lenézett az ölébe. — Tedd, amit kell és vedd el, amire szükséged van a szobájából.

—

Becky felszaladt az emeletre és a konyhában maradtak hamarosan hallották a fémszekrények fiókjainak döngését, valami nagy robajjal leesett a földre, és utána egy hosszú szitkozódást. Becky valami nehezebbet feltehetően ráejthetett a nagylábujjára.

— Becky nagyon alapos. — Carrie a torta utolsó darabját tette a tányérjára és Glória felé pillantott. — Bocsáss meg, — mondta, — te is akartál egy falatot?

— Nem vagyok oda az édességért. — Glória dűnnyögött és legyintett a kezével.

— Látszik. — Glória elpirult. — Szeretném, ha olyan alakom lenne, mint neked.

Elhallgattak és Carrie bekanalazta az utolsó falat fagyalttortát is. Amikor lenyelte bocsánatkérően brummogta. — Odahaza úgy tanítottak, hogy semmit nem szabad a tányéron hagyni. Az utolsó morzsát is meg kellett ennünk. — Itt megnyalta a szája szélét és a szalvétát könnyedén hozzáértette. Majd szemét Glóriára függesztette és félre nem érthető hangon kérdezte.

— Van valami állandó kapcsolatot?

— Volt.

— Oh, igen. Bocsáss meg, hát persze. Milyen tolakodó tőlem, hogy ilyen személyeset kérdezek.

— Nem vettem tolakodásnak. — Glória felelte, az esze nyilvánvalóan máshol kalandozott. — Néha magam sem tudom, hogy jövök-e vagy megyek. Különösen Thomasszal kapcsolatban nem tudom.

— Ezek Victoria Secret tünemények? — Carrie csodálattal nézte Glória csipkés melltartóját.

— Aha, a Plázában veszem őket. — Glória egyik ujját beakasztotta a melltartó pántjába és megigazította.

— Becky azt mondja, hogy túl kövér vagyok, hogy ilyesmiket viseljek. Csak fehér pamutalsóneműt vesz nekem, mint valami nagymamának.

— Nem használnám a szót, hogy kövér, talán csak itt-ott, a szükséges helyeken, egy kicsit ki van töltve. — Glória felelte és apró mosoly bukkant elő a szája sarkából, amit idáig mereven és visszautasítóan elkeskenyített. Majd felállt, összeszedte az eszcájpgot és a tányérokat és kezdte berakni a mosogatógépbe. — Én is éppen olyan vagyok, mint te, — tette hozzá bocsánatkérően. — Nem szeretek dolgokat elvégeztelenül hagyni.

— Kedveled a teltkarcsú lányokat? — Carrie lebegtette a szempilláit.

— Nem szeretem a nőket, punktum. — Glória felelte lassan. — Egyedül csak édesanyámat szerettem. Itt van például ez a kanca a szomszédban, Mónika Gardner. Halálosan utálok azt a beképzelt tramplit. A multhéten szinte rámászott az édesapámra. Nem tudom, hogy nincs-e a valami köze a halálához?

— Talán a férjének. — Carrie bökte ki gondolkozás nélkül, nyilvánvalóan egy olyan tárgyba szólva bele, amiről fogalma sem lehetett.

— A férje? Semmi esetre sem. — Glória tiltakozóan felemelte a kezét. — Úgy hallottam, hogy üzleti úton van Kansas Cityben. Thomas vasárnap délután vitte ki a repülőtérré.

—

Becky ledübörgött az emeletről és három rakás papírhalmazt ömlesztett az asztalra.

— Itt van, — mondta, — gyerünk, lányok szortírozzuk ki ezt a rendetlenséget.

— Hahó, — Carrie szeme kikerekedett. — Úgy nézem, hogy vacsorát kell rendelnünk. Hozassunk be pizzát, háromféle zöldséggel és kolbásszal a tetején, mellé fokhagymás kenyérpálcákat és egy antipasto salátát, de semmi sósszardíniát.

Becky elengedte a füle mellett barátnője vacsoraóhaját és átforgatta az első rakás lapjait. — Ezek mindenféle kézzel írott firkálmányok, amiket telefonbeszélgetések alatt jegyzetelhetett. Dávid egy külön fiókban tartotta őket, némelyiken van dátum, vagy nevek, de a legtöbbnek semmi. — mondta és a rakást Carrie elé tolta. — Carrie, drágám. Rendbe tudnád ezeket rakni, név, tárgy, vagy színek szerint. Bármiféle módon, aminek van valami értelme.

Carrie Glória felé pillantott. — Becky tudja, hogy kivételes adottságom van, hogy kiválasszak és elrendezzek dolgokat. A vasútállomás melletti Star Bucks kávéháznál vagyok menedzser.

Felettébb használható szakértelem, — Becky mormolta és a középső halmazt Glória elé nyomta. A halmaz kiemelkedően a legnagyobb volt a három közül és tucat

számra voltak benne akasztóval ellátott függődössziék, harmonikaszzerű irattartók és manilai borítékok, tucatnyi füzetlen oldalakkal mindegyikben. — Ezek számláknak néznek ki, bank és hitelintézeti kimutatásoknak. Ezeket te kellene, hogy átnézd. Jól fog jönni, majd, ahogy a te felelősséged lesz, hogy vezesd a háztartást.

— Te mit fogsz csinálni? — Carrie kérdezte, nyilvánvalóan megsértődve és méltatlankodva. — A te halmazod jóval kisebb, mint a mienk.

Ezeket, — Becky kezét a számárfüles sokaságra tette. — Dávid íróasztalának legalsó fiókjában találtam, szennyes alsóneműi alá bedugva. Fontosak kell, hogy legyenek.

A három nő öt percre néma csendben dolgozott. Majd Carrie párnás kezét rácsapta az asztalra és felkiáltott. — Készen vagyok. Ezeknek legnagyobb része a szemétkosárba való.

— Dehogyan vagy kész. — Becky szigorúan felnézett. — Oszd csoportokra őket, találj ki új alkategóriákat és ragassz rájuk címkéket.

További félbeszakítások, felkiáltások, rendreutasítások, percnyi csend itt-ott és Becky figyelmesen összpontosít egyes iratok olvasására.

Sötétedni kezdett, Glória felgyújtotta a villanyt és rácsapott a homlokára.

— Jobb lesz, ha felöltözök. Itt ülök csipkés alsóneműben a konyhaasztalnál. Szégyelljem magam. Felmegyek és magamra veszek valamit és egy pillanat alatt visszajövök.

— Ne fáraszd magad. — Becky felnézett. — Egy perc múlva megyünk. Már eleget összeszedtem, hogy elkezdjek dolgozni.

Huszonhetedik Fejezet

A késő esti repülők soha nem indulnak vagy érkeznek meg időben. Myronnak kilencven percet kellett várnia a Tampa Nemzetközín mielőtt a beszállási ügynök, peroxidos kiszőkített haja kék sapkája alá tömve és zabálnivaló feneke púposan kiállva, elkiáltotta az első beszállási hívást, hazafele tartó járatára, a New Yorki, La Guardia repülőtérre.

Csütörtök este volt és Myron mögött máris nagyon nehéz munkahét állt. Mégis holnap kora reggel még be kell számolnia Elwin Lindbergnek, mind a két értekezleten, az egyik Kansas Cityben és a másik Floridában, prezentált munkák haladásáról.

Alig tudta szemét nyitva tartani, de mégis tucatnyi emlékeztető jegyzetet kellett még lekörmölnie. Aktatáskájából elővett egy csipesz írótablát és egy sárga irattömböt és térdére helyezte őket. Próbált fókuszban maradni és ébren, de végzetes álmoságában ceruzája egyre elcsúszott, és kacskaringós vonalakat rajzolt a papír teljes hosszában, amiket később ki kellett radiroznia.

Éles ellentétben Myron álmoságával, egy fiatalember, a mellette lévő ülésen teljesen éber volt és ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy társalogjon. Ellenszenvesen pirospozsgás fizimiska, tüskére vágott cinőbervers haj, a fiatal férfi megállás nélkül vakargatta az arcát borító pattanások százait, amik nyugodtan virágoztak és borították el rózsaszínű bőrfelületét.

— Miért nem használja a lehajtható asztalkát? — javasolta a fiatalember. — Úgy sokkal könnyebb. Ezen a járaton nincs ételfelszolgálat. Az olvasólámpát is rajtahagyhatja. Engem nem zavar. — Itt a fiatalember intett a mellettük elsiető légikisasszonynak. — Hozzon nekem egy piros címkés Johnny Walker viszkít, lenne olyan kedvees.

Ahogy itala megjött lecsavarta a kupakját és egészségeset húzott belőle. — Mindjárt jobb, — törölte meg a száját. — Egyszer én is mérnök leszek, egy nap, valamikor a jövőben. Jelenleg vizsgálatokat végzek, kód betartást és hasonlókat, amit mondanak, hogy csináljak.

— Milyen kódok és milyen vizsgálatok? — Myron kérdezte, de egy másodperccel később megbánta kíváncsiságát.

Pattanásos arc mély lélegzetet vett és egy lavinára való bonyolult és kitekeredett mondatszerkezetet kezdett ömlesztetni magából. — Az Egészségi és Élelmezésügyi Minisztérium inspektora vagyok. Olyan helyeken találok svábbogár ürülékeket és egérbogyókat, hogy maga el sem tudja képzelni. Az orrom be van trenírozva, hogy alacsony ppm méretű szennyeződéseket is megérezzen a levegőben. Maga tudja, hogy mi az a ppm? Hogyne tudná, hiszen mérnök. Engedje meg, hogy próbára tegyem. Mi az a ppm?

Myron hitetlenkedve rázta a fejét.

— Nem. Persze, hogy nem tudja. Részecske per millió, nagyon kicsi mennyiség, amit akarok mondani.

— Az isten szerelmére. — Myron morogta.

— Mit mond? Hogy mi kell ahhoz, hogy ilyen munkát kapjak? Középiskolai levelezési tagozat. Pótérettségi külön vizsgám van. Tudja, hogy mi az a külön vizsga? Hadd magyarázzam meg. Amikor nem jár iskolába, csak letesz egy vizsgát, és bum, megkapja a bizonyítványt. — Pattanásos arc hangosan röhögött. — Meg egy befolyásos nagybácsi is kell hozzá a polgármester helyettesei közül. A nagybácsimnak saját irodája van Manhattanen, a városháza huszonkettedik emeletén. Ezt mindenki tudja, hogy hol van. Nem? A Brooklyn Bridge hídra vezető rámpa mellett. Sajnálom, ha túl sokat feltételezek, de sok dolog jár az eszemben és felejték. Még azt sem kérdeztem meg, hogy maga New Yorkból való?

Myron reménytelenül rázta a fejét. — Connecticutból.

— Látszik. Már úgy értem, hogy nyilvánvaló. De ne sértődjön meg.

— Fogja be a pofáját. — Myron üvöltött és az írótaáblával rácsapott az előtte lévő ülés támlájára. — Vagy maga lesz a listámon a következő.

— Milyen listán? — Pattanásos Arc döbbenten nézte a pukkancs mérnököt.

— Semmilyenen, — Myron kinyúlt, leoltotta az olvasólámpát és behunyta a szemét.

— He-he, milyen mulatságos. — Pattanásos Arc felkapcsolt a saját olvasólámpáját. — Ez az. Schindler listája. De ne féljen. Nem vagyok zsidó. Nekem mondhat ilyen tréfákat. Remek humorérzésem van.

Myron megragadta szomszédja torkánál az inget. — Ember, magának inkább valami súlyos, diagnosztizálatlan elmebetegsége van. Az van magának. Hagyjon nekem békét, különben itt a helyben agyonverem.

—

A repülő három órát késett és a New Yorki irányítótorony várakozói státuszba utasította őket. Visszafordultak New Jersey felé és majdnem kényszerleszállást végeztek Filadelfiában, de utolsó megmaradt benzingőzeit is felhasználva a pilóta vissza tudta

őket hozni New Yorkba és szinte súrolva a házak tetejét menydörgő robajjal aláereszkedett és hibanélküli landolást hajtott végre a La Guardia repülőtér kelet-nyugati kifutópályáján.

Minden jó, ha a vége jó, Myron elérte az utolsó limuzin autóbust, ami kigurult Connecticut fele és félórával később örömmel láthatta, hogy három taxi is áll a Stamford Marriott hotel buszmegállója előtt.

Rajta kívül az autóbuszon csak három ember volt. Myron gondolta, hogy valaki a három közül egyfelé megy vele, és megosztanak majd egy taxit, és végre hazakerül.

Rettenetes kimerültsége végett kissé szédelgett és nem koncentrált, és amikor felismerte a bajt már túl késő volt. A harmadik utas az autóbusról előtte beugrott az utolsó taxiba és bevágta az ajtót, és a taxis rátaposott a gázpedálra.

— Itt hagy? — Myron kiabált utánuk. — Mi lesz velem? Mindössze Darienbe megyek, öt kilométerre ide.

A taxis egy pillanatra megnyomta a motoros ablak gombját és az üveg teteje felett méltatlankodva visszaordított. — Magának meg mi a baja, ember? Mitől fél? Azonnal jövek vissza, ahogy letettem ezt a fuvart Bedford, New Yorkban. Mindössze ötven kilométer út oda vissza.

Myron próbált találni egy köztelefont. Az autóbusz állomás váróterme be volt zárva. Kívül, végtelenül sajnálatos módon túlságosan sok esete történt meg a vandalizmusnak, tinédzserek lopták a tantuszokat a készülékekből, és a pénzérmés telefon automatákat már évekkel ezelőtt felszámolta a telefoncég. Fáradt csontjait fel kellett vonszolja az emelkedő rámpán, fel a hotel főbejáratáig, ami úgy ki volt világítva, mint egy egész éjszaka nyitva tartó likőrüzlet.

Egy órával éjfél után, kelta táncosok hármat ugró csúsztatós talentum versenye folyt teljes svunggal a hotel nagytermében. Valahol mélyen belül, a csodálatos építmény megszentelt gyomrában, tiszteletreméltó bírák sora előtt, fiatal lányok rúgták a port a részeg pogányok és zöld leprechaun manók démoni ritmusára.

Vészesen türelmetlen gardedámok és az örültség határáig aggódó szülők sokasága kavargott és lökdösődött a hatalmas lobb kupolája alatt. A hotel alkalmazottai, londonerektől a biztonsági örökön keresztül fel a felső menedzsment tagjaiig, mind el voltak árasztva munkával és teendőikkel. Senki nem figyelt fel Myronra, a magányos celibátusra, aki mostanra már rosszabbul nézett ki, mint a nagyapja, aki lassan már húsz éve bomladozik koporsójában.

Egy látszólagos örökkévalóságig tartó keresés után talált egy köztelefont az egyik oldalfolyosó végében. Egy terebélyes és behízott derekú özvegy kinézetű hölgy, kivételesen boldogtalan beképzelt méltóságában, szürke szőrökkel benőtt füléhez tartotta a kagylót és megállás nélkül karattyolt valakivel a vonal túlsó végében.

Myron megérintette a hölgy vállát. — Lady, a maga unokája következik. Siessen, a kislány könnyek között toporzékol és a szervezőknek szüksége lenne a maga segítségére.

A természetes nagymama megfordult és tetőtől talpig felmérte Myront. — Hordja el magát innen, maga városi csibész. — mondta jeges hangon. — Nincs unokám és keressen magának egy másik telefont.

— Éppen azért, — Myron torkon ragadta a nagyságát és kirántotta a fülkéből. — Vegyen egyet örökbe. Ne legyen mihaszna pióca.

— Rendőrrel jövök vissza. — A nagymama rázta az ujját.

— Járjon sikerrel, — Myron vigyorgott a felmérgetett matriarchára és mézédés hangon belefuvolázott a kagylóba. — Sajnálom, drágám. A nénit elszólították és majd vissza fogja hívni.

A koros madame eltrappolt, hogy fegyveres támogatást keressen és Myron feltárcsázta Mónikát. A telefon hatszor kicsöngött mielőtt Mónika felvette.

— Myron, te vagy az? — kérdezte álmosan.

— Csillagom, itt vagyok a Stamford Marriott hotelnél. Fel tudnál venni?

— Három órát késtél. Feladtam és hazajöttem.

— Bocsáss meg, nem az én hibám volt.

— Rendben, de még egyet akarok kérdezni.

— Mit?

— Miért nem hívtad Thomas Thurstont? A hét minden napján és a nap minden órájában hajlandó kijönni.

Myron nem látszott felkészülve, hogy választ adjon egy ilyen látszólagosan egyszerű kérdésre. Mónika baljóslatú aláfestést érzett ki Myron tétovázásából. Valami nem volt rendjén hallgatásának elnyújtott másodperceiben és a mély lélegzetben, amit tüdőre szívott, amikor végre bosszankodó hangon válaszolt.

— Miért kellett volna, hogy hívjam? Nem szeretem azt az embert. Jobban szeretem, ha te viszel haza.

— Megfogtalak volna? Túlságosan restelled, hogy a telefonon megmagyarázd. — Mónika elhessegette magától ízléstelen gondolatait és hízogó hangon kedveskedni kezdett férjének. — De, ha nincs ellenedre. Nekem is van egy hosszú történetem, amit el szeretnék mondani. Csak nem tudom, hogy hol kezdjem és mennyi előzetes információt tételezhetek fel, hogy tudsz.

— Mennem kell. — Myron elhárította magáról a nem olyan nagyon delikát vizsgálódási vonalat. — Hamarosan egy kövér és nagyon dühös banya fog keresni és nem szeretném, ha megtalálna.

—

Odahaza Myron dupla skót viszkít töltött magának. Gyorsan lehajtotta és a tüzes ital azonnal átitatta ereit és hamarosan érezte a megnyugtató szédülést, ami sebesen birtokba vette lüktető agyának szürkeállományát.

— Amit kezdtem mondani a telefonon. — Mónika kezdte. — Dávid Morgan halott és Thomas Thurston börtönben van. — Itt, öt másodpercet engedve, hogy a döbbenetes hír leüledjen, folytatta. — Máskülönben minden csendes a nyugati fronton.

Myron érthetetlenül nézett feleségére.

Mónikát szórakoztatni látszatta Myron felfogóképességének hiánya és egy hívatlan gondolat ugrott be agyának rejtekébe. — Neked nem volt semmi közöd Dávid halálához. Vagy igen?

— Nem volt. — Myron felelte lassan. — Nem gondolod, hogy egy kicsit túlságosan hepciás feltételezni, hogy minden gyilkosságban, ami Darienben történik, benne van a kezem?

— Nem látom, hogy bántana a dolog. Még csak nem is látszol meglepettnék.

— Mit vársz tőlem? — Dávid felkapta utazó bőröndjét és aktatáskáját. — Hogy siratóéneket jajgassak az elhunytakért és az elesett hősökért?

Ezt kijelentve Myron felcsoszogott az emeletre és bőröndjének tartalmát kiborította irodájának szőnyegére.

Mónika Myron sarkában maradt és ravasz mosoly derült az arcára. Amikor beérte, provokatív pimaszsággal a hangjában közölte vele. — Ismerlek jómadár és a lelkedbe látok. Ha alkalmad lett volna, mind a kettőt kicsináltad volna.

Myron felesége felé fordult és lesújtó pillantást vetett rá. — Ebben megegyezhetünk. Megtettem volna, de valahol az ország másik részében voltam kiszálláson. Vagy nem voltam?

A kis hálósobában, amit Myron irodának használt volt egy keskeny beépített szekrény. Myron business öltönyeit tartotta ott és más ruhadarabokat, amiket munkába használt. Felakasztotta a kabátját, kibújt az ingéből és letolta a nadrágját és kilépett belőle. Majd minden darabot gondosan összehajtogatott és kisimított és akasztókra aggatta őket.

Mónika figyelmesen nézte Myron tevékenykedését. Talán túl erősen és gyorsan ömlesztette rá kifogásait. A nyomás, hogy sikerre menjen kivette belőle a jószágot. Túlságosan sok vonalon érezhette magát bizonytalanul. A pénz soha nem látszott elegendőnek és nem volt egy kisgyerek, akit feltétel nélkül szerethetett volna. Még egy kuttyájuk sem volt, akinek parancsolgathatott volna, és akit tisztelettudó engedelmisségre szoktathatott volna. Nagyon nehéz hete lehetett. Nem kellene, hogy ilyen gonosz legyen hozzá. Megrögzött rendszeretete csak egy védőbástya lehet, amit lerombolt személyisége köré emel.

Talán még egyszer megessen a szíve rajta? És ne szívja el libidójának utolsó cseppjeit is.

— Majd holnap elrakom őket. — Mónika gondolta, hogy puha, susogóra ellágyított hangon kedveskedni fog Myronnak. — Vagy inkább el kellene vinni őket a tisztítóba. Ma este semmi esetre se foglalkozz velük.

Alsóneműjében álldogálva, Myron nem figyelt feleségére és megindult a nagyhálószoza felé, ahol általában aludt, és főleg Mónika nélkül.

— Ott nagy a rendetlenség. — az asszony figyelmeztette. — Feküdj le ma velem és mindent elmondok, amit tudnod kell.

Mónika elkésett. Myron ment tovább és a szőnyegen heverve meglátta a nyitott szarkofágot és kék paplanjára dobált halomba gyűrt lepedőket.

— Mi a szentséges nehézség történt itt? — Myron kérdezte megrettenve és keresgélgni látszott a szavakat. — Féltett egyiptomi gyűjteményem? Ki merte megbecsteleníteni?

— A múmia átka, — Mónika kacagott és intim csábítás festette alá hangjának tónusát, ahogy karjait Myron dereka köré fonta. — Thomas Thurstont itt tartóztatták le ebben a szobában.

— Hogyan került ide? — a düh villáma torzította el Myron arcát. — Hogyan került ide a rendőrség? Nem lett volna szabad, hogy ebbe mi belekeveredjünk.

— Mit értesz az alatt, hogy mi? — Mónika visszavette a kezét Myron derekáról és a szemébe nézett. — Világosítsd meg az elmémet. Tükön ülök, és fél lábon állok, hogy halljam az eseményeket a te szempontodból is.

— Semmit, — Myron felelte és visszafojtott hangja a veleszületett visszacsapási vágy mérgét látszatta Mónika felé vetíteni. — Egyáltalán semmit.

— Vagy mindent semmiért. — Mónika ismételte gonoszul. — A végén minden gyilkost úgyis elfognak.

— Helyesen állapítottad meg végtelen bölcsességedben. — Myron visszanyerte higgadtságát. — Thomast meg is fogták már és igazad lett. Holnap új napot kezdünk, és ha nem akarsz szexezni ma éjszaka, szívesen alszom veled együtt.

— Tökfej pojáca. — Mónika vágya azonnal lecsillapodott. — El sem tudom képzelni, hogy szexezzek veled.

— Már úgy érted, hogy minőségi szexet, azt nem tudod elképzelni. — Myron morogta az orra alatt, ahogy az ágy felé noszogatta feleségét.

Huszonkilencedik Fejezet

Péntek elmúlt és szombat istenáldotta gyönyörű napot ígért Connecticut elővárosaiban. A munka ünnepe közeledtével, ami mint mindig szeptember első hétfőjére esik, a hatalmas bokrétafa Myron hátsó kertjében hullatni kezdte gesztenyéit. A vastag, tüskés héjjak kettészakadtak a földön és belsejükből kibukkant a fényes mag. Myron pázsitjából pazar terület asztalkám lett, egy annyi ehetsz, amennyi beléd fér teríték az örökké kutató mókusok tucatjainak.

Egy mindent elfeledő és megbocsátó kinyilatkoztatása az élet szépségének és tagadása a rettenetes valóság létezésének, volt az érzés, ami ezen a későnyári szép reggelen körülölelte és megnyugtatta Myront. Mónika elmondta neki, amit tudott a gyilkosságokról. Thomas gyakorlatilag betört a házába, és Mónika elbeszélését megerősítve, egy hosszadalmas újságcikk a Darieni Hírek hetilapban szintén jelentette, hogy Mr. Thurston mind a két különböző gyilkossággal vádolva lett.

— Minden jó, ha a vége jó. — Myron morogta és leballagott kocsí behajtóján, hogy postaládájába betegye a számlákat, amiket kevés idővel ezelőtt körmölt le az irodájában.

Esze valahol máshol járt és nem figyelt és meglepetten megugrott. Szinte beleütközött Glóriába, aki éppen akkor fejezte be tornagyakorlatait. Lélegzetéből kifulladás és arcán az egészség piros rózsáival, a leány éppen lelassult friss kocogásából és kezeit csípőre téve lépkedett háza felé.

Micsoda egészséges és életerős fiatal nő. Myron már régóta rajta tartotta a szemét. Mióta? Oh, ki tudna arra emlékezni?

Testhezálló nadrágjában Glória egy fényes virágszál volt, maga az örökifjúság forrása. A testgyakorlat az érzékiség auráját bocsátotta rá, a nyirkos izzadság gyöngyszemei csillogó réteget formáltak bőrén és kimerült lihegése fájdalmasan ellenállhatatlan varázslattal bírt. Myron szerette volna kinyújtani szennyes kezeit és le akarta tépni Glóriát az erkölcsösség tüskéikkel teli száráról. El a kötelező konvenciók kötöttségétől és a látszólagosan áthidalhatatlan korkülönbség nehézségeitől.

El akarta vinni magával, hogy védelmezze, csodálja és tulajdonába vegye.

Egy önzően vággyal teli álom, éppen ellenkezőleg. Myron soha nem vágná el Glória oxigéncsővét. Egy jobb helyre plántálná át, ahol kivirágozhatna és

gyarapodhatna. Ahol nem kellene mindén munkával vesztegetnie drága idejét. Ahol nem lenne lekötve napi kötelezettségeivel és ahol nem kellene balanszíroznia a számlák kifizetését.

Túl sok felelősség egy fiatal és szép nőnek, hiszen alig érte el a nagykorúság és a legális bejegyzés évét. Mégis, és a gondolat gyönyörrel töltötte el, így nem kerül majd semmi bajba a törvénnyel.

Édesapját egy arcnélküli merénylet taglózta le. Fiúbarátja életfogytiglani börtönbüntetés elébe néz. Glória egyedül maradt, és olyannyira kiszolgáltatva a szexuális ragadozóknak, akik soha nem tudnák értékelni igazán nemes jótulajdonságait.

— Jó reggelt, Glória. — próbálta mézzel kengetni csinos szomszédját. — Micsoda tökéletes nap egy kis szabadtéri testgyakorlatra.

Glória egymás mellé tette a lábait, és karjaival kecses kört leírva derékból előrehajolt. Hosszú haja széjjelrepült, mintha egy kínai selyemlegyező leveleit nyitotta volna ki, és térdeit mereven tartva mind a két tenyerét játszi könnyedséggel lenyomta a földre.

Majd Glória kiegyenesedett és ismét lehajolt. Ezt ötször megismételte, öt gyors guggolást csinált és erőteljesen dörzsölve masszírozni és gyúrni kezdte a combjait.

— Mi van? — Glória kérdezte végül, de akkor sem hagyta abba lábainak dörzsölését és nem nézett Myronra.

— Szép napunk van, mondtam. — A férfi felelte, és követve a lány lábainak hajladozását és karjainak lengetését, szemei néha kocsányokon lógtak, máskor, mint holmi jójókárikák egy vékony zsinóron.

— Talán magának, — Glória mély lélegzetet vett és utána akkorát fújta, hogy a szele szinte elvitte Myront.

— Bocsásson meg. Milyen tapintatlan tőlem. — Myron betette a kezében tartott köteg levelet postaládájába. — Fogadja legőszintébb részvétemet édesapja halálának alkalmából és kérem, nézze el faragatlanságomat.

— Hogy van a felesége? — Glória végre ránézett Myronra és minden lendületes fizikai energia ellenére, amit bemutatott valami üldözött félelem rebegett a szemében.

— Mónika, a feleségem? — Myron elgondolkozva tétovázott. — Tudom, hogy nem lenne szabad, hogy ilyet mondjak, de Mónika egyedi egy karakter.

— Érdekes, hogy ezt említi. — Glória abbahagyta az egyhelyben ugrálást és lehajolt és megragadta a lábujjhegyét. — Én úgy vettem észre, hogy először édesapámat akarta elcsábítani, most meg be van bolondulva Thomas után.

— Tényleg? — Myron leejtette az állát, mintha meglepődött volna, de egy gonosz fény a szeme sarkában meghazudtolta őszinteségét.

— Megmondhatja neki. — Glória abbahagyta a tornázást és keze fejével letörölte homlokáról az izzadtságot. — Hogy Thomas az övé lehet és a börtönigazgatónál feliratkozhat a hitvestársi látogatásokra.

— Jó lenne, ha mondhatnék magának többet is. — Myron házának ablaka felé pillantott, hogy Mónika felébredt-e és vajon lejött-e a nappaliba. Nagyon távoli esély, de mégis, esetleg figyelheti őket. De, ha meglátta, hát legyen úgy, többet nem érdekelte felesége kíváncsisága. Visszafordult Glória felé és atyai tekintettel kezdte szemlélni. — Nincs szándékomban, hogy beszennyezzem édesapja emlékét. — folytatta. — Nem érdemli meg, hogy bárki is igazságtalanul rosszakat állítson róla, de ezt meg kell, hogy mondjam magának. Maga nekem mindig olyan volt, mint a saját leányom, akivel Mónika soha nem ajándékozta meg házasságunkat.

— Kettőn áll a vásár. — Mónika felelte. — Maga úgy próbálja beállítani, mintha kizárólag Mónika hibája lett volna a gyermektelenség.

— Mindenképpen az ő hibája. — Myron félszeg lépést tett Glória felé.

— Ezt, meg hogy érti? — Glória nem rettent vissza, és azokkal a nagy barna szemeivel egyenesen Myron szemébe nézett.

Myron mellkasa megemelkedett, karjait széjjeltárta és testhelyzete könyörögni látszott, hogy Glória fogadja ölelését.

A leány lehunyta a szemeit és teste megremegett. Édesapja soha nem ölelte meg. Egy láthatatlan választófal magasodott az apa és leánya között. Édesanyjának az emléke választotta el őket. Glória szerette volna, ha valami szexualitás nélküli módon szeretnék és remélte, tudta, hogy Myron szándéka tiszta és ártatlan. Thomas csak egy fiatal fiú, és olyannyira éretlen, és olyan sok szempontból. Thomas soha nem válna igazi férfivé és soha nem komolyodna meg. Egy érett férfivé, aki célokat tűz ki maga elé és megvalósítja. Ez nem foglaltatott benne Thomas jellemében.

Myron körbefonta karjait Glória vállán és balja lecsúszott a leány derekára. — Glória, — suttopta. — Édesanyád csodálatos személy volt. Nem érdemelte meg, amit apád tett vele.

Glória beleolvadt a férfi gyengéd ölelésébe és ellenállása engedékeny reszketéssé semmisült. Nem maradt semmi ereje, ha valaki felidézte édesanyja emlékét.

— Glória, kérem, bízson bennem. — Myron elárasztotta a leányt gurgulázó magánhangzóinak és elnyújtott mássalhangzóinak szirupos édességével. Apai aggódást szándékozott jelezni, bármi alantas indítók jelenléte nélkül, amit olyan könnyen lehetett feltételezni egy idősödő férfi és egy ártatlanul fiatal leány kezdődő viszonya között. — Engedje meg, hogy elmagyarázzam a maga iránti érzett érzéseimet.

— Lehetetlen, — Glória eltolta magától a férfit. — Nem fogok egy házasemberrel viszonyt kezdeni.

Myron elengedte a leányt és egyetlen szemrebbenés nélkül válaszolt. — Elválok Mónikától. Tudok egy helyet a Karib tengeren. Jöjjön le oda velem egy vakációra. Hatalmas házam van ott egy ötcsillagos privát üdülőhelyen. Külön lakosztálya lesz, hatalmas hálószobával és külön fürdőszobával. Ott beszélgethetünk és el fogom mondani magának, amit édesanyja eltűnésének éjszakáján láttam.

— Mi lesz a házával? — Glória végre összeszedte magát és erőtlen lépést tett, hogy elmenjen.

— Az? — Myron Glória és Glória házához vezető ösvény közé helyezkedett. — Ezt a házat anyámtól örökölttem be. Sok-sok éven keresztül nem volt rajta semmi adósság. Ma teljesen be van táblázva jelzálogkölcsonökökkel. A pénz, amit felvettem rá biztos helyre el van dugva, ahol Mónika egy fillérhez sem tud hozzáférni. Régóta tervezem ezt a lépést. A feleségem azt hiszi, hogy teljesen tönkre vagyok menve, de én egy nagyon gazdag ember vagyok. Glória, egy vagyonos férfi vagyok, aki halálosan szerelmes magába.

Távolságát növelve Glória széles kört irt le a férfi körül és száját megvetően elbiggyesztette. — Mr. Gardner, amit mondott nagyon kedves és lenyűgöző, talán igaz is, de gondolkoznom kell róla. Az én életem itt van, ebben a városban. Nem tudom csak úgy felszedni a sátorfámat és odébbállni, egy flörtös ígéret alapján.

— Nem, természetesen, hogy nem. — Myron buja szemei tetőtől talpig felmérték Glóriát. — Normális körülmények között én sem tennék egy ilyen javaslatot, de a mi helyzetünk más. Magának nincs jövője ezen a környéken. A lét, amit maga ismert összetört és semmivé lett. Én vagyok az egyetlen személy, aki segíthet magának talpra állni.

Glória megállt egy rövid pillanatra és visszanézett Myronra. Szemei két fényes gyémántként csillogtak és azt látszottak mondani: *Hazug vagy, bár szeretném elhinni szavaidat.*

Myron még akart beszélni, de Glória folytatta útját és a ház túlsó sarka mögött befordult és eltűnt.

—

Myron Glória után morgott és ronda vigyora eltorzította arcát. — Kifele a régivel és hozzuk az újat. Az ötletet sikeresen beleültettem abba a naivan üres kis fejébe.

Munka jól végezve, Myron vidám kis dalocskát dudorászott, visszament saját házának a másik oldala mellett és hátul a konyhafelőli elhúzható üvegajtón bement.

A konyhában belefutott Mónikába, aki éppen akkor jött ki a nappali szobából. Temperamentuma forrt, mint egy fazék kálilúg és villámok szikráztak szemeiből.

— Mi beszélgettél Glóriával? — kérdezte követelően.

— Semmit. — Myron hazudott, mint a vízfolyás. — csak mondtam neki, hogy mennyire sajnálom, hogy édesapja meghalt.

— Megölelted.

— Nem volt semmiféle igazi ölelés. Csak kicsit átfogtam a vállát.

— Nekem úgy tűnt, mint egy bensőséges, teljes felsőtestű odaadó ölelkezés.

— Glória árva lett, Mónika. Megsajnáltam.

- Én is árva vagyok. Nekem mi jár? Miért nem érzel irántam is részvétet?
- Mónika, khéér..lek.
- Mikor mondtad nekem utoljára, hogy szeretsz?
- Mónika, több mint húsz éve vagyunk házасok. Miket nem vársz tőlem?
- Légy férfi. Minden éjszaka páclevet pisilek és órákig szorítom a lábam közét és soha nem kapok egy olyan ölelést, amelyet neki adtál.
- Csinálom, amit tehetek.
- Myron Gardner, vigyázz miket mondasz. Egy borotvaéles penge élén ingadozol. Halvány fogalmad sincs, hogy mire vagyok képes, hogy megvédjem, ami az enyém.
- Hasonlóképpen. — Myron morogta az orra alatt és, hogy befejezze a csúnya vitatkozást kettésével szedve a lépcsőket felrohant az emeletre és bement irodájába.

Harmincadik Fejezet

Mónika már évekkel ezelőtt elhatározta, hogy nem érdekli, hogy Myronnak milyen kalandjai vannak, hogy hogyan tölt tintát a töltőtollába, amíg nincs tudomása hűtlenkedéseiről.

De mégis megvolt a határa az olcsójános orcátlan arroganciájának. Ezzel az égbekiáltó fitogtatással, ahogy kimutatta vonzalmát a szomszédban élő tramplihoz, a felesége lakcipőjére vizelt és próbálta elhitetni, hogy csak az eső csepereg.

Mónika soha nem mondta ki volna hangosan, és nem volt hajlandó beismerni, hogy féltékeny a férjére. Egészen a férfi korai elhalálkozásáig Dávid Morgan volt az aduja a talonban. Bármikor elővehette Dávid kártyáját és lecsaphatta az asztalra, Dávid volt a tromf Myron felett, egy élő bizonyíték, hogy a férfiak még mindig be voltak örülve érte, és begörbített kisujjával odaintve, bármikor lecserélhette volna a férjet, akinek semmi szándéka nem volt, hogy kielégítse igényeit.

De ez az élő bizonyíték, ki lett véve a kártyapakliból, és mindennek a tetejében, itt van ez a sötétben leskelődő fiatal nősténymacska, aki nemrégiben lett facér, és vadászatra indult, hogy mátkapárt találjon.

— Nem, amíg én vigyázom a vártát, — Mónika füstölgött magában. — Éppen most adtam a trógernak egy második esélyt. Csak néhány nappal ezelőtt adtam oda neki szenvedélyes szerelmemet. Mi másnak lehetne nevezni lázas, gyere ide mamához örömjajgatásaimat. Hajlandó voltam, hogy behozzuk intimitásunk évek óta felgyűlt elmaradását. Nem mutatott komoly érdeklődést. Természetes adománynak vett, és semmivel sem volt jobb, mint a gumipénisz, amit hogy kemény és friss maradjon, ezzel a fáradtsággal ott is hagyhattam volna a mélyhűtő jégcsináló fiókjában.

— Kezdődjön el hát a játék. A gazember azt hiszi, hogy soha nem szedett fel még egy olyan bacilust, aminek ne lehetett volna a gazdája. Majd én megmutatom neki, hogy lesz-e immunitása az én bosszúm ellen.

Mónika készen állt, hogy vetélytársat felakassza az első vadcseresznyefára. A végbelét egészen a vakbeléig akarta betölteni sósavas peroxiddal. Glória fejét bele akarta tunkolni egy méreggel szennyezett pocsolóba és ott akarta tartani, amíg zöld békanyálat nem kezd köpködni a fülén.

Glória lett Mónika szemén a gennyes árpa. Mónika nem adott egy fabatkát sem, a nyomorért, amibe Glória belekerült. Azért, hogy gyászolja édesapja halálát és a gyilkos még mindig szabadon. És, hogy még lehet, hogy a kriminális vagy a kriminálisnő, ha úgy vesszük, be szeretné fejezni az elkezdett feladatot és ki akarja nyírni a Morgan család utolsó tagját is.

Ezekből egy sem volt az ő gondja. Mónika azt akarta megmenteni, amit jogosan a magáénak gondolt.

Joggal lehet mondani, semmi sem olyan veszélyes, mit egy sértett nő dühe.

—

Néhány nap telt el várakozó csendben. Myron visszament dolgozni és Mónika otthon maradt, mint minden szerdán és csütörtökön és észrevette, hogy Glória sem ment munkába.

Késő délelőtt, és ahogy a nap pályájának zenitje felé közelít, Glória selymes ruhadarabokat terít egy nyugágyra, ami a hátsó teraszon áll. Rendezgetve őket egy fehér frottírtörülközőn, buta dalocskával szórakoztatta magát és nem vette észre szomszédja közelítő lépteit.

„Debóra, mesebeli nő,
Debóra nem lakik a Ritz szállóban,
Király utca 101 alatt lakik az a cukorfalat,
És én vagyok a babája.

Mónika közellépett, átlesett Glória meghajolt háta felett és száját beleberregtette Glória fülébe. — Bú, ki ez a Debóra?

Glória megforgatta a derekát és Mónika felé hunyorított. — Debóra? Mi dolgod lenne vele?

— Túlságosan boldog kismadárnak látszol, meggondolva, hogy pár napja veszítetted el az öreged.

— És?

— Szeretném tudni, hogy miért?

— Foglalkozz a magad dolgával.

— Ez az én dolgom.

Glória ledobta a rakás nedves alsóruhát, ami a kezében volt és megpördült a sarka körül. Csípőre tette a kezét és olyan tekintetű vetett az idősebb nőre, ami szinte leégette Mónika arcáról a bőrt. — Menj a dolgodra. — mondta neki. — Nálunk nincs kereslet mindenféle jöttment gyerektelen prostituáltaknak.

Megdöbbenve Glória provokálatlan visszavágásától Mónika egy lépést hátralépett és megmerevítette magát. Mutatóujját megemelte és rázni kezdte Glória orra előtt. — Te szennyos szájú kis kanca, — kiabálta, — hagyj békét a férjemnek, vagy egy kanál ecetbe belefojtalak.

— Nincs hozzá kizárólagos jogod.

— Mit mertél mondani?

— Hallottad. Egy gyermektelen házasság semmi más, mint legalizált prostitúció. Te egy prostituált vagy. Férjhez megyek Myronhoz és hat gyereket fogok neki szülni és semmit sem tehetsz ellene. Ez egy fait accompli.

Mónika eredetileg nem akart tettlegességhez folyamodni. Nem azért jött át, hogy valami értelmet verjen Glóriába. Ez igazságtalan lett volna és máskülönben is, az áldozat elfuthatott volna a rendőrségre, bejelentette volna az ütlegetést és Mónikát letartóztatták volna.

Mégis, lehetne, hogy pimaszkodó kis trampli arra számít, hogy Mónika elveszti a fejét és vádaskodásai érzékeny ideget érnek Mónika nárciszizmus rombolta idegrendszerében? Soha ne emlékeztess egy gyermektelen nőt, hogy nincs gyereke.

Nem a legjobb alkalom pszichoanalízisre. Mónika elvesztette a türelmét, felemelte a kezét és teljes erőből mégis arcul vágta Glóriát.

Évek felgyülemlett csalódottsága és mérge kulminált a pofonban, amit bevágott ellenfelének. Egy ruháskosárra való düh lett elengedve, csak nem Glória, hanem Mónika férje kellett volna, hogy kapja az ütést. Normálisan ez lett volna az eset, de a lady lovagtorna nem miatta volt, a cicaharc kizárólagosan a területért folyt, egy alfanöstény és egy éretlen vetélytárs között.

Glória visszatántorodott. Sokkal erősebb volt, mint Mónika, kivéve nekirohanni és darabokra taposni ellenfelét nem volt beprogramozva Glória DNA kódjába.

Tudat alatt Glória respektálta Mónikát. Talán Mónika volt a titokzatos anyahelyettesítő, akit Glória akkor sem tudott volna bántalmazni, ha az élete függött volna tőle.

Glória megérintette meggyalázott arcát, feldagadtan és máris veresen és hitetlenkedve nézett Mónikára. — Miért ütöttél meg?

— Ez az egyetlen mód, hogy ilyen személlyel, mint te érvelni lehet. — Mónika sikított és megragadta Glória grabancát. A vékony anyag elhasadt a varrásoknál, a gombok kecses ívben repültek szerteszét és Glória két kezébe temette az arcát, hogy védelmezze Mónika borotvaéles körmei ellen.

Legjobb védekezés a támadás, amíg felül vagy, Mónika nagyot lökött a fiatal nőt, aki elveszítette egyensúlyát, hátratántorodott és keresztülesett a nyugágyon. Lábaival a levegőben rugdosva, a karjaival kapkodott, hogy visszanyerje egyensúlyát, rövid kis szoknyája felcsúszott a derekáig és panoráma belátást engedett privát testrészére.

Glória mosta és szárította alsóneműit és nem maradt semmi bugyija, amit viselhetett volna.

A látvány lehűtötte Mónika lelkesedését. Nem akart kockáztatni egy erőteljes rúgást Glória izmos lábaitól. Hátraugrott és undorodva rázta a fejét.

— Ha úgy vesszük, semmi értelme, amit csinálok. — morogta. — Nem kellene, hogy féltékeny legyek. Nincs olyan épeszű férfi az egész világon, aki rácsálni akarná azt a mocskos dolgot a lábad között. Menj el a Walgreens gyógyszertárba és végy magadnak egy minőségi szőrtelenítő kenőcsöt.

Glória két cigánykereket forgott és talpra ugrott. A kezeit kegyetlen karaté ütésre tartva védekezési pozícióba helyezte magát. — Maradj távol tőlem. — lihegte felháborodva és pofontól feldagadt arcát eltorzította a nemes düh. — Ez a város nem elég nagy kettőnknek. Egyikünknek el kell hordania magát.

Mónika az ég felé forgatta a szemeit. — És azt hiszed, hogy majd én leszek, aki elmegy? Hibás az elgondolás. Én maradok és te meg olyan messze mész innen, mint a holdnak a hátsó fele, és soha többet nem jelensz meg itt, vagy életedet pokollá teszem maximumlángra kapcsolva.

Glóriának eszébe jutottak Myron szavai és leeresztette a kezét. — Talán nem is olyan rossz ötlet. — gondolta. — El kellene fogadnom az ajánlatát, csak hogy visszavágjak Mónikának, és le kellene, hogy költözzek vele a trópusokra, ahol néhány hétig regenerálódnék és helyrehozhatnám magam. Semmi komoly elkötelezettség, az már nagyon sok lenne a jóból. Végül is, hamarosan, meg kell kezdenem édesanyám keresését. Talán Myron tudja, hogy hol van örök pihenőhelye. Célozgatott arra, hogy követte az apámat anyám eltűnésének éjszakáján.

Glória lesújtó pillantást vetett Mónikára és hangosan folytatta. — Azt hiszed, hogy te vagy a legokosabb? Megnyugtatlak, hamarosan szeretnéd visszaszívni a szavaidat. Mostanáig nem is vettem fontolóra, de csak azért, hogy te legyél az utoljára maradt bolond, elfogadom az ajánlatát.

A felismerés jeges hulláma iszonyatos pánikkal töltötte meg Mónika szívét.

— Kinek az ajánlatát? A férjemét? — kérdezte rettegve és a fájdalom gyötrelme éles késként hasított bele a gyomrába.

Mostanáig Mónika meggyőződéssel hitte, még a legrosszabb esetben is, ha Myron szimpatizált is Glóriával, ahogy mindig is gyanította, soha nem mert volna tovább menni vele, mint alkalmi sex. Mónika meggyőződéssel bálványozta a házasság szentségét. Gyermektelenek maradtak. Myron és ő egymásnak éltek. Legalább is kellett volna, hogy éljenek. Huszonkét év kényelme és a véget nem érő belemerülések a jómód komfortjaiba; senki nem tudja csak úgy eldobni a megosztott tulajdon biztonságát és a kapcsolt adóbevallások előnyeit. Teljesen lehetetlen, és elfogadhatatlan, hogy Myron megszökne egy olyan ostoba libával, mint amilyen Glória. Ajánlatot tenni neki? Mit ajánlva neki? Valamit, ami nem Myroné? A gondolat több volt, mint elviselhetetlen.

Mónika életében még soha nem érzett ekkora veszteséget. Nem volt hajlandó elfogadni megtörténtségének realitását.

— Hazudsz. Ugye hazudsz. — hebegte hitetlenül.

— Nem hazudok. Bérbe adom ezt a házat, bebútorozva, mindenestül. — Glória mosolygott kegyetlenül.

— Ki az ingatlanügynök? — Mónika kérdezte gyanakodva. — A házad még nincs is feltéve a piacra. Ha valakinek a városban tudnia kellene róla, az én kellene, hogy legyenek.

— Semmi ingatlanügynök. — Glória hunyorított bátran és szemrebbenés nélkül hazudott. — Édesapám utóda három éves bérleti szerződést ajánlott nekem.

— Ki az illető?

— Sokat nem tudok róla. Egyetlen, amit tudok, amit láttam, amikor eljöttek a házat megnézni. Egy drabális fekete férfi Brooklynból. A felesége egy New York City legfelsőbb bírósági magisztrátus, egy valóban arrogáns kinézetű szerezcsen nő.

— Gyerekek nincsenek, remélem? — Mónika végtelenül aggódónak hangzott és szerette volna, ha nem hamarkodta volna el a dolgot, és nem kezdett volna ki Glóriával olyan gorombán, valami miatt, ami igaztalannak is bizonyulhat.

— Oh, igen. Szinte elfelejtettem mondani. — Glória mosolygott győzedelmesen. — Négy tinédzser gyerekük van, három fiú és egy lány. Meg két hatalmas véreb. A férj lelkes kutyaviadal szurkoló és hallom, hogy fogadásokat vesz fel és első ligabeli mérkőzősorozatokat rendez saját otthonának udvarán.

— Te ugratsz engem, — Mónika reszketett. — Ugye?

— Egyáltalában nem. — Glória megkerülte a nyugágyat és fenyegetően közeledett Mónika felé.

Mónika tétozva, hogy meghátráljon és Glória mutatójával mellbe lökte. — Hord el magad, te szemét szuka, — kiáltotta, — amíg jókedvem van, és nem kezdem el rugdosni azt a csontos hátsódat és nem csinállok fasírtot abból a petyhüdt húsból.

Valami volt Glória fenyegetésében, ami meglepte Mónikát. Mint valami hirtelen átkapcsolás egy bipoláris személyiség két oldala között, a parázsló tűz lángra kapott Glória szemében. Mintha esztétét veszítette volna és egyenként lehámozva Mónika skalpjáról a bőr rétegeit, készen állt, hogy ellenfele maradványait betáplálja az iratuzó masinába.

Ideje a visszavonulásnak, Mónika felismerte és a tiltakozás egyetlen nyivákoló hangját sem kiadva elotródott, és ha lompos farka lett volna, úgy rémlett, azt is a lába közé húzta volna.

—Ne, ezt megérdemelte, ha elhitte. — Glória dacosan megvonta a vállát és nekiállt folytatni delikát alsóneműinek elrendezését a bolyhos frottírányagon, amit gondosan simára és egyenesre igazított a puha kerti nyugágy ruganyos felületén.

Harmincadik Fejezet

Elfutni a felelősség elől, nem old meg semmit, Glória csodálta a két degeszre tömött bőröndöt mialatt felidézte apjának szomorú lamentálását, amit édesanyja eltűnésével kapcsolatban szokott mondani.

Két hét telt el apjának temetése után. Thomas még mindig a börtönben csücsült és még letétpénz ellenében sem engedték ki a tárgyalás előtt. Glória elfáradt és zsibbadtan közömbösnek érezte magát.

A Mónikával történt eset sem lendítette előre a helyrejövetel útján. Összezavarodott és bizonytalankodott, és nem volt hajlandó hinni Thomas ártatlanságában. Ügyének előzetes, elrendezési tárgyalásán az államilag kinevezett védőügyvéd, aki jelenleg nem talál elegendő időt, hogy elfogadhatóan előkészüljön Thomas bírói szék előtti védelmére, kérését minden megfontolás nélkül a levegőből kihúzva, két hónapi időtartamot kért, hogy felfedjék és analizálják a tényeket és felülvizsgálják a vád evidenciáit.

Vakációra volt szüksége, hogy újrakalibrálja lelki iránytűjét, és kiigazítsa pszichikai kerekeinek csapágait, hogy el tudja viselni az élet reásújtódott csapásait. A kérdést még reggel eldöntötte, és most, minden lehetőséget megfontolva feltárcsázta Myron munkahelyi közvetlen számát.

— Készen vagy? — Glória kérdezte tegezve, miután a hatodik kicsengetés után kattant a telefon, és valaki belépett a vonalba.

Myron Gardner, főmérnök és agyonhajszolt mindenek, íróasztalánál ült és Elwin, fenséges és teljhatalmú tulajdonosa a cégnek éppen bedugta ezüstös hajsörtékkal borított kerek koponyáját a szobába. — Gyere be a konferencia szobába. Az építész véres gyilkosságról kiáltozik. — mondta fenyegető hangon. — A szabadtéri tűzvédelmi csapokat bele kellett volna vennünk tervezési feladataink közé. Miért nem vettük bele?

Myron próbált felelni az indokolatlan kritikára és el akarta magyarázni a körülményeket Elwinnek, amikor mondata közepén telefonja csörögni kezdett. — A szabadtéri tűzcsapok hagyományosan nem foglaltatnak bele a gépészeti tervezésbe. — kezdte szigorú hangon, — és semmi nem volt szerződésünkben, ami másképpen jelezte volna.

— Ennek ellenére, — Elwin éles hangon vágott vissza. — A beruházó panaszt emelt és a minisztérium és a kormányzó is tudomást szerzett az ügyről. Valakinek fizetnie kell az extra költségeket és ujjal mutogatnak ránk.

Myron felvette a bejövő hívást, tenyerével eltakarta a beszélőt és gyors pillantást vetett Elwin felé. — Megengeded, hogy megnézzem, hogy ki az? Egy percen belül szabad vagyok és beszélhetünk.

— Egy perc, — Elwin morogta gorombán és ingatag lábain gyorsan megindult a kávézószoba felé.

— Ki az? — Myron kérdezte a hívót és szíve vadul dobogni kezdett. Nagyon jól ismerte a hangot a vonal túloldalán, és a tudat végtelen boldogsággal töltötte el.

— Tíz perc múlva várlak a Stamfordi Limuzin kioszknál. — Glória eltökélt hangja éles volt és tömör. — Üljünk fel a következő repülőre, ami direktbe levisz arra a paradicsomi szigetedre.

Glóriát hallgatva Myron belesett a kávézószobába. Elwin még mindig a süteményekkel vacakolt és éppen egy szelet diétás rétest nyiszált magának. — Remek ötlet. — Myron suttogta Glóriának. — Éppen ideje, hogy elszakadjak a régitől és új életet kezdjek. Ahogy ígértem, mond ki a nevem és nálad leszek. Egyelőre ne vedd meg a limuzin busz jegyeket. Az én Camry kocsimmal fogunk menni. Már minden be van rakva a csomagtartójába, amit magunkkal akarok vinni.

— Akkor tíz perc múlva találkozunk. — Glória csicseregve konstataulta Myron szavait és mobilját bekattintva megszakította a hívást.

—

Myron belépett az ütközőtől ütközőig érő tömött forgalomba az Interstate úton és Glória mélyen belesüllyedt az ülés kényelmébe.

— Végre, — mondta. — Hátralévő életemnek első napja.

— Bölcsen megfogalmazva. — Myron felelte és megfogta Glória kezét, ami könnyed lezserséggel nyugodott az ölések közötti konzolon. — Soha nem fogod megbánni, hogy bízál bennem.

— Megmondtad Mónikának? — Glória kérdezte és nem vette el a kezét.

Myron gyengéden megszorította Glória kezét és ujjai megsimogatták a leány finom bőrét. — Semmi szükség, hogy megmondjam. Majd rájön magától.

— Hogyan?

— Oh, hogyan? — Myron sóhajtott csúfondárosan. — Fel fogja hívni Elwint és közli vele, hogy eltűntem és nyomomat vesztette.

— Elwinnek megmondtad?

— Nem.

Glória furcsa oldalpillantást vetett az idősebb férfira. — Nem adtad be a felmondásodat? Honnan fogja tudni, hogy mi lett veled?

— Gondolom, hogy fel kell, hogy telefonálja Mónikát és meg kell, hogy kérdezze őt.

Glóriát elképesztette a szuperlogika és hosszú, mély hallgatásba merült. Jóval később elvette a kezét, kiegyenesítette pozitúráját, és erős combjai kitöltötték a szoros farmernadrágot, amit elhatározott, hogy a repülőúton viselni fog.

Kínézett az oldalablakon és bámulva nézte a mellette elsuhanó kocsik tömegét, amik mint egy megbolygatott méhkas fullánkös rovarai vették körbe és tűnődve kérdezte. — Miből fogsz megélni?

— Sose fájjon a fejed a pénz miatt. — Myron megveregette Glória bal térdét és hangja maga volt a magabiztosság. — A pénzem kitart életem végéig. Ügyvédek elintézik minden papírmunkát. Évek óta tervezem ezt a kiugrást.

— Végtelenül áramvonalas, — a leány felelte. — Szabadulás a földi javak béklyójától, mint egy koncepciót lehet, hogy imádom, de a gyakorlatban inkább a luxust részesítem előnyben.

— Királynőmként fogok hódolni neked. — A férfi mondta és a sávokat jobbra cserélve bal helyett, ahelyett hogy egyenesen déli irányban hajtson, a Cross Westchester gyorsútra tért rá, ami direkte nyugati irányban haladt tovább.

— A Newark-i repülőtérre szállunk fel? — Glória felfigyelt a hirtelen irányváltoztatásra.

— Kitűnő megfigyelőképesség. — Myron mosolygott titokzatosan. — a Tappan Zee hídon keresztül, egyenesen Newark felé tartunk.

A nyugati nap erősen sütötte Glória arcát. Életében nem érezte magát még ilyen könnyednek. Volt valami mágikus érzés abban, hogy hajtottak a semmi felé, egy vakációra, ami nem volt időhatárok közé szorítva. Megmondta főnökének, hogy el kell utaznia és a kedves hölgy kegyesen belegyezett. Három hetes évi vakáció és összegyűjtött fizetett betegnapok, és ott volt a bankár is Csilléből, aki ki akarta bérelni a házát. Egy éves bérleti szerződés elegendő idő lesz, hogy megtalálja édesanyját. Addig Myronnal fog lakni, amíg ki tudja belőle szedni, hogy hol gondolja, hogy édesanyja nyugszik.

Lehet, hogy nem fog visszatérni régi munkahelyére, de még olyan fiatal és oly biztos benne, hogy egy másikat is talál, ami legalább annyira jó, mint ez a mostani.

Lassan elszenderedett, és ahogy a Camry vette a hosszú kanyarokat az Interstate úton a feje szelíden jobbról balra billent és vissza, balról jobbra és megint.

—

Jóval később ébredt. A nap nemrégiben térhetett nyugovóra, a nyugati ég még halovány verességben parázslott jobbra felől. Az út egyenes volt, mint egy nyíl és a forgalom is megritkult.

Glória jobban kinyitotta a szemeit és körbenézett. — Hol vagyunk? Még messze van a repülőtér?

— Dél Jerseyben vagyunk, — Myron felelte és elmélyülten nézte az utat. — Cherry Hill és a Delaware híd között.

Glória ásított és megdörzsölte a szemeit. — Elraboltál? — kérdezte.

— Nem, — Myron sanda oldallpillantást kockáztatott a lányra. — Semmi ilyesmit. Szeretnéd, hogy megálljunk vacsorázni?

— Nem vagyok éhes. — Glória fészkelődött az ülésben és megigazította biztonsági öve csatját. — De jó lenne, ha megállnánk és megmagyaráznád, hogy mit keresünk idelent.

A férfi bólintott. — Ahogy akarod. A következő országúti pihenő és benzinkút csak három mérföld.

Myron hamarosan lehúzott az útról, és ahogy befordult a parkolóba egy fekete és elefántcsont színű járőr kocsí állt az étterem bejáratánál. Egy állami rendőr, pisztolya az oldaltáskában és a bikacsők lengedezve lefele derékszíjáról, nyugodtan csevegett az egyik kasszás lánnyal, közvetlen az ajtó mögött.

Myron szinte súrolta az állig felfegyverzett rendőr oldalát, ahogy elment mellette és visszanézett Glória felé, aki tétovázva csellengett utána. — Csillagom, — kérdezte. — Szeretnél valamit?

A járőr arcán másodnapos borosta ült és mélyen ülő szemei kialvatlannak látszottak. Egy rövid másodperce megállt a csinos kis barnával való beszélgetésében és Glóriára nézett.

Glória üres mosolyt villantott vissza és kedvesen intett Myronnak. — Kérj egy almalevet nekem és megosztok veled egy adag rántott csirkegombócot.

A rendőr újra udvarolni kezdett a kasszás lánynak. Glóriához való érdeklődése átmenti volt, rutinos és felületes.

Amikor Myron hozta a csirkegombócokat, amit Glória rendelt és egy sajtseletes dupla hamburgert magának a lány a gúny némi árnyalatával a hangjában szólt hozzá.

— Tehát, Mr. Gardner, ha nem a repülőtérre, akkor merrefele tartunk?

— Floridába, — a férfi nézte a leányt kérlelően. — Nyugdíjas álmaimnak kastélyába.

Glória elgondolkozva lehámozta szalmaszáláról a védőpapírt, beleszúrta a papundecli dobozba, amire almaüdítő volt írva és hosszas, fontolgató szippantást szívott belőle. Majd megszólalt, de nem nézett a személyre, akihez beszélt. — Azt hittem, hogy a Karib tengerre megyünk egy ötcsillagos szállodába.

— Aha, eh, mintha mondtam volna valami ilyesmit. — Myron felelte és simogatta az állát, mialatt nyelve egy fellengzős kidudorodást csinált alsó ajka alatt és összehúzta a szemét, ahogy folytatta. — Mónika javasolta, hogy vegyünk egy helyet a Dominikai köztársaságban egy extraluxusos nudista üdülőhelyen. Az én helyem sokkal jobb és Mónikának fogalma sincs, hogy hol van.

Mónika váratlan megjelenése úgy kellett volna Glóriának, mint egy púp a hátára. Az elszigetelt rejtekhely ötlete nem is látszott olyan rossznak. Ott majd megnyugodhat, újrendezheti elsőbbségeit és új értelmet találhat életének. Myront, a vén görényt könnyen lehet majd három lépés távolságra tartani. Lehet, hogy még megkedveli a helyet és többet nem akar északra visszamenni.

— Nem félek a feleségedtől, de egyetérték, hogy jelenléte nélkül kellemesebb lesz az életünk. — Glória lebegtette a szempilláit Myronra és gyengéd megértés volt a tekintetében. Úgy rémlett, hogy elfogadta az útiterv meglepő megváltozását, ami bármilyen más normális leányt örült dührohamra készítetett volna.

Válaszában mindössze csak egy enyhe figyelmeztetést rejtett. — Nem számít, ha nem a Karib tengeren van és nem egy ötcsillagos üdülőhelyen, de mostantól kezdve nem akarok több hazugságot hallani tőled, csak az igazságot.

— Imádni fogod a helyet. — Myron felelte és büszkeség és meggyőződés töltötte el hangját. — Bár kissé rusztikus kinézetű, de igazi menedék. A ház maga hatalmas és gyönyörű kilátás nyílik a Mexikói öböl azúrkék vizeire. Harmincméteres vitorlás hajóm himbálódzik a saját kikötőmben és megtanítalak vitorlázni.

— Hol van ez a hely pontosan? — Glória szemei kitágultak és csodálat és érdeklődés csillogott bennük.

— Egy Horseshoe Creek nevezetű település mellett.

— Közel Miamihoz, vagy a Tampa oldalon?

— Jóval fennebb, Florida északnyugati részében, egy speciális helyen az úgynevezett Természetvédelmi partok mentén.

— Szép lehet, — Glória sóhajtott, gyanakodóan és csipetnyi csalódottsággal a hangjában. — Valamiféle cölöpökre épített roskadozó halásztanya a mangrove mocsarak közepén eldugva?

— Nem egyáltalában nem. Egy tisztességesen megépített ház és egy helybeli házaspár gondozza számomra egész évben. Nagyon rendes emberek, meg leszel lepődve, hogy milyen csodákat műveltek a birtokkal.

— Tartózkodhatom a véleménykialakítástól, mielőtt esélyem lesz, hogy megtekintsem ezt a te híres kéglidet? — Glória felelte könnyed hangon és harapdálni kezdte a megmaradt csirkegombóc darabot és kétértelmű fény villant meg csúfondáros hunyorításában. — És Myron, még egyszer, hadd értessem meg veled, azzal a feltétellel vagyok hajlandó tovább folytatni ezt az utazást, hogyha valahol egy motelban nyugovóra térünk, két különálló szobát fogunk bérelni.

— Ha egyszer Richmond alá kerültünk, — Myron válaszában sietsége világosan jelezte, hogy bármi feltételt hajlandó elfogadni, hogy induljanak és visszakerüljenek az autópályára. — Az út olyan egyenes, mint két torony között a kihúzott zsinór és be tudod állítani az automata sebességtartót nyolcvan mérföld per óra sebességre. Én végigvezetem az éjszakát és te alhatsz a hátsó ülésen. Holnap reggel cserélünk, hogy valamit én is pihenhessek napközben. Holnap késő estére már ott is leszünk a birtokomnál.

— Ahogy akarod, nekem jó. — Glória barátságos grimaszt vágott, de most először volt valami a szemében, ami Myront kételkedni készítette, hogy a leány ártatlan naiv homlokzata alatt nem-e rejtőzködik egy bosszút szomjazó dühödt boszorkány.

Harmincegyedik Fejezet

Reggel félhét fele járt és az egész éjszakai hajtás után Myron többet nem tudta nyitva tartani a szemét. Éhesek is voltak és meg kellett állniuk egy rövid pihenőre. Florence, South Karolina körül Myron lehúzott az útról és behajtottak egy Cracker Barrel étkezdébe reggelizni.

Glória tűrhetően aludt, de Myron szemei vérmesnek látszottak, ahogy sietve gyűrte lefelé férfias méretű tojásrántotta és zsíros-krumpli adagját. Ólomnehéz szempillái csukódtak lefele és arcával előre egyszer-kétszer szinte beleesett az elébe letett aranylő zsírral teli tányérba.

Ahogy befejezte az evést visszatámolygott a kocsijához, bemászott a hátsó ülésre és alvóhelyzetbe kuporodott. Mialatt belecsavarta magát a pokrócba, amit Glória használt, hogy melegen tartsa magát Jersey és a Dixieland szíve között, elmagyarázta Glóriának az útirányt.

— Térj át az I-10 Interstate útra Jacksonville, Floridában és hajts, amíg eléred a 40-es számú kijáratot. Onnan menj tovább a Route 51 úton déli irányban. Húzz be az első McDonald étteremparkolójába és ébressz fel.

—

Hosszú órák feszült koncentrációja után, Glória elérte a kijáratot az Interstate-n, amit Myron kijelölt. Ahogy a férfi megmondta, leparkolt az első McDonald étteremnél és hátranézett, hogy mit csinál Myron. A férfi mélyen aludt és nem volt kedve, hogy felébressze.

Nem akart vele beszélni. Legalább egyelőre nem. A gyújtáskapcsolóból kivette a kulcsot, kiszállt, hátrament a kocsí hátuljához és felpattintotta a csomagtartó fedelét. Körülötte a levegő melegnek érződött és valami sajátságosan fülledt csend uralkodott, ami úgy vette körül, mint egy anyai szeretetből szőtt nagy takaró. Tetszett neki a lassú, sietés nélkülség, a déli atmoszféra elnyújtott érzése és a késő délelőtti napkorong forró sugarai elérték és olvasztani kezdték csonttá fagyott bensőjét.

Az Interstate útkereszteződéseinél ültetett magas pálmafák szintén tetszettek neki és megcsodálta a végtelenbe nyúló legelőket és a ciprusfák sűrű ligeteit a távolban,

amik egy régi őskor itt felejtett őrszemeiként vigyázták a táj békéjét. Ezrekre menő csordái a legelésző tehéneknek, mint apró barna foltok mozogtak a zöld mezőben, és béke volt és megnyugvás, mindenütt a messzeségben, ameddig a szem ellátott, és amennyire az értelem értékelni tudta a szelíd táj tikkadt arculatát.

A farmernadrág, ami fent északon kényelmesnek érződött itt elnehezedett, és már egy teljes napja és egy teljes éjszaka óta volt rajta. Izzadtság és a lemorzsolódott korpa viszketőssé tették bőrét és a tisztátalanság érzését hozták rá.

Benyúlt a csomagjába és előhúzott egy fehér sortnadrágot és egy rózsaszín selyemből varrt ujjatlan blúzt és bement a szinte teljesen elhagyott gyorsbűfébe.

Fél liter nagyságú kávé rendelt és egy szelet almás lepényt hozzá. Egy tálcán kivitte az egyik piknikasztalhoz, ahol senki nem ült a közelben, és ott letette. Valami kényelmesebbe szeretett volna átöltözni, mielőtt belemerül a megvásárolt finomságok élvezetébe.

A női vécében átöltözött, és amikor kötegbe csavart piszkos ruháit a hóna alatt szorítva kijött, három férfit látott az asztalánál ülni. Először azt hitte, hogy rossz ajtón jött ki és eltévedt.

De nem tévedett. Kávéja és süteménye ott feküdt az asztalon és a három férfi közül az egyik Myron volt.

Glória megbánta, hogy ennyire rövid sortot vett magára és kebleit kihívóan kiemelő blúzt. — Hála istennek, — gondolta, — magamon hagytam alsóruháim, — és elpirult, és másik kávé szeretett volna venni és valahol észrevétlenül, egyedül szeretett volna leülni.

De Myron intett és odakiáltott. — Gyere, Glória. Tarts velünk.

A két férfi is feléje fordult és megnézték. Mind a kettő jancsiszegekkel kiveret kék farmert viselt, keresztbezsínórozott magas szárú csizmákat, és egyformáknak látszottak. Annak ellenére, hogy az egyik egy széles vállú óriás volt és a másik egy élő csontváz és kifakult simléderes sapkája alatt zsíros haja hátul hosszú lófarokba kötve lógott.

A nagytermetű férfi kirojtosodott fehér inget viselt. Inge ujja hónalj felett le volt vágva, és csupasz karjait vállától a csuklójáig sárkányokból és koponyákból kirajzolt tetoválások borították. Arcát simára borotválta és tuskére vágott haja alatt kilátszott a fehéres bőr.

Félig-meddig udvariassággal kissé megemelkedett üléséből és bemutatkozott.

— Végtelenül örvendek, ma'am, hogy találkozhattunk. — mondta. — A nevem, Bob.

A másik ülve maradt és ragyogott róla az erőltetett boldogság. — Joe, — mondta és kezét Glória felé tartotta.

A rövid pillantás, amit Glória rámert vetni a férfi nyitott szájára döbbenetes hatást gyakorolt rá. A drótokból font embernek, alul-felül számolva, összesen tíz foga,

ha lehetett. Egy lapátfog középen fent, egy alul és két szemfog, mind az ellentétes oldalon és néhány odvas zápfog hátul, és ahogy beszélt félelmetesen csattogtatta őket.

— Ne legyen szégyenlős hozzánk csatlakozni. Kicsit arrébb csúszunk és szorítunk magának elegendő helyet a padon.

Glória bólintott, mosolyát eltorzította a félelem és az undor keveréke. Semmi kedve nem jött, hogy leüljön ezekkel az idegenekkel, akiket ki tudja, hogy hol szedett fel Myron. — Hozhatok még valakinek valamit? — kérdezte félénken. — Kávét, hamburgert, akármit?

A természetes ember elismerően biccentett és túlságosan barátságosan kacsintott hozzá. — Köszönjük ma'am, szíves ajánlatát és bájos kedvességét, de indulnunk kell. Csak egy percre álltunk meg, hogy köszöntsük Mr. Gardnert, és hogy találkozzunk, — itt meglepő finomsággal másodszor is bólintott Glória felé és mély baritonján megismételte. — Hogy megismerkedjünk búbajos kis menyasszonyával.

Ezt kijelentve, felállt és mélyen meghajtotta magát. — Kimondhatatlanul örvendtem, ma'am és borzasztóan sajnálom, hogy ilyen hamar el kell mennünk.

Joe, látszólagosan székéhez ragadottan ülve maradt és nem mozdult. Partnere vonakodásától alaposan felbosszantva Bob erőteljesen hátba vágta az ösztövé alakot.

— Ember, süket vagy? Mennünk kell, nem hallottad?

Joe felállt, ujjával vonakodva megbillentette baseball sapkája szélét és fogai állapotát tekintve, teljesen nyilvánvaló nemtörődömséggel, nyitott szájjal rávigyorgott Glóriára.

— Én nem sietek annyira, cukorfalat. Egyedül ő, ha érti, hogy mire gondolok? De akárhogyan is, nemsokára ismét találkozunk. Arra felteheti azt a csinos kis pofiját. — Az ösztövé beszéd közben elnyújtotta a szavait, a végeket elharapta, és a legvégén dupla puszit cuppantott Glória felé.

Glória áttette kávéját egy másik asztalra és Myron követte. Leült, és ahogy az első kortyot lehörpölte még meglátta a két távozót.

Mind a kettő fényesre nikkelezett Harley-Davidson motorkerékpáron gubbasztott. A teljes gázzal eleresztett motor iszonyatosan felbőgött, berobbant az országútra és kavics és porfelhőt zúdított a maguk mögött hagyott környékre.

Glória kíváncsi pillantást vetett Myron felé. — A barátaid?

Myron megrázta a fejét. — Nem. Helybeliek a Horseshoe Creek településről. Ne tévesszen meg a kinézetük. Ezek a félelmetes alakok nagyon is ravasz üzletemberek.

— Miféle üzletben? — Glória gyanakodva ráncolta a homlokát.

— Afféle import-export. Nem vagyok biztos benne. Lehet, hogy mélytengeri halászat vagy garnélarákok tonnaszámra való felszippantása a korallzátonyokról. Helybeli pletyka szerint van egy hajójuk, ami gyorsabb, mint bármelyik parti őrségi Coast Guard naszád és össze tudják zavarni a kormány legelőrehaladottabb GPS keresőjét is.

— Tényleg? — Glória forgatta a szemét. — Meg kellene, hogy legyek hatódva?

— Bob a hajóskapitány és Joe az első másodkapitány. Kedves kell, hogy legyenek hozzájuk, különben a helybeliek szemrebbenés nélkül kiüldöznék a városból.

— Azt hittem, hogy egyedül leszünk, mindenkitől elzárva.

— Senki sem egy sziget önmagában, és mind amellet, pénzt is kell, hogy keressenek.

— Mintha azt mondtad volna, hogy van elegendő életed hátralévő végéig.

— Volt, de Ammermannak köszönhetően, minden megtakarított vagyonomat elvesztettem a tőzsdén.

— Ammerman? — a rettegés férgé megmoccant Glória gyomrában. — Mi közöd lenne neked Ammermanhoz? A papa azzal gyanúsított, hogy te ölted meg. Ugye nem ölted meg. Vagy igen?

Myron kinyúlt és megfogta Glória kezét. — Semmi okod, hogy emiatt fájjon a fejed. Idd meg a kávédat és indulhatunk. Ma este még meg szeretném mutatni neked a házat és pazarul kialakított felső teraszomról vacsora közben kettesben szeretném nézni veled a naplementét.

— A rendőrség megtalálta a gyilkos fegyvert Thomas taxijában. — Glória sóhajtott és a fájdalmas visszaemlékezés a szomorú gyász könnyeit csalta a szemébe.

— Igen, nagyon is megtalálták. — Myron arcára ördögi vigyor ült, de Glória nem vette észre. Az üres kávéspohárral és a papírtányérral a kezében a szeméttartó felé igyekezett.

—

Mire elérték a Horseshoe Creek települést a nap félig leereszkedett a horizont vonala alá és a lángoló tűz pazar árnyalataival borította lángokba az eget. A gigantikus tűzgolyó lassan belesüllyedt a tengerbe és veres villámok lövelltek ki belőle ezernyi irányban. Pelikánok méltóságos falkái szálltak keresztül a sötétedő ég süllyedő boltozatán és lecsaptak, hogy felkanalazzák a lassan hullámozó folyékony malachit színű tenger felszínéről a vigyázatlan halakat.

Az utolsó tizenöt mérföldön keresztül a tengerparti alacsony bozót rengeteg vadonán hajtottak keresztül, és az ide-oda kanyargó út mindkét partján, mint elzárt szigetek spanyol függőmohával megrakott óriási tölgyek álltak a hullámozó nád végtelen tengerében. Egyetlen ember építette tárgy sem volt sehol sem látható.

Magasan fent az esőtől fehérre mosott halott faóriások tetején, ágakból és gallyakból, és széjjelszagotot halászzsinórok szálaiból rakott fészükön, szürke halászhéják és fehérfejű sas madarak néztek le rájuk gyanakodva. A madarak, a terület őslakói nem szerették a betolakodó gépkocsit, ami megzavarta békés életük megszokott egyensúlyát.

A település bejáratánál tábla jelezte: Horseshoe Creek, 1865-ben alapítva, lakosság, 115.

Oszlopokra építve, Myron rejtekhelye a település szélén állt. Egy kanyargós, félig befejezett makadámút vágott hozzá keresztül a barna-veres mangrovecfák sűrű bozótján át, tengeri kagylótörmelékéből és coquina mészkőzúzalékból hengerelve, és jelentette az egyedüli megközelíthető bejáratot.

A földszint félig üresen állt, a megmaradt rész pedig zsúfolásig volt rakva eklektikusan összedobált és elhanyagolt kerti munkagépekkel. Egy szabadtéri lépcsőház, vízmosztá uszadék fából összeszegelve, feltehetően egy új keletű hozzátoldás vagy javítás vezetett az emeletre.

Gyomnövények tömege, muscadine szőlő folyondárjai és a spanyol moszat lelógó fürtjei teljesen benőtték a birtokot. Mellettük egy kotrótraktor sötétlett a növényzet mögött, kompletten láncával, vasvödreivel és szögvasból csavarozott tornyával. A rozsdásodó szörnyeteg az utcai telekrész közepén állt, ami valamikor szép kert lehetett.

— Holnap kipakolunk, — Myron mondta váratlan lelkesedéssel. — Ma este engedd meg, hogy végigvezesselek és bemutassam a házat, és utána megünnepeljük megérkezésünket.

Myron arkifejezését elmélyülten tanulmányozva, Glória kételkedően hunyorított a férfi felé. — A ház nem látszik nagy számnak. Egyáltalában, lakható?

Glória fel akarta vinni egyik bőröndjét az emeletre, de Myron lesújtó pillantást vetett rá. — Ne törődj most azzal. Ha ragaszkodsz, hogy ma este bent akarod a házban, Pedro majd behozza.

— Ki ez a Pedro? — Glória vállat vont és követte Myront, aki már félig felment a recsegő lépcsőkön.

Mintha végszóra lenne, az ajtó fent kicsapódott. Egy óriásian terebélyes és meghatározhatatlan korú nő állt a nyitott keretben. Ellenséges szemekkel lefele nézve szemlélte őket és kiélezett hangon kérdezte. — Pedro a férjem. Ki lenne a kérdező?

A természetes nő rövidre vágott farmervászon miniszoknyát viselt. Lábféje tizenöt centi magas veres műanyagból szabott platform cipőkön nyugodott. Iszonyatosan masszív hajjal kitöltött vállai és elképesztően kövér karjai mellett csípője és dereka olyan széles volt, hogy alig fért ki az ajtón.

Szökéρε peroxidozott sűrűn göndörödő haj, mellei kiobbanni látszottak a pamut magas nyakúból és dereka körül egy olyan has, amely háromszorosra hajtva lógott alá nem látható övéről.

Szájának sarkában egy hatalmas herpeszes seb díszelgett, amitől eltekintve meglehetősen szexinek nézett ki és vonzó külsejűnek.

— Mi van vacsorára, Bridget? — Myron üdvözölte a nőt. — Ez itt fiatal útitársam, Glória. Legyen kedves hozzá. Most veszítette el édesapját és fiúbarátját is szinte egyidejűleg. El tudja ezt maga képzelni?

Bridget morgott valamit, amit lehetett, *kérdezze meg az úr, hogy érdekel-e*, válasznak is lehetett venni. Utána hangosan lekiáltott. — Kerüljenek beljebb. Egy

tizenkét literes fazéknyi okra gambó leves már reggel óta rotyog a tűzhelyen és a sütőben egy házilag készített húsos lepény szinte készen áll, hogy szeleteljem.

— A háztartásbelim. — Myron vigyorgott. — A legjobbak legjobbika. Bridget és a férje, Pedro együtt jöttek a házzal és végtelenül boldog vagyok, hogy alkalmazásomban vannak.

— Tojom össze magam, hogy találkozzam velük. — Glória motyogta és bement a házba. Bent, egy hatalmas kúriakonyhában találta magát, ahol óriási palackozott gáz és fatüzelés kombinációs tűzhely állt, egy falikútszerű mosogató és középen egy asztal. Az asztal alatt középen valami le volt téve, ami valamiféle alvóalkalmatosságra emlékeztetett.

— Ez mi? — Glória suttogta Myronnak.

— Ez az, ahol Pedro alszik. — Myron felelte és egy nyiszlett kis alak emelkedett fel a takarók és párnák rendetlen halmazából. Kapatos kábulat derengett az arcán és állandósult delírium, és alig tudott állni ceruza vékony lábain.

Veres karikákkal keretezett szemeiben nem látszott semmi jel, hogy bárki is otthon lenne.

— Ez a férjem, Pedro. — Bridget jelentette be büszkén. — Ő gondozza a kertet és a virágokat. Rá mindig számíthatnak.

Ezt közölve, Bridget Pedro felé fordult és parancsoló hangon utasította. — Mozgasd azt a lusta üleped, te karikalábú tekergő és teríts meg kettőnek a teraszon lévő nagyasztalon vagy bedugom a fejed a sütőbe, amíg ki nem józanodsz. Nem megmondtam, hogy a Mester meg a Missus jönnek ma este, és le kellene szállnod a tütüről?

Pedro meglepő fürgeséggel kezdett mozogni és Bridget büszkeséggel nyugtatta rajta a szemét. Szeretet és az észszerűség határain túlmenő gondoskodás látszott kék babaszemeiben, és féltő anyai ajnározás a gyengéd mosolyban, ami széjjelterjedt szeplőkkel teli kerek arcán.

— Szokás szerint nem kell így beszélnem vele, — magyarázta, — de ma egy kissé össze van zavarodva, hogy maguk jönnek és emlékeztetnem kell kötelességeire.

Mialatt Pedro szorgoskodott Myron megmutatta Glóriának a ház többi részét. Beljebb két hálószoa látszott és egyetlen fürdőszoba. A nagyobbik hálóban két egyszemélyes ágy állt, de a kisebbikben csak egy. A nagyobbik hálóban az ágyak szépen be voltak vetve, de a kisebbikben úgy nézett ki, hogy valaki már napok és több éjszaka óta forgolódott és hentergett volna a lepedők között.

— Bridget kellett, hogy itt aludjon. — Myron zavarodott arcot vágott és vakarta a fejét.

— Mond meg neki, hogy takarítsa ki ezt a szobát és húzzon friss ágyneműt. — Glória lehangoltan látszott a kétséges lehetőségtől, hogy tisztességes éjjeli pihenése legyen. — Bridget költözzön be hozzád. Nem hiszem, hogy egyiktöknek sem lenne

valami kifogása ellene. Nagyon látszik rajtad, hogy felettébb szeretnéd csodálni kövér idomait és szeretnél bele nézni azokba a hívogató, *gyere ide mama kebleire* szemeibe.

Myron morgott és krákogott, és előhozta ezt és megemlítette azt, és próbált érvelni. — Bridget nem olyan fajta nő, akit könnyen táncba lehet vinni, ha nem akar táncolni. Lehet, hogy közvetlen klimaxa előtt van, vagy évekkal utána és Pedrónak nem lenne semmi kifogása ellene, ha elég kisüsti pálinkát adsz neki szopogatni. A nagyobb probléma Bob. Ha Bob beállít és Bridgetet az én szobámban találja, esetleg még gyanút fog és jelenetet fog csinálni, amiben feltételezhetően kések, bokszeres lesznek és bordáimnak befele rugdosása.

— Hajóskapitány Bob? — Glória mosolygott felderülve. — Bármi business kettőtök között nem az én gondom. Bob a te problémád, és úgy igazítod vele a dolgokat, ahogy akarod.

— Nem tehetem. — Myron rázta a fejét.

— Oh, hát akkor. — Glória csalódottan pattintott az ujjával. — Ebben az esetben alvóhelyet cserélsz Pedróval és Pedro kimegy a hátsó teraszra, hogy rágyújtson egy marihuánás cigarettára, ha Bob meg akarja fektetni a feleségét.

— A fürdőszoba, — Myron sóhajtott lemondóan. — Hadd mutassam meg a fürdőszobát.

Myron kinyitotta a fürdőszobaajtót és Glória belesett. A kicsiny helyiség tele volt félig üres palackokkal és üvegekkel, és kinyomott krém és fogpasztatubusokkal és egy hegynagyságú halomban álltak a piszkos törülközők és a papírkosár csordulásig tele volt elhasznált papírszalvétákkal és papírtörülközőkkel. Rémséges hűgyszag terjengett a levegőben és a falakon szennyes szappanhabok elszáradt szirmai peregtek lefelé.

— Egy kis szerető gondoskodás valóban hiányzik innen. — Myron ismerte be bocsánatkérően.

— Egy kemény súroló kefére és erős tisztítószerekre lenne inkább szükség. — Glória tromfolta a férfit. — és tíz óra kemény takarítómunkára. És a végé... — Glória nyúlt, hogy megfogja a vécétank fogantyúját. — Hadd húzzam le ezt a fertelmesen bűdös valamit benne.

— Ne, — Myron kiáltott. — Pedrónak kölcsön kellett volna vennie a csavaros csőgőrényt, hogy kitisztítsa a levezetőcsövet, mielőtt mi megérkezünk. Ha most lehúzod, az egész emeletet elárasztja a szennyes lé. Hagyd, hogy Pedro bemutassa víz és csatornavezeték szerelői jártasságát. Bárcás mesterember volt a szakmában mielőtt kontárságért az állam bevonta működési engedélyét.

— Pisilnem kell, — Glória mondta komoran.

— A te dolgod, — Myron vállat vont és szemérmesen elfordult. — A vécét is használhatod, csak ne húzd le. De ha jobban szereted, ráguggolhatsz a mosdó tetejére és utána vízzel leöblítheted.

Miután Glória befejezte a dolgát, visszamentek a konyhába. Bridget éppen vette ki a lepényt a sütőből. Előrehajolt és a telehold leglenyűgözőbb panorámáját mutatta

feléjük. Mindössze egy vékony veres szatén pánt látszott feneke partjai között, izmosak, kidudorodók, és rózsaszínűek, mint egy nagydíjjal kitüntetett mangalica malacka hátsó fertályai.

— Mondtam, — Glória kacsintott Myronra. — Ez a nő megér minden kockázatot.

—

A vacsora felségesen illatozott. A gambó olyan sűrű volt, hogy megállt benne a kanál. Pedro, akárhogy is erőltette az agyát, nem tudta volna megmondani, hogy miket tettek bele. A szokásos leveszöldségeken és húsokon felül, feltehetően volt benne egyhetes csupaszgalamb, éti-csiga, endívia, alligátorfarok, szalamandra szemek és bepácolt disznókörmök.

Egy jéggel teli pléhvödörben az asztal mellett két üveg muskotály bor hűlt D'Asti báró pincészetéből, és hogy romantikus ízt adjon a miliőnek, Bridget négy darab tömjénes fáklyát, saját szavaival les flambeaus égőket, kerített valahonnan.

Myron támogatta Bridget erőfeszítését. — Van egy mély pince a ház alatt. — kezdte. — Biztosítottak, hogy vízszivárgás ellen szigetelve van és a falakon megtelepedett nemes penész növeli a hordókban tárolt bor zamatját. A ház alépítménye még Ponce de Lion ifjúság forrása keresésének idejéből való.

A tenger elnyelte a haldokló nap korongját és a halovány telehold felváltotta tüzes testvérét és lámpást tartott az éjszaka titokzatos teremtményeinek. Sápadt sugarai ezüsthidat épített a hullámok tetején és a messzi távolból egy magányos mandolin régi Katalónia szerenádát gitározott.

„O don fatale, o don crudel.
Per me giunto e il supremo.”

Myron bőségesen töltött mindenkinek és mind a négyen koccintottak a boldog jövőre. Borozgatás után Bridget és udvariasan eltűntek és mással kezdtek foglalkozni. Vécépumpával és egy vödörrel a kezében Pedro nekiállt megdolgozni a klozetet. Bridget felverte a tollpárnákat, és a lehúzott párnahajakat és lepedőket bedugta a vadul rázkódó mosógépbe.

Elbűvölten a hosszú utazás kellemes befejezésétől és több bajt nem látva maga előtt Glória kiszemelte a legerősebbnek látszó széket, és mialatt egy-egy merőkanállal merített magának és Myronnak, megpróbált leülni. A két mélytányér megtelt, Glória letette a merőkanalat és súlyát elengedte a széken.

Ahogy testének terhe ránehezedett a fonott szék ülésére a gyékény megroggyant és lefele csúszva Glória feneke megakadt a szék bambusznád keretében. Álla egy centire

maradt az asztal teteje felett és kezdeti nyivákoló meglepetését dühödt kitörés váltotta fel.

— Na, ez az utolsó szalmaszál. Holnap reggel megyek vissza Connecticutba. Milyen messze van a legközelebbi repülőtér? Vigyél ki oda.

Myron székevel odacsúszott Glória mellé és hónalja alá nyúlt. A padlóról még csak felemelte, de hogy a leányt kiszabadítsa a kemény bambusz szorításából további két kézre lett volna szüksége.

— Ez így nem fog menni. — Glória sikított.

— Glória, kérlek, próbálj meg lemenni térdelőhelyzetbe és markold meg a korlátot. Akkor talán le tudom rólad húzni a széket.

Jobb megoldást nem látván, Glória beleegyezett.

— Készen vagy? — Myron kérdezte és cipőtalpát rátette Glória kerek hátsójára.

— Húzd. — Glória parancsolta és teljes erővel megragadta a korlátot.

Glória kimerevítette magát, popsija kecses ívben emelkedett a levegőbe, és ebben a pillanatban Bridget kikukkantott a konyhából. Szerette volna kérdezni, hogy megcserélje-e a párnákat a nagyhálószoza és a kishálószoza között. A látványt meglátva rázni kezdte a fejét és méltatlankodva morogta. — Az isten szerelmére, drága tubagalambjaim. Nem tudtok addig várni, amíg megvetem az ágyat?

A szerencsétlen epizódos percek alatt egyetlen cseppje sem ömlött ki a felséges levesnek és Glória rettenetesen éhes volt. Kicsit meginogva, de el nem esve visszaült az asztalhoz. Ezúttal egyszer kézzel kipróbálta az ülést és megnyomogatta a lábakat. Többet semmit nem hagyott a véletlenre.

Myron egészségeset szürcsölt kanalából. — Vedd viccesnek ezeket a mellélépéseket. Semmi szükség következtetések levonására.

— Legyen úgy, — Glória masszírozta felhorzsolts fenekét és még egyszer, remélhetőleg utoljára megbocsájtott és újabb lehetőséget adott Myronnak, hogy bebizonyítsa tisztességes szándékait. — Azért jöttem le veled ide, hogy elhatározzam életem hátralévő részének irányát. Ez a hely semmivel sem alkalmatlanabb erre a célra, mint bármelyik más.

— Magam sem tudtam volna szebben mondani. — Myron bólintott és újratöltötte poharát.

— Egyetlen feltétel mellett maradok. — Glória kezével betakarta poharát és megrázta a fejét, ahogy Myron neki is akart tölteni. — Most rögtön megmondod, hogy hol van édesanyám. Egyetlen napot sem vagyok hajlandó tovább várni.

— Soha nem akartam ezeket a szavakat kiejteni a számon. — Myron kezdte óvatosan. — De a mi jelen körülményink között, itt ebben a csodálatosan gyógyító erejű Floridában, elmondhatom neked, de kérlek, bocsáss meg szavaim, mert muszáj, amit teszek.

— Beszélj. — Glória összehúzta a szemeit. — Tudni akarom.

— Láttam apádat, te körülbelül másfél éves lehettél. Édesanyád halott tetemét elvitte egy távoli tóhoz északnyugat Connecticutban.

— Melyik tóhoz? — Glória foga vacogott és teste reszketett, pedig az éjszaka melege még mindig harminc Celsius fokon felül ingadozott.

— Ikertó, egy mély, jégkorszakból visszamaradt tengerszem. Egy kis falu van a közelében, amit szintén Ikertónak neveznek. Évekkel ezelőtt elmentünk oda és egy ágy és reggeli panzióban aludtunk, messze fent a tó felett egy kiugró szikla tetején. Kísérteties egy hely, tele pókokkal és bogarakkal. A tulajdonosok nagyon öregek, de végtelenül kedves emberek.

— Hol van ez a hely? — Glória többet nem tudta visszatartani a könnyeit és zokogni kezdett. — Mihez van közel.

— Kövesd a Route 7 utat, egészen a Massachusetts határig. Great Barrington a legközelebbi turistahely.

— Köszönöm. — Glória felállt, letörölte könnyeit és megcsókolta Myron homlokát. — Összes hazugságod megbocsátom, amikkel ide lecsaltál. Ahogy befejezed itt a businessedet, egyenesen indulunk felfele, vissza északra.

— Látod, — Myron mosolygott szégyenlősen. — Mégsem vagyok olyan rossz ember, akinek gondoltál.

Harminckettedik Fejezet

Néhány nap múlt el Horseshoe Creekbe való érkezésük óta. Bridget, a sajátságos háztartásbeli állandóan a közelében lebegve és Pedro palackos papramorgóját magával cipelve, bárhova is ment, Glória vigyázott, hogy ne terelje magára a figyelmet. Kétséges expozéjában nem volt benne biztos, hogy barátoknak veheti-e őket vagy ellenségnek, melyiknek az emberi viszonylatok két olyan könnyen felcserélhető koncepciója közül.

Kora délután, a nádfedeles ernyő alatt az árnyékban üldögélve, Myron lassan feltárta Glória előtt a világgazdaságról kialakult általánosságban értelmezett életképét.

— A vagyon nem keletkezik önmagától. — kezdte. — A szorgalmas munka és felsőfokú műveltség közel sem elegendő a sikerhez. A javak cseréje nem teremt értéket, legyen a szóban forgó tevékenység gépekkel legyártott produktumok eladása vagy mezőgazdasági termékeknek piacra való mozdítása. Ez az alapvető elmélet legfőképpen a tőzdespekulációk esetében bizonyul igaznak, ahol új érték egyáltalában nem és soha nem adódik az eredetihez. Vagyonok egyszerűen egyik helyről vagy gazdasági entitásról a másikkra vándorolnak. Egyedül a befektetett munka teremt új értéket, az olcsó és alacsony költségű munka, ahol a munkaadó bezsebeli a különbséget a létrehozott új érték és a kifizetett bérek között. Ez az a titkos folyamat, ahol a tőke alapvető felhalmozódása megengedett és történik.

Széles karmozdulatok és bölcs arcfintorok húzták alá Myron jóindulatú érvelését, és kidomborították a gyönyört, amit az elbűvölt és foglyul ejtett hallgatósághoz való beszélés okozhatott neki.

— Tehát, nézzem, hogyan segítene mindez engem? — Glória kérdezte és dacos villanás lobbant meg szemében. — Mi köze lenne ködös könyvelésről tartott rabbinikus disszertációnak édesanyám megtalálásához?

Myron bólintott. — Éppen erre akarok kilyukadni, drágám. — Drága jó édesanyádat meg fogjuk találni, mielőtt a fákról lehullnak a levelek.

— Mi késleltetne minket? — a leány kérdezte. Röviddel voltak az ebédutáni kávé és szelet sütemény után. A pasztellszínű zöld hullámok felett egyetlen felhő sem látszott az azúrkék ég végtelen búrájára szegezve. A levegőben reszketett a lángoló meleg, és a kicsiny, kétrészes bikini alig takarta Glória isteni alakját. Mielőtt kiültek a tengerre néző teraszra Myron új palackot nyitott a muskotályból és már az is félig üresen

állt, pedig Glória nem mutatott hajlandóságot az ivásra és egy cseppet sem fogyasztott el belőle, hogy közös jövőjükre és sikereikre koccintson.

— Ahogy említettem, egész életemben rengeteget dolgoztam. — Myron szemei elmerengtek a messze távolban és elméje elveszni látszott a horizont vonalán, ahol egy parányi hajó látszott előbukkanni és lassan testet ölteni a ködös homályban.

Halovány gondolat lebbent át Glória értelmén. Mintha elege lett volna ebből a délszaki melegből, ebből a Dixie elernyedtségből és vágyóan gondolt az északi erdők szeptembervégi színes lombozatára és a zápor utáni levegő édes aromájára. Álmatagon követte Myron tekintetét és észrevette, amit a férfi figyel. Vízcseppekből formált hosszú kakastollat húzva maga után, és minden másodpercben nagyobbá válva, egy kicsiny hajó képe, egyre világosabban láthatóan és felvéve egy száguldó szárnyashajó alakját, a vízi alkotmány egyenesen feléjük közelített.

Hosszú, önkéntelen szünetet tartva Myron folytatta a szavait. — Első diák voltam, szorgalmasan tanultam és soha nem volt időm játékokra és vidámságra. A hét minden napján hajnalban keltem és éjfélig maradtam fent. Mindig volt állásom, hatvan órát egy héten dolgoztam, annyit, amennyi szükséges volt a project befejezéséhez. Az összes főnökök, akiknek dolgoztam, mind meggazdagodtak. Én soha nem kockáztattam szükségtelenül és egy nőt vettem feleségül, akinek jó keresete volt és nem akart gyereket. Szinte sikerült nekem. Elegendő pénz volt a kezemben, hogy gond nélkül nyugdíjba menjek. És akkor, a legeslegvégén, John Ammerman, cégünk finansziális tanácsadójának javaslatára, mindent befektettem a magas technikájú részvényekbe a dot.com market legmagasabb állásánál. — Myron itt sóhajtott és iszonyú megbánás festette sötétre hangját. — A tőzsde összeomlott, és amikor ijedtemben eladtam részvényeimet, a félmillió dolláros vagyonomból mindössze ötvenezret tudtam megmenteni. — Myron ismét elhallgatott, belenézett Glória szemébe és folytatta. — Valaki meg kellett, hogy ölje. Isten akarata volt. Ammerman szemét volt, egy vérszopó tetű, akit széjjel kellett nyomni és le kellett vakarni a föld felszínéről.

Glória a bor után nyúlt és puha, oldalról kockáztatott gyanakvó pillantást vetett Myronra. — Te ölted meg?

Myron bólintott. — Pillanatnyi gyengeség, vagy megrögzött mánia, amit képtelen voltam elhessegetni. És ott volt az a csábító alkalom, amikor a mérget megtaláltam a Kolumbia egyetem laborjában. Isteni jelnek vettem, egy ómennek, célkitűzésem és okom igazolásának. Igen, én tettem és Ammerman megérdemelte.

— Vissza kell mennem Connecticutba és ezt jelentenem kell a rendőrségnek. — Glória felelte. — Helyetted Thomast börtönözték be Ammerman megöléséért. Ki kell szabadítanom szegényemet.

Myron megrázta a fejét. — Nem engedhetem, hogy ezt megtedd.

— Miért hoztál le ide? — Glória kérdezte, hangja bizonytalan és aggódó. — Miért kevertél ebbe bele? Miért vallottad be nekem bűnödöt?

— Hallgass meg egy percre és meg fogsz érteni. — Myron Glória mögött Bridgetre nézett, aki a közelben egy öntözőkannával a kezében a cserepes virágok körül foglalatzkodott, és túlságosan is odafigyelt a kialakuló ellentét vitáira és a vélemények összecsapására. — Utolsó ötvenezer dolláromat jól jövedelmező vállalkozásba fektettem be. Az a hajó ott a távolban a mi belépőjegyünk a gazdagság birodalmába. Hogy síelhessünk az Alpokban, kastélyunk legyen Luganóban, szőlészetünk Toscanában, hogy bérletünk lehessen a Bécsi operába. Ne törődje Connecticuttal és felejtsd el a középosztálybeli szegénységet. A legfinomabb pezsgőket fogjuk inni Franciaországban.

Glória szemei kitágultak, rettegés a következményektől vagy grand látomásai a vagyonnak, és halkán suttozta. — Hajóskapitány Bob és Joe, az első helyettese.

Myron arcára kegyesen belegyező mosoly derült. — Csempészek. Kábítószer csempészek és ez a ház a mi védett menedékünk, ami mégis az Egyesült Államokban van. Florida keleti partvidéke rogyásig van telítve rendőrkapókkal. FBI, Parti Őrség, gengszterbandák dél Amerikából és kelet Európából. Túlságosan kockázatos, és lehetetlen, hogy betörjünk ott a drogkereskedelembé. De itt, soha senki nem gyanítaná, hogy ez a kicsi álmos Horseshoe Creek egy százmillió dolláros internacionális kokain szétosztó konglomerátum főhadiszállása.

Glóriának elállt a szava.

Myron a leány keze után nyúlt. — Na, most már érted, hogy miért nem engedhetlek vissza Connecticutba? Ammerman csak egy szerencsétlen abbéráció volt. Hogy én szállítsam a kábítószereket a gazdag és befolyásos emberek százainak, ez az én igazi bosszúm, hogy életemet elvesztegettem, hogy gazdaggá tegyem őket.

— Az édesanyám. — Glória rebegette és könnyek árasztották el a szemét.

— Nem felejtkeztem el róla. Megveszem neked azt az ágy és reggeli hotelt, ott fente a sziklán, Ikertó felett. — Myron felállt és lecsókolta a leány könnyeit. — Az lesz a mi búvóhelyünk fent a magas északon.

— Patrícia Hearst. — Glória szipákolta és keze fejével törölgette a szemeit. — Nem akarom úgy végezni, mint az a szerencsétlen leány. Nem akarok börtönbe menni. Engedj menni és nem árullak el senkinek.

— Patrícia esete más. — Myron felelte megnyugtatóan. Indokolása, hogy Glóriát belekeverje ebbe a grand, hogyan gazdagodjunk meg gyorsan scenárióba, egy teljesen önszolgáló és végtelenül önző perspektívára épült. Mi lett volna a választása? Dolgozzon, mint egy szegény földműves, amíg össze nem esik, vagy válassza a kincset a lila ajtó mögött. Válasszon örök bejárást az ifjúság forrásához, és a vagyonhoz, bármihez, amit pénzzel meg lehet venni. Nem egy fiatal nővel való szexért csinálta. Negyvenkét éves Mónika a szex művészet mestere volt. Itt nem csókokról és vágyakról volt szó, vagy lila alkonyatokról és illatos szénaágyakról. Itt hatalomról volt szó és basáskodásról. Myron soha többé nem akarta, hogy egy hangoskodó feleség szidja, nevetségessé tegye és lealázza. Soha többé nem volt hajlandó eltérni semmiféle lealacsonyító rendreutasítást. Glória egy eltévelyedett kiskutya volt, egy elhagyott és

elárvult cicakölyök. Igaz, kissé el van vadulva, és a bizalmatlanság mélyen bele van építve jellemébe, de van benne egy mérhetetlen üresség, amit ki tud majd tölteni, és amit meg tud majd rakni odaadással, engedelmeskedéssel és tisztelettel. Ezek jóval nemesebb és értékesebb szándékok, mint a fizikai kontaktus két egymással megegyező felnőtt között. Akármelyik alacsonyrendű paraszt tud közösülni a szaporodás céljából.

— Milyen értelemben más? — Glória kivett egy papírszalvétát az asztalon álló dobozból és befújta az orrát. — Patríciát eredetileg elrabolták, de hamarosan együtt kezdett működni elrablóival. Évekkel később, amikor már a Tánya álnevet viselte, letartóztatták és bankrablással vádolták, mint a Symbionese Liberation hadsereg teljes jogú tagját. Hosszú időt töltött börtönben. Én egy napot sem akarok börtönben lenni.

— Nem olyan hosszú. — Myron rázta a mutatóját, mint egy professzor, aki rendreutasít egy engedetlen diákot. — Büntetését elengedte az egyik elnök és egy másik teljes megbocsátást adott neki.

— Igen, mert a családja végtelenül gazdag volt és a papája óriási összegeket adományozott a demokrata párt elnökválasztási kampányának.

— Huszonegy hónapot ült. Egy nappal sem többet, és ma egy ünnepelt nevezetesség.

— Nem akarok ilyenfajta nevezetesség lenni. — Glória felállt. — Már itt sem vagyok. Vigyél el a kocsidon a legközelebbi autóbusz állomáshoz. Mindössze öt percre van szükségem, hogy összehajtogassam a dolgaim.

Glória két nehéz, és húsos kezet érzett a kulcscsontján. Bridget kihallgatta a szavait, közellépett és visszanyomta a nyugágyszékre. — Nem mész sehova, amíg én nem mondom, — figyelmeztetett és hangja ijesztő volt és kegyetlen.

—

Időközben a hajó közelebb ért. Fehér oldalán fekete betűk jelezték a nevét: Lillian. A kormánykeréknél Bob kapitány állt és nyomdokvíz nélküli sebességre fojtotta a motort. A hajó kecses teste hangtalanul odasiklott a rakparthoz és Bob kikiáltott a partra.

— Gardner, nálad van a lóvé? A dagály hamarosan visszahúzódik, és holnap reggelig beleragadunk az iszapba, amikor már túl késő lesz, hogy odaérjük a randevűhelyre. Néhány órán belül mennünk kell kifelé és nincs időm, hogy ezer mérföldes körzetben ATM masinától ASTM masináig kergessem a pénzed.

— Ahogy ígértem, nálam van a pénz. — Myron felállt, valamit kivett a széke alól és gyorsan igyekezett lefele a lépcsőkön.

A terület innenső oldalán egy mély hajózható csatorna volt kotorva a sós bayou lapos, széjjelterjedt torkolatvizébe. Ügyesen elrejtve az összecsavarodott indák és mangrove gyökerek tömegében a kikötőszerkezet gondosan lett konstruálva. Tíz méteres oszlopok, egészen a mészkő sziklaágyig levertere tartották a nehéz, keményre döngölt

földdel megtöltött palánkot, ami egy úszó dokkot tartott és hozzá egy fából szegelt függő gang deszkát. Az oszlopokon nedves moszattal benőtt kagylók tömege tanúsította, hogy az erős dokk együtt emelkedik és süllyed a sós tengeri árral és az apállal. Myron rálépett a védőgátra és egy fényes, fémből készült aktatáska látszott a csuklójához láncolva. — Itt van, — kiáltotta. — Megszámolhatod.

— Nem szükséges. — Bob lekapcsolta a motort és kilépett a partra. — Ha schwartz vagy megtartunk túsznak, amíg valaki ki nem fizeti a differenciát.

Joe követte a kapitányt és meglátta Glóriát a terasz szélén állni. — Helló, galambom, — intett neki és csókot dobott. — Megmondtam, hogy rövidesen találkozunk. Remélem, hogy te is velünk jössz.

— Semmi szükség. — Bob mondta mogorván. — Lehet akármilyen könnyű is a súlya, mégis felveszi a fizetőteher helyét és lelassít. Túl kockázatos. Koloncból egy is sok. Gardner bőségesen elégséges.

— Tudna alkudozni a kubaiakkal és jobb rátát szerezhetne. — Joe tiltakozott, de azért engedelmesen végezte kötelességét és gondosan körbetekerte a köteleket a kikötőbakok hasán, amik csendes glédában álltak a kis kikötő mentében.

Glória kiszakította magát Bridget szorításából és hangosan kiáltott. — Nem megyek magukkal. Megyek vissza Connecticutba.

— Mit mond? — Bob összehúzta a szemöldökét és Bridgetre nézett. — Csak úgy nem hagyhat itt minket.

— Ne félj, Bob. — Bridget megragadta Glória csuklóját, és ahogy leordított a teraszi szorosan fogva tartotta. — Majd én szemmel tartom. Nem megy ez a kis nő sehova.

Glória nem válaszolt. Nagyot rántott Bridget kezén és próbált kiszabadulni.

Myron észrevette Bridget gorombaságát és Glória segítségére sietett. — Ne törődj a cselédség modorával. — mondta. — Te vagy a háznak az úrnője. Azt teszel, amit jónak látsz. Holnap estére visszajövök.

Bridget elengedte Glóriát. — Igen, — morogta és áradt a bűz a szájából. — Ahogy parancsolod, te jenki senkiházi, te tarisznyás-kalandor idegen.

— Hová mész? — Glória elugrott Bridgettől és kihívóan nézett Myronra.

— A Dry Tortugas szigetekre. — Myron felelte kapásból. — Kísérnem kell a pénzemet. Nem akarom, hogy még egyszer kiforgassanak befektetésemből.

— Túl sokat magyarázol. — Bob kapitány felelte sötéten. — Harapjunk valamit és utána pihenünk egy keveset. Mit hőzöngsz? Senki nem fogja ellopni a pénzedet, de sötétedésre már a nemzetközi vizeken, kell, hogy legyünk, messze a látóhatáron túl.

—

A terasz sarkában egy rozsdamentes acélból készített barbecue grill állt. Bridget begyújtotta alatta a gázt és egy lavór bepácolt csont nélküli marhafelsál hússzelettel a kezében Pedro kacsázott ki a konyhából. Bridget egyenként rácsapta a húsokat a sütőrácsra és néhány percen belül felségesen illatozva sisteregni kezdtek. A húsok elrendezése után Bridget egy vödörré való krumplici salátát és különféle kenyerekkel és cipókkal megrakott kosarat tett az asztalra. A paprikás hangulat gyorsan elcsitult. Mind a hatan körbeállták az asztalt, és várták, hogy megsüljenek a zamatos steakek és készen legyen a finom étel.

Joe veres kendőt kötött az álla alá és lófarka alatt hátul megkötötte. Utána lehúzta csikos matrózingét és szégyentelenül kitakarta szőrös melleit. Ügyesen mozdulva az asztal körül, mintha a zenészek játékot játszanák, az egyik oldalpadra, közvetlen Glória mellé ült.

Tetőtől talpig felmérte a leányt. — Cuki szerelés, — mondta és ujjával Glória fürdőruhája felé bökött, — de véleményem szerint, egy kicsit túltöltöttél ehhez a társasághoz.

Glória nem reagált.

— Ez egy nudista üdülőhely, — Joe kezdett röhögni a saját tréfáján és Bob felé fordult. — Bob, ugye te is úgy tudod? Semmi kifogásunk nem lenne, ha a hölgy ledobná a ruháit. Igaz?

— Bob gyilkos pillantást vetett Joe-ra. — Hagyj békén a hölgynek. — mondta. — Még egy pimasz megjegyzés és letépem a tőködet és odadobom a sirályoknak.

A fenyegetés átmenetileg lehűtötte a hangulatot, de később, amikor a húsokat és a burgonyát felszolgálták, mind nekihasaltak az asztalnak. Nagyokat csettintgetve és csámcsogva szinte belebújtak a túlméretezett cseréptányérok előttük toronymagasra felhalmozott finom ételekbe.

Szája tele és szanaszét fröccsentve a nyálas ételdarabokat Joe mesélni kezdte saját, tengerjáró történeteit.

— A nagy tengeri kígyók, — kezdte, — akkor szeretnek a felszínre kijönni, amikor a legkevésbé várjuk. A kisebbek általában nem sokkal hosszabbak, mint a hajód, de én már láttam akkorákat, mint egy olajszállító tankhajó. — Keményen rágva egy túlméretezett falatot és tele szájjal beszélve Joe Myron fele fordult és egyenesen az arcába magyarázott, ahogy folytatta. — Ilyesmit soha nem olvasnál az újságokban. A magas kormány, mint a legféltettebb titkot őrzi az ilyen híreket. Éppen úgy, mint a repülő csészealjok megfigyelését, ami titokzatos úrhajókból magam is láttam bőségesen eleget.

Joe leöntött a torkán egy pohárral a legjobb Madeira borból, és hogy alátámassza történetének igazságértékét vadul gesztikulálni kezdett a kezeivel. — Az egyik esetben a hajóskapitány részeg volt és nem vette észre, hogy egy ilyen tengerikígyó felmászott a fedélzetre. A kapitány nagytermetű kövér ember volt, egy százötven kilós hajú és

béltömeg, — Joe nyilvánvalóan nem respektálta a kövér embereket, — és nadrágja szárán keresztül a kígyó belecsúszott a gatyájába. A síkos csúszómászó egyenesen belebújt a végbelibe és kényelembe helyezte magát a gyomrában. Két nappal később, amikor a kapitány kijózanodott, átmenetileg természetesen, érezte, hogy valami igazából nagyon nagy meg van akadva a belében.

A hajón volt egy sarlatán orvos, akinél éppen volt egy röntgengép. A sarlatán gyorsan belekukkantott a kapitány gyomrába, és azonnal meglátta, hogy a kígyó kényelmesen összetekeredve alszik a beleiben. A sarlatán, okos ember lévén, rögvest tanácsot adott a kapitánynak. — Kapitány, fel kell ébresztenünk ezt a szörnyet és ki kell, hogy csaljuk magából.

— Csinálja, ha muszáj, — nyögött a kapitány, mert rettenetesen betegnek érezte magát.

Joe szemei, ahogy folytatta fabuláját kikerekedtek a tiszteletteljes ámulattól.

— A sarlatán levetette a kapitány ruháit. Két matróz leborotválta róla az összes szőrt, kopaszra vágta a fejét, bepúdereztek az orrát és a fülét, beolajozták a bőrét és fejjel lefele felakasztották a halászháló toronydarujának a rúdjára.

Joe mély lélegzetet vett és a napkorong égető sugarai alatt mindenki visszafojtott lélegzettel várta a történet csattanóját.

— A kígyó felébredt, de nem volt hajlandó kijönni. — Joe folytatta. — Egyszer egy csésze meleg tejet ajánlottak neki, másodszor egy üveg ricinust, de hiába. Az átkozott teremtmény nem akart mozdulni. Szerencsére volt a hajón egy nyiszlett kis tengerész, Lulu, akinél történetesen volt egy palack Chivas Regal whisky. Lulu aljas módon dugdosta, hogy megigya, amikor őrségben van. A hajófelcser elkoboztatta a palackot Lulutól és a kapitány lelógó feje alá helyezte, aki akkora már kétszeresre dagadt és a feje veres volt, mint a lenyugvó napkorong. A felcsernek igaz volt, mert a kígyó, ahogy megszagolta a whiskyt kezdett kifele jönni. — Joe itt széjjeltárta a karjait. — Nem túlzom el a dolgokat, — mondta, — de a kígyó egy teljes órán keresztül csúszott ki a kapitányból. A hátsó fedélzeten spirálba tekerte magát és mindenkinek a hajó orrába kellett futnia, hogy fel ne boruljunk, mert a hajó erősen kezdett felállni a hátuljára. A végén a spirál olyan magas lett, hogy túlért a főárboc tetején.

Ahogy Joe egyre beszélt tovább is egyre többet ivott, a kígyók egyre hosszabbak és nagyobbak lettek. A végén már Key West-től Havannáig értek és egy teljes éven keresztül minden tengeri forgalmat el kellett, hogy tereljenek Kubától délre.

Bob kapitány figyelmeztette a barátját. — Joe, nem ittál már te túl sokat?

Joe megint töltött magának egy fél literrel és büszkén kijelentette. — Igaz, hogy ittam, de közel sem eleget. Egyelőre csak kapiskálom alkotóerői tehetségem széleit.

Ezzel Bridget felé fordult és rákoncentrált szavait. — A legrosszabb fajta kígyók a szárazföldi eredetű tengeri kígyók. Szeretnek kint úszkálni a tengerben, de táplálkozni és szaporodni kijönnek a partra.

Bridget kényelmetlenül fészkelődött a székében és nagyon ijedtnak látszott.

Joe kiszürcsölte boros kupájának a felét és újrakezdte mondókáját.

— A szárazföldi eredetű tengeri kígyók rendszerint éjfél körül jönnek ki a partra. Leginkább a víz melletti öreg házak pincéjében szeretik felütni a tanyájukat. Nagyon sajátságos módon, mind a nőstény és mind a hím kígyók elsősorban a nőket szeretik. A nagyon kövér nőket.

Bridget egyszer lilává lett, majd krétafehérre sápadt. Megragadta Myron kezét és a kebeléhez szorította.

— Kicsit északabbra itt a part mentén, — Joe folytatta. — A következő rettenetes eset esett meg Steinhatche városban. Lakott ott egy borzasztóan kövér nő, egy kis házikóban a tenger mellett. Egy nap véletlenül elfelejtette bezárni pincéjének az ajtaját. Azt hitte, hogy olyan erős, mivel nagy volt, hogy soha semmi baj nem eshet meg vele. A kígyó ezt mind nagyon jól tudta és mégis valahogy becsúszott a pincéjébe és, amikor a nő a hátán feküdve legjobban horkolt, feljött az emeletre és a nő száján keresztül bemászott a hasába.

Ennél a pontnál Bridgetet kiverte a hideg veríték. Homlokáról zuhatagokban csöpögött az izzadság és pamutinge elázott, mint egy agyonhasznált felmosórongy a kuplerájban. Óriási bimbói és körülötte a barna holdudvar, mint két kalapgomba látszódtak, a közepükben egy-egy jókora olajbogyóval. Glória sajnálni kezdte a természetes nőt.

Joe mély lélegzetet vett és megújult lelkesedéssel folytatta történetét. — A Steinhatche-i trampli eredetileg is nagyocska volt, de miután a kígyó felütötte a sátorfáját a hasában egy ötszáz kilós pacává növekedett. Sehogyan sem tudott eleget enni. Ahogy megevett és leeresztett a torkán bármi jelentős mennyiségű ételt, a kígyó azonnal felzabálta az egészet és a szegény nő újfent éhes lett.

Bridget levette a blúzáát és legyezni kezdte magát vele, de Joe megállás nélkül beszélt tovább. — Néhány hét múlva a nő Steinhatche-ben akkora lett, hogy a saját lábán többet nem tudott kimenni a házból. A férje ki kellett, hogy hívja a tűzoltóságot. Szerencsére akadt egy fiatal tűzoltó, akinél éppen volt egy motoros kézifűrés. A fiatal tűzoltó felvágta a nő hasát és a kígyó viasszaladt a tengerbe.

A nő szerencsétlen végéről értesülve Bridget elájult és élettelenül lógatva a karjait leroskadt a székében.

Joe egyetlen szót sem tévesztett el, csak bólintott a fejével, összecsucsörítette a száját és az orra alatt morogta. — Nem akartam az úrjézust kiijeszteni magából, de pontosan így esett meg, hogy a kövér Steinhatche-i nőt megbecstelenítette egy kígyó. Balsorsa bármikor megismétlődhet, bárkivel ismét megeshet, mert az a hatalmas kígyót itt nyugat Floridában még mindig nem fogták meg. A haverom, aki egy csizmakészítő és főkabór lábbeliket árul a bolhapiacon mondja, hogy ekkora kígyónak az elfogása nem valami szépséges látvány és csak erős idegzetű emberek nézhetik végig.

Felbosszantva a kellemetlen érzéstől, hogy elvesztette hallgatóságát Joe körbenézett, hogy szemrevételezze a hatást. Pedro tökrészen horkolt. Korlátolt felfogása, hogy két mondatnál tovább semmire sem tudott odafigyelni, mint mindig, most is temérdek mennyiségű aggodalomtól mentette meg. Az asztal túlsó végében, a farkasszemek tornájának öldöklő játékában elmerülve, Myron és Bob kapitány kölcsönösen ijesztgették egymást, és felváltva kacsintgattak és hunyorítottak és nem voltak hajlandók figyelmet szentelni a tengeri kígyók egyre növekvő veszélyének.

Még mindig magán kívül gyötrődve, Bridget csikorgatta a fogát, nyögött és kövér arca fürdött a hideg verítékben. Túlságosan meg volt ijedve, hogy bármi hálát is mutasson, és nagyon kétségesnek látszott, hogy valaha is közel került ahhoz, hogy felmérje és értékelje Joe előadói talentumát.

Glória, a legszemtelenebb módon, kihagyta Joe lenyűgöző előadói képességgel elmondott történetének a végét és az asztalt otthagya bezárta magát a szobájába.

— Hát így, — Joe sóhajtott sértődötten, — micsoda egy hálátlan hallgatóság, de az embernek mindig próbálnia kell és reménykednie.

Harmincharmadik Fejezet

Glória felébredt és megnézte a karóráját, ami mellette, az éjjeliszekrényen feküdt. Nem tudta kivenni a számokat és, hogy jobban lásson felvette a finoman kidolgozott aranyozott darabot.

Akkor sem látott. Felkelt és közelebb lépett az ablakhoz, amin keresztül a kései hold halovány sugarai vetítették sápadt fényüket a szoba sötétjébe.

A kör tetejére mutatva, a két kar átmeneti ölelésben együtt állt, és mutatta az időt, ami röviddel éjfél után lehetett. A sötétség birodalma biztosan tartotta markában a földgolyó ezen oldalát, még hosszú órákat kellett eltűrnie a hajnalnak derengő fényéig, amikor biztonságban el tudott volna sétálni a falu közepéig és segítséget kérhetett volna.

Az ablak nyitva állt és a ház árnyéka alatti sötétben locsogott a bayou vize, ahol tegnap délután óta a gyorshajó állt kikötve. Lent ki tudta venni a bukácsoló hajó árnyékból szőtt kontúrját és a fekete alakokat, akik siető kísértetekként mozdultak innen oda és onnan ide.

Elfojtott hangon, de dühödt káromkodása precíz és érthető, Bob kapitány keményen szidta helyettesét, Joe-t, a másodkapitányt. — Joe, te mindig nagyobb seggfej akarsz lenni, mint aminek isten teremtett. Mindig összehozol egy ostoba mesét, hogy elkápráztass egy buta libát, aki semmi hasznukra soha nem lehet.

— Glória nem részese az alkunak. — Glória hallotta Myron tiltakozó baritonját. — Hagyjátok ki a leányt szennyos fantáziátokból. Glória mind a kettőtök számára tiltott terület.

— Ne akard már azt mondani, hogy szűz, — Joe röhögött, — de ha az is. Nem sokáig marad az, ha én a közelben vagyok.

Glória egy puffanást hallott, valakit keményen mellbe vágtak, és utána a motor mély morgását, ahogy a hajógép beindult.

— Fejezzétek be, ti ketten. — Bob horkantott dühösen. — Rengeteg munka áll előttünk és a feladatunk nincs jelentős kockázat nélkül. Ha elbaltázzuk a dolgokat, életünk hátralévő részét a börtönben fogjuk tölteni.

Érdes csikorgás hallatszott. A hajó vasalja megcsúszott a homokpadon és a motor keményen küzdött a felgyülemlett üledékiszap marasztaló szorítása ellen. A vitatkozó férfiak ocsmány káromkodásai belevesztek a lassan beálló csendbe és Glória

feltételezhette, hogy a hajó végre megindult. Bob kapitánynak csak néhány perce maradt, hogy a dagályt kihasználják, és az iszap ragadós enyvének húzása, ami ősidők óta táplálta a part melletti sűrű mangrove erdőt, ne ejtse őket csapdába, a másnap délelőtti kései órájáig.

Nem számolva mogorva Bridgetet és értelemnélküli Pedrót Glória egyedül maradt a házban. Megvárta, amíg a hajózugas belevesz a szerelmes békák éjszakai kórusába, ami kölcsönös toleranciát hirdetett, béklyók nélküli szerelemtevést, de főleg propagálta a csúnyság elfogadását a szépség ellenében, ami ott rejtett varacskos bőrük alatt és oly könyörgően sugárzott kifele kigúvadt gombaszemeikből.

Ideje volt, hogy használja mobil telefonját. Tegnap este Glória a kisebbik hálósobát választotta, de a helyiség végtelenül kicsiny volt és annyira tele volt pakolva a helybeli bunkók értelmetlen emléktárgyaival, hogy nem maradt hely bőrdíjének. Bőrdíjét a nagyobbik szobában kellett hagynia, ami, miután Myron eltávozott a drogcsempészekkel, Glória feltételezte, üresen kellett, hogy álljon.

Pupillái kitágultak, hogy jól lásson a sötétben és benézett a konyhába. Rongyaiba szorosan belesavarodva Pedro a közepen álló konyhaasztal alatt aludt. A hátán feküdt és horkolt, mint egy megszorult gépfűrész, ami megakadt egy görcsben, és még most is markolta kisüsti flaskáját, amit Bridget átmeneti indiszponáltságát kihasználva, elcsenhetett a kamrából.

Másodjára Glória a teraszra nézett ki. Egy hatalmas tömeget látott elterülve az egyik nyugágyban és megkönnyebbülten sóhajtott. Kiütötte és magán kívül heverve, a kígyóktól megijesztve és agyondolgozva és látszólagosan megfosztva lehengerlő erejétől, Bridget valami mélységesen mély álomba zuhanhatott és felhasználhatta libidójának utolsó cseppjeit is.

Glória mobil telefonja nagyobbik bőrdíjének egyik oldalzsebébe volt bezipzárva. Nem akarván senkitől sem hívást kapni, hogy ne avatkozzanak bele döntésébe, hogy megindult erre az ismeretlenbe vezető útra, kikapcsolta a szerkentyűt és mobil telefonjának csengője néma maradt, amióta eljött Connecticutból.

Kioldalazott a kisebbik hálósobából és óvatosan benyomta a nagyobbik háló ajtaját. Ideges volt, de semmi mozgást nem észlelt a nagy házon belül és feltételezte, hogy nyugodtan haladhat előre. Megtalálta a telefont és nyitottra kattintotta. Nem hozta magával címetek tartalmazó könyvecskéjét és meg kellett nézze a számokat, amiket még odahaza beleírt a mobil memóriájába.

Munkahelyi száma volt a lista tetején, de az éjszaka kellős közepén nem lehetett ott senki. Alatta volt néhai édesapja száma, de a számot átirányították Zakariás Molnár főhadnagyhöz, és a főhadnagy lett volna az utolsó személy ezen a földön, akit fel akart volna tárcsázni. Majd ott volt Becky Bannister sürgősségi száma, de Glória a tizedes nővel sem akart beszélni. Utálta volna fellengzős leckéztetéseit, ahogy lehordta volna, hogy miért nem kérte ki az ő tanácsát, és hogy mindig a legjobbat akarja partnere gyermekének, és ennél a pontnál Becky mindig színészi szünetet tartott és szigorú

szemekkel nézett Glóriára, mintha hozzá akarta volna tenni, de soha nem merte hangosan kimondani, kissé egzaltált és elméjében zavarodott leányának.

Egyetlen személy létezett csak ezen a földön, akihez teljes bizalommal tudott volna lenni, és a csodaszemély száma ott állt előtte. Thomas Thurston volt ez a személy, az egyetlen férfi, aki soha nem tört pálcát felette, és soha nem akarta átformálni gondolkozását. Az egyetlen, aki úgy fogadta el Glóriát, amilyen volt.

Glória tudta, hogy Thomast börtönbe zárták. Ő hagyta ott és szinte semmit sem tett, hogy kiszabadítsa. A rabok nem használhatták telefonjukat. Semmi esélye nem volt, hogy üzenete elérje Thomast, és hogy ez az üzenet ki tudja szabadítani, vagy bármit is tudjon tenni az ügyben, hogy megmentse ebből a Floridai mocsárból, ahol csapdába ejtette saját magát.

Talán jobb is volt így. Így olyan volt, mintha privát naplójának vallotta volna meg legbensőbb bánatát, a naplónak, amit el lehet rejteni minden kíváncsi szem, és minden leereszkedő hang és kéretlen vélemény elől.

Reggel gyalog el fog menni a település központjába és onnan felhívja a munkahelyét, hogy táviratozzanak pénzt. Abból majd megfizet egy helybelit, hogy vigye el Tallahassee városba, a legközelebbi repülőtérre. Lehet, hogy kétszáz dollárba is bele fog kerülni és csomagjáért majd külön kell, hogy küldessen, de meg kell, hogy szabaduljon ezektől az emberektől, mielőtt lehúzzák magukkal a bűnözés és a több partnerrel való szerelemnélküli sex posványos mocsarába.

Kiválasztotta Thomas számát és megnyomta a beszélj gombot és várt, amíg az automata üzenetrögzítő voicemail központ jelezte, hogy üzenetet hagyhat.

— Thomas, — kezdte, — itt Glória beszél. Valahol lent vagyok Florida nyugati partvidékén egy nagyon nagy és nagyon öreg házban. A helyiség neve Horseshoe Creek és ezen a házon kívül az egész település csak egy rakás düledező favityilló és rozoga kabin. Valahol a házon belül van egy rémségesen ronda, régi-Florida szószátyár némbor, aki szerencsére jelenleg részeg, mint a kapanyél. Nem tudom, hogy meddig tudok még beszélni, mielőtt felébresztem, és nem kezdi cenzúrázni, hogy miket mondok. Tehát figyelj jól. Elegem van belőlük. Gondoltam, hogy egy keveset kikapcsolódom, és hogy elmegyek Myronnal egy rövid vakációra, csak azért, hogy bosszantsam Mónikát. Bocsáss meg, Thomas. Nagy tévedést csináltam. Nagyon nagy tévedést, de néhány nagyon fontos dolgot megtudtam. — Itt Glória elhallgatott és várta, hogy Thomas válaszoljon, hogy: „Glória, mi mindannyian tévedünk néha, és azért vannak a tévedéseink, hogy ballépéseinkből megtanulhassuk leckéinket.”

Glória mély lélegzetet vett, amiből nagy sóhaj lett. Kifújta a levegőt és lehelete levette volna Thomast a lábáról, ha a közelben lett volna. — Thomas, — suttozta, — nem erkölcsi leckéket tanulását és normális viselkedésre való oktatást értek a dolgok megtudása alatt. Semmi ilyesmit. Myron beismerte, hogy ő ölte meg Ammermant. Azt is megmondta, hogy tudja mi történt édesanyámmal. Láta. Apám megölte és a testét bedobta egy mély tóba északnyugat Connecticutban. El kell mennem oda és meg kell,

hogyan találjam. Akarom, hogy te is velem gyere. — Glória hangja elcsuklott és hallatszott, hogy küszködik a könnyeivel. — Visszamegyek és a törvény előtt fogok tanúskodni arról, amiket most mondtam. Thomas, én tudom, hogy te a légynek sem tudnál ártani és nem te ölted meg az apámat. Ki foglak hozni a börtönből.

Glória egy pillanatra elhallgatott, hogy összeszedje gondolatait és hirtelen egy izzadt és hatalmas tenyeret érzett a szájára szorulni. Egyidejűleg egy kemény könyök nehezedett kulcsontjára és a melleit laposra nyomva, és szinte elfojtva lélegzetét, egy erős kar egy pacalszerű zsírpárna tömegre húzta testét, ami, ahogy sajnos pontosan eltalálta, Bridget dagadt hasa lehetett.

Bridget hangját is hallotta. — Ki az a ronda szószátyár? — üvöltötte a némbér. — Megfordult-e valaha abban a tyúkeszedben, hogy azért beszélek sokat, mert a többiek ostobák? És senki más a környezetemben nem tud kiköhögni egy két szónál hosszabb értelmes mondatot. Csak azt, hogy „igen, ma’am” vagy, hogy „természetesen, Bridget, teljességgel igazad van.”

Glória megtekerte magát, vonaglott és szabadulni próbált, de Bridget kitépte a kezéből a mobilt. Glória beleharapott Bridget hüvelykujjába és Bridget bőgött, mint egy megsebzett kafferbivaly. A harapás érzékeny ideget érhetett, mert Bridget eldobta a telefont és Glória nyaki ütőere után kezdett kapkodni. Glória teljes erővel gyomorszájon rúgta Bridgetet és a természetes nő eltátotta a száját és kapkodott a levegőért. A következő másodpercben egymásra tekeredve forogtak körbe a földön, mint két siklókigyó egy vödör takonyban. Néha Bridget volt felül, máskor Glória alul. Számos más ütések között, Glória olyan villámgyors jobbegyenest húzott be Bridget arcába, hogy az összes porcelán feldőlt a sifonérban. Egyikőjük sem akarta feladni. Glória pizsamájáról leszakadtak a gombok, és mint gellert kapott lövedékek repkedtek faltól falig. A selymes pizsamakabát hátulját megragadva Bridget egy szemvillanás alatt félmeztelenre vetkőztette Glóriát.

Bridget nekilódult és a tehetetlen súly gravitációját kihasználva maga alá akarta gyűrni ellenfelét. Ez sem jött ki jól. Nem azért mert Bridget duplanagyságú combjainak és óriási fenekének kombinált tömege nem szögezte volna Glória derekát a matrac széléhez, de azért, mert Glória megmarkolta Bridget hajának nagyobbik felét és tövestül próbálta kitépni.

Erre Bridget elhatározta, hogy véget vet a küzdelemnek. Pufók karját hátrahúzta és egy álmocsináló jobbhoroggal fejbe vágta a kis nőt. A kegyetlen ütés Glória jobb halántékát érte és az eszméletlenség kegyelemteljes feketesége végre aláereszkedett és Glória nem mozdult többé.

— Na, megkaptad, te Connecticut ribanc. — Bridget kiáltotta győzedelmesen. — Többet soha ne kezdj ki egy délvidéki nővel, hacsak nincs módod hozzá és szándékod, hogy megöld.

Ezt kijelentve és készen, hogy egy második álmocsinálót is bevágjon, Bridget a matrac másik oldalára kacsázott és Glória hóna alá nyúlt. Szorosan megmarkolta és az

élettelen testet átrángatta az ágyon, kifele a folyosó felé. Glória pizsamájának nadrágja, egy rövid kis csípőre szabott zöld sort, hozzáúrlódott az ágytakaró érdekességéhez és lecsúszott a bokájáig.

Bridget szemre vette a fiatal nő mezítelenségét. — Egyszer egy szajha, az mindig szajha marad, — mondta, — ahova viszlek, ott nem lesz ruhára szükséged.

Bridget beért Glóriával a konyhába és belerúgott Pedróba, aki, miután ismét nagyot szívott papramorgójából, most fordult kedvencebb oldalára, az asztal alatti ágyban.

— Micsoda haszontalan segítség vagy te. — kiáltotta Bridget. — Nem látod, hogy asszisztálásra lenne itt szükségem?

Pedro úgy ugrott a lábára, mint a kóbor kutya, aki el akarja kerülni a városi sintér hurokvetőjét. Szinte keresztülesett Glórián és helyre kellett igazítania ingadozó lábait. Miután visszanyerte egyensúlyát a kis ember ásított, megdörzsölte a szemét és rájött, hogy Bridget kit is tart fogva. Egy másodpercig tévovázott részeg meglepetésében és jobban prezentálhatóvá akarta magát igazítani. Kisimította összeragadt fürtjeit, megnyalta a szája szélét és óvatosan kérdezte.

— Mi a baj vele?

— Fogd meg a lábát. — Bridget villogtatta a szemeit. — vagy te is úgy jársz, mint ő.

— Hova viszed? — Pedro megfogta Glória bokáját. Semmi erő nem volt a kis emberben és alkohol roncsolta izmainak a leány iszonyú tehernek érződött. Próbálta csípőcsontjára rátenni, és feljebb nyúlt, hogy megfogja a térdeit.

Valamit érzett az útjában. Odanézett és meglátta Glória bugyiját a lába szárára lecsúszva. — Visszahúzzuk? — kérdezte szégyenlősen.

— Mindent nekem kell csinálnom? — Bridget üvöltötte. — Húzd le a bugyiját. Lefeje. Nem érted, te balfácán? Le.

Pedro engedelmeskedett és leráncigálta a selymes anyagot Glória lábujjain és mezítelen sarkán keresztül. — Mit csináljak velük? — kérdezte és megszagolta a bugyi közepét.

— Dobd hozzá a majomfészked többi pisis rongyához. — Bridget hahotázott és nyitottá rúgta a konyhaajtót, ami kívülre vezetett. Glóriát lecipelték a lépcsőn és egy pinceajtó felé tartottak, ami a telek hátsó sarkában mélyen el volt rejtve a sűrű labdarózsa bokrok között. Bridget széjjelnyomta a bokrokat. Bal térdével megtámasztotta Glória hátát, majd kinyitotta a lakatot és lehúzta a rozsdás láncot a kilincsről. A súlyos tölgyfaajtó után, messze meredeken lefele durván faragott és kikopott kőlépcsők veztek el a mélyben. Csúszósak a csöpögő nedvességtől, és mocskosak a ragadós, letisztítatlan sártól, a lépcsők egy több emeletnyi mélységű kazamatába vezettek.

Royal Spanyol hadmérnökök, akikből később kalózok lettek építették ezt a mély börtönt századokkal ezelőtt. Az építmény vízhatlanra lett konstruálva és kibírta a

számnélkülien sok hurrikánok alatt felgyülemlett víztömeg nyomását. A volt földalatti börtön ma Kapitány Bob és Ösztövé Joe drogcsempészek titkos raktáraként szolgált.

— Nem itt? — Pedro tiltakozott félénken.

— Miért ne? — Bridget lábfejevel felkattantott egy kapcsolót, ami egy kis generátort indított be. Az öreg gép köhögött, köpködött és habozott, de azért végül beindult és egyenletes morgással dolgozni kezdett. Hamarosan, lent a boltozatos pince mélyében világosság gyulladt és sápadt fényével elűzte a sötétséget. Egyetlen szál dróton lógva alá egy fémcsővezeték végén egy magányos villanykörte küzdött a gonosz homály erejével. Szándéka inkább ijesztésnek tűnt, mint reménykeltésnek, azok számára, akik beléptek ide és fel kellett adjanak minden reményt. Kancsin hunyorítva és kerülve a villanykörte ragyogását Bridget nehezen szuszogva kászálódott lefele a lépcsőkön.

— Megérdemli. — magyarázta Pedrónak. — Valakinek telefonált a hátam mögött. Lehet, hogy a narkós detektíveket hívta. Minden lehet, honnan tudnám én, hogy kit?

A pince hideg levegője felébresztette Glóriát. — Nem hívtam semmiféle rendőröket. — tiltakozott. — Hívhattam volna, de nem tettem. A boyfriendem számát hívtam.

— Myront? — Bridget ránézett foglyára.

— Nem Myront. Thomas a neve és Thomas egy ártalmatlan író. Egyedül a saját fantáziavilágában él.

— Hány boyfriended van? — Bridget összehúzta a szemét. — Nem csoda, hogy Connecticut Ribancnak hívnak.

— Egy sincs. Esküszöm. — Glória könyörgött. — Eressz el és többet nem telefonálok. Hibáztam. Meg voltam ijedve és valakivel akartam beszélni, legyen az egy üzenetrögzítő.

— Miért hinnék neked? — Bridget nehezen szedte a levegőt és ballábával tapogatta, hogy elérték-e a pincelépcső végét.

— Thomas börtönben van. Semmi esély, hogy ő, vagy akárki más megkapja az üzenetet.

— Hallottam, hogy mondod, hogy Horseshoe Creek. Kiadtad a címünket, és fogalmam sincs, hogy kinek.

Időközben elértek egy kovácsoltvas rudakból összeszegecselt jókora ketrecet és Bridget ráordított Pedróra. — Ereszd el a lábát és nyisd ki az ajtót. Bent, ebben az ősrégi zárkában majd biztos helyen lesz ez a szuka.

— Meddig? — Glória rimánkodott. — Ígérem, hogy jól fogom magam viselni és nem okozok több bajt.

— Addig, amíg valaki főnök vissza nem jön és eldönti, hogy mi legyen veled.

— Bridget belökte Glóriát a ketrecbe. — Nem kockáztathatok. Már túl sokszor hazudtál

nekem. Myront meg nem ismerem. Majd Bob kapitány kimondja a végső szót, hogy mi legyen veled.

Ahogy Glória visszanyerte mozgásszabadságát, talpra ugrott és kezével eltakarta a melleit és a szeméremtáját. — Fázom, — mondta váratlan dacossággal. — Adj valami meleg ruhát és megpróbálom lebeszélni Joe-t, hogy ne nyúzzon meg elevenen, amikor megtudja, hogy mit velem tettél.

— Tényleg? Vagy csak csiklandozod hónaljamat? — Bridget gúnyos hangja egy durcás kisgyerek nyafogását utánozta. — Elsősorban és legfontosabban, Joe egy üzletember, aki mindenekfelett legjobban pénzt szeret csinálni. Nem fog ujjat húzni Bobbal miattad. Igaz, Joe imádja a prostituáltakat és lehet, hogy mutatott irántad valami futó érdeklődést, de semmiféle olyasmit, amit ki ne lehetne elégíteni ezen a ketrecen belül, miután kezeidet odabilincseltek a rácsokhoz.

Hogy tartalmat adjon vészes előrejelzésének Bridget benyúlt a rácsok közé és próbálta elkapni Glória csuklóját. Glória visszaugrott és szemében fellobbant a gyűlölet.

Bridget is hátratántorodott és visszataszító vigyor terjedt szét ocsmány arcán.

— Mégis, meggondolva, és nem azért mert félek a fenyegetéseidtól, de vérző jó szívem tiszta jóságából, tudatom veled, hogy a hátad mögött a priccsen van egy öreg konföderációs katonakabát. Az egyelőre majd melegen tartja azt a csontos üleped.

Glória hátranézett és a homályos háttérben ki tudott venni valamit, ami egy padra és egy kabátra emlékeztetett. Megérintette és ujjai között a szövet nyirkosnak érződött és áradt róla a penészes földszag.

— Ez? — kérdezte.

— Aha. — Bridget bólintott, és az önelégültség beteges tónusa világosan sejtette a nagylelkűséget, amit őszintén érzett. — Még ükapám szépapja viselte a Chickamauga megkergetésnél. A győzelem ellenére sajnos ő ott elesett és a kabátjában temették el. Hatvan évvel később ükapám odament és kiexhumáltatta. Tudod, azokban a napokban az elesetteket minden értékükkel temették el, aranyaikkal, zsebóráikkal, öngyújtóikkal, és néha készpénzzel. Ükapámat inkább az értékesíthető dolgok érdekelték, de ahogy látta, hogy a kabát milyen jó állapotban van, levette szépapámról és hazahozta. Mint gyerekek, mi évekig bujtunk bele és melegedtünk. Most a tied lehet. Vedd kitüntető megtiszteltetésnek. Amikor a nagyapám, aki beörökölte a kabátot józan volt, igazán elviselhető természetű ember hírében állt.

Glória odalépett és felvette a kabátot. Nehéz, kamgarn gyapjuszövet, a durva anyag hidegnek érződött ujjai között. A kabát múltja undorral és félelemmel töltötte el. Hat évtizedig volt egy sírban egy halott emberen, de nem maradt választása, ha nem akart megfagyni és el akarta takarni póroságát, el kellett fogadnia.

Visszanézett az ajtó felé és látta Pedrót utoljára elmenni. Pedro Bridget lépteit követte, aki már fent volt a lépcső tetején. Egy másodperc múlva Bridget kinyúlt és megfogta a generátor kapcsolóját.

Ahogy Bridget lefele kattintotta a fogót, még visszaszólt Glóriának.

— Nem pazarolhatjuk a petróleumot. Remélem megérted.

Fekete sötétség vette körbe Glóriát és hallotta, ahogy a nehéz tölgyfaajtó becsukódik. Magára maradt a börtönpincében, egyedül és a világtól elzárva. Teljesen olyan volt, mintha elevenen eltemették volna. Most már tudta, hogy mit érezhetett édesanyja.

Körbetapogatta a falakat. Cellája legfeljebb két méterszer két méter lehetett. Ott volt a pricc és testmelege lassan visszatért a kabát alatt. Itt hagyták meghalni, itt lent ebben a kriptában, mert nem hagytak semmi vizet, vagy vécéalkalmatosságot, és Bridget nem említette, hogy élelmet fog hozni.

— Myron negyvennyolc órán belül vissza kell, hogy jöjjön, — Glória fontolgatta, — és keresni fog. — Szinte okádott a gondolattól. Egy gyilkos és két drogcsempész volt egyedüli megmaradt reménye. Nem jött, hogy sírjon vagy kiabáljon. Összekuporodott a kemény fapriccsen és próbált aludni. Negyvennyolc óra és bosszút fog állni Bridgeten. Bridget börtönbe fog menni emberrablásért.

Glória pozitíven szerette nézni a dolgokat. Nem akarta fontolóra venni a lehetőséget, hogy Bridget mondhatja a visszatérő férfiakra, vagy bármi szimatoló serif helyettesnek, hogy Glória elment és elveszhetett valahol a mocsarak közepén. Egy elvadult házi disznó vagy egy feldühödött csörgőkígyó megölhette, és megérdemelte a sorsát, mert saját maga hozta magára. Nem nagy veszteség, bárki mondhatná, az életnek mennie kell tovább.

És Pedro? Miután nagyot kortyol butéliájából, Pedro csak bólintana. Semmi esetre sem spiclizne feleségéről.

Harmincnegyedik Fejezet

Thomas Thurston arra a következtetésre jutott, hogy a börtönélet semmivel sem más, mint a katonaságnál lenni. Bizonyos szempontból még jobb is. A Bridgeport Fegyelmezési Intézetben senki sem akarta agyonlőni és nyugodtan sétálhatott körbe a tornaudvaron, anélkül, hogy valami rejtett tányérakna darabokra szaggatta volna.

Igaz, a börtönben is volt temérdek muzulmán, éppen úgy, mint Irakban, de az itteniek valahogy hatálytalanná lettek téve. A fejük köré tekerve nem viseltek kockás kendőt, aminek rojtos vége terrorista módon lelógott volna a gerincük mentében. Dinamitjuk sem volt, de még lőfegyverük sem. Homlokukra nem kötöttek bandolier kendőt és handzsárt sem dugtak rongyokból csavart vastag derékövükbe. Ha bárki megkérdezte volna Thomast, szerinte még töküik sem volt a börtönbeli muzulmánoknak.

Ezek a muzulmánoknak, bármekkora testüek és bármennyire izmosak voltak, nem voltak nők, akiket védelmezniük kellett volna, és nem volt semmi bűvös Termagant, akit bálványozhattak. A fegyházigazgató észszerű gondolkozású férfi volt, és távol tartotta a női börtönőröket a muzulmánok cellasorától. Nők nélkül senki nem esett a kísértésbe, hogy ne engedelmeskedjen a Korán szavainak, ami békét és türelmet hirdetett az egyedüli igaz vallás hithű követői között.

Természetesen voltak a börtön falai között olyanok is, akik, ha alkalmuk lett volna ellopták volna a műfogsorodat is és Thomasnak gyorsan meg kellett tanulni, hogy a jóval együtt fogadja el a rosszat is, maradjon távol a csibész-bandáktól és járjon kedvében az öröknek.

Évekkel ezelőtt, amikor Thomas, édesanyjának sürgetésére önként beállt a hadseregbe, vagy legalább is az anya lelkesen támogatta döntését, mivel ő is, és a család többi része is úgy gondolta, hogy a katonasághoz való csatlakozás remek alkalom, hogy megszabaduljanak Thomastól. Miután tudomást szereztek letartóztatásáról, egy lehető legkomolyabb büntetért, és a biztosítékpénzért való kiváltás lehetősége nélkül, a hír éppenséggel nem töltötte el őket végtelen örömmel, hogy helyrehozzák a rokoni kapcsolatot.

A börtönintézetben belüli kiváltságos pozíciókat az életfogytiglani foglyoknak tartották fent. A bizonytalan jövőjű rabokat, helyzetük függőben az ítélet meghozataláig, vagy a rövid elzártatási időkkel rendelkezőket, vagy a rossz egészségi állapotban

lévőket, nem tanították be könyvtári szolgálatra, vagy a posta szétosztására, de még a mosodában való munkára sem. Thomas a maga erejére maradt és teljesen alaptalan mítosznak bizonyult, hogy a raboknak saját televíziójuk van, számítógépeik, minőségi könyveik, és, hogy levelező tanfolyamon keresztül jogi diplomát is szerezhhetnek.

Veleszületett okossággal megáldva, egy kutató ész, ami örökké kereste a miérteket és az okokat, az intellektuális megfosztottság sokkal kegyetlenebb büntetés volt, mint a bezárás, a lehető legrosszabb, amit ki tudtak szabni Thomasra. Megrögzött hite saját ártatlanságában, és a bosszúság, hogy senki nem hajlandó rajta segíteni, bármilyen normális embert letaszított volna a mélybe.

Nem Thomast. Thomas sztoikus maradt, mint egy fakír, aki Kalkuttában az utcán él, vagy egy koldus, aki csípős csalánból szőtt kaftánt visel.

Mint vizelet a forró sziklán, ismerősei és barátai, beleértve azt, akiben a legjobban bízott, Glória, mind elpárologtak. Bűnösségének feltételezése volt a legkényelmesebb megoldás és a legszélesebb és legegyszerűsebb út, hogy bevégezzék és lezárják a rendőrdetektív meggyilkolásának nyilvánvaló esetét.

Thomas életfogytiglani börtönbüntetés elébe nézett.

Három hetes karceri elzárás után Thomas felettébb meglepődött, amikor a börtönőr, aki tűzszerész egységénél hat hónapig szolgált alatta Irakban, megverte ajtaját és beordított cellájába. — Thurston, látogatód van.

Értelem nélkül, de kényelmes érzéssel meredve a semmibe, a néhány centire felette lévő matracsra az aljába Thomas nem válaszolt.

A börtönőr, korábbi katonahaverja, egy darabig vacakolt a kulcsaival, majd bejött és gumibotjával oldalba bökte Thomast. — Ébredj, ürge. Rád kell tennem a bilincseket és a lábbéklyókat.

Thomas letette a lábát a köpadlóra és előre tartotta két kezét és arcára bágyadt vigyor telepedett. — Talán Glória? — gondolta, — ki lenne más?

— Valami fiatal nő, — kérdezte, — és csinos arc?

A másik börtönlakó is lemászott a magasabbik matracról és az is előre tartotta a kezét. — Én is jöhetek? — kérdezte. — Gondolom, hogy engem is keres a csaj.

A börtönőr kövérkés kezét a második rab mellére tette és lenyomta a matracsra. — Ne izgasd fel magad. A látogató ugyan tényleg egy fiatal hölgy, de nem a te menyasszonyod. Maradj itt a celládban és használd ki egyedüllétedet, hogy tornáztasd azt a maszturbáló markodat.

A cellasorból kifele vezető útjukon, kinyitva és bezárva a vasajtók sorozatát, és mindvégig tele jóindulattal és testvéri szeretettel, a fegyőr Thomas tudtára adta végső és kijózanító tanácsát. — És te. Te se srófoltsz túlságosan magasra reményeidet. A hölgyet leginkább álrúhási rendőrnek nézem.

A közös látogatási terem helyett a fegyőr egy privát kihallgató szobába vezette Thomast. A szobában, kényelmesen elhelyezkedve a kis kerek asztal mellett és kék business kosztümbe öltözve, és fekete lakkcipővel a lábán, ült a fiatal nő. Az őt akart

valamit mondani, de nő leintette és elküldte a kezével. — Magunkra hagyhat. Tudom, hogyan bánjak vele.

A nő Thomas felé fordult. — Emlékszik rám? — kérdezte.

— Hogyne. — Thomas bólintott. — A rendőrnő, aki letartóztatott.

— Igen, — a nő felelte. — Becky Bannister vagyok. Magának Bannister rendőrtizedes.

— Leülhetek?

— Üljön.

Bannister sokáig és figyelmesen nézte Thomas. — Néhány megoldatlan problémát szeretnék magával tisztázni. — kérdezte és gúlát csinált a kezéből.

— Tisztázzon. — Thomas felelte kissé szarkasztikusan. — Inkább itt szeretek lenni és nem a cellámban hallgatni annak a féleszű rabtársamnak az ostoba szövegelését, akit olyan gonoszul rám kényszerítettek.

— Tehát? — Becky fürkésző pillantást vetett Thomasra. — Honnan szerezte vagy kitől vette a fúvócsövet és a mérget? Különösen a mérget, ami szigorúan ellenőrzött kémiai anyag és néhány kutatóintézetten kívül senkinek nincs az egész országban. Sajátságos módon, a fiola, amit magánál találtak, eltűntnek lett jelölve a Kolumbia Egyetem kutatólaboratóriumából. Milyen kapcsolata lenne magának a Kolumbia Egyetemmel?

— Semmilyen.

— Akkor ki adta magának a mérget?

— Fogalmam sincs. Nem is tudtam, hogy a kocsimban van.

— Igen, ez egy nagyon hihető mese. — Becky mosolygott gúnyosan. — Ha nem tudott róla, akkor, hogyan került a kocsjába?

— Valaki odacsempészte. Kérem, ne sértődjön meg, de lehet, hogy a rendőrség.

Becky tekintete szinte leégette Thomas arcát. — Próbálkozzon valami mással. — mondta. — Ha nem maga, valaki csak odatette. Hol tartja a kocsját, ha nincs munkában?

— Amikor nem használom, egy garázsban van a Canal Street utcában.

— Csak ellenőriztem, hogy az igazat mondja-e. — Becky hosszú műkörmei gyors dobszólót vertek az asztalon. — Ezt már mind tudjuk a limuzin garázs rekordjaiból és saját magam vizsgáltam felül a helyet. Teljesen lehetetlen, hogy magának valami köze lenne a Kolumbia Egyetemhez.

Becky egy vastag dossziét vett elő az aktatáskából, amit a lábánál tartott és belelapozott. Egy perc múlva hirtelen felnézett és kérdő szemeit Thomasra koncentrált.

— Hozzá tudott valaki férni járművéhez, amikor maga nem volt a közelben? — kérdezte. — Talán egy utas, akiben megbízott?

— Myron Gardner, Mr. Gardner saját maga rakta be a csomagjait, mialatt én bementem Mr. Morgan házába, hogy Glóriával beszélgessek.

— Felettébb sajtáságos véletlen. — Becky felelte, de arckifejezéséből nem lehetett kiolvasni, hogy melyik irányba igyekeznek. — Maga kivitte a repülőtérré. Három nappal a gyilkosság előtt. Az evidencia plántálása lehetséges, ami eshetőséget később majd még felülvizsgáljuk. De most, inkább beszéljen a repülőtérré való útról. Mondott magának Mr. Gardner valamit tervezett útirányáról?

— Nem nagyon. Egy Kansas Citybe induló gépet akart elérni. — Thomas hátradőlt a székében és a feje mögött fellengzősen összekulcsolta a kezét. — A legsajtáságosabb az egészben az, hogy valami borzasztó bornírt szöveget nyomott nekem a felelősségeimről, hogy tartsam kézben a sorsom irányítását és utódaimnak a jövőjét. Uszított, hogy álljak szembe Glória apjával. Figyelmeztetett, hogy Dávid Morgan detektív félre akar állítani az útból, és hogy a leányát egy gazdag ügyvédhez akarja adni.

— Ezért ment át Dávid házához három nappal később?

— Nem egészen. — Thomas sóhajtott megbánóan. — Glóriát akartam megnézni, de Glória nem volt otthon. Az apja behívott, hogy beszélni szeretne velem. Semmi szándékomban nem volt, hogy összetűzzek vele.

— Tehát csak úgy megesett. Vitába keveredtek, megragadta a pisztolyát és Morgan fejbe vágta magát.

— Soha nem ragadtam meg a pisztolyát. Nem is tudtam, hogy volt nála pisztoly.

Becky abbahagyta a faggatást. Ujjjaival türelmetlenül simogatta az állát, és erősen úgy tűnt, mintha valami rejtvényt akarna fejben megoldani.

— Ebben az esetben, — kezdett végre beszélni és hangja tele volt kétkedésekkel és kérdésekkel. — Azt akarja nekem mondani? Tétélezzük fel egy másodpercre. Valaki tudta, hogy maga pontosan mikor akarja Glóriát meglátogatni, és a lány nem lesz otthon és maga le fog állni az apjával beszélgetni. Maguk ketten vitába keverednek, és valahol elrejtőzködve, majd ő megragadja a detektív fegyverét, lelövi és nyomtalanul eltűnik, anélkül, hogy bárki is látta volna a szomszédok közül.

— Kissé fantáziadús, nem? — Thomas vigyorgott, de a fájdalom ott vibrált a szemében. Tudta, hogy ez az abszurdan hátulról jövő feltételezés volt az igazság. De hogyan segítene rajta, ha nem találja meg a személyt, aki véghezvitte?

— Igen, az. — Becky válaszolt éles hangon. — De nézzük csak meg egy másik szemszögből. Tudomásomra jutott, hogy Dávid Morgan detektívnek hosszú vitája volt Gardnerrel a telefonon. Dávid lekörmölte a lényegét és én megtaláltam a cetlit, amire ráírta. Mr. Gardner arról próbálta Dávidot meggyőzni, hogy maga véletlenül ölte meg Ammermant és a maga dolgai között van egy fűvócsó és mérég.

— Ahogy egyszer már mondtam. Soha semmi fűvócsó vagy mérég nem volt a tulajdonomban. A reggelen, amikor Ammermant megölték sokáig aludtam odahaza.

— Mr. Morgan bizonyítékot is ajánlott és Dávid személyesen ellenőrizte le állítását.

Thomas hitetlenkedve bámulta Beckyt. — És feltételezzem, hogy maga erre is talált egy cetlit Morgan jegyzeteiben?

— Igen. — Becky nézegette az előtte kitergetett papírokat. — Maga jó barátságban van Mike-al, Melanie férjével.

— Az állatkitömővel?

— Pontosan azzal. Detektív Morgan igazolta, hogy maga állatokra vadászik egy fűvócsóval, és amit lelő, azt eladja Mike-nak.

— Nem igaz. Ha néha találtam egy döglött állatot az úton elvittem Mike-hoz. Semmi más. Néha adott egy-egy dollárt értük.

— Ok, én is leellenőriztem az információt. Soha nem adott el az állatkitömőnek mást, mint egy mosómedvét vagy egy görényt.

— Korrekt.

— Akkor miért nyomta Morgan a süket szöveget Dávidnak? Úgy nézem, hogy éppen az ő keze lehet benne ebben az egészben.

— Egy ördögi szuperész. — Thomasról ragyogott valami benső boldogság, amit senki nem tudott volna megérteni, hacsak az illető nem volt egy börtönbe zárt szárnyait bontogató író és igazságtalanul vádolták gyilkossággal.

— Kérem, Thurston őrizetes, — Becky ráfogta mutatóját Thomasra. — Ez nem tréfa. Komolyodjon meg. A szabadsága van kockán. És fogalmam sincs, hogy miért, de hajlandóságot érzek, hogy segítek magán.

— Azért mert hisz ártatlanságomban.

— Ennyire azért még nem erőltetném a dolgot. — Becky összehúzta szemeit és hosszasan méregette Thomast. — Lehet, hogy vannak kétségeim, de semmit nem tudok biztosra igazolni, hacsak nem beszélek Myron Gardnerrel és Gardner bevallja bűnrészességét.

— Mi lenne ezzel a probléma? Lehet, hogy nem fog vallani némi ügyesen végrehajtott kínzás nélkül, de az érem másik oldalát véve, maga lehet, hogy kínzás nélkül is beszédre bírja a bájosságával és azokkal a gyönyörű kebleivel.

— Gardner lelépett és sehol nem lehet megtalálni. Cégének fogalma sincs, hogy mi történhetett vele.

— A szarba, — Thomas kiáltotta és restelkedve nézett Beckyre. — Azt mondtam, hogy szar? Ez elfogadható, nem? Mindenki mondja, hogy szar.

— Van ennél több is. — Becky szemei eljegesedtek és nézése mélyen belefűrődött Thomas bensőjébe. — Glória is eltűnt.

— A picsába. Bocsánat, azt mondtam, hogy piccsa? Iszonyú érzelmi nyomás alatt vagyok. — Thomas a szájára ütött. — Gondolja, hogy túl sok csúnya szót használok?

— Maga egy pojáca. — Becky felelte ridegen. — Nem csoda, hogy alaposan benne van a pácban. Mondta ezt már valaki magának? Hadd ismétljem meg még egyszer. Glória külön férfi érdemel. Lehet, hogy egy nap maga lesz Glória

legatyásodott másodinasza, de hogy komoly kapcsolatról legyen szó? Glóriát minden erőmmel le fogom beszélni magáról.

— Beszélt már Mónikával? — Thomas kezdte magát észrevenni és felegyenesedett ülésében. — Elnézést, hogy ilyen gyerekes módon fejeztem ki érzelmeimet.

— Mónika szart sem tud. — Thomas kifejezőképességének szintjére lesüllyedve Becky felállt és titokzatos grimasz ült ki az arcára. — De elegendően dühös, hogy segítsen nekem a férjét megtalálni. Mónika tudatta velem, hogy Myron és Glória kéz a kézben együtt sétálva tűntek el a naplementében.

Thomas felugrott és öklével rácsapott az asztalra. — Azzal az istenátka gazemberrel.

Becky visszarettent és nagyot kiáltott. — Fegyőr, végeztem.

— Várjon egy pillanatra. — Thomas felemelte a kezét, hogy megállítsa Beckyt. — Lehetséges lenne, hogy Mr. Gardner elrabolta Glóriát?

— Ügyes próbálkozás. — Becky nézte a fegyőrt, ahogy a fiatalember rohant befele az ajtón. — De nem hiszem. Glória gondosan összepakolta a dolgait és a házat egy évi szerződéssel kiadta bérbe.

— Van mobil telefonom. — Thomas sietve hadart, ahogy az őr megragadta a könyökét és kezdte rákattintani a bilincseket. — Itt van eltéve valahol az épület raktárrészlegében. Együtt a többi személyes dolgommal. Az elem biztosan le van merülve, de Glória azért megpróbálhatott engem elérni.

Becky nem reagált. Nem akarta, hogy Thomas azt gondolja, hogy minden rendbe fog jönni és egy okos rendőrnő az ő oldalán van.

Harmincötödik Fejezet

Flöthman Izsák, Thomas Thurston államilag kinevezett ingyen védőügyvédje nagyon elfoglalt férfiú volt. A két hónapra engedélyezett felfedezési és a vád evidenciáinak átvizsgálási időtartamra tíz másik klienst sóztak rá az állam egész területéről és a költségvetési visszavágások miatt még egy titkárnője sem volt, nemhogy egy jogi segédhivatalnok, aki segítsen neki munkájában.

Böngészve a masszívan lényegtelen tömegét a dossziéknak, elméleteknek, letételezéseknek és idetartozó különféleségeknek, a fontos és kevésbé fontos tényeknek, ami lehangoló egy feladat lehetett, és amivel nap-nap után szembe kellett néznie, egyetlen reménye egy isteni beavatkozás maradt, hogy bármelyik ügyet is megnyerje, amit reá bízta.

A csodákat nehéz előre jelezni. De a végén csak eljönnek, némelyikünkhöz, néha. Az mind a várakozás reményteliességének a nagyságától függ. A kisebb csodák gyakrabban történnek; a nagyobbak között évezredek is eltelnek és nehéz felismerni őket. Flöthman sem ismerte fel a magáét, amikor uramisten segíts, egy borongós késődélután, egy kék egyenruhás szárnyas angyal formájában, mennyei csodatévője bekopogott ajtaján.

Egy hosszú és megpróbáltatásokkal teli nap vége közeledett és egyhangú eseménytelenségében semmi nem volt, ami előre jelezte volna a megvilágosodott áldást, amit a gondviselés szándékozott bocsátani fejére.

Először csak egy királynői árnyékot látott front ajtajának foncsorozott ablakbetétjén megjelenni. Egy magas-karcsú női figurát, büszke ütközőkként előre álló keblekkel, aki türelmetlenül forgatott kezében egy bikacsöket, és egy másodperccel később dörgedelmes ütéssel megverte az ajtót, mintha a csengőnek éles sívítása nem lett volna elegendő, hogy életet oltson Flöthman elfáradt és frusztráltan kiszáradt földi porhüvelyébe.

— Becky Bannister, — a látogató nevezte meg magát, ahogy Flöthman kinyitotta az ajtót. — A Darieni rendőrségtől vagyok és beszédem van magával.

A törvény betarttatásának harcvonalbeli képviselője mosoly nélküli személynek látszott. A szemeiben mélyen ülő heveny ragyogás azonnal tudatta Flöthmannel, hogy rögvést időt kell szakítania, hogy fogadja. Vizitálásának fontossága bele volt vésve

megalkuvás nélküli nézésébe, és ahogy viselte egyenruha kabátjának hajtókáján a szárnyakat, amik méltán jelezték a motornélküli vitorlázórepülő pilóták odaadón szenvedélyes szakmájában való jártasságát.

A fiatal ügyvéd megigazította nadrágját, sovány termete és göthös dereka révén semmi nem illett rá pontosan. Flöthman az írott szó embere volt és megrögzött szokása szerint elhanyagolta a testnevelést és az egészséges étkezés gyakorlását.

— Melyik esetről szeretne beszélni? — kérdezte. — Valamelyik kliensemről lenne szó, nem?

A kérdés a retorikus kategóriába esett. Flöthman Izsák soha nem volt ügyes a női nem dolgában. A tények kedviért említve, még csak nem is látott egyetlen meztelen nőt sem. Még a pokolban sem lett volna semmi esély rá, hogy ez a nő randevút kérjen tőle. Ennek ellenére tetőtől talpig felmérte, és bűnös módon vonzókülsejűnek találta.

— Egy férfi nem szabad, hogy engedjen a női kísértésnek, — mormolta. — Egy férfi sok minden más kísértésnek sem szabad, hogy engedjen. — tette hozzá és próbálta magától elűzni bűnös gondolatait.

— Igen, az egyik klienséről. Thomas Thurston gyilkossági esetéről lenne szó. — felelte a nő és divatcsizmáját az ajtó és a keret közé szorította. — Beinvitál már végre, vagy nem?

— Aha, ja, Thurston. Maga aztán tényleg a legnehezebb esetet tudja kiválasztani. — Izsák szélesre tárta az ajtót és a kilincsen tartva a kezét, hátát a hideg üveghez nyomta. — Thomas esete elveszett ügy. Nincs mit róla beszélgetni.

Mintha kénye-kedve szerint leigázna ellenfelét, a látogató határozott mozdulattal belépett az ajtón és illata, testének aromája tetemre hívta a férfi ítélőképességét, gúzsba kötötte elhatározottságát, hogy tovább folytassa a szexuális absztinencia gyakorlatát.

Egyik lábával a küszöbön állva, a látogató megfordult és szembenézett Izsákkal. Majd jobbjaival felemelte gumibotját, és ujjait érzékien körülfonva a rúdon, ritmikusan ütögetni kezdte a bal tenyerét.

— Beszélünk kell a bíróval, — acélkék szemeit a nő Izsákra koncentrált. — Szeretném, ha beadvánnyal folyamodna Thomas Thurston saját ellenőrzésem alatti átmeneti kiadására.

— Rendkívülien szokatlan kérés. — Izsák motyogott szégyenkezve. A fejében forgó ízléstelen gondolatok felettébb zavarták pártatlan gondolkozását. — Thurstont biztosítékpénz lefizetésének lehetősége nélkül tartják fogva. Bármiféle rövid és átmeneti kiengedés rendkívülien kockázatosnak lesz ítéhető.

A nő szeme meg sem rebbent, csak várt és kíváncsian szemlélte az aggályoskodó kis embert.

— Nyomós okom van gondolni, — mondta végül a nő és minden szótagot megnyomott. — Egy második személy is benne volt Morgan detektív meggyilkolásában és ez a személy még mindig szabadlábon fut.

— Bűnösség megítélése az esküdtekre tartozik. Az esküdtek hozzák a végső döntést, hogy ki a főbűnös. — Izsák eloldalazott a nő mellől és visszasietett íróasztala mögé. — Thurston gyilkosságra való összeesküvéssel is van vádolva, és ha nem mondja meg bűntársa nevét, csak növeli a saját büntetését.

— Nem engedhetjük a bűntársat futni. El akarom fogni és azért van szükségem Thurstonra. Polgári ruhában fogok utazni és Thurston rá fog vezetni a partnerére. Legfeljebb két hét az egész és mind a kettőt megbilincselve hozom vissza.

Izsák rázta a fejét. — Kevés az esély a sikerre, de nem az én dolgom. Nem én ütöm meg a bokámat, ha Thurston megszökik. Én kitöltöm az úrlapot és döntse el a bíró. Holnap reggel, amilyen korán csak tud, legyen ott a törvényszéken.

— Félkilencre ott leszek, — a látogató nő kinyújtotta Izsák felé a kezét. — Gondolja, hogy az elég korán?

Izsák kísértést érzett, hogy megragadja a finom női kezét és egyenként megcsókolja az ujjak hegyét és betegye őket a szájába. De Izsák vallásos ember volt, aki figyelmesen tanulmányozta a Talmud könyvet és minden vallásos parancsnak és előírásnak engedelmeskedett. Pusztán csak elfogadta a kezét és egy végletesen mámorító másodpercig a kezében tartotta.

— Félkilenc jó, — felelte és belelkesedett csodálattal szemlélte a nő arcát. — Legyen Hernandez bíró úr törvényszéki irodájában.

— Köszönöm, — fuvolázta a nő és a következő pillanatban eltűnt. Izsák egy percre lehunyta a szemét és elképzelte, hogy a nő még mindig ott áll ajtajában és búcsúölelésre tárja a karjait és ő repül feléje.

—

Minden reggel, mielőtt elkezd napját az ítélőbírói székben, Hernandez bíró úr órákat töltött, hogy tanulmányozza a Napi Lóverseny Hírek újságot. Gondosan előkészítve fogadásait az előtte álló napra, jegyzeteket készített az előzetes futamok eredményeiről, az időjárás befolyásáról, a lovak súlyáról és a pálya karbantartási rekordjáról. Örök életében hazárdjátékos volt; a jogi egyetemet is póker játszmáinak nyereményéből finanszírozta. Miért változtatta volna meg szokásait, miután felvette magára a bírói talárt?

Flöthman Izsák bejött a szobájába és a bíró felnézett. Szemüvege lecsúszott az orrán és ceruzájával rámutatott a betolakodóra. — Hogyan került maga ide? — mondta. — Senki nem zavarhat, amikor törvényszéki eseteim napi jegyzékét tanulmányozom.

— Tisztelt bíró úr, — Flöthman kezdte és egy papírlapot tartott a bíró elé. — Alázattal szeretnék egy kérvényt beadványozni a törvényszéknek.

Hernandez felemelte a kezét, de szemét rajta tartotta a Lóverseny Hírek előtte kinyitott oldalán. Ujját egy bizonyos sornál fixálta, amit nem szeretett volna elveszíteni.

— Ki? — kérdezte és hangját átítatta a növekedő bosszankodás.

— Thomas Thurston. A Darien rendőrpáncsnokság két hétre ki akarja kérni.

— Azt? — Hernandez bírónak eszébe jutott, hogy ismert egy Thurston nevű zsokét, egy kistermetű embert, felettébb hasonlatos az előtte álló alakhoz. Kivéve Zsoké Thurstonnak veszekedős természete volt, robbanékony személyisége, hirtelenharagú hajlama, és rövidkorbácsot hordott magánál és doppingszerekkel etette a lovakat. De a zsoké, bérmenyire is korrupt hírnévben állt, kitűnő tippeket adott és a bíró soha nem vesztett pénzt, ha Thurstonra hallgatott.

— Mivel van vádolva? — kérdezte, de az esze máshol kalandozott, valahol az istállók tájékán ahol előkészítették és csutakolták a lovakat az aznapi derbikre és nagykockázatú akadályfutamokra.

— Gyilkossággal és gyilkosságra való összeesküvéssel. — Flothman előrehajolt és a kezében lévő papírlapot letette a bíró elé.

— GPS lábperecet kell viselnie. — a bíró bekarikázott egy futamot a Belmont lóversenypályán, ami különösképpen érdekelte és folytatta. — Bármilyen pillanatban tudnunk kell tartózkodási helyét és nem hagyhatja el Connecticut államot.

Egy női rendőr lépett be a szobába. A bíró felkapta a fejét és rámeredt Flöthmanra. — Ki ez? És mit keres az irodámban? A lóversenyfogadás legális. Valamiféle csapdát akarnak nekem vetni?

— Olyasfélé. — felelte a rendőrnő Flöthman helyett.

— Mit mondott? — Hernandez bíró szemei kitágultak és dühödten bámulta a rendőrnőt. — Hogy mer maga engem megvádolni?

— Nem önt, nagytiszteletű bíró úr. — A rendőrnő mézédés mosolyt, a nők legnagyobb ajándékát a férfinemnek, varázsolt az arcára és bemutatkozott. — Bannister tizedes vagyok a Darieni rendőrségtől. Eredetileg én tartóztattam le Thurston. Most szükségem lenne rá, hogy csapdát állítsunk bűntársának. Biztosíthatom, hogy Thurston nem fog semmiféle bajt okozni.

— Rendben. — Hernandez bírónak elege lett és sürgősen újra akarta kezdeni a Napi Lóverseny Hírek friss kiadásának tanulmányozását. — Ebben az esetben. — itt Flöthman felé fordult. — Maga is velük megy. Mind a kettőn rajta tartja a szemét és kétszer egy nap jelentést tesz a dolgok alakulásáról, ide nekem, a bírói irodámba.

— Vannak más ügyeim is. — Flöthman Izsák tiltakozott. — Semmi körülmények között nem hagyhatom el a posztomat két hétre.

— Tűnjön el a szemem elől. — a bíró mennydörögte, mialatt aláírkálta a nevét a beadványon. — Nem látja, hogy mennyire elfoglalt vagyok? Máskor jobban gondolja meg, ha zavarni merészel.

—

Aláírt kiadattatási úrlappal a kézben Becky Bannister és Flöthman Izsák elhajtottak Bridgeportra.

A fogolynak, akinek a feladata volt, hogy eljuttassa az okmányt a fegyházigazgatóhoz, egyik szeme kifele fordulva lógott egy kocsányon, ami rettenetesen félelmetes külsőt kölcsönzött neki. — Ez a legnagyobb róka és szőlő történet, amit bárki valaha is el akart hitetni velem. — mondta és nemtetszését aláhúзва vadul hadonászott a kezeivel. — Hogy elfogják a kis gazembert, két hét szabadságra ki akarják eresztetni a nagyot. Ne akarjanak már átvérni, Az én időmben, amikor utoljára szabadlábon sétáltam az utcán, bármelyik tisztességes békebeli rendőr megmondhatja ezt magának, addig ütötték a bűntevőt, amíg el nem kezdte listázni bűntársainak neveit és címeit. Semmi szükség nem volt türelemre és a kedélyességre, amit ma a fiatal rendőröknek az akadémián oktatnak, és a marhaságokra, amit megetetnek velük.

Ahogy múltak a percek az öreg fegyencnek kezdett igaza lenni. A börtönigazgató feltelefonálta Hernandez bírót, hogy a kiadattatási dokumentum hitelességét leigazolja. Mindenkinek várnia kellett a törvényszék hivatalos ebédszünetéig, amikor Hernandez bíró visszatért a szobájába, hogy megnézzze a reggeli futamok eredményeit. Lova bejött és egy tonna dollárt csinált. Érthető eufóriája nem ismert határt és minden aggodalmát eloszlatta.

Nagytiszteletűsége tíz másodpercet foglalkozott a börtönigazgatóval. — Thomas Thurston? Igen adtam nekik két hetet. — utasította az igazgatót. — Az a női rendőr, az úgy néz ki, mint Mata Hari ördögi ikertestvére. Az egy pillanatra sem fogja szeme elől téveszteni az őrizetést.

Mialatt Thomast kidekorálták a GPS bokapereccel, Becky és Izsák előkerestették Thomas telefonját. Thomasnak igaza volt, az elem le volt merülve és a szerkentyű nem működött, de azért magukhoz vették, gondolván, hogy digitális raktárának titkai, a nyomozó és az ügyvéd előtt idáig ismeretlen látóhatárokat és perspektívákat nyithat meg.

A börtön éppen ebéd előtt rakta ki Thomast az utcára, ami egyáltalában nem egyezett véleményével.

— Az olcsójánosok, — morogta mérgesen. — Azt várják, hogy én vegyem a saját ebédemet. Semmi pénzem és a taximat is széjjelszedték. Egész életemben tövig lejártam a bokáimat és a munkában csonkig lekoptattam az ujjaimat, és minden valószínűség szerint a lakásomat is elveszítem, és öt dollárt meg akarnak spórolni, hogy nem adnak ebédet.

— Én veszek magának ebédet. — Becky vállalkozott. — Üljön be a kocsimba és megyünk vissza Darienbe.

Darienben, a Post Road úton a trió betömörült egy pizza étterembe, hogy harapjanak valamit. Ez étterem görög tulajdonban volt és, ahogy az újonnan jöttek

leültek egy szeparéba egy természetes barna lány jött feléjük. Nagyokat szipákolt tülökforma orrából és udvariasan kérdezte.

— Hozhatok valamit inni?

— Mivel nem én fizetek, — Thomas próbált viccelődni a pincérlánnyal. — Egy üveg Moët et Chandon buborékos akarok jeges vödörben és három pezsgős poharat hozzá.

Ceruzáját készen tartva a kezében a barna lány jeges rosszindulattal nézett a nagyképű vendégre. — Sörünk van vagy házi borunk. — felelte.

— Talán egy üvegkancsó Chardonnay vagy Burgundi is megteszi. — Thomas vágott vissza. — De a kaviárhoz ragaszkodom.

— Csillapodj nagylegény és hagyd a sziporkázást, — Becky közbevágott, — nagyon rosszul áll neked. — Majd a pincérnő felé fordult és folytatta. — Ne törődjön vele, hozzon nekünk három pohár diétás valamit és egy nagyméretű sajtos pizza lepényt, pácolt gombával és vagdalt zöldpaprikával a tetején.

A pincérnő bólintott, a ceruzát visszatette a füle mellé és ruganyosan ringó léptekkel visszasietett a kiszolgáló pult mögé, az étterem és a konyha között. Ott, könyökét lezser szögben behajlítva megtámaszkodott a szeletelő deszkán, néhány mondatot mondott a göndör hajú fiatalembernek, aki készítette a pizzákat, és ujjával rámutatott a vendégekre, az asztalnál, ahonnan éppen visszajött.

Mialatt hallgatta a pincérlányt a fiatalember szorgosan gyúrta, nyújtotta és forgatta a lepényeket a keze alatt. Ahogy félig készre kialakultak, feldobta őket a levegőbe és a fehér kenyértészta, mint valami vásári ringlispíl repült ujjai között. Ahogy a lepényforma lassan kialakult és előbukkant, gyorsan levágta a gyúródeszkára, és amint a pincérlány befejezte meséjét mániákus röhögésbe tört. — Kaviár, pezsgő, — rázta egyre a fejét és könnyek potyogtak a szeméből.

Thomas mosolyogni próbált, hogy takarja csalódottságát. — Engednem kell és el kell ismernem, — mondta, — hogy egy férfinak nem kell öröké kaviárt ennie, de az intelligens ész szükségleteinek kielégítését illetően nem vagyok hajlandó megalkudni. Kell, hogy legyen valami értelmes ok, hogy idehoztak. Ha szabad kérdezni, miben sántikálunk?

— Egyszer és mindenekelőtt meg kell állnunk egy Drótnélküli Játékok üzletnél és egy új battéria elemet kell vennünk a mobil telefonodhoz. — Becky felelte, arca fontolgtató és elmélyült, mintha nehezen megfogható problémák lehetőségét mérlegelné. — és ki kell, hogy bányásszuk elraktározott üzeneteidet.

Az italok és a pizza megérkezett és Izsák bejelentette. — Sajtot nem ehetek.

Thomas két szeletet húzott a tányérjára és várakozóan bámult Beckyre, mintha a rendőrnő lenne a Delphi-i orákulum.

Becky felvett egy kést és egy villát, átnyúlt az asztalon és Thomas két szeletéről levágta a sajtnélküli karéjt. Felvette őket villájával és rádobta Izsák tányérjára és anyáskodó hangon kijelentette. — Na, itt van. Egyél. Nincs rajta sajt.

Izsák szalmaszálával szívott egy keveset diétás kólájából és békés, belegyező hangon felelt. — Kaparjanak ide nekem néhány gombát és paprikadarabot és nekem elég.

Becky kivett magának is két szeletet, ugyanúgy levágta a karóját, majd a szervírozó tálon maradt lepény meghagyott felét is körülmetélte. Mialatt arcán mély koncentrációval dolgozott a feladaton, könnyed hangon csevegni kezdett.

— Hosszú évekkel ezelőtt, amikor még fiatal leány voltam, rájöttem, hogy a világ egy végtelenül igazságtalan hely és cinikus személy lett belőlem, aki tagadja a saját érdeket szolgáló önző érdek birodalmán kívül eső elkötelezettség létezését. Telhetetlen és kapzsi vágyaink, hogy mennél több vagyont halmozzunk össze, teljes közömbösséget éreznek a szeretet, a szerelem, a művészet és a szépség fogalmai iránt, ami buzgó bőségben találhatóak az anyagilag kevésbé sikeres emberek köreiből. Úgyis, rájöttem a realizációra, hogy a világegyetem igazságának első törvénye az univerzális bűnösség.

— Ami? — Thomas Beckyre pillantott majd integetni kezdett a pincérlánynak. — Meggondoltam, — kiáltotta. — Inkább egy Heineken sört iszom a kóla helyett.

Becky zavartalanul folytatta elmélkedését. — Az univerzális bűnösség törvénye kimondja, hogy a rossz ember mindig ott lesz a rossz helyen és a legjobb időben. Ha a megérzésem korrekt, a mi naiv és fiatal Glóriánk, az egyetlen kivételes személy, aki megcáfolhatja a nihilizmusomat, ha telefonált magának, Thomas, bár maga semmi körülmények között nem érdemel meg ilyen végtelen bizalmat.

Izsák közbevágott. — Nem annyira bizalom kérdése, inkább a szükségességé. Glória Morgan nem tud senki mást sem hívni, ha valóban bajba kerül.

Becky bólintott és megveregette Izsák hátát. — Maga egy nemes szenvedélyekkel teli férfiú, Izsák. Azt akarja mondani, hogy remélnünk kellene, hogy Glória bajban van? Azt akarja implikálni, hogy Glória gyötrelme a mi örömünk?

Izsák elveresedett és halkán morogni kezdett. — Talán csak egy kicsi bajba, átmenetileg, de elegendőbe, hogy üzenetet hagyjon, amit le tudunk nyomozni. Nem óhajtom, hogy bármi balsors is érje.

Becky lenyelte a szájába vett ízletes falatot, amit egész idáig forgatott a nyelvével és belegyezően bólintott. — Az információ forrása és megpróbáltatásainak mélységére való tekintet nélkül, a hagyott üzenetet ki kell használnunk, hogy megmentjük Glóriát. Semmi elitelnivaló erkölcstelenséget nem látok abban, hogy előkeressünk egy privát üzenetet, — itt kevés szünetet tartott, — ha lesz egy is, és kontaktusba lépünk a telefoncéggel az eredetét illetően. Ez felettébb leszűkítené kutatási rádiuszunkat.

A természetes barna a tokmányforma orral kihozta a Heinekent és levágta Thomas elé. Thomas nagyot húzott a jeges italból és szinte megfulladt. Egy Darien rendőrségi járőr kocsit hajtott el a Post Road úton, közvetlenül az ablak előtt. Teljességgel megvilágosodott előtte. Minél hamarabb, annál szerencsésebb, de itt kellett hagynia ezt a

várost, ahol túlságosan sok helybeli fakabát akart bele gyilkos ólmot eresztetni és csak utána kérdezni kérdéseket.

Becky felé fordult. — Majdnem készen vagyok. — mondta. — Miután megvettük a battéria elemet, miért ne mennénk el az én kéglimbe Stamfordon? Meg kellene néznem a postámat és ki kellene, hogy fizessek néhány számlát. Amíg azzal tevékenykedem, maguk felvehetik a kapcsolatot a telefoncéggel.

—

Egy órával később Thomas stúdiólakásában Becky betette az új elemet, kinyitotta a mobiltelefont és szemét a kis LCD képernyőre ragasztva Thomas felé szólt.

— Jelszó?

— Csizmahúzó69. — Thomas felelte büszkén.

— A profán szavak nemes mestere, aki beleragadt a tinédzser mentalitás mocsarába. — Becky mormolta és lesújtó pillantást vetett Thomas felé. Thomas vigyorgott, mint egy összezavarodott elmebeteg és Becky elfordult, hogy begépelje a jelszót.

Tíz másodperccel később a képernyő kivilágosodott és egyetlen üzenet volt rajta. Az üzenet Glória Morgantól jött.

Harminchatodik Fejezet

Mind a hárman csendben hallgatták Glória üzenetét. Beck újrajátszotta a részt, amiben Glória meghagyta, hogy „*Valahol lent vagyok Florida nyugati partvidékén egy nagyon nagy és nagyon öreg házban. A helyiség neve Horseshoe Creek*”.

Másodszor is meghallgatva az üzenetet Becky simogatta az állát és türelmetlenül pattintgatta az ujjait. Homlokán az igyekezet mély barázdákba ráncolta a bőrt.

— Ehhez nem kell sok ész. — Thomas próbálta megtörni Becky koncentrációját.
— Oda kell mennünk és vissza kell hoznunk. Ez az egész. Glória végtelenül boldog lesz, ha meglát.

— Igen, nagyon. — Izsák nézte Thomast. — Figyeld meg a dátumot ezen az üzeneten. Hat napos. Glória bárhol lehet Horseshoe Creek és a hold között. Én azt mondom, hogy maradjunk. Lehet, hogy másodszor is hívni fog. Irodámban hosszú várakozói listám van az elsődleges kliensesekből, amiken sürgősen munkálkodnom kellene.

Becky szigorúan nézett mind a két férfire. — Hernandez bíró nem azért eresztette ki Thomast, és Connecticut állam nem azért fizet engem, hogy félbeszakítsam Glória Morgan és Myron Gardner nászútjának mézesheteit. Ha bármi összekülönbözés jött létre közöttük, maguk kell, hogy elsimítsák.

Thomas szemeit kitágultak, mint egy hotel madámé, aki nem kapta meg a részesedését. — Engem kihagytatok. Glória magyarázattal is tartozik nekem, nemcsak annyival, hogy sajnálja a tévedését. Felmerültek kérdések, amiket még ki kell egyengetnünk.

— Igen, — Izsák támogatta a vélt indítványt. — Ebben a kérdésben azonnal értekeznünk kell Hernandez bíróval. Hadd ismételjem meg a véleményemet. Lenti délre való utazásunkat el kell halasztanunk, vagy legalábbis lassú tűzre kell állítanunk.

— Két hetünk van, hogy megtaláljuk a személyt, aki maga mellett, Thurston, jelen volt, amikor Dávid Morgant meggyilkolták. — Becky felállt és indulásra késznek látszott. — Myron Gardnernek indítóoka volt, hogy megölje Dávidot. Beszélnem kell Gardnerrel, Dávid halálában való szerepét illetően és kérdőre kell, hogy vonjam alibijét. Sajnálom mondani, de Glóriában való érdekeltségem, csak arra szorítkozik, hogy a keresztre szegezzem Myront.

Legalább beszélhetnék Mrs. Gardnerrel. — Izsák akadékoskodott. — Lehet, hogy tud valami érdekeset férje múltjáról és jelenlegi hollétéről.

— Zseniális! — Becky felelte és lebecsmérlő gúny itatta át a hangját. — Mónikát magunkkal visszük. Mónika lesz a mi faltörő kosunk.

— Jobb, ha most rögtön lemondok az állásomról. — Izsák sóhajtott rezignáltan.

— Flöthman, — Becky ráncolta a homlokát. — A maga sikerrátájából ítélve, semmi különbséget nem jelent, hogy jelen van-e a tárgyaláson vagy nem.

— Ki nem állhatom Floridát. — Izsáknak kellett az utolsó szót mondania. — Szeplőt hányok, mint egy banán és örökké árnyékban kell maradnom.

—

Mónika leltárba vette fürdőszoba szekrényének tartalmát. Különválasztotta a krémeket, mind a drága kenőcsöket, a sminkelő púderek tucatjait és a szivárvány színeire való szemfestékeit, a gyógyszerektől, beleértve a vitaminokat, a fogamzásgátló pirulákat és a székrekedés elleni kúpokat.

Ujjai között forgatva a kis kúpalakú glicerín rudat, elmélyülten fontolgatta következő lépését.

Diétája a rostos ételek akut hiányában szenvedett, gyakran támadt szorulása és a kicsiny csúszós lövedékek kitűnő segítséget jelentettek módfelett szükséges könnyebbülésében. Álló helyzetében kissé széjjeltette lábait, fél combig lehúzta a bugyiját és a kis orvosságot behelyezte gyűrűs záróizma mögé.

Tapasztalatból tudta, hogy a hatás tíz-tizenöt percen belül jelentkezik, semmivel sem több idő után, és az olyannyira várt és robbanásszerű hanggal egybekötött nedves kieresztés bekövetkezik.

Erre megszólal az ajtócsengője. Mónika, mintha ő lenne a trónjától leugrasztott francia királynő felrángatta alsóneműjét. Ruháját lesimította, és méltóságteljes felsőbbbséggel mozdulva, lelépkedett az emeletről lefele vezető lépcsőn és kinyitotta a bejárati ajtót.

Becky Bannister állt előtte. Kék farmerbe és egy könnyű pamutblúzba öltözve, a rendőrnő szolgálaton kívülnek látszott, mintha a ligetben akarna piknikezni.

Az enyhe sietség világosan kivehetően a hangjában, Becky beszélni kezdett.

— Mónika, bocsáss meg, hogy ilyen hirtelen rád török, de szeretném, ha velünk jönnél. Most azonnal. Friss nyomot követünk Myron, — mondta és egy kis színészi szünet után hozzátette, — és Glória hollétével kapcsolatban. Ki szeretnénk kérdezni őket, és a te jelenléted nagyban előmozdítaná, hogy kiszedjük belőlük a keresett információt.

Miután meghallotta egész életében a két leggyűlöltebb nevet, Mónika elfelejtkezett a szükséges előkészületekről, és óvatosságról, és iszonyatosan ki szerette

volna venni részét a vadászatban. Nem számított, hogy a hajtóvadászat mit jelenthet, és esetleg mit foglalhat majd magában.

Mónika sietve sarkon pördült és kezításkájára nézett, ami ott feküdt a padlón, közvetlen a zongora mellett, kedvenc helyén, ahol hagyni szokta. Arca kipirosodott az izgalomtól és sietve igent bólintott Becky javaslatára. — Veszem kézbe a táskámat az irataimmal és indulhatunk. Az ott a te kocsid?

Mónikát annyira felajzotta a lehetőség, hogy férjét házasságtörésen foghatja, hogy nem vette észre a két férfit akik Becky kocsijának hátsó ülésén ültek. Kényelmesen elhelyezkedett, szemeit maga előtt az útra függesztette, és olyan nyelvezeten kezdett szitkozódni, ami nem éppen volt illő egy férfi-női vegyes társaság füléhez.

— Soha nem gyanítottam volna, hogy Myron megszökik egy fiatal nővel. Egyáltalán nem az a típus, aki ilyeneket csinál. Sok szempontból nőies természetű, egy rejtett homoszexuális, ha engem kérdeznek. Már úgy értem, hogy egy gyümölcstészta evő, aki annyira szégyelli magát, hogy inkább a felesége ágya alatt bújik el, minthogy beismerje szexuális preferenciáját. És az a hamis hetéra, megjátssza az ártatlant, és ha az érdekei úgy kívánják, beleül egy nős ember péniszébe. Becky, drágám, hogyan jöttél rá, hogy hol vannak? Milyen messzire kell mennünk? Öt órára be vagyok ütemezve a fodrásznál. Miután végeztünk, lennél olyan kedves, hogy letennél a pláza közelében? Myron telefonált neked? Gondolom, hogy már régen megbánta a tetteit. Örökké megbán mindent. A balfácán, azzal az ide-oda hozzáállásával, örökké kibosszantja belőlem a jóindulatot.

Ennél a pontnál jött az első hasgörcs. Nem volt rossz érzés. Kicsiny, izgató sürgetés volt az egész, ami egy lényegesen nagyobb csomag érkezését jelezte. Mónika összeszorította gyűrűizmát és elhárította a veszélyt. Kivéve egy miniatűr buborékot, ami kierőltette magát a zárlaton. Szerette volna, nem megtörténné tenni a balesetet, de valami nedveset kezdett érezni alsóneműjének közepén. És, ahogy megigazította fenekét, az olajos nyirkosság átterjedt fenekének mind a két partjára. — A perpatvarba, — gondolta, — elfelejtkeztem a glicerinkúpról.

A következő két órán keresztül némán kuporgott a helyén, és ahogy csak tudta szorította gyűrűizmát. Akkora már a Hudson folyó feletti hídon hajtottak keresztül, és kétségei támadtak és óvatosan odasúgta Beckynek. — Merrefele tartunk? Még mindig messze vagyunk?

Egy hang a hátsó ülésről, nem elegendően erős orgánusra, de elegendően mély, hogy egy férfi legyen válaszolt Mónika kérdésére.

— Tudom, hogy nem az én bográcsomban forr a leves, és semmi közöm hozzá, de mesze délre, Florida felé tartunk? Azt hittem, hogy tudja.

Mintha darázs csípte volna meg, Mónika vadul megrántotta a fejét és a derekát és hátrafordult. Szerette volna megnézni, hogy ki a közbeszóló. A gyors mozdulattól elvesztette koncentrációját és bélrendszere hatalmas csattanással berobbant. Iszonyatos rémületére érezte, hogy teljesen teletelik a bugyija. Szerencsére inkább darabos volt,

mint folyós. De mindenek ellenére, fertelmesen orrfacsaró bűz árasztotta el a kocsi belsejét.

— Hoppá, — Thomas vigyorgott gúnyosan. — Ez nem én voltam.

— Valami vegyszergyár mellett hajthatunk le. — Izsák motyogta bátortalanul és befogta az orrát. — Tipikus New Jersey-i levegő.

— Megállhatnánk valami ruhaáruháznál? — Mónika kérdezte. Szokásos arroganciájából könyörgő alázatosság lett. — Ha tényleg Floridába igyekszünk néhány elengedhetetlen dologra szükségem lenne.

Becky Mónikára pillantott és odasúgta neki. — Nincs időnk megállni. Tégy túl rajta.

— Hogyan? — Mónika súgta vissza.

Becky megnyugtató oldallpillantást vetett Mónika felé. — A beszarás gyakrabban megyesik, mint gondoljuk. — mondta. — Húzd le a bugyidat és az egész bűzös vacakot dobd ki az ablakon. Ha egész napos lesben állunk, mindig azt csináljuk.

— Nem tudom megtenni. — Mónika tiltakozott és lángveres lett. — Nem ezelőtt a kettő előtt.

Becky a kesztyűtartóból kihalászott egy tekercs papírtörülközőt és Mónika felé tartotta. — Mi mindenre fel vagyunk készülve. Töröld meg a feneked, csinálj egy labdát a bugyidból és megý az egész kifele.

Thomas előrehajolt röhögve suttogott Becky fülébe. — Az isten szerelmére, hajtsa le már az ablakot.

Becky megnyomta az ablaklelúzó gombját és Izsák felkiáltott. — Nem a múútnak ezen a szakaszán. A levegő rettenetesen egészségtelen ezeknek az olajfinomítóknak a környékén.

Becky hátranyúlt és Thomas fejét lenyomta a férfi lába közé. — Ti ketten. Fejeket a lábak közé. Egyetlen leselkedés és végetek van. — majd Mónika felé fordult. — Csináld már, Mónika. Kevés alkalmas idő áll rendelkezésünkre. Fogalmam sincs, hogy meddig tudom kordában tartani ezt a két gazembert.

Mónika megtekerte a fenekét és óvatosan lehúzta alsóneműjét. A tiszta részével megtörölte a fenekét és labdát csinált az egészből, beleértve a bugyit, a tartalmát és a papírtörölközőket.

— Most! — Becky visított és Mónika kidobta a csomagot az ablakon.

A bűzös golyóbis széles ívben felrepült, elkapott egy felfele menő légáramlatot, és mint egy rózsaszínű sárkány a magasba emelkedett. Lefele ereszkedése alatt egy tandem kamion ablaküvegét kapta el és teljesen széjjelmázolódott a szélvédőn. A darabos rész oldalra gurult, a papírokat tovaragadta egy erős örvényáram, de a bugyi maga megakadt a visszapillantó tükörben. A kamionsofőr, egy drabális és szőrrel teli vén medve, lehúzta az ablakát és kinyúlt érte. Bevette a ruhadarabot, megszagolgotta a lábak közötti kacsaszíros részt és átnézett, hogy elkapja Mónika tekintetét.

— Köszönöm, tubarózsa. — lehetett a szájáról olvasni. — Húzzatok le a legközelebbi pihenőnél és megmutatom, hogy milyen remek ágyam van a vezetőfülke hátuljában.

Thomas, aki a legpimaszabb módon nem engedelmeskedett és felnézett, mielőtt Becky megadta a szabad jelt, hangosan felröhögött és csintalan kis dalocskát kezdett dudorászni. „Amikor patyolatos tisztának érzem magam, az egész világ sokkal szebbnek látszik.”

— Fogd be a szád. — Becky morogta mérgesen. — Egyetlen nyekergést sem akarok tőled hallani, amíg éjszakára meg nem állunk pihenni.

—

Megfontolva a kései indulást, koradélután a legjobb esetben és a sötétség rájuk ereszkedve Washington környékén, a fővárost körbeölelő soksávós műúton, Becky egészen addig hajtott, amíg el nem érték Dél Karolinát. Az Interstate útról egy Oak Tree Estates helynél húzott le és megállt egy motelnél, ahol még pislákol az üresedést jelző neonfény. Az összes többi motelnél csak a barátságosan, nincs-üresedés jelzés égett.

A hosszú autótúr alatt Becky csak két megállót engedélyezett és ez nem nagyon esett jól utasainak. Mind a hárman nyugősek lettek és tükön ülve várták az éjszakai pihenőt.

Röviddel éjjel egy óra után lehetett, amikor bementek a motelbe. Száját nyitva hagyva és tarkóját a szék támláján nyugtatva hanyatt, a regisztrációs tisztviselő mélyen aludt hátrahajtható székeben és elégedett horkolt, mint egy jól táplált Yorkshire-i ártánydisznó.

Becky rácsapott a pultra kitett csengőre, ami úgy ült a lapos felületen, mint valami csúcsos hegyű rohamsisak, mialatt a többiek meredten bámulták az álomkóros alkalmazottat.

Az álomkóros kicsit megemelte a fejét. Szemeit keskeny résre nyitotta és lusta kezének enervált mozdulatával egy regisztrációs űrlapot nyomott a késői éjszakai szobakeresők elé.

— Töltsék ki, — mondta és száját alig mozdította. — Extra szobadíj lesz számolva a két többlétszemélyért.

— Két szobát szeretnénk, — Becky nézte szúrós szemekkel az álomkórost, — és két teljes nagyságú ágyat mind a két szobában.

— Csak egy szobánk van. — a moteles felelte, és most az első alkalommal megkockáztatta az egyik szemét, hogy kik lehetnek a késő éjszakai szobakerők. — Kiveszik? A következő motel harminc mérföldre van, és nem biztos, hogy van kiadó szobájuk.

Becky túlságosan fáradt volt, hogy tovább hajtson. — Kivesszük. — bólintott.

Az álmos éjszakás lassan kezdett életre kelni. Elvette Becky hitelkártyáját és keresztülhúzta a mágnesen leolvasón. — Írja alá. — mondta és a cetlit Becky elé tolta, majd kíváncsi pillantást vetett rá és folytatta. — Ismerősnek nézem. Maga egy mozicsillag. Maga Dorisz a Delaware Dominatrix. Ugye az? Gyűjtöm a kizárólag nagykorúaknak filmeket. Tudna nekem egy példányt küldeni a legjobbjából? — Itt fejével Izsák felé biccentett. — Vagy kérdezzem meg a gyártásvezetőt?

— Menjen vissza álmodni. — Becky felelte. — Ha elég erősen koncentrálsz, még esetleg ellövi magát és nedveseket is álmodhat.

— Kétszázhatvankilences szoba. — válaszolta a moteles vágyakozva és kivett egy kulcsot a pult alatti galambdúcszerű kulcstartókból. — Második emeleten a folyosó végében, a raktárszoba mellett. Nagyon elkülönített, ott bármit csinálhatnak, ami legjobban felgerjeszti étvágyukat.

—

A szobában bent Becky levette a cipőjét és a szőnyeget nyirkosnak érezte talpa alatt. Erős penészszag terjengett a levegőben és a régi, kirojtosodott kárpitozást átítatta a dohányfüst hányingerszerű áporodott szaga. Thomas ledobta magát az egyetlen fotelba. Az öreg üléspárna felnyögött és a rugók belenyomódtak a fenekébe. Mónika bekapcsolta a klímaberendezést és a gépezet nehéz, recsegő zajjal beindult. Becky a légáramlat elé állt és egy átlátszó műanyaglapba csomagolt brosrával, amit az éjjeli asztalon talált, legyezni kezdte magát.

— Ki alszik kivel? — Izsák kérdezte aggódó hangon.

— Ezt nem is kell mondani. — Becky ránézett. — Maga és Thomas az egyik ágyban és mi ketten nők a másik ágyban.

— Én nem alszom ezzel. — Thomas tiltakozott és próbált kikászálódni a rugók karmaiból.

— Miért nem?

— Mert egy kibaltázott köcsögnek nézem.

— Izsák ügyvéd. Izsák a maga államilag kinevezett ingyenes védője.

Villanyoltás után maguknak ketten sok beszélőnivalója lesz.

Thomas gyilkos pillantást vetett Beckyre. — Ebből már régen elegendő volt a börtönben.

— Akkor kivel szeretne aludni? — Becky kérdezte éles hangon. Nagyon kiborultnak látszott és türelme teljesen elfogyhatott.

— Magával. — Thomas vigyorgott.

A telefon csörögni kezdett. Thomas volt a legközelebb és felkapta a kagylót. Egy fiatal nő hang szólt bele mézédés hangon. — Ricardo?

— Nincs itt semmiféle Ricardo. — Thomas kezével eltakarta a beszélőt.

— Nem baj. — felelte a leány a vonal túloldalán. — Átjöhetnék akkor is?
 — Már idáig vagyunk négyen. Nem nagyon maradt semmi hely az egész szobában.
 — Klasszikus, — a leány kuncogott. — Csinálhatunk szendvics játékot és én leszek középen. Tudja, afféle középutas személy vagyok. Mindannyian srácok vagytok? Ez az aztán pompásan bizarr lenne.
 Becky lenyomta a telefon kikapcsoló pöckét. — Fejezd be ezzel a motel lotyóval. Tényleg ideje lenne, hogy aludjunk egyet.
 — Nem vagyok homoszexuális. — Izsák is megszólalt végre. — Szeretem a nőket.
 — Igen, nagyon. — Thomas morogta. — Mikor volt utoljára, hogy egy nővel szexezett?
 — Soha, de az nem jelenti, hogy nem szeretem a nőket.
 — Szüneteltetem érvelésem. — Thomas fennhéjázóan kijelentette és Mónika felé fordult. — És maga? Szeretne maga aludni velem?
 Mónika kinyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de egy hirtelen ötlet jutott az eszébe. Elmondja Glóriának. A kis szuka arca csodálatosan dühös lesz, amikor elmondja, hogy a boyfriendjével aludt. — Én alszom magával, — fordult Thomas felé.
 — Nem engedem, hogy maceráljon, de lefekhetünk együtt.
 — Na, akkor megegyeztünk. — Becky Izsákra nézett. — Lehet, hogy maga nem homokos, de én az vagyok, és ne várja, hogy megtanítsam, hogyan közeledjen egy nőhöz.
 Ezzel Becky a villanykapcsoló felé nyúlt és elkiáltotta magát. — Lámpaoltás, aki utoljára ugrik az ágyba, záptojást eszik reggelire.

—

Az éjszaka rövid volt és eseménytelen. Izsák nem tudott aludni és egyre tapogatta Beckyt. Becky állandóan nyomta el a kezét, és más testrészeit, de Izsák nem adta fel. Kitartóan és szorgalmasan dolgozott és türelmesen megvárta, amíg Becky elaludt és hosszú, mély lélegzetekkel szuszogni kezdett. Annyi próbálkozás után végre hozzáérhetett és megfoghatta a nőt. Nagyok tetszett neki, és boldogan ígérte meg magának, ahogy visszakerül Connecticutba fogad egy házhoz jövő kurtizánnot. Soha többet senki sem hívhatja utána homokosnak.

Mónika reggel félhat fele ébredt. Átnyúlt az ágy másik oldalára, és kitapintotta, hogy Thomasnak iszonyatosan kemény reggeli erekciója van. Mind a két kezét használva megmérte a hosszát és az átmérőjét. Thomas legalább a duplája volt a férjének. — Semmi esetre sem ezzel a gigantikus bikacsökkal. — rázkódott össze és felkelt és kiment a fürdőszobába.

A zuhanyrózsa simogató vize alatt átgondolta választási lehetőségeit. Úgy nézett ki, hogy Myron, saját beismerése szerint, bűnös Ammerman megölésében. De valahogy férje szerepe a kövér pénzügyi tanácsadó gazember halálában nem volt többé jelentős vitatárgy. Fontosságát valahogy elveszítette az elkövetkező események sorozatában, amit a gyilkosság maga indított el, hogy létrejöjjenek. Elszabotálja-e az erőfeszítést, hogy előállítsák a férjét, vagy álljon bosszút, hogy megtagadta hites feleségét és megszökött egy éretlen kecskegidával, egy kétes erkölcsű fiatal nővel? Semmi nem lenne abban, hogy végignézze, ahogy Becky rákattintja a bilincset Myronra és feltelefonálja a helybeli serifet, hogy zárja be addig, amíg ki nem adatják Connecticutba.

Darienben jó életük volt. A felszínen boldognak látszottak és elégedettnek, anyagilag sikeresnek Myron tőzsdeveszteségei ellenére. De belül hiányzott belőlük a lényeg, az esszencia, ami még akkor is boldoggá teszi az embereket, ha szegények.

Segítene döntésében, ha egy második gyilkosságot is rábizonyítanának Myronra? Vagy a néhány kemény millió dollár lehetősége, amit Myron bizonyára ezzel az útjával megszerez, és amiről mindig beszélt, ha jókedve volt, félrebillentené a mérleget, hogy olyan életre határozza el magát, ahol lehet, hogy majd menekülnie kell és rejtezkednie a törvény elől? Ennek eldöntésére, drága olvasóm, el kell, hogy olvasd ezt a könyvet, aminek írása még be sem lett fejezve.

A döntés azon alapul, mint mindig a bűnözésre aspirálók körében, hogy az esélyeket az ő előnyükre ítélik, hogy át tudják vinni csalárdságukat, és lekicsinylik a lehetőséget, hogy elfogják őket és a törvényszék ítéletet hoz felettük. Ez mindig egy önkényesen változtatható skálája az előre kikalkulált kockázatoknak.

Myron berobbant és összezsugorlott? Myron sokat dolgozott egész életében, és törvénynek engedelmeskedő mintapolgár hírében állt. Mikor határozta el, hogy eldobja magától becsülettel keresett jó hírnevet? Mi készítette, hogy átmenjen a sötét erők oldalára, és mekkora szerepe volt feleségének és milyen felelőssége, hogy a férje elbukott.

A komplex bűntudat nyugtalanító rohama ereszkedett alá Mónikára. Remélte, hogy férjének sikerül kijutnia az országból. Glória csak egy átmeneti, könnyű kaland. A leány nem marad meg Myron mellett. Myron már elhasználta a legszebb férfiéveit, hogy keményen dolgozzon, és hűséges férj legyen. Egyelőre nem lehet elegendő pénze, hogy egy fiatal nő jó partinak gondolja. Alkalmas időben Mónika majd eladja a Connecticuti házat és meg fogja találni Myront, valószínűleg valahol a Karib tenger egyik szigetén, az Eden Bay nudista klubban, hiszen a ruhanélküli életvitel olyan jól illik karakterükhöz. Talán megpróbálják a feleségcserélgetést, hogy fenntartsa Myron érdeklődését. Ha azt akarja, Mónika más házaspárokkal is fog szexezni. Csak ne legyen semmi nemi betegségük.

Elmerülve ezekben a meglepően optimista gondolataiban, hogy az összes változat közül a neki legkedvezőbb fog kijönni, még egyszer alaposan ledörzsölte magát

a forró víz alatt és a zuhanyozó függönyét széjjelhúzva kilépett a kádból. Kint Beckyt találta a mosdó fölé hajolva, ahogy az éppen pocskolta az arcát és mosta a hónalját.

— Bocsánat, — nézett fel a mezítelen rendőrnő. — Nincs vesztegetni való időnk. Ketten kell, hogy egyszerre használjuk a fürdőszobát.

— Aha, — Mónika mormogta és nyúlt a törülköző után, hogy szeméből kitörölje a vizet.

Becky tetőtől talpig felmérte Mónikát. — Soha nem kedveltem a sovány nőket. — mondta, — de, ha nincs ellenedre, hogy ilyet mondok, nagyon vonzó külsejűnek talállak. Talán, ha befejeztem ezt a megbízatást, baráti alapon is összejöhetnénk.

— Kétlem. — Mónika felelte nyersen és a törülközőt dereka köré csavarta. — Én csak a valódi dolgot szeretem, és egyszer neked is meg kellene próbálnod. Még a végén lehet, hogy megkedveled.

— Ahogy gondold. — Becky vállat vont, háttal a tükör felé fordult és felmászott a mosdó tetejére. Ott leült a fajanszra és mosni kezdte a fenekét.

Mónika tétovázott, Becky felnézett és barátságosan mosolygott rá, mialatt sietve szappanozta a lába közét. — Kölcsönveheted az egyik bugyimat. — mondta békülékeny hangon. — A sporttáskám fenekén van belőlük legalább egy fél tucát.

—

Félórával később, a szűk reggeliző alkóvban mind a négyen megragadtak egy-egy bögre kávéját. Becky az összes fánkokat, süteményeket és zsömléket besöpörte a táskájába és kiadta a parancsot. — Indulás. Még hosszú út áll előttünk. Ezeket majd megesszük a kocsiban.

A reggeli recepció sördögi szemekkel nézte őket. — Azok egész reggelre lettek kirakva. Honnan fogok újakat szerezni?

— Nem a mi problémánk. — Becky kitaszigálta csapatának tagjait az ajtón. — Biztos vagyok benne, hogy valami zseniálisat ki fog találni, hogy megoldja a látszólagosan megoldhatatlant.

Harminchetedik Fejezet

Az autópálya Branford és Cross City között, a Route 349 országúton északnyugat Floridában nagyon magányos és hosszú szürke sáv, bármilyen kiváló sofőr elfáradt szemének. Néhány útmelletti bodegában a zöld és pörkölt földimogyorók különféle változatait árulják, mások szalmakalapokat ajánlanak eladásra, tengeri kagylóhéjakat, vagy viaszkozott alligátor fejeket, tátott szájal és fogakkal, leszállított, olcsó áron. A messzi távolban itt-ott tehenek és lovak legelnek, és rozsdás szögesdrót fut vége nélkül az útszéli magas gazok között.

Szemei csukódnak lefelé, bármelyik pillanatban erős eshetőség, hogy elalszik és lefut az útról, Becky kellemes megkönnyebbülést érzett, amikor magasan az út széle felett meglátott egy festett táblát, ami büszkén hirdette. — *Marhatülok Vendégfogadó*, és alatta kisebb betűkkel: — *Helyileg horgászott macskahal vagy szabad tűzön pirított tehénhús felszolgálva mindennap, hozzá házilag főzött sör és kovászos uborka.*

— Itt az ideje, hogy feltöltsük kifogyott energia tartalékainkat. — Becky nyújtogatta a nyakát, hogy lát-e a közelben bármi épületet. — Megállunk, eszünk és kifaggatjuk a helybelieket, hogy hallottak-e valaha egy Horseshoe Creeknak nevezett településről.

Hamarosan egy útjelzés mutatta, hogy forduljanak jobbra a Marhatülok fogadó felé. Egy másik rövid kilométer után, kieszen eldugva egy mocsári tölgyekből és a ciprusfákból formált liget fái között, egy alacsony, ranch stílusú épület látszott és mellette egy hatalmas veresre festett csűr. A közelgő alkonyatban neonfény gyulladt fel a bejárati ajtó felett, és egy cowboynak fluoreszkáló képmása kezdett lovagolni egy jóképű vadcsikón. A nagykalapos cowboy hosszúszarvú bikát akart betereelni egy korálba és harminc másodpercenként rózsaszínű lasszót dobott a nyakába. A bika folyamatosan támadta a lovaszt, a lasszódobások között mélyen lehajtotta a fejét és fenyegetően rúgta lábával a port.

— Legyen a nevem gyagyás, de ez a hely kissé rusztikusabb, mintsem gondoltuk. — Thomas jegyezte meg csalódott pofával.

— Jobban állna neked, ha a változatosság kedvéért normálisan kezdenél viselkedni. — Becky felelte figyelmeztetően. — Ennünk kell, mert ha egyszer megérkeztünk, lehet, hogy nagy lesz a felfordulás és nem lesz időnk étkezni.

Az ajtó előtt egy piknikasztalnál három farmer öltözetű férfi ült, kendervászon nadrágokban és kockás foltokkal a térdeknél, és kikopott csizmákkal a lábukon, és mind a három egy-egy habosra csurgatott korsó sört dédelgetett ujjai között. Az egyik kezében nagy kés forgott, amivel váltakozva a fogát piszkálta vagy gondterhelten kapargatta csizmája talpáról lefele a rászáradt sárdarabokat. Ez az alak fel sem nézett, ahogy a látogatók megjelentek, de a másik kettő üres tekintettel bámult rájuk, ami világosan mutatta eszüknek hiányát és értelmi fogyatékoságukat.

— Gondoljátok, hogy itt kaphatunk ehető ételt? — Mónika tétovázott, hogy kiszálljon-e a kocsiból. — Szeretem megválogatni, hogy mit teszek a számba.

— Remélem, hogy van légkondicionált ebédlőtermük. — Izsák hunyorított, és legelsőnek, sietve tette le lábát a poros talajra. Hirtelen léglökés jött és magasba kavart egy örvénylő porördögöt, ami úgy vette körül az épületet, mint egy sárga kendő, amit egy beteg korcskutya nyakára kötöttek.

— Ha bárki is szeretné tudni, — Izsák megrettent és ijedten morgott az orra alatt. — Jobban szeretnék egy első osztályú Morton Steakházban enni, ahol le van aszfaltozva a parkoló.

Bőséges időt engedve magának, hogy döntését meghozza, Thomas lezseren hátradőlt ülésében és tünődő hangon kérdezte. — Vajon feltételezhetem-e, hogy az országnak ez a része éppen olyan érdekfeszítő, mint a lakói? Rémisztő mennyiségű kizsákmányolás folyhat errefelé, ami lealacsonyítja a helybeli munkásosztály minőségét és rontja az öntudatukat.

Becky az egek felé forgatta a szemét. — Kizsákmányolás a fenét. Csak elszigetelt esetei a kromoszómák megromlott degradálódásának, amit az egymás közötti házasodás okoz. — mondta, és ahogy sem Mónika sem Thomas nem akartak mozdulni elvesztette türelmét és nagyot kiáltott. — Nem tűrök semmiféle engedetlenséget. Az egész kifeje, ragadjátok meg cókémókjaitokat és kövessetek.

— Nem hiszem, — Thomas akadékoskodott, — hogy bele tudnánk olvadni ebbe a társaságba anélkül, hogy feltűnést keltenénk.

Becky visszafordult és hátba taszította Thomast. — Lódulj. Viselkedj úgy, mint egy gyengeelméjű és senki sem fog észrevenni. Nem hiszem, hogy különösebb erőfeszítésedbe kerül.

Bent a lapos ranch épületben, egy meglepően kövér férfi, vastag, tetoválásokkal teli karokkal könyökölt a bárpultra és nyugtatta rajta óriási hasát. Az egyik szemét csukva tartotta és egy Dupla Korona márkájú szivar lógott a szájából. Nem köszöntötte a belépőket, csak cuppogva szopta a szivar nyálkás végét és keresztbeálló szemeivel ellenséges pillantást vetett rájuk.

— Vacsora négyünknek. — Becky felelte legszebb mosolyával és gyöngyfogait kivillantotta a férfinek.

A férfi megfeszítette a karizmait, a pálmalevelek és a hastáncos nők csábosan hajladoztak rajta, begömbítette az ujjait és hüvelykjével egy ki és befele csapható

duplaszéles ajtó felé mutatott, ami a csűr felé vezetett. — Üljenek le, amelyik asztalnál akarnak.

— Úgy látom, hogy ez nem nagyon járatos a fáradt utazók igényeinek kielégítésében. — Thomas morogta és nagyot fújt csalódottan.

Izsák megrángatta Thomas ingujját. — Légy óvatos. Ne provokáld feleslegesen. Különben, ha megharagítod, egy pofa dohánylevet köp a levesedbe. Nem látod, hogy a Sancho Panza márkát szívja? Te tudod a legjobban, hogy az mit jelent?

A vadnyugati stílusú szalonajtón túl, amelyiknek innenső felén egy hosszúszarvú szürke marhabika kitömött feje díszelgett és a másik oldalán egy Appaloosa vadló csődörfej, deszkából lerakott padlózat látszott, amiből bőségesen áradt a túlfermentált sör savanyú szaga. A terem közepe szabadon lett hagyva, a tulsó felében pódium emelkedett, és egy erős drótrács védte a zenészeket, akik éppen a pódium sarkában vacsoráztak.

Az étkező rész mind a két oldalán egy-egy tucatra való asztal állt, néhány üres asztallal mind a két oldalon. Az egyik oldalon marhapásztor szerű alakok ültek, a másikon pedig mintegy húsz, vérpecsétekkel teli fehér overálokba öltözött férfi várakozott némán üldögélve.

A marhapásztorok hegyes orrú csizmákat viseltek, taréjos sarkantyúkkal, és a fejükön szalmakalapot és arcukon bozontos, fekete szakállt hozzá. A fehér overálás csoport tagjai nem viseltek kalapot. A fejük tükörsimára volt borotválva és ragyogott, mint a fényezett sárgaréz.

Mindegyik asztal, ahol bárki is ült, tele volt rakva étvágygerjesztően illatozó ételekkel teli tányérokkal és söröskriglik tucatjaival.

— Alig tudom kivárni, hogy bele ne süllýesszem fogaimat, egy valódi hátszínszeletbe amilyet egy ilyen eredetien autentikus falusi csárdában sütenek. — Thomas sietve kijelentette és nekifutott, hogy éhes személyét egyből ledobja az egyik, a marhapásztorok oldalán álló üres asztalhoz.

Becky egy másodpercig tétovázott és a fehérkabátosok oldaláról egy kéz megragadta. — Galambocskám, — mondta egy drabális férfi. — Ül le velünk. Sose törődj azokkal a porrugó, tehéntrágya evő, világ szemetjeivel, azokkal az alacsonyabbnál is alacsonyabb rendű marhapásztorokkal, a tulsó oldalon.

Az egyik marhapásztor gyorsan átfonta Mónika derekát és a cowboyok oldala felé noszogatta. — Maga meg a barátai, ma este a mi vendégeink. Az összes italt mi fizetjük, az étel meg amúgy is ingyen van.

— Szó sem lehet róla. — egy fehérruhás felállt. Két méter magas volt és százötven kiló tiszta izom, valaki, akinek életében soha senki, nem mert nemet mondani. — Mind a két hölgy velünk vacsorázik. Ti tehenészek megtarthatjátok a fiúkat, úgyis homokos köcsögök vagytok.

Mónika még mindig tétovázott, és zavart ijedtség látszott özikeszerű szemében, ahogy az óriási ember légkalapácsszerű öklével ráütött hordószerű mellére és

menydörgő hangon elkiáltotta magát. — Mi, a mészárosok véd és dacszövetségének tagjai, mi letaglózzuk az élő marhát, amit ezek a buzeráns cowboyok oly gyengéd szeretettel nevelnek, — itt hangos hahotázásra fakadt, — és megvetésre méltó nőies szívük minden szeretetével dédelgetnek.

A mészáros körbefonta a karját Mónika derekán és elhúzta a szerelemre gerjedt tehenészekről. A mészáros ordenáré szemtelenségére reagálva egy széles vállú cowboy emelkedett fel székéből. Első látásra úgy nézett ki, mint Rock Hudson ördögi ikertestvére, aki szteroid drogokat szed. — Ereszd el, — ordított a kopasz óriásra, — a hölgy velünk akar ülni.

A kopasz mészáros lapátszerű tenyerével mellbe taszította a cowboyt, aki úgy elkezdett tántorogni, mint egy balerina, aki rálépett a cipőpertlijére. A buzis tehenész végül is elvesztette egyensúlyát és fellökött egy asztalt és a rajta felhalmozott összes ételt és sört kiborította a padlóra. Az asztal körül ülő négy férfi teljesen elázott és savanyú vagdaltkáposzta lógott ki a fülükből. Ketchup és mustár mázolódtott széjjel az arcukon, és valamiféle kiontott belek, vér és dicsőségszerű csatatérre kezdtek emlékeztetni.

Még négyen csatlakoztak hozzájuk. Összesen nyolc cowboy támadta meg a hatalmas mészáros. A mészáros társai ülve maradtak és, mint sima tengervíz a vihar előtt nyugodtan szemlélték az eseményeket, vagy mintha csak egy színlelt pankráció bemutatót néznének a televízióban. Kétségeken kívül bíztak barátjuk erejében, hogy össze tud verni néhány nyápic homokost.

Egy mélynövésű férfi, fekete sombrero a fején és hosszú fekete lelógó bajusz szája két oldalán, hosszú ostort pattintott és a bőrostor vékony vége, mint kígyó tekeredett a mészáros bokájára. A mészáros megbotlott, és elesett volna, de négy éber cowboy egyenként megragadta a végtagjait. Ügyesen felemelték és fényesre borotvált fejét faltörő kosnak használva ütni kezdték a mélyhűtött sörraktár bádögacél ajtaját. Vastag bőrrel borított koponyája konkáv horpadásokat kezdett csinálni a réteges szigetelés és fémanyagban, és a mészáros úgy ordított, mint egy szörnyeteg, akit elevenen nyúznak.

— Egy, két, három, négy. Minden köcsög szereti a tüstükét. — A marhanapszámosok kántálták vidáman.

Ellentámadásként nagyszámú fehérkabátos is felállt és két ártatlanul várakozó cowboyt felemeltek a padlóról. Hasonlóképpen használva őket, mint faltörő farönköket egy bástya ellen, ritmikus metódussal ütni kezdték levegőben lebegő mészárszéki művezetőjük végtagjait tartó cowboyok hátát és lábszárait.

Hamarosan az összes étteremben lévők csatlakoztak a dulakodáshoz. Mint egy partra futó óceánhullám és utána a visszahúzó örvénylés, a fehér-overall viselők falanxa és a farmernadrágos cowboyok tömege ide-oda húzta-nyomta, egyik a másikat. A cowboyokat felgöngyölítették a hátsó fal ellen és szinte veszítettek, de csizmáikat hozzáfeszítve a szolid téglafalhoz, mint egy gyorsúszó, aki bukófordulást csinál a

medence végében, a cowboyok csapata ellentámadásba lendült és dagadó áradatuk ellen a mészárosok egészen a másik falig hátráltak.

Az asztalok alatt guggolva és négykézláb mászva előre, Connecticutból való utazóink próbáltak valahogy biztonságba jutni. De hiába, minden egyes alkalommal, ahogy próbáltak menekülni, a brutális áradat ereje, amit a cowboyok és mészárosok váltakozó dühe hozott rájuk, félresöpörte őket.

Becky szinte minden reményt feladott, hogy innen élve kikerülnek és szidta magát, hogy szolgálati revolverét a kocsijában hagyta. Mónika elátkozta a pillanatot, amikor megismerte férjét és Izsák rémületében kővé merevedett. Egyedül Thomas élvezte az eseményeket. Két pofon között, amiket sűrűn kapott, mint egy gyerek a hullámvasút képletesen veszélyein, gyönyörrel a hangjában ordított. — Ember, micsoda magasztos kábulat.

Váratlanul három hatalmas dörrenés, egy nagy kaliberű srápnelpuskából kilőtt lövés pukkant a vadul küzdő tömeg örületes örvénylése felett. A tetovált kövér férfi, a kocsmá pultja mögül, tört át a szárnyas ajtón és nagyot ordított. — Mi folyik itt? Azonnal hagyjátok abba, különben jó páran hullaszákban fogtok innen kikerülni.

Az ellenséges erők két antagonisztikus, de mégis szakmailag egymástól függő gyülekezete két csoportra oszlott és ellenkező sarkokban összegyűlve, gyanakodóan szemlélte egymást. A tetovált férfi megragadta a nyakát a vezető mészárosnak és a vezér marhapásztornak és összeütötte a fejüket. — Ti, két vademberek, — parancsolta nekik. — Tisztelettel bánjatok kitüntetett vendégeinkkel és kivételes figyelmet szenteljeteik igényeiknek, vagy összeűzöm a koponyákat. Induljatok, de futólépésben. Állítsatok fel egy asztalt középen és hozzatok ételt és italt. — itt Becky felé fordult és udvariasan megbiccentette a fejét. — Mike a nevem. Borzasztóan sajnálom ezeknek az alávaló jöttmenteknek a viselkedését és bocsánatáért esedezem. Azt hittem, hogy civilizált modorra szoktattam őket, de tévedtem.

Becky felegyenesedett és nadrágjáról és blúzáról lekefélt a port. — Köszönjük a kedvességét, — mondta, — de meggondoltunk a dolgot. Megrendeljük az ételt és magunkkal visszük. Mennyit kell várunk?

— Tíz percen belül minden kész. Semmi esetre sem több idő. — Mike vigyorgott. — Nem fogják megbánni, ha megvárják. Száz mérföldön belül nincs jobb a mi konyhánknál.

— Nagyon jó, Mike. — Becky mosolygott kacéran és tíz ujjával megigazította összeborzolt haját. — Megvárjuk, de amíg felpakolják az ételt, szeretnék egy pár kérdést intézni magához.

— Kérdezzen, amit akar. — Mike felelte és modora és hanghordozása meglepően megváltozott. Becky kócos szépsége felettébb elbűvölhette.

Becky észrevette a hatást, amit vendéglátójára tett és testtartásában észrevehető kokettálással javaslatot tett. — Maga, és mi négyen, le tudnánk ülni valami biztos helyen, ahol senki nem zavarna?

Mike egyre szélesebben vigyorgott. — Már úgy érti, hogy egy privát helyen?

Becky bólintott, és beleegyezését adta, hogy elegendően bízik a férjében, hogy hajlandó legyen belépni magánbarlangjába. Majd ujjával Mónikára mutatott és magyarázni kezdte. — Nyomos okunk van hinni, hogy a hölgy férje valahol ezen a környéken rejtőzik, — itt szünetet tartott és hosszú, elgondolkozó tekintettel nézte Thomast, — ennek a fiatalembernek a kedvesével. Szükségünk lenne valami információra egy Horseshoe Creek nevezetű hellyel kapcsolatban. Gondolja, hogy maga tudna nekünk ebben nekünk segíteni?

— Rendben, kövessenek az irodámba. — Mike felelte beleegyező udvariassággal és újragyújtotta a szivarját, ami a nagy csetepaté folyamán kialudt. — Én egy délvidéki úriember vagyok, aki mindig készen áll, hogy segítsen egy szükségben lévő úrinőt.

—

Mike irodájában cseresznyefából művészien faragott íróasztal és egy speciális megrendelésre készített karosszék állt, ami elegendően nagynak tűnt, hogy Mike óriási kerek feneke kényelmesen elférjen rajta. A szoba maga is tágas volt és relatíve eleganciával látszott bebútorozva. Az íróasztal és a karosszék mellett még három kisebb szék is volt és az egyik fal mellett egy barna bőrdívány. A falakon lovakat és bikákat ábrázoló festmények lógtak, és az ajtó feletti falról egy kitömött medvefej nézett rájuk szomorú üvegszemeivel. Mike széke mögött egy lakattal lezárt állványon egy tucat karabély, puska és géppisztoly lógott és egy üveges szekrény horganyozott kelyhekkal és kupaszzerű bronz versenytrófeákkal volt telirakva.

Becky várta, hogy Mike kezdjen beszélni és gondolta, hogy a kövér férfiú kiváló farmer és gazdálkodó lehet és sok kitüntetést és elismerést kaphatott termékeiért és állataiért a környékbeli mezőgazdasági kiállításokon és állatvásárokon.

Becky oldala mellé húzódva, mintha ő lenne a zárdában a főnöklány és ő a novíciák, az utazók csoportja kételkedően találgatta Mike szándékait és jóindulatát. Egyik lábukról a másikra álltak és nagyon kényelmetlennek érezhették magukat szemtől szembe nézni az ismeretlen és kiszámíthatatlan étteremtulajdonossal.

Mike belesüllyedt karosszékebe és hatalmas füstkarikát eresztett szivarjából. Nem kínálta vendégeit széssel, csak bámult rájuk basedovkóros, guvadt szemeivel. Majd gazemberhez illő mosollyal a szája sarkában barátságos hangon beszélni kezdett hozzájuk, ami szöges ellentétben állt a férfi nagyságával és az ellenséges atmoszférával amit, mint valami félreértett jóindulatot hordott magával amerre ment.

— Lady, — kérdezte, — maga nekem itt mindent elmondott a barátairól és arról, hogy mit keresnek itt. De én azt szeretném tudni, mielőtt bármit is mondok magának, miféle pokol küldötte teremtes maga és valójában honnan szalajtották ide?

Anélkül, hogy válaszolt volna, Becky a férfire nézett és ő kérdezett.

— Leülhetünk?

— Természetesen, — hüvelykje és mutatójja között tartva a szivart Mike nagylelkű gesztussal szélesre tárta a karjait. — Oda, ahova akarnak. Ez magától értetődik és említeni sem kell.

Mónika és a két férfi leültek a díványra és Becky leereszkedett az egyik székre Mike íróasztala előtt.

— Beszéljen, — Mike kezdte, — hallgatom.

Becky keresztbetette a lábait. A férfi szemei ösztönszerűen követték a mozdulatot és nézte, ahogy az erős szövet megfeszül a nő combjain. Majd kérdezett és vontatott, délies kiejtésében keveredett a kételkedés és az árnyalatnyi gúny.

— Ma'am, elég kényelmesen érzi magát abban a székben?

— Szeretnék bizonyos lenni, hogy mindannyian egyformán értelmezzük a kérdéseket. — Becky könnyed kedvességgel húzta mosolyra az arcát. — Nem azért álltunk meg itt, hogy bajt okozunk magának. Mindössze régen vagyunk már úton, egy nagyon hosszú úton, és megéheztünk. Megláttuk a cégérét és elhatároztuk, hogy betérünk.

— Ez nálam nem tisztázza a dolgokat. — Mike egy lefűrészelt csövű srappelpuskát tette maga elé az asztalra. A puská rövid végének tátongó torka egyenesen a fiatal nő mellére irányult. — Tájékoztatniuk kell a részletekről vagy maga és a barátai itt maradnak a birtokon, mint állandósult vendégmunkások, amíg ki nem derül, hogy maga nem a szövetségi kormányhoz dolgozik vagy az állami Munkaügyi Minisztériumnak.

— Semmi ilyesmire ne gondoljon. — Becky felelt és eltolta maga elől a puská csövét. — Becky a nevem, Becky Bannister, vagy Bannister tizedes, ha ragaszkodik hozzá. Kisvárosi rendőr vagyok Connecticutból és azért vagyok itt, hogy elfogjam a tettest, aki megölte a partneremet.

— Itt? — Mike felelt és egy nyers röhögés tört elő, mélyen lentől, óriási bélrendszerének mélyéről és összeütközött egy rekedtes köhögéssel és hosszú percekig keresztül vadul rázta a tüdejét. — Rossz csavargót szedtem volna fel az utcáról? Könnyen lehet, hogy a maga partnerének gyilkosa velünk van. Soha nem kérdezek egyetlen kérdést sem, ha valakit felinvitálok az autóbuszomra. De ha itt van, vegye elérhetetlennek. Ezek a vagabundok, tekergők, szegénylegények, lecsúszott emberek és szökött börtöntöltelékek, akiket mi befogadunk otthonunkba, egyetlen alapvető elvárással csatlakoznak hozzánk, hogy nálunk biztos helyen lesznek és védelmezve bűneik következményei elől, és könnyíteni fogunk terheiken, amit szerencsétlen sorsuk rájuk rakott.

— Afféle privát szegényházi menedék. — Becky egy önkéntelen kacagást fojtott el elismerően.

— Olcsó munkaerő. — Mike gonoszul vicces mosollyal az arcán kacsintott Beckyre. — A birtokom sikere, a megélhetésem, amit olyannyira nagyon kedvelek,

múlik rajta. Tízezer hold földet örökölttem be ükapámtól és még mindig egy darabban van az egész terület. És úgy is szándékozom meghagyni.

— Nem hiszem, hogy a bűnös, akit keresünk, magánál dolgozik. — Becky mosolya elhalványult és a rendőrnő nyugtalanul megmoccant ültében. — Az illető, egy fehér ember. Ötven év körüli és egy fiatal lánnyal van. Egy húsz év körüli, rakoncátlanul lázadó természetű csinos barnával. Láttá őket?

— Nem mondhatnám, hogy igen. — Mike felelte.

Egy fiatal negro nő, fehér köténnyel a derekán kalikó ruhája előtt, nézett be a szobába és két jókora barna papírzacskót tartott a kezében. Sugárzott róla a tiszta egészség, és ahogy a konyha melege pirosas árnyalatot kölcsönzött feketén csillogó arcbőrének, vonzónak tűnt, mint maga a bűn.

— Hozd be a felpakolt ételcsomagot, Jaime, — Mike intett neki. — Már szinte készen állnak az indulásra.

A negro lány letette a két csomagot az egyik székre, ami Mike íróasztala mellett állt és kihátrált. Szemei belemélyedtek a férfiába, mintha jelezték volna, hogy több is van közöttük, mint egy egyszerű gazda és konyhaalkalmazott közötti viszony.

Becky előrehajolt és megértő grimasszal nézett Mike szemébe. — Csinos. Nem? — mondta. — Irigylem magát.

— Fehér pasas, he? — Mike elengedte füle mellett Becky szemtelenségét. — Azt mondta, hogy kérdezni akar valamit. Kérdezzen és vigye az ételt. Sok a dolgom és elfoglalt vagyok, meg minden, és néhány laza kötelet még meg kell húznom és világosságot kell, hogy öntsek sötét agyakba. Beszéljen hát, és ne vesztegesse az időmet.

— Hallott egy helyről, hogy Horseshoe Creek? A leány onnan telefonált nekünk. Azt hagyta, hogy ott van valami rozoga házban a tengerparthoz közel és van ott valami vénséges és ronda öreg-Florida szószátyár némbor is. Az üzenetet félbeszakították és feltételezzük, hogy a leány valamiféle veszélyben van.

— Egy ronda, öreg-Florida szószátyár. — Mike veszekedett hahotázásba tört és lábával rúgta a padlót. — Ez ő. Pontosan tudom, hogy kiről beszél. Maga az én Bridget barátnőmről beszél. Amennyire kedvelem, és meg kell, hogy mondjam, laza erkölcsök és szabad szerelem, és ezt őszinte tudatában mondom, hogy többi férfibarátaihoz képest, hogyan nézek én ki, és mennyire nem lehet megbízni bennem, ha fiatal szoknyákról van szó, de inkább valamelyik tehenemmel feküdnék le az ágyba, mint Bridgettel.

— Észlelhetem Bridgettel kapcsolatos kinyilatkoztatásában a férfias csodálat teljes hiányát? — Becky kérdezte és bár gyomra korgott az éhségtől, türelmesen várnia kellett. A lehetséges információ közeli eljövele megérte a nehézségeket. — Ez a Bridget? — kérdezte. — Tegyük félre most kinézetét és szexuális étvágát, ellenség-e vagy barát, már amennyire maga meg tudja ítélni?

— Barát, ebben nincs hiba. — Mike felemelkedett székéből és óriási termete feltárult, mint egy világítótorony. — Bridget az egyik barátom barátnője. Bob kapitány a neve és úgy nézem, hogy a kapitány ki tudja elégíteni Bridget igényeit. Szerencsére

Bridget nem tekint engem szexuális szerelme tárgyának. Csak úgy általánosságban beszéltem, hogy mit lehet elvárni tőle.

— Ki ez a Bob kapitány? — Becky érezte, hogy túlságosan próbára teszi a szerencséjét, de az útbaigazítás rendkívülien fontosnak látszott.

Mike feltehetően minél hamarabb be akarta fejezni a beszélgetést és szándékának jelzésére kinyújtotta Becky felé a kezét. — Bob fontos alapanyagot szállít nekem, amit fizetési eszközként használok a farmomon. Ezzel fizetem a béreket és az összes buta paraszt rendkívülien boldog, hogy megkaphatja.

— Mi ez az? Hogyan is mondja, fizetési eszköz? — Becky kérdezte, és hogy leplezze izgalmát idegesen megtörölte a szája szélét. Választása nem volt, el kellett fogadni Mike húsos markát, amit a férfi teljesen mosolytalanul még mindig tartott feléje.

A nem is olyan kicsiny női kéz elveszett Mike medvemarkában és a nagy ember szándékosan összeroppantotta Becky ujjait, hogy fájjon, hogy értésére adja, és minden kétséget eloszlasson a fenyegetés felől, amit jelezni akart. Ahogy beszélt a tizedes nőhöz, hangja nyersnek hangzott és tövig lenyirbáltan tömörnek. — Hagyja abba a rendőrös viselkedést, drágám. Nem áll jól magának. Itt lent a mély délen, minden megyében csak egy serif van és egy rakás segédserif. Dixie megyében, nálunk, én vagyok a serif és én képviselem a törvényt. Vigye az ételét és távozzon. A barátom, Bob, becsületes üzletember az export-import szakmában. Ennél többet semmit nem kell tudnia.

Becky felállt és szemében érzéki bámulat ragyogott. Amennyire tetetett és hamis volt női fortély, a szemei gyönyörűek voltak és ígérekkel teli és megjátszotta, hogy meg van elégedve vendéglátójával. Kezeit kiszabadította Mike markából, ujjait kacéran megrázta és a hangja tele volt csodálattal és tisztelettel. — Jaj, — mondta. — Ez aztán egy csontroppantó kézfogás. Maga egy nagyon erős férfi, Mike. Szeretnék még maradni és jobban megismerni magát, de sietnünk kell. Soha nem fogom elfelejteni vendégszeretetét, a férfias erőt, ahogy megmentett minket az őrült vademberektől a csűrben. Úgy hiszem, hogy igaz megértésre jutottunk egymással.

— Igen, nagyon, — Mike félbeszakította Becky fellengzős szavait. — Arra a megértésre jutottunk, hogy sok mindenben nem értünk egyet. — Itt a két barna zacskóra mutatott a kezével. — A számlája hetvenhat dollárra és negyvennyolc centre jön ki. Adjuk hozzá a borraival és tekintsük egy kerek százasnak. Hogyan fog fizetni érte? Kézpénzzel vagy hitelkártyával?

— Kézpénzzel. — Becky bólintott és arca kemény volt, mint a faragott márvány. Majd Mónica felé mutatott és utasította. — Hallottad, hogy mennyi. Titeket, ingatlan ügynököket felvet a pénz. Kaparj elő egy Benjamin Franklin százast és fizesd ki a jóembert.

Félelem és felháborodás festette Mónica arcát fehérre Arcából lefutott a vér és halottaiból visszatért kísértétként mozdulva, mint egy jelenés, aki szellemi szteroid

növesztő szereket szed, kihalászott táskájából egy százast és betette Mike kezébe. A férfi elvette, megnézte a vízjelt a lámpa ellen és a ropogós bankót begyúrte nadrágzsebébe.

— Na, ennyi elég kell, hogy legyen. — Mike mondta és várt és gondterhelt néma csend remegett a levegőben, mint távoli délibáb egy forró, elhagyott sivatagi úton.

Mike meredten nézte a kővé dermedt távozókat és hosszas gondolkodás után mélyet szívott szivarjából. Arca szánakozó grimaszba torzult és végül is gúnyos hangon útjukra bocsájtotta őket.

— Köszönöm, ma'am, végtelenül lekötelez. Kérem, legyenek ismét szerencsével minálunk.

— Adna valami útbaigazítást? — Becky visszanézett a férfire és nem mozdult.

— Menjenek a Route 351 úton és hajtsanak Cross City városon keresztül. A hatalmas tölgy után tartsanak jobbra és hamarosan meglátják Bridget házát. Egyetlen más épület nincs a település azon oldalán. — Mike szánakozó hangon beszélt és a Dupla Korona szivar veresen izzó vége fel alá járt agyarszerű zápfogai között, ahogy minden szótagot vészjósló hangsúllyal megnyomott.

Harmincnyolcadik Fejezet

Egy x-lábú asztalnál üldögélve, a Cross City piknik pihenőnél, Becky és útitársai már csak néhány mérföldre voltak a Horseshoe Creek településtől. Az asztal ahova leültek egy idő rága régiség lehetett. A nap könyörtelen sugara és a meleg esők váltakozó rontása alatt, veresre festett fiatalkori színe már régen megkopott és festetlen maradt fájának hasadozó szálkái mély barázdákat vágtak kiszáradt, csontvázszerű szürkességébe.

Éjszakai útjára emelkedő hold sápadt fényében, a vénséges asztallap, mint gránit koporsófedél fénylett egy örömtelen katafalk tetején.

A két papírsák ételcsomagban sok finomságot találtak. Ízletes étvágycsinálókat, első osztályú marhafelsál sülteket, tucatnyi kaszinótojáást, párolt zöldségeket, zöldsalátákat és két üveg spanyol bort. Jaime délvidéki vendégszeretete és konyhaművészeti tehetsége minden normálisan elvárható határon túltett. A fiatal negro lány még műanyag evőeszközöket és papírtányérokat is pakolt, és szalvétákat és egy használható dugóhúzó is tett hozzá. Mindent meggondolva és megfontolva, Mike rusztikus étterménél tett látogatásukat sikernek lehetett elkönyvelni. Temérdek hasznos információval fegyverezték fel magukat és a hasuk is megtelt.

— Nem szükséges, hogy emlékeztessen mindenkit. — Becky mondta, ahogy belevágott egy zamatos marhaszeletbe és a zsíros vér csöpögött késéről. — A magunk erejére vagyunk utalva. Nem lett volna szabad, hogy Thurston őrizettest kihozzuk Connecticut államból. Senki nem szabad, hogy odahaza megtudja, hogy friss nyomot kapott üldözésünk milyen messzire ragadt el minket.

— Thurston őhrrizetess... — Thomas morgott mély hangon majd hirtelen tiszteletlenül nyeríteni kezdett, mintha valaki csatalóvá változtatta volna. — Honnan került elő ilyen hirtelen ez a lealacsonyító titulus? Azt hittem, hogy barátok lettünk, együtt szafarizunk, és remekül érezzük magunkat. Nem kellene, hogy mindannyian egyenlő jogúak legyünk ennek a magasztos országnak a törvényei szerint?

— Mi lett a napi kétszeri jelentkezéssel és a GPS bokapereccel? — Izsák szinte megfulladt a hatalmas brokkoli darabtól, amit zápfogai között forgatott. Becky rosszul időzített megemlézése a tüskés törvényszéki kérdésnek emlékeztette saját államilag kinevezett védőügyvédi kötelezettségeire és problémák sújtotta arccal idegesen folytatta

szavait. — Mostanra már általános körözési parancsot adhattak ki, hogy bármi módszerrel és bármi körülmények között állítsanak elő minket.

Thomas, vidám modorossága a lehető legbiztatóbb, megveregette a fiatal ügyvéd térdét. — Minden valószínűség szerint és igaz becsületünkre, joggal feltehetően rákerültünk az FBI elsődlegesen körözött bűnözőinek a listájára. Vegyük a legmagasabb megtiszteltetésnek. — Thomas szemei lángolni kezdtek a büszkeségtől, mintha valaki fáklyát gyújtott volna széles homloka mögött és hangosan elkiáltotta magát.

— Képzeljétek! A fényképünk minden postahivatalban, az egyik tengertől a másik fénylő tengerig.

Arcukon landolva és a fáradt négyes tagjainak összes fedetlen végtagjain táplálkozva, vérszívó moszkítók gyülekeztek, mind az asztal alatt és felett és füleik mögött. Nem lehetett tudni, hogy mily heveny fertőzéseket vektorozhatnak balszerencsés törvény-betartató utazóink vérereibe.

Kellett volna hoznunk valami rovarriasztó kenőcsöt. — Mónika siránkozott. — Elevenen megesznek ezek a szúnyogok.

— Hagyd a nyavalygást. — Becky villájával az ingatlanügynök nőre mutatott. — Mindennek megvan a maga ára. Nem akarsz megtalálni a férjedet és nem akarsz szembenézni Glóriával?

— Nem ezen az áron. — Mónika morogta. — Hiányolom a saját házam kényelmét. Simogató habfürdőt akarok és tiszta ruhát.

— Szereztem neked finom ételt és friss alsóneműt adtam. — Becky arcperzselő pillantást vetett Mónikára. — Mást nem akarsz, ha már az igények benyújtásánál tartunk.

— Nem, más semmit. — Mónik durcásan visszakozott.

— Ne aggódjon, — teli szájjal beszélve Thomas súlyos grimaszt vetett a panaszkodó felé. — Bridgetnek majd minden kényelmére gondja lesz.

Szemeivel kerülve társainak felelősségre vonó nézését, Becky tányérjára összpontosított. — Ami a napi kétszeri jelentkezést és a GPS bokaperecet illeti. — mondta, mintha magához beszélne. — Gondom volt rájuk. Az elektronikai kornak köszönhetően a jelentkezést e-postán és az Interneten csináljuk automatikusan és a barátnőm, Carrie intézi. A GPS bokaperec is Carrie lábán van. Meghagytam neki, hogy néha utazgasson ide-oda, Connecticut határain belül, amit szinte felesleges mondanom. Még csak gondolatban sem merném megszegni egy köztisztletben álló főbíró direkt utasításait.

Ezt köztudomásra adva, Becky újabb vastag és rózsaszínű szeletet nyiszált le osztályon felüli marhafelsál sültjéből, összecücsörítette száját és csattanó cuppantással beszívta a levágott húsdarabot. A jókora falatot egy papírpohár borral mosta le és hatalmasat böfögött hozzá.

Thomas ámulattal csodálta a tizedes nőt. — Micsoda zseniális génusz. — mondta. — Micsoda rémisztően intelligens előrelátás. Magam sem tudtam volna jobb ötlettel előállni.

— Azt meg hiszem. — Becky büszkén vette tudomásul az elismerést.

A következő félóra hosszat, azon kívül, hogy dicséretes vállveregetéseket és felettébb elégedett megjegyzéseket cserélgettek egymás között, apró bőffentésekkel és teli szájjal való nyögésekkel egybekötve, mind a négyen csendben eszegettek, a közös tisztelet és megértés békés atmoszférájában.

Mire az étel javarésze és a bor nagyja elfogyott, Becky felkiáltott. — Lóra, megbízható huszárajaim és vitéz katonáim. Ostromoljuk meg Bridget barlangját és tárjuk a világ elé titkait.

—

— **I**gazítsuk egymáshoz óráinkat, — Becky mondta miután elérték a Horseshoe Creek települést és egy nagyobb épület tárult elébük, ami a korai sötétség árnyaiban úgy gubbasztott előttük a bayou mocsaras partján, mint a Styx folyó kompátkelőjének az őrháza.

Becky színpadias szünetet tartott, majd folytatta. — Öttől kezdve lefele számolok, és ha kimondom a nullát pontosan tíz óra harminc lesz. Két csoportra kell oszloznunk. Izsák és Mónika bekopognak a főbejárati ajtón és szóval tartják a házban tartózkodókat.

— Hogyan szóval? — Izsák szólt közbe. A rövid harminchat órán belül, amit vele töltöttek teljesen nyilvánvalóvá lett, hogy Izsák klinikailag vonakodott bárkivel is szembeállni. Hogyan csinálta, hogy tárgyalótermi védőügyvéd lett? Ez örök titokká vált. Talán a bírók kedvelhették sima, örökké beleegyező modoráért, hogy mindent vitát és nézetletérést elkerült, ha lehetett. Izsák, sajnos, a jól ismert viselkedési gyávaság szindrómájában, a VGS-ben szenvedhetett.

— Mit mondjak? — Izsák folytatta, — feltételezem, ha ez a nő, Bridget kinyitja az ajtót és azt kérdezi, hogy miben lehet a segítségemre?

— Nem fogja azt mondani, hogy miben lehet a segítségedre. — Thomas jegyezte meg leereszkedő hangon.

— Miért nem? — Izsák morogta. Az utalás felettébb sértette értékrendszerét, amit arra épített, hogy mindenki éppen olyan udvarias és jó modorú, mint ő, és mindig korrekt módra tudja magát kifejezni.

— Mert. — Thomas kezdte mondani, de hirtelen elharapta a szót. A házban valaki leoltotta a lámpát és egy hatalmas méretű személy árnyéka lépett ki szúnyoghálóval elzárt teraszra. Thomas suttogóra fogta a hangját és befejezte elkezdett mondatát. — Mert azt fogja mondani, hogy ki a fészkes fekete fene maga?

Mónika felemelte a kezét. — Csend, ti ketten. Majd én beszélek. Mi nők jobban csináljuk a kezdeti, bemutatkozási bájtársalgást.

— Helyes. — Becky leállította a motort és behúzta a kéziféket. — De ne tegyél fel túl sok kérdést. Csak óvatos tapogatózásokat, mialatt Thomas meg én felfedező túrát teszünk a ház körül. Tizenegy óra harminckor, pontosan egy óra múlva mind találkozunk. Ne felejtsetek el, hogy hol hagytuk a kocsit. Olyan helyet kellett választanom, ami jól el van dugva mindenki szeme előtt.

A ház oszlopokra lett építve, másfél emelettel a föld felett és úgy tornyosodott felettük, mint egy horror filmben a gonosz varázslónak a várkastélya. Ahogy felfele kapaszkodtak a lépcsőkön, Izsák Mónika háta mögé bújt, és olyan kicsi és észrevehetetlen szeretett volna lenni, hogy senki ne lássa meg. — Nagyon nem szeretem ennek a szagát, — morogta az orra alatt. — Majdnem tizenegy óra. Túl kései idő bármi baráti ismerkedésre. Magam sem jönnék az ajtóhoz, még akkor sem, ha két mankóval a hóna alatt egy levágott lábú koldus könyörögne segítségért.

Mónikában több bátorság lakozott. Maga elé képzelte, hogy ingatlanügynök lakatdoboz van a kilincsen és a munkáját csinálja és csupasz bütykeivel megverte az ajtó üvegét. A vékony üvegbetét belereszketett és szinte kiesett. Széle körül a gitt már régen elszáradt és faktere elrohadt, és nem tartott valami jól.

Egy iszonyatos nagyságú árnyék közeledett az ajtóüveg túloldalán. A villanylámpa felgyulladt és Izsák szinte belecsinált a nadrágjába. Az ajtó megnyílt és egy toronymagas nő nézett le rájuk természetének két méteres magasságából.

— Mi a bűdös francot akarnak? — A behemót némbér mondta és iszonytatóan kegyetlen tekintettel méregette az éjszakai látogatókat.

A gigantikus nőn nem volt semmi más, csak egy spandex anyagból vart tanga bugyi és egy pántnélküli melltartó. A haja kanárisárgára volt festve, és tucatnyi hajcsavar tartotta a magasra felfésült indián kakastaréjt a feje tetején.

— A férjemet keresem. — Mónika dadogta. A nő mérete és pucérsága teljesen kisiklatta képességét, hogy improvizáljon, és ügyes fineszt használjon, hogy célját elérje. Semmit nem tudott kigondolni és egyenesen a lényegre tért.

— És? — az ajtóban álló nő késznek látszott, hogy rájuk vágja az ajtót. — Itt biztosan nincs. Rajtam kívül csak az én férjem van a házban, és higgye el, az nem kellene magának.

Mónika gondolta, a dialógus, bármilyen kezdetleges is legyen és ellenséges, mégiscsak egy hasznosítható munkakapcsolat kezdete és a felismerés új erőt adott neki.

— Bridget, maga kell, hogy Bridget legyen. Örvendek, hogy találkoztunk. — Mónika mondta bátran és barátságos gesztussal kinyújtotta a kezét. — Mónika vagyok. Myron Gardnert keressük és egy Glória nevű fiatal nőt. Láta volna őket errefelé?

Izsák ijedten dörmögött a háttérben. — Mónika keresi Myron Gardnert. Én nem. Nekem csak megparancsolták, hogy tartsak Mónikával, de máris megyek. Ha nincs itt ez a Gardner, hát nincs itt. Borzasztóan sajnálom, hogy zavarogtunk.

Bridget nem fogadta el a felajánlott jobbot, a béke és jóakarat olajágát. Kövér karjaival veszettül hadonászva és a fogait csikorgatva, mint egy szuronyrohamra indult boszorkány ordított tele torokból. — Megálljanak egy percre. Mi a pokolról karattyolnak itt? Ki parancsolt és mit? Utoljára kérdezem. Mi a bűdös valagat akarnak, és honnan tudják a nevemet?

A brutális kitörés elvette Mónika szavát. A szája mozgott, de semmi hang nem jött ki rajta. Nem is védekezett, ahogy Bridget mind a kettőjüket torkon ragadta és karjainak összeroppantó húzásával berángatta a házba.

Ahogy belülrre kerültek Bridget bevágta az ajtót és tovább ordított. — Jobban teszik, ha azonnal megmagyarázzák, hogy honnan szalajtották magukat ide és igazából mi dolguk itt?

Izsák reszketett, mint egy falevél a kiszáradt nyárfaágon. Fogai csattogtak és vacogott a fojtogató hőségben. Készen állt, hogy gyónjon és mindent elmondjon, amit tud. Olyan lett, mint egy alávaló áruló, akit tanúszékbe ültettek. Automatapilótaként repülve a sűrű ködben teljesen elfelejtette, hogy tulajdonképpen ki is ő. A filigrán termetű városi intellektuális, az már többé bizonyosan nem. Adrenalin áradat töltötte meg vérereit és elfelejtette gátlásait és fébbiáit. Merészen támolyogva az iszonyú nyomás alatt, vagy hebegő degeneráltként, erényeiből-e vagy hibáiból, de készen állt, hogy kitergeesse az igazságot.

— Csak megálltunk, — kezdte, — hogy felvegyünk némi províziókat. Hiszen tudja, hallottuk, hogy Bob kapitány a legjobb szállítója egy bizonyos matériának, aminek nagy kereslete van. Mike adta ide nekünk a maga nevét. Nincs szándékunkban bármi bajt okozni. Bennünk megbízhat.

Bridget még életében nem látott zsidót, de hallotta, hogy nagyon okosak, agresszívek és ügyesen tudják manipulálni az embereket. Erre itt előtte, úgy nézett, mint egy farmer, aki érdekes bogarat talált a lucernájában, amiről már hallott és most megtámadta az ő vetését is. Ösztönszerűen kitalálta, ha bármi zsidó is benne van ebben az ügyletben, legyen az különleges példány vagy hétköznapi, a pénzt lapátszámra fogják besöpörni és, ennek az ellenszenves és bosszantó egérszerű lénynek, előlegeznie kellene a bizalmat.

Bridget hepciás hozzáállása észrevehetően átsiklott a feltűnően ellenségesből a barátságosan bizarrba és óvatosan megkérdezte látogatóit.

— Bob kapitány tudja, hogy maguk jönnek?

Mónika ügyesen felfogta és követte a hazugságok irányát, amit Izsák akarata ellenére beleszótt a beszélgetésbe. Támogatást nyújtott a fiatal, államilag kijelölt védőügyvédnek, aki a saját hibáján kívül került a pácos hordó legfenekére.

— Természetesen, hogy tudja. — mondta Mónika. — Annyit fog eladni nekünk, hogy az egész csomagtartónkat meg tudjuk majd tölteni

Mónika szavaira reagálva Bridget olyan gyorsan ugrott a bejárat ajtóhoz, hogy szuperszonikus légörvény támadt a nyomában. Bezárta és a kulcsot beejtette két dagadó keble közé. — Ebben az esetben, — mondta, — és remélem, hogy az igazat mondták, meg kell várniuk, amíg Bob hazajön.

— Ami mikor lesz? — Izsáknak viszketni kezdett a talpa és szeretett volna visszamenni a kocsijukhoz. Vissza Hernandez bíró úrhoz és jelenteni, hogy nem tudták előkeríteni Thomas Thurston bűntársát.

— Holnap éjszaka, — Bridget mondta ijesztő nyugodtsággal, — és addig maguk ketten velem maradnak. Ha hazudtak, Bob vödörre való garnélarák csalétket fog darálni a csontjaikból.

Bridget Mónika és Izsák mellé lépett és nekiállt letapogatni őket. Mialatt munkálkodott sötét hangon morogta. — Remélem, hogy nincs maguknál semmiféle lőfegyver, kés vagy mobil telefon. Ha ilyesmit akarnának becsempészni a házamba, rettenetes tiszteletlenségnek venném.

— Nincs semmi ilyesmi. — Izsák motyogta félénken, de Mónika dacos maradt. — Myron Bobbal van? — kérdezte, — és mi van Glóriával? A kis nő is velük ment?

Bridget végigfutatta ujjait Izsák lábain és kitapintotta a lába közét. — Ez nem sok, meg kell állapítanom, — mondta elnéző mosollyal, — de ami Myront illeti, Myron Bobbal van. — Itt rövid szünetet tartott majd durván ráförmedt Izsákra. — És maga, fiacskám, tolja csak le a nadrágját és álljon terpeszállásba. Mindenhova be kell, hogy nyúljak.

Néhány percnyi testüreg kutatás után, Bridget csalódottan sóhajtott és Mónika felé fordulva folytatta szavait. — Ami a kis szukát illeti. Az itt volt, de már nincs itt. Nem nagy veszteség, ha engem kérdeznek. Soha nem tudtam megérteni, hogy miért foglalkozna valaki is egy ilyen kis lotyóval. Az első nap után megszökött. Fogalmam sincs, hogy mi történhetett vele. Drágám, hogy az ellenfele eltűnt, sokkal könnyebb lesz visszaszereznie a férjét. És én? Ne nézzem ilyen szemekkel rám. Soha nem fanyalodnék rá egy ilyen vén fingzsákra, mint ez a Myron.

Hová ment Bob és Myron? — Mónika nem adta fel.

Bridget mély lélegzetet kellett, hogy vegyen. Olyan gyorsan beszélt, hogy kifogyott az oxigénből. Amikor elegendő levegő zúdult le a tüdejére újakezdte látszólagosan véget nem érő szóáradatát. — Ezúttal? Azt hiszem, hogy valahova Mississippibe vagy Louisianába vitorlázta. Nagyon elfoglaltnak látszottak az utolsó néhány napban. Tudja, sokszor egészem Kubáig lemennek és vissza St. Louisba a Mississippi folyó mentén. Ide-oda szállítják a dolgokat, alkudoznak az ügyfelekkel és a

termelőikkel, és beszedik pénzbeli járandóságait. Úgy látszik, hogy ez a Myron jó szerencsét hozott nekik, hogy mozgassák portékájukat.

Bridget abbahagyta a testüreg kutatást, Mónika felé fordult és ártatlanul rámosolygott, mint a macska, aki most húzta ki fejét a tejszínes köcsögből. — Van egy kis hálósobánk, — mondta, — a második ajtó jobbra a háta mögött lévő korridoron. Ott elalhat. Feltételezem, hogy egyedül szeretne aludni. Maga meg ez a Myron lévén boldogan házasok, meg miegymás. — Itt szünetet tartott és gyors pillantást vetett Izsákra. — És ez itt. A kicsi ember. Ő velem alszik, a nagyhálósobában Majd én megmutatok neki néhány dolgot, amit tudni kell a nőkkel kapcsolatban.

— Hó-hó, — Pedro végre magához tért részeg kábulatából, amit asztal alatti ágyában próbált kialudni. Csak az utolsó néhány szót hallhatta és felháborodva tiltakozni kezdett. — Lassan a testtel. Velem mi lesz?

— Veled? — Bridget meredten nézte a férjét és elhessegette, mintha egy okvetetlenkedő muslica lenne. — Te csak fogd be a szád és keresd meg a vízipipád. Ha megtaláltad, tedd az ujjad a szelelőlukra és szívjd ki belőle a füstöt. Garantálom, hogy mindjárt jobban fogod érezni magad és boldogan visszamászol abba a majomfészkedbe

Harminckilencedik Fejezet

A félhold vetette szaggatott árnyékokban, ami sápadt égitest úgy közeledett keletről, mint a remény halovány lámpása, Becky és Thomas beosontak a titokzatosan suttogó vegetáció sűrű levélzete közé, ami ijesztő igyekezettel lélegzett a fojtogató hőségben és nehéz cseppekben izzadta a fojtogató pára nedves könnyeit. Rovarok sokasága emelkedett támadásra, hogy zavarják a betolakodókat, és csendes surranással hosszú kígyók vadásztak a göcsörtös ágak és a hintázó indák ezrein. Az élet lassan csúszott és siklott előre a süppedős talajon, aminek puha csendje soha nem figyelmeztetett semmi ellenséget és ahol szipókás teremtmények töltötték potrohukat mások véréből és mérgezett fogak kézbesítették a halált.

Halottak lelkekért gyűjtött kandelábereként, mocsárgáz égett kékesen pislákoló lángokkal, ijesztő kísérteteiként az elveszett lelkeknek, akik egykoron bemerészkedtek a végtelen lápvilág marasztaló rengetegébe. A rothadó növénytakaró hínárja lehúzta őket a mocsárvíz felszínalatti labirintusaiba és többet nem találták a menekülés kifele vezető útját.

— Az ördögbe, nem ilyesmihez öltöztem. — Becky szitkozódott és elvakart egy rovarcsípést a nyakán. — Menjünk vissza a kocsinhoz és vegyünk magunkra valami védőruhát.

A kocsinál kinyitotta a csomagtartót és benyúlt sporttáskájának aljába. Nylon anorákot vett magára és csuklyás fekete kabátot adott Thomasnak.

— Zipzárazd fel a nyakadig, — mondta örömtelen hangon a fiatalembernek, — és takard el sállal az arcod, ahogy én csinálom.

Ahogy Becky pólyálta az arcát mérgesen morgott az orra alatt. — Szökevények utáni kutatás és keresés egy éjszakai mangrove ingovány közepében nem éppen a legkedvencebb szórakozásaim közé tartozik.

— Tetessük, — Thomas vigyorgott, — hogy csuklyás ítélet végrehajtók vagyunk egy titkos misszión.

Becky elengedte füle mellett az akasztófahumorú megjegyzést és nadrágja szárát begyűrte a csizmájába.

Szokásos belső tiszteletlensége bőségben buzogva a felszínre Thomas követte a példáját.

— Készen vagy? — Becky kérdezte és Thomas bólintott. Készen állt és felajzottan várta, hogy megkezdődjön a keresés, amit még mindig érdekes kalandnak tartott és tapasztalatokat remélt gyűjteni írói ambícióihoz.

— Várj. — Becky szólt és megállította Thomas momentumát. — Keressem meg Mag-Light zseblámpámat. A sötétben némi fényre is lesz szükségünk.

Thomas, ahogy meglátta a szerszámládából előhúzott zseblámpa nagyságát, hangosan felröhögött. — Micsoda bájdorog? — mondta és nyelvével ízléstelenül csettintett hozzá. — Sokszor használja, ha ideje van rá?

— Türtöztesse magát, Thurston őrizetes, — Becky felelte hideg hangon és mosolytalan maradt. — Nem használok semmire, kivéve, hogy fejbe üssem magát, ha nem mossa ki azt az ocsmány száját és azonnal nem halássza ki az eszét a szennyecsatornából.

Fullánkos darazsak éjszakai álmát zavarva és pókhálók ezernyi fátolhálóit lehúzza, ahogy felmérgesedett pókok tucatjai futottak elő a sarkokból, hogy bosszút álljanak és megreparálják a kárt, az emberpár átvágott a tüskés bokrok vastag sövényén és egy kis tisztáshoz értek, amit fehér virágaikkal és megosztott leveleikkel védelmezve hibiszkusz bokrok sűrű fala vett körül.

Egykoron, a felfedezések korának erőszakkal teli véres századaiban, amikor az egymással ütköző kultúrák élethalálharcot folytattak a területért, valaki ültethette ezeket a bokrokat. Elhanyagolva, de nem háborítva több száz évekig, a régi rabszolgák és hadifoglyok kemény robotmunkájával létrehozva, ez az élő mementó megmaradt és eltakarta a szörnyű kínzások tetthelyét, amit századokon keresztül tanúként kellett elviselnie.

Becky zseblámpájával végigpásztázta a kicsiny rét határait. Széjjelterülve és elhalványodva, a gyenge fény visszapattant és ágról ágra ugrott és bizonytalanul lebegett egy fal ellenében, aminek rejtett titkát a ködfüggöny áztatta vegetáció féltve látszott őrizni.

Szinte teljesen elrejtve a sűrű bokrok között és a fákról lelógó élőködő mohák tömege mögött, egy, a tisztás végében megbúvó szürke fal makacsul akadályozta és visszaverte a lámpás keresgélő sugarát. Becky először azt hitte, hogy csak valami újabb miazmás gázbuborék lehet, ami mérgezően párolog felfele a penetránsbűzű aljnövényzetből. Majd közelebb nyomta testét, keresztül a sűrű bokron és a sötétben megérintett egy kemény felületet. Levette kesztyűjét, hogy bizonyos legyen abban, amit kesztyűs kezén keresztül érzett.

Mintha alvadt vérrel és nyálkával lenne bekenve, a felület sikamlósan ragadt és Becky kutató ujjai játszva csúsztak végig az idő koptatta és porladozó széleken, ami valaha durván faragott coquina kő lehetett vagy vágott dolomitszikla. A fal alapjához közel egy kis beugrót érzett. Vállát nekinyomta és jobb fogást keresett. Rozsdát hámló vasrudakat érzett, de még mindig erőseket és hajlíthatatlanokat, amik nem engedtek, hiába próbálta lazára rázni őket.

Hideg huzatot érzett feljönni a rudak mögül, valami mélységből, ami penészbűzt lehel, gombákat és spórákat, a halál illatát egy ősrégi temetkezési hely kazamatáiból.

— Egy ablakot találtam. — Becky suttogta Thomasnak. — Valami mély pince lehet itt lent a sötétben. Nézzük meg, hogy mit rejthet az aljában.

— Kell, hogy legyen egy ajtó. — Thomas átkukucskált Becky leguggolt válla felett. — Követem a falat, és valami bejárathoz kell, hogy vezessen, ahol be tudunk jutni. Ha megtaláltam huhogok, mint egy bagoly.

A fal két kilencvenfokos fordulót csinált. A hibiszkusz hosszú, új hajtásai engedtek Thomas nehéz testének, ami mindent összetört, letaposott és letépett, ami útjába került.

Thomastól elkülönülve Becky szemre vette a tisztás többi részét. A főépület sötétnek látszott és csendesnek a mintegy harminc méteres távolságban. — Éppen most köthetnek barátságot, — Becky mormolta szarkasztikusan és a csurgó nedvességet letörölte arcáról. — Lehet, hogy légyottunk idejét késleltetnünk kell.

Hamarosan hallotta a bagolyhuhogást és toronyirányt törtetve előre megindult a hang felé. Ötven méterre Thomas suttogóra fogott baritonja szólt felé a sötétből.

— Megtaláltam az ajtót, de úgy be van lakatolva, mint Fort Knox erődnél az aranytároló pinceraktár páncélajtaja.

Becky kicsiny henger alakú tárgyat húzott elé a zsebéből. Nyitottra pattintotta a szerkentyűt és kék fény kezdett égni a végénél. — Lángvágó 007 stílusban, — mondta és ajkai büszke mosolyra húzódtak. — Ezerkétszáz fok Celsius hőmérsékleten ég. Megolvasztja az acélt és az öntöttvasat, és átvágja a kadmiumot és a titánt.

— Igen, értem. — Thomas irigykedve morgott. — Maga egy szuper fakabát, de mégsem kellene, hogy mindig az orrom alá dörgölje.

Becky odatartotta a lángot a lakathoz és a vastag lánchoz és nézték, ahogy a fém megolvad. Mint valami tűzijáték fényei a nagy cseppekben csöpögő fém szikrazuhatagban ívelt alá, és ahogy beleütődött a nedves talajba elsötétedett.

Becky benyomta az ajtót, és ellőttük állt a hosszú lépcső, ami a pince mély labirintusának kazamatái közé vezetett. Thomas meglátta a falon a kapcsolót és fel akarta kattintani, de Becky megfogta a kezét. — Ne, nem akarunk semmi zajt sem csinálni vagy felgyújtani egy lámpát, hogy bárkinek is bejelentsük megérkezésünket.

A lépcső aljában a folyosó az ismeretlen messzibe folytatódott. Mind a két oldalán apró szobák látszottak. Nem nagyobbak, mint egy kamra, csupasz betonpadlóval és durva terméskövekből rakott falakkal. Egy-egy kamrának kicsiny pinceablaka lehetett, rácsos vasrudakkal védve, és fent a magasban, szék vagy létra nélkül elérhetetlen távolságban. Máshol csak egy vakablak ült fent és be volt vakolva cementtéglákkal.

— Drága fenn való, — Becky suttogta. — Egy földalatti börtön.

Az egyik szobában öreg, rozsdás gépezetet láttak és Thomas magyarázni kezdett. — Forró levegőt fúvó kályha és szellőztető csatornák és egy szék az űrnek. Több ilyen szerkezetet láttam Irakban.

A folyosó végében két kisebb szobából összekötött nagyobb helyiség látszott. Az elsőben egy fából szegelt szék és egy faasztal, mind vastagon beborítva penésszel és szivacsosan puha az érintésre. A két szobát elválasztó ajtónélküli keret mögött, iszonyatos szerkezet tárul eléjük, ami még a legerősebben hidegvérű és legtapasztaltabb törvényembert is megijesztette volna, és a legcinikusabb személyt is, aki a háborúban, ellent merészelt mondani feletteseinek.

— Mi ez? — Becky kérdezte ijedten és megfogta Thomas karját.

— Kivégzőhely. — Thomas nézte a négyszögletes keményfa oszlopot, ami szinte a mennyezetig ért. — Ez az akasztófa, amit a spanyolok használtak, hogy eltörjék az elítéltek nyakát.

— Hogyan? — Becky kérdezte akadozó hangon és érezte, hogy hangszálai összeszorulnak.

— Látja azt a sámlit és a rövid létrát az oszlop háta mögött?

— Igen.

— Az elítélt férfit ráállították a sámlira és a nyakába tették a hurkot. — Thomas itt megállt beszédjében és szeme fehérjét, ami ijesztően világított a sötétben Becky felé fordította. — Vagy nő, ha úgy hozta az eset, és két férfi a vállainál fogva lefogta.

— És? — Becky mélyet lélegzett félelmében.

— Egy harmadik személy kirúgta az elítélt alól a sámlit és az első kettő elengedte. Saját súlya alatt az áldozat gerince szakadásig feszült, de ha a súlya nem volt elég, a két első férfi ráakaszkodott és azok is húzták lefele.

— Ez az egész? Csak ennyi kellett, hogy egy ember meghaljon? — Becky kérdezte.

— Nem. — Thomas felelte lassan, és látszott rajta, hogy képtelen egy ilyen szörnyűséget mértékletes szavakba önteni. — Az áldozat általában nem halt meg gerincének megfeszítése és légcsövének elzáródása miatt, legalább is nem elég gyorsan. Volt egy negyedik hóhér is. Annak a feladat volt, hogy megcsavarja a kivégzett nyakát és eltörje. Ez a roppanás, az gyilkolta meg az illetőt.

— Honnan tudja mindezt? — Becky hitetlenkedve nézett Thomasra és zseblámpáját fel és alá járatva megvilágította a halál oszlopát.

— Higgye el, hogy tudom. — Thomas felelte és próbálta Beckyt kifelé noszogatni a szobából. — Iraki helybeliek részletezték el nekem ezt a Szadám Husszein alatt használatos kivégzési módszert.

Becky szemeit valami rémséges transz megüvegesítette és kába merevséggel bámulta a primitív akasztófa szerkezetet, és Thomas ki kellett, hogy húzza a szobából.

— Gyerünk, Becky, — Thomas mondta, — fedezzük fel a pincebörtön többi részét is.

Becky engedett a húzásnak mialatt tűnődött és találgatta, és hangja alig hallhatóan reszketett. — Vajon ki vesztette el életét utoljára ezen a szörnyű találmányon, amit az emberi faj ördögei találtak ki embertársaik megölésére.

—

Thomas abbahagyta szokásos kakaskodását. Lecsendesedett és komolyan lépkedett Becky után, aki végig akarta nézni a többi cellát is. Közvetlenül szemben a halál előszobájával, ahol az íróasztal és a szék állt, talán, hogy fogyassza el az áldozat az utolsó vacsoráját, a hosszú folyosó végében egy kovácsoltvas rudakból készített ablakkal ellátott vasajtót láttak.

Becky zseblámpájával bevilágított a vasajtóval elzárt kamrába. Beleolvadva a fal szürke színébe, valahol hátul hosszan elnyúlva, alig a padló felett, és alaktalanul, mint valami kidobott szemét, egy kupac feküdt.

Próbálta kinyitni az ajtót, de be volt zárva. Mozdíthatatlanul, tiltóan, magához a szörnyűség otthonához vezető utat látszott elzárni. Érezte a csend szinte süketítő hatását, ami a kamrát a katakombák legmélyebb fülkéjévé változtatta, ahol ókorból való csontokat és koponyákat tárolnak több emeletnyi magasságban. A színhely élettelennek nézett ki, kivéve a száradt vizelet és a rothadó ürülék félreérthetetlen bűzét.

— Legyen óvatos, — Thomas visszaretent. — Ez valami állatnak a barlangja lehet, ami esetleg nekünk támad.

— Nem hiszem. — Becky felelte és fagyos higgadtsága visszatért és készen állt szembenézni bármi veszéllyel. — A szag egy meggyalázott személy szaga, egy nő, megfosztva méltóságától és elhanyagolva, aki legyen bármilyen állapotban is, mégis mindig egy nő, egy fiatal nő. Az orrom érzi a levegőben nem régi havibajának kémiai molekuláit.

— Glória, — Thomas mondta, hangja tele volt reménnyel és optimizmussal, majd, mintha lelkiállapota hátramenetbe lett volna lökve, depressziós lett, és elveszett, és merte remélni, hogy életének szerelme nem egy ilyen szörnyű börtönbarlangban végezte életét.

Becky bólintott és elvette magától a rendőrmunka szokásos előírásait, hangosan bekiáltott a szobába. — Glória, édesem, te vagy az? Itt Becky és Thomas és segíteni akarunk rajtad.

Nem jött válasz. A halom mozdulatlan maradt és egyetlen észrevehető hangot sem hallatott. Nem nyögött, nem adott ki apró, fájdalmas sírásokat. Akárki is volt ott összekuporodva nem adott semmi jelt, hogy még életben van és akarja, hogy megmentse.

— Állj félre. — Becky félretolta Thomast. — Leégetem a zárat, és megyünk be.

Szikrazuhatag törte meg a sötétet és kékes láng gyorsan átvágta a retesz vasát. A még mindig lángoló darab fémes csattanással leesett a betonra, felugrott, majd elsötétedett és eltűnt. Thomas nagyot nyomott az ajtón, az eresztékek élesen csikordultak, a nehéz vas recsegve fordult és utat engedett.

Beléptek a kis kamrába.

A hátsó fal ellen egy fapriccs állt és az alaktalan szürke tömeg még mindig mozdulatlanul kuporgott a tetején. Becky gyengéden megérintette. A takaró durva gyapjúnak érződött, egy nehéz öreg lódenkabát lehetett, itt-ott foltozva, máshol rongyosan, és dögszagú bűz áradt belőle, mintha most húzták volna le egy vízbefulladt kóbor kutyáról.

— Glória, — Becky gyengéden megringatta az összehúzódott tömeget. — Te vagy ott a takaró alatt?

Ahogy várta a választ, Becky a piccs fejétől a végéig végigtapogatta az idomtalan rakást és kissé félrehúzta a takarót. Csupasz lábujjak, sápadt, beteges, életnélküli színben bukkantak elő és Becky megrettentően összerázkódott.

— Drága Istenem, Glória, elkéstünk volna?

Negyvenedik Fejezet

A felhőtlen éjszakában, északi irányban előre vitorlázva, néhány mérföldre Cabo San Antonio földfoktól, Kuba legnyugatibb csücskében, Bob kapitány durva szavakkal illette Myron Gardnert. — Micsoda kapzsi egy gazember vagy. Félmillió dollárt csináltunk az első úton, kétszázötvenezer neked és ugyanannyi nekünk, és nem elégedtél meg vele. Nem tudtál nemet mondani a businessnek, amit az a jó svádájú hidalgó ajánlott New Orleansban.

Myron hallgatagon szemlélte a csillagokat, amik millió mérföldekre a halkan csobogó indigószínű tenger hullámai felett némán sziporkáztak. Esze valahol messze járt és nem méltatta figyelemre Bob indulatos kitöréseit. Inkább a világegyetem nagy kérdéseit fontolgatta. — Könnyű a csillagoknak. — elmélkedett. — A csillagok nem veszítik el nehezen keresett pénzüket a tőzsdén. Minden este csak feljönnek, és lassú kényelemben forognak körbe, mint egy vásári óriáskerék, aminek centruma a föld fatengelye. Mennyei égitestek, valami örök és megváltoztathatatlanul hierarchikus elrendezésében a fényességnek és a pozícióknak, születési privilégiumokkal szerzett ősrégi nevekkal, és mindezt csak ezért, hogy ott vannak, ahova kiszégezték őket. A konstellációknak nem kell aggódniuk, hogy mi lett Glóriával. A nem létező felsőbbrendű istenség nem fogja átrendezni soraikat és nem fogja megbüntetni őket hanyagságért.

Myron az égre emelte szemeit. Magasan, fent a bársonyos mennyezeten, ami a földet elválasztotta a mennyektől, a Kis Medve csillagzat csücskénél és a Cepheus farkánál, hűségesen vigyázott a basáskodó Poláris és Cassiopeia álmodóan csodálta magát a tükörben, amit Andromeda tartott arca elé.

A hajón nem égtek a lámpák. Bob megparancsolta, hogy minden fény le legyen oltva és a hatalmas motort is lekapcsoltatta. Rövidre fogott éles hangja tele volt elővigyázattal, ahogy elfojtott hangon morogta. — Hajnal beállta előtt át kell haladnunk a Yucatán csatorna vizein. Ez utazásunk legveszélyesebb része. Mexikói, Kubai és Amerikai őrhajók járnak ezeket a vizeket és keresik a csempészáru szállító hajókat. A parti őrseg naszádjai a világ legjobb hang lokátor rendszerével vannak felszerelve, Semmi beszéd, semmi zaj, még azt is meghallják, ha szellentesz, ha elég hangosra eresztet a pukkantást. Szerencsére a szél a hátunkban van és vitorláink tíz csomó

sebességgel repítenek előre, de nagyon aggaszt, hogy az éjszaka ilyen világos. Valami elátkozott műholdszem még meglát minket. Figyelmeztetek mindenkit. Aki rágyújt, azt bedobom a tengerbe. A drog, amit belepakoltunk a hajó gyomrába, jó helyen van és biztonságban a duplafalú rejtkehelyen, de a portéka ötmilliót is megér a nagybani piacon és még messze vagyunk, hogy elérjük Natchez várost, a Mississippi folyón, ahol üzletfeleink várnak a készpénzzel.

Az észak csillaga kitartóan lógott az orrvitorla csúcsos tetején, és a hajókormányt keményen kézben tartva a másodkapitány, Ösztövér Joe biztosra vette, hogy nyílegyenes irányban követik a kijelölt, New Orleans felé tartó utat. Joe észrevette Myron szemében a bánatot és a megbánást, amit Glória elvesztése felett érezhetett és vigasztalni kezdte, hogy Myron homlokáról eloszlassa a depresszió sötét felhőjét.

— Fel a fejjel, ember, — Joe kezdte. — A nő lelépett, és akkor mi van? Millió más csinos lány szaladgál a világban. A pénzen, amit ezen az utazáson csinálsz, minden hónapban szerezhetsz magadnak egy másikat. Senki sem olyan jó, hogy nem lehet helyettesíteni. Ha valakinek, ezt neked tudnod kell.

— Glória nem csak egy a sok közül. Nem egy elektronikai lotyó vagy egy pszichopata nimfomániás. — Myron suttogta halkan, a hangja egy gordonka szomorú zenéje a legbánatosabb skálán. Lelke mintha kettészakadt volna egyik álmának, talán fontosabbiknak az elvesztése felett és, hogy a másik elérése annyira közelinek látszott.

— Glória a leánygyermek, — folytatta, — aki nekem soha nem adatott meg. A szemem láttára nőtt fel, egy mindenkiben megbízó kisleány, aki soha nem akart senkinek semmi rosszat, és akit mégis megfosztottak édesanyjának szeretetétől. Az édesanyjától, aki Kati biztosan lett volna neki.

— Ki ez a Kati? — Joe kérdezte és szemét egy sorozat pislákoló fényre függesztette, amik túl alacsonyan lógtak a horizont felett, hogy csillagok legyenek.

— Dávid megfojtotta. — Dávid suttogta alig hallhatóan. — Én csak bosszút álltam a nevében. Dávid megérdemelte a halált, azért, amit tett.

— Ember, te aztán tényleg kiijeszted belőlem a puliszkát. Mi a pokol fenéjéről beszélsz? — Joe felelte és szemét Bob felé villantotta. — Kapitány? Látod, amit én látok?

Bob ráirányította infraveres messzelátóját a fényekre. — Egy partőrségi egyárbocos rutin őrzáron, — jelentette. — Kerüld ki őket széles ívben. Valószínűleg alszanak, de nem kockáztathatunk semmit.

— Nem helyettesítheted a saját leányodat. — Myron morogta az orra alá. — Meg kell találnom Glóriát. Nagyon furcsa, hogy az összes dolgát és igazolványait otthagya abban Horseshoe Creek-i házban és tovarepült, mint egy virágról virágra szálló lepkemadár.

— A Mississippi-i tranzakció után, — Bob letette a messzelátót és Myronra nézett. — Miután beszedtük a részünket, te azt csinálsz a te feleddel, amit akarsz. Több útra nem megyek veled. Nagyon bizarr egy figura lett belőled.

— Igazad van, komám. — Joe megveregette Myron vállát. — Őszintén szimpatizálok veled, és a térdedre eshetsz és siránkozhatsz a nő eltűnése felett, amennyit akarsz, de egyben meg kell, hogy egyezzzünk. A fontosabb dolgok jönnek először. Miután elváltak útjaik lesz temérdek idő, hogy megtaláld drágaságodat.

— Az is lehet, hogy meghalt. — Myron felelte elcsukló hangon.

— Lehet, — Bob bólintott, hangja cinikus és nemtörődöm. — de akkor sem tűnhetett el nyom nélkül. Élve vagy halva, ahogy a serif szokta mondani a régi jó időkben, de meglesz. Ha engem kérdezel, Glória túl sok kockázat volt. Sokkal jobb, hogy így történetek a dolgok.

Myron beharapta a száját. Nem lehetett előre megmondani, hogy mikor, és nem volt semmi ok, hogy ne csinálják, ha kedvük úgy tartja, Bob és Joe itt helyben megölhetnék és testét bedobhatnák a tengerbe cápaeledelnek.

Myron jó szerencséjére Bob kapitány, tetovált bőre ellenére becsületes üzletember volt. Nem állt szándékában, hogy kirabolja a mérnököt és elszedje nehezen szerzett profitját. Beismerte, még magának is, hogy a New Orleansi férfi soha nem bízott volna sem benne sem Joe-ban és azért ajánlotta nekik az ületi lehetőséget, mert a mérnökben bízott meg, egy középkorú fehér férfiben diplomával és egy nyugdíjas értelmiségi nimbuszával a feje körül. — Elismerést meg kell adni, — sóhajtotta, — ahol elismerés jár, — és Joe felé fordult. — Joe te tudod, hogy mit kell csinálni és vedd át a parancsnokságot. Reggel ébressz fel. Száz mérfölddel Kuba partjai után beindítjuk a motort és a hullámok tetején száguldvá ötven tengeri csomó sebességgel fogunk előre törtetni. A következő éjszaka beállta előtt még hatszáz mérföldet meg kell tennünk, ami jelenleg elválaszt minket Natchez várostól a Mississippi folyó bal partján.

Myron szintén álmosnak érezte magát. legalább egy hete hajózott már Bobbal és Joe-val. És csak időnként volt alkalmuk egy kicsit pihenni, és még kevesebb ideje háborítatlanul aludni. De még mindig, valamit látott Joe gyanakvóan összehúzott kancsal szemében, ami jelezte, hogy ébren kell maradnia, és jobban teszi, ha vigyáz arra a petyhüdt és ráncos szattyánbőr gatyával takart hátsó részére.

Egy héttel ezelőtt, ahogy éppen visszajöttek a Dry Tortugas-ra tett útjukból, jutott eszébe bánatosan, akkor is jobban kellett volna tudnia. Amikor faggatta Bridgetet, hogy mi lett Glóriával, a dagadt némbér ingerült lett és ellenséges.

— Tegnap este csendes esténk volt, és Glória korán ment ágyba. — Myron emlékezett, ahogy Bridget magyarázta, és maga elé idézte a fellengzős nőt a tanga bugyiban. — Még meg is ölelt, ahogy jó éjszakát mondott és bevallotta nekem, hogy mennyire izgatottan várja másnap visszatérő három emberét. — Myron szinte látta maga előtt az imposztor tramplit, Bridgetet, ahogy itt szünetet tartott és arca hamisan sajnálkozó grimaszba torzult. — Glória szavai, nem az enyéim. — tette a kövér nő hozzá. — De mire másnap reggel felébredtem, Glória eltűnt. Többet semmit nem tudok, hogy mi történhetett.

— Hogyan volt, hogy semmi ruhát nem vitt magával, nem vitte el sminkes dobozát, de még csak egy fogkefét vagy fogpasztát sem? — Myron emlékezett a kérdésére, ahogy vizsgálódva szemlélte Bridget arcát, hogy bízhat-e a szavában, vagy a nő hazudik.

— Egy új boyfriend, talán? — Bridget állta Myron tekintetét. — Talán valaki az Osztrigakagyló tavernából felszedte. Mondjam-e vagy mutassam, hogy mit csináljon vele?

Bob kapitány Bridget mellé lépett és karjait hájjal borított lapockacsontjára tette. — Myron, — Bob mondta, — hallottad az én drága Bridgetemet. Glória majd visszajön, ha eleget játszadozott új fiúbarátjával. Két nap, három nap, semmi esetre sem több. Ne aggódj egy ilyen kis lotyó miatt. Senki nem fogja fizikailag bántalmazni Horseshoe Creek városban. Erről kezeskedek.

— Menjünk át az Osztrigakagyló tavernába és kérdezzük meg, hogy látta-e valaki elmenni Glóriát egy férfivel. — Myron ragaszkodott, bár nem volt féltékeny, de furcsának találta, hogy Glória összeszűrje a levet egy helybeli heringhalással vagy kagylóásóval, hogy spontán, egy éjszakáig tartó szexet csináljanak.

Ösztövr Joe kezébe vette a hűtőládát, amit Bridget három napra való hideg élelemmel rakott tele a hajósoknak. — Erre nincs idő, — Joe mondta gorombán. — Inkább segíts berakni a províziókat a hajóba és nyomás. A portéka túl kockázatos, hogy exponálva időzzön a hajónkon túl sokáig. Holnap New Orleansba kell lennünk és át kell adnunk a vevőnek a csomagokat, amit Dry Tortugasról hoztunk. Felmarkoljuk a készpénzt és akkor visszajöhetsz és keresheted Glóriát. Két napon belül megjárjuk. Biztos vagyok benne, hogy Glória addigra hazajön és tárt karokkal fog fogadni.

—

A két nap eltelt és Glória nem került elő. Senki nem emlékezett, hogy a lány valaha is lejött volna az Osztrigakagyló tavernába és Bridget szinte felmászott a plafonra, amikor újra kezdték kérdezgetni, hogy tud-e valamit Glória hollétéről. — Legkisebb gondom is nagyobb, hogy hol lehet ez a kis nő. — sziszegett felháborodottan. — Honnan tudnám, hogy egy kicsi utcalány Connecticutból miket csinál, és merre tetszik neki menni?

Itt Bridget Bob kapitány felé fordult és egyenesen neki beszélt. — Igen, Glória és én, mi ketten sok mindenben nem egyeztünk. Sőt, még veszekedtünk is. Megfogtam, hogy a mobil telefonján hív valakit. Udvariasan megkérdeztem, hogy kit hív és erre vadul sikítózva nekem jött. Hogy semmi közöm hozzá, és foglalkozzam a magam dolgával, meg fogjam be a pofámat, és, hogy mennyire utálja a kövér és ronda nőket. Kitéptem a telefont a kezéből és erre, mint egy megveszekedett fűria, akinek taplót dugtak a fenekébe kifutott a házból.

— Értesítenünk kellene a serifet és mentőexpedíciót kellene szerveznünk. Glória eltévedhetett a mocsárban. — Myron elsápadt, kettőbe szakítva élete legnagyobb pénzcsinálási lehetősége és a még benne megmaradt tisztesség morzsái között.

— Miket gondolsz, te senkiházi jenki fajankó? — Bob ráförmedt Myronra. — Éppen te voltál az, aki New Orleansban megegyezett, hogy lehajózunk az Isla de Pinos szigetre, Kuba partjaitól délre és felszedünk egy ötmillió dolláros szállítmányt. Dönts el, hogy mit akarsz, vagy lelőlek, mint egy kutyát. Senki nem hívja ki a serifet senki kedviért, amíg én tartom kezemben a hajókormányt.

—

Az összes csillag kint pislákol a mennyei égboltozat fekete kárpitján és ezüstös fényt vetettek a delfinfalkára, amik hozzácsatlakoztak a hajóhoz és versenyt úsztak az oldalával párhuzamosan. Hegyes orruk éles késként hasította a vizet és karcsún ívelő hátuk sorozata hosszan hullámozott, mintha valami tengeri kígyó akarna tekeredni a hajó köré. A tenger levegőt lélegző, melegvérű emlősei voltak Myron egyetlen megmaradt barátai, akik hajlandók voltak gondolatait meghallgatni és értékelni.

— Ha tudnám, hogy mi jön a halál után, elviselhetőbbé tudnám tenni földi életemet. — Myron szötte álmodóan gondolatait. — Megbűnhődök-e még életemben vagy el tudom-e halasztani vezekelésemet miután belépek a túlvilág birodalmába? Vajon van-e egy szuper ego, ami a földön teszi életemet pokollá? Vajon lelkiismeretem fogja-e átvenni egy hanyag istenség feladatát, aki nem létszik törődni azzal, hogy a bűn útját választom-e vagy a tiszta erkölcs vezérli cselekedeteimet? Mennyiben lennék én más, mint Dávid Morgan, aki megölte a feleségét és még magának is letagadta húsz éven keresztül? Meg kell bánnom bűneimet. Nem áldozhatok fel egy fiatal életet, hogy terméketlen, öreg éveimre meggazdagodjak. Túl kell élnem ezt az utazást. Ha elvesztem a türelmemet és kikezdek ezzel a kettővel, tengerben úszó hullaként fogom végezni. Együtt kell működnöm velük és reménykednem kell, hogy az Isten add még egy esélyt, hogy helyrehozzam vétkességem. Egy Isten? Kell, hogy legyen egy mindenható hatalmú és mindenütt jelenlevő felsőbbrendű lény, aki a végén megítéli, hogy ki volt a jó és ki volt a rossz.

Myron térdre rogyott és imádkozni kezdett. — Magasságos Isten, én, egy egykoron öntelt gyalgó lény, most egy bűnbánó szaggatott ruháiban, meggyónom bűneimet. Élet és halál fenséges ura, sírva és a fájdalomtól jajgatva félem törvényedet, ahogy szabadjára eresztet jogos mérget. Balszerencsék sokaságáért könyörgök neked, mert rátarti vágyódásomban irigyeltem a gazdagok világát. A fejemen érzem hatalmadat. Csinálj belőlem rokkant koldust a járdaszélen, aki az irgalom morzsáiért esdekel. Én, aki fellengzős hiúságomban saját értékemmel kérkedtem, hogy

versenyezzek más, hozzám hasonló bűnösökkel. Büntess meg, Nagy Isten, tégy hithű hívővé, aki minden hibám ellenére, bensőm mélyében mindig is vallottam lenni.

Joe egyre mérgebben hegyezte füleit és figyelte Myron imádkozását és beleköpött a vízbe. — Ember, te vagy a legösszezavarodottabb szemétláda, aki soha nem fogja tudni eléggé értékelni, hogy velünk találkozott. Azért könnyörögsz, hogy a Lord vegye el mindenedet, a pénzedet, az egészségedet, és az eszedet, hogy megments egy sovány kis csajt, aki soha nem is szeretett téged? Nem vagyok babonás, de nem szeretem, hogy büntetésekért és katasztrófákért esdekelsz, mialatt a hajómon vagy. Hagyd abba, mert berúgom azt a szomorú valagad abba a vízhullámos nirvánájába a tengernek.

Keskeny szürke szalag jelent meg a keleti horizont aljában, ahogy a hajó, hajtva és repítve a déli szél erős fúvásától, hangtalanul siklott előre és mohón nyelte az üres távolság rengeteg darabjait, ami végtelennek tűnő örökkévalóságban látszott kitárulni folyamatosan az orra előtt.

A hajnal megérkezésével lőne egy új nap, és a reménység újfent sugarával és a bűnök megbocsátatásának reményével közelített felénk keletről.

Negyvenegyedik Fejezet

A Mississippi folyó sokágú navigációs hajózási sávjaiban, legyen az éjszaka vagy nappal, a Parti Őrség soha nem mulasztaná el észrevenni egy nagysebességű szárnyashajó közeledtét, amit a Mexikói öböl mély vizeiben már órák óta követtek műholdra függesztett kamerájukkal és átsugaraztak főhadiszállásuk komputerjeinek képernyőire. Ahogy Bob kapitány hajója, a Lillian elérte a barnás áradatot, ami Mississippi folyó hordta szennyeződést jelezte, egy piros helikopter közeledett feléjük és megállást parancsolt. Hangosbeszélővel a szája előtt a határőrtiszt, jóvágású fekete egyenruhájában és válláról lelógó fényes géppisztollyal az oldalán figyelmeztette őket.

— Amerikai felségvizeken vannak. Az első kikötőben, ahol megállnak, vámvizsgálatnak kell magukat alávetniük.

— Igenis, sir, — Bob kapitány szalutált a Parti Őrség emberének. A határőr egy régi haverjára emlékeztette, akivel ugyanakkor a Kopasz Nadrágfenék motorbiciklis bandának a tagjai voltak.

Joe elővette megafonjukat és odaadta Bobnak. Bob a helikopter felé irányította és beleordított. — Natchez az úti célunk, kicsit feljebb a folyón. Most jövünk vissza egy éjszakai kiránduló túráról, nincs semmi elrejtett dolog nálunk és nincs semmi elvámolnivalónk.

— Mehetnek. — a határőr-motorbiciklis bandatag tiszt harsogta vissza, hirtelen fordulót vett, a helikopter éles szögben a magasba emelkedett és balra eltűnt a felhők között. Ha a széles hevederek nem tartották volna, a kakaskodó határőr lepotyogott volna az égből, és minden fegyverével egyetemben beleesett volna a Gulf sáros vizeibe.

—

A kontaktus, aki Natchez városban várta őket, Kevin Applegate volt, egy jó svádájú és gyorsbeszédű fiatal ügyvéd, aki mérnöki diplomával is rendelkezett, és egy észbontóan szexi barna szépséggel volt összeházasodva Kubából. Családi kapcsolatai Zaldivár bácsi idejére nyúltak vissza, a szerencsevadász zsoldos katonához és esküdt ellenségéhez, Juan Juárezhez, a végtelenül ravasz gerillavezérhez. A forradalmi mozgalomnak pénzre volt szüksége és Juárez szerződést kötött Zaldivárral, aki akkorra már bevándorlóként

Amerikában élt, hogy legyen a közvetítő és segítse a Dél Amerikából érkező drogok óriási mennyiségét, eljutni a lehetőségek beérett mezőjéhez, amiket Amerika leromlott belvárosaiban és gazdag kertvárosi negyedeiben lehetett leginkább találni.

A kommunista mozgalmon belül senki nem tudott Juárez jól jövedelmező maszeküzletéről és feltétel nélkül szerették találékonyságáért, határtalan bőkezűségéért, amit a szegények irányában, a rablókapitalizmus és az ültetvényeken alapuló gazdasági élet korábban kizsákmányolt áldozataiért, gyakorolt.

Háromrészes olasz öltönyében feszítve a fiatal ügyvéd a dokk szélén állt. A szája sarkában enigmatikus mosoly bujkált, és professzionista ökölvívó tréning edzette izmait fennhéjázóan feszegette a drága szövet alatt.

Háta mögött lezseren összekulcsolta kezeit, nyugodtnak nézett ki és tele látszott lenni egoizmus gerjesztette önbizalommal. A business jól ment, semmi veszély nem állt fent, hogy lebuknak. A kikötőmester már évek óta a zsebükben volt, és rendszeres lefizetéseket kapott Zaldivár bácsi széles kiterjedésű organizációjától.

A két vámtiszt gyorsan befejezte a hivatalos vizsgálatot, lepecsételték és aláírták a manifesztumot és a hajóhídon visszacsattogtak a szárazra.

Kevin hüvelykjével felfele mutatott. — Ügyes munka, urak. Ugye nem találtak semmit, vagy igen?

— Még egy eldobott banánhéjat sem. — Az öregebbik finánc kacsintott és szarkasztikus pillantást vetett az okvetetlen nézelődő felé. — Olyan tiszta, mint a pottyantós vécé a Mississippi árvíz után.

— Felmehetek a fedélzetre és üdvözölhetem a barátaimat? — Kevin nézte meredten a vámosokat és kék szemeiből sugárzott az ártatlanság.

— Ahogy akarja. — A két tiszt vállat vont. — A hajón nincs semmi illegális, de ha mégis találna valamit, ne mulassza el jelenteni nekünk.

Kevin könnyed léptekkel felandalgott a hajóra vezető fapallón. Fejét ledugta a hajó gyomrában kialakított loggiához vezető lépcsők elejébe és lekiáltott.

— Kadét Harcsafej itt és engedélyt kér, hogy a fedélzetre léphessen.

Elfoglaltnak látszódva az alagsorban, Bob kapitány az öklét dugdosta befelé a disznóbőr borította díványülések közé, amik körbefutottak a hajófal mentében és az üléseket képezték. Mindegyik hasadékba mélyen bekotort, és úgy látszott, mintha valamiket óvatosan kitapintgatna. Ahogy a hangot meghallotta, felnézett és, egy idegen férfi háta mögött állva egy nagy késsel a kezében, a szeme találkozott Joe szemével, aki biztatóan mosolygott feléje.

Bob felegyenesedett. Szemeit gyanakodóan összehúzta és élesre vágott, ellenséges hangon kérdezte. — Hogyan tudod megmondani a zsákba-disznó színét?

Kevin összecsapta a bokáit és szalutált Bobnak, mintha a kapitány lett volna a saját komisszár parancsnoka. — Megkérem, hogy fűtyülje el a kommunista internacionálét.

Bob nem engedett fagyos mosolyából és az előre megállapodott másodkérdéssel folytatta. — Mi van akkor, ha a disznó nem válaszol.

— Belelősz. — Kevin válaszolta habozás nélkül. — Ha disznó nem ismeri a kommunista indulót, akkor az egy kapitalista disznó és megérdemli, hogy megdögöljön.

Bob intett Joe-nak, hogy eressze le a kést. — Mit teszel, ha a disznó elénekli a dallamot?

Kevin megfordult, arca széles mosolyra derült és kezét nyújtott Joe-nak. — Akkor a disznó vörös és közénk tartozik. Kiereszted a zsákból és keversz neki egy Kuba Libra italt.

Bob felduplázott a lépcsőkön és barátságosan megrázta Kevin kezét. — Joe, tölts ennek a fiatalembernek egy rum és kóla kevertet és figyelj rá, amit akar mondani. Ennek az embernek magas iskolája van, bőséges szókincse és kulturáltan beszél, egész mondatokban, és nem hangtöredékekben, mint te.

A hátsó fedélzet irányából felbukkanva Myron közeledett. Ahogy Kevint meglátta azonnali affinitást érzett iránta. A fiatalember iskolázottnak látszott és jóképűnek; az ambiciózus vállalkozói szellem igazi csiszolt gyémántjának. Egy a saját fajtájából. Fiatal korában Myron is pontosan ilyen volt.

Odanyújtotta a kezét a fiatalembernek. — Myron Gardner, — mondta, — örvendek, hogy találkoztunk.

Kevin elhúzta az arcát. — Semmi szükség nevekre. Szorítkozzunk csak a businessre. Feltételezhetem, hogy maga a beruházó?

Bob fitymálóan elhúzta az arcát és ő felelt Myron helyett. — Legalább is azt állítja. Azt hiszi, hogy nála van az ész, és a mienk csak az izomerő.

— Gyerünk, — Kevin ejtette a kézfogást. — Semmi ok, — mondta, — hogy tovább késleltessük tranzakciónk lebonyolítását.

— Magával hozta a pénzt? — Bob kérdezte jeges hangon. — Mi, ahogy ígértük elhoztunk a csirkeleddel megtöltött zsákokat, de mielőtt átadjuk, szeretnénk látni a lóvét.

— Nem tehetem. — Kevin egy lépést hátralepett, a hajópalló felé, ösztönös reakció, semmi más. Teljesen biztos volt benne, hogy senki nem szórakozik Zaldivár bácsi vejével, hacsak nem akar öngyilkosságot elkövetni. — Ez a hely túlságosan feltűnő. Béreltünk egy dokkot Cloverdale-nél, egy kicsit feljebb a folyón. Egy fedett épület, elegendően nagy, hogy elrejtse hajójukat és teherautómat. Ott megejtjük a tranzakciót, kezét rázunk és mindenki megy a maga kis örömeikkel teli privát útján.

— Ügyesnek hangzik, — Myron sietve bólintott.

— Semmi vicces business. — Bob megragadta Kevin könyökét és szinte összeroppantotta rajta a csontot.

— Nem, persze hogy nem. — Kevin lerázta Bob kezét. — Csak maguk hárman és én, ötmillió dollár két bőröndbe pakolva, és az ötszáz kiló tiszta kokain, amit feltehetően magukkal hoztak.

— Túlságosan jónak hangzik, hogy elhiggyem. — Joe vakargatta gondterhelten az állát. — Hogyan van, hogy senki nem toszik ki senkivel?

— Azért van, — Kevin hosszas, felmérő pillantást vetett Joe-ra. — Mert nem a kupleráj businessben vagyunk. Mindenki legjobb érdekében áll, hogy kövessük a játékszabályokat. Ha bárki megszegi a revolúció törvényeit, az megtudja, hogy Castro mit csinál az ellenforradalmárokkal.

— Castro? Már úgy érti, hogy Fidel Castro. — Myron szemei kikerekedtek.

— Nem, Castro Kinyitható Díványok. — Kevin összehúzta a szemeit, és a hangja frissen kioperált testrészeket is csonttá fagyasztott volna. — Csak példázattal akartam illusztrálni a véleményemet. A mi organizációnk lényegesen komolyabb, mint egy háromrészes divatöltöny és egy barátságos mosoly.

—

A Cloverdale-hez vezető rövid úton Bob italokat és frissítőket szolgált fel a Lillian fedélzetén. Lassú, hullámverés nélküli sebességre kapcsolva a motort, Joe a part közelében óvatosan kormányozta a hajót és víz fölé hajló fűzfák lelógó ágai gyengéden simogatták a hajó oldalát. A csobogó vízfolyás sustorgó hangot hallatott és piros szárnyvégű fekete madarak repkedtek ide-oda és béke érződött és nyugalom, ahogy siklottak előre.

A szemkápráztató légi akrobatika nem maradt észrevétel nélkül. Myron megemelte poharát és köszöntőre köszörülte a torkát. — Nézzetek ezeket a kis kecses lényeket, olyan elegánsak fekete szmokingjaikban; és mindent megtesznek, hogy megvédjék a sajátjukat.

— Már hogye látszana úgy. — Bob kapitány összekoccantotta poharát a másik kettővel. — Kivéve a kis madarak nem fogják be pici csőrüket. Csicseregnek és fecsegnek minden ok nélkül. A mi businessvonalunkban az ember legnagyobb ellensége a saját szája. Pletykás szájak, hajókat süllyesztenek, ahogy a régi tengerészek mondják, vagy szárazföldi patkány terminológiában kifejezve, soha ne dicsekedj senkinek, hogyan szerezted a pénzedet és senkinek se említsd, hogy kapcsolatban vagy egy első osztályú kereskedelmi szervezettel, és milyen ügyesen átvitorláztál a Kuba és a Yucatán félsziget közötti blokádon.

Kevin kortyintott italából és Myron felé fordult. — Ezzel egyetértek, mondta sötéten. — Nős vagy, barátom... Bocsáss meg, de nagyon nem emlékszem a nevekre.

Myron kinyitotta a száját, hogy ismét bemutatkozzon, de szavába belevágva Kevin zipzárt húzott a szája elé. — Látod, pontosan emiatt aggódom. Túlságosan hiszékenynek látszol. Könnyen rá tudnak venni, hogy fontos információt adj ki, a saját érdekeddel ellentétben.

Bob kapitány jelentősegteljesen bólintott és majomszerű bölcseróniával az arcán pillantott Myronra. — Már szinte megkedveltük, — mondta, — de van egy kellemetlen érzésem, hogy nyomás alatt össze fog roppanni.

Myron nyerített, mint egy nyerges ló, akinek szorosra húzták a zabláját. — Abszolúte semmit nem tudtok rólam. — felelte.

— Igaz, nem tudunk. Csak annyit, hogy alaposan benne vagy a bajban és nem szeretnénk, ha a te bajod a mienk is lenne.

Joe lenézett a hajó kormányhídjáról és gúnyos hangon odavetette. — Bob, nekünk ugye vannak módszereink, amikkel ezt meg tudjuk akadályozni. Nem?

— Hagyják a vitatkozást. — Kevin egy Colt automata pisztoly húzott elől a kabátja alól és lecsapta az asztalra. — Senki nem csinál ki senkit. — ordította. — Majdnem célban vagyunk. Átrakjátok a portékátokat, felmarkoljátok a pénzt és a többi nem az én gondom. Megmondtam volt a főnökömnek, soha ne vegyen be senkit az üzletbe, akit nem ismer, és nem érdekel, hogy ki az ördög rekomendált titeket.

Hamarosan, miután egy kicsit tovább csurogtak a folyón és egy sűrű mocsári juharfaliget után, egy jókora fából épült szerkezet bukkant elő.

— Ott, — Kevin az épületre irányította mutatóujját. — Húzzatok be a tető alá a hajókkal és lássunk neki a munkának. Minél kevesebbet szórakoztatjuk egymást, annál jobban fog járni minden résztvevő.

—

Miután Bob és Joe kikötötték a hajót, Kevin kiugrott egy keskeny platformra, ami a csúrszerű épület teljes hosszában állt kinyúlva és kiballagott Toyota Highlander kocsijához, amit minden kíváncsi szemtől elrejtve már korábban beparkolt a fadeszkákból szegelt kerítés mögé. Leült a vezetőülésbe, a kocsipadlóról felvett egy lefűrészelt csövű srápnelpuskát és ölében keresztbe tette a félelmetes fegyvert.

— Lássam, amit hoztatok. — nézte jeges szemekkel a másik hármat. — Ne várassatok sokáig.

— Kézi targonca kellene. — Bob felelte.

— Van egy a Highlander hátuljában. — Kevin lenyúlt és kiengedte a nehéz furgon hátsó ajtajának zárját. — Vegyétek ki és mozogjatok. Alig egy óra van még a napvilágból, és ha nem jöttem vissza a portékával a sötétedés beállta előtt, némely nagyon dühös és goromba emberek fogják kutatni, hogy mi történhetett velem.

— Myron, — Bob parancsolta. — Hozd a targoncát és segíts Joe-nak felrakni az első adagot.

Hamarosan Joe, egyedül, előkerült a megrakott targoncával. Lapos kis platformján mintegy harminc darab kilónyi nagyságú téglalakú barna csomag látszott felpolcolva. — Végy mintát, — Joe mondta, — és mutasd meg a pénzt.

Kevin kikászálódott kocsijából, jobbában függőlegesen tartotta a srapneles puskát, baljával benyúlt a zsebébe és kivett egy rövid rugóskést. Kinyitotta, belesúrta az egyik legalsó csomagba és megízlelte a fehér port, amit kése hegyén kihúzott.

Bob közellépett Kevinhez, de a jólöltözött férfi a melléhez nyomta a puskacsövét. — Tartsd be a távolságot, — mondta, — kissé izgulós vagyok, ha nincs ellene kifogásod?

Egy halálos erőter vektorszerű pókhálói reszkettek a levegőben, forogva és megfeszülve az idegesség szakadozó inainak idegszálain, ahogy Bob visszalépett és Joe a legrosszabbra elkészülve nézte a kibontakozó konfrontációt. Megérezve a veszélyt Myron elbújt a hajó gyomrában és kérlelte az Urat, hogy bocsássa meg bűneit.

Kevin nyelvét odaérintette a kés hegyéhez. Csettintett egyet, a szemét megforgatta és kijelentette. — Aromás és potens, hozhatjátok a többit.

— Egyszer a pénzt. — Bob felelte követelően és a növelt hatás kedviért kivett egy pisztolyt bakancsa szárából. — Látnom kell, — tette hozzá, — hogy kedveled-e a realitást.

A srapnelpuska tusát használva Kevin megverte a Toyota hátsó oldalajtáját. — Ott. A hátsó ülésen két bőrönd van a pokróc alatt, azokban van a pénz. Elhiszed nekem, vagy meg akarod nyalni a százasokat, hogy valódiak-e?

— Igen, — Bob morogta és nagyot köpött, — majd inkább te nyalod az én seggemet, ha nem mutatod meg a pénzt most rögtön.

Kevin balkezével kinyitotta a kocsiajtót, és még mindig felfele tartva puskáját felemelte a pokróc sarkát. — Hívd ide azt az értelmiségi barátodat, — mondta. — Annak megengedem, hogy beleturkáljon a bőröndökbe. Úgy nézem, hogy ő az egyetlen közületek, aki tud számolni, és akire számíthatok.

— Hej, te tojásfejű, — Bob biztosra ment, hogy ne említsen neveket és visszaordított a hajó felé. — Hozd ide azt a betojt valagad, és igazold le zöldhátú bankóink valódiságát és számold át őket.

Myron előmászott a hajóból, odament a Highlander furgonhoz és rátérdelt a hátsó ülésre, hogy kinyissa az első bőröndöt. A pénz ott volt, tömötten összepakolva, százasok tízezres kötetekben. Megszámolta a rétegeket és a sorokat és megszorozta a magassággal. Tizenhárom hosszú, négy mély és öt magas, néhány itt-ott hiányzik, körülbelül kétszázötven. A hóna alatt hátrakiáltott. — Az első megvan. Megszámoljam a másodikat is?

— A te dolgod. — Bob vigyora a szájától a füléig ért és arca ragyogott, mint Nehéz José pofája, a rodeó bohócé, aki az első díjat nyerte a Mexikói mariachi táncon. — A mienk megvan. Te azt csinálsz a tieddel, amit akarsz.

— Menj és segíts nekik rakodni. — Kevin intett Myronnak. — Megvan a tied is. Nem szoktam hazudni, hacsak parancsoló körülmények nem kényszerítenek hamis tanúskodásra a törvényszéken.

Kevin leengedte a puskáját és számolni kezdte a csomagokat, amiket Joe hozott fel targoncánként a hajó gyomrából. Időnként késével próbát vett egyikből-másikból, és megmérte a súlyukat egy piaci kofamérlegen, amit szintén a hátsó ülésről szedett elő.

Amikor leellenőrizte mind az ötszáz csomagot, a puskát visszatette a hátsó ülésre és megragadta a két bőröndöt. — Egy nektek, — mondta és az elsőt odaadta Bobnak, — és a másik a barátotoknak, — tette hozzá és a második bőröndöt odanyújtotta Myronnak.

— Melyiket adtad ide? — Bob morgott. — Mi azt akarjuk, ami meg lett számolva.

— Ne légy már olyan paranoiás punci, — Kevin nyírt megvetően. — Honnan eresztettek ide? Nem hallottad, hogy a legjobb vásárok egy egyszerű kézfogáson és úriemberi bizalmon alapszanak?

— Gyerünk, aktakukac. — Bob gyilkos pillantást vetett Myronra. — Lejjebb a folyón pihenőt tartunk, megtöltjük a dízeltartályokat és holnap hajnalban indulunk Florida felé.

Myron tétovázott. Egy bőröndöt fogott a kezében, amiben állítólag két és félmillió dollár volt berakva. Túl sok pénz, hogy megbízzon két tetovált motorbiciklista gang-csempészben, és túl sok esély, hogy élve soha nem éri el Floridát, legfeljebb, mint egy háromnapos vízi hulla, amit egy kóbor hurrikán a partra mos.

— Meggondoltam magam. — mondta lassan. — Európába megyek repülővel. Időre van szükségem és nyugalomra, hogy átgondoljam opcióimat.

— Ügyes elgondolás, — Kevin megveregette a mérnök vállát. — Csak ne legyen nálad több mint tízezer dollár. Az törvényellenes lenne, és könnyen bajba kerülhetnél.

— Mi lesz Glóriával? — Joe kérdően nézte Myront. — Mi lett a sok nyögéssel és siránkozásokkal, hogy mi lett vele?

— Erről Isten előtt felelek. — Myron felelte és szeme elrévedt a távolba. — Most zúg a fejem és szédülök a sok eseménytől. Olyan vagyok, mint egy ökölvívó, aki sok ütést kapott a fejére. Szeretnék egy darabig magamra maradni.

— Én megértem. — Kevin pokrócot dobott a barna csomagok halmazára. — Ugorj be. Elviszlek a Natchez repülőtérre, de ne ülj fel valami nemzetközi gépre. Egyelőre menj Las Vegasba és szívódj fel a semmibe.

— Jobb lesz, ha velünk jössz. — Bob Myron keze után nyúlt, ami a bőröndöt tartotta. — Bridget és jómagam majd segítünk megkeresni fiatal barátnőd.

— Nem. — Myron lefejtette Bob ujjait a bőrönd fogójáról. — Azt fogom tenni, ami nekem a legjobb.

Kevin beindította a Toyota motorját. — Jössz vagy nem? — kérdezte és átnyúlt az utas oldalra, hogy kinyissa az ajtót.

— Köszönöm, — Myron felelte. — valahogy van egy megérzésem, hogy nem fogsz hűvösre tenni egy kevés aprópénzért.

— Nem foglak. — Kevin mosolygott leereszkedően. — Erre a célra vannak speciális embereink.

Myron bemászott a Highlanderbe, leült és a bőröndöt az ölében keresztbe tette. — Mehetünk, — mondta és állta a jeges farkasszemét, amit Joe és Bob vetettek feléje.

Negyvenkettedik Fejezet

A Natchez-Adams megyei önkormányzati-repülőtér kicsi és álmos hely. Egy keskeny tisztás a végtelen erdőben, kényelmesen belefészkelődve a hullámzó dombok közé, és csak egy kőhajításnyira az Interstate 61-es úttól.

— Ne gondolj túl sokat. — Kevin magyarázta, mintha idegenvezető lenne, aki a Mississippi völgy látogatóit szórakoztatja. — Senki nem jön Natchez-be repülővel. Ha van pénzünk, kocsival jönnek, ha nincs, autóbusszal. Natchez öreg város, eredetileg egy francia előretolt helyőrség állt itt, a Natchez indiánok törzsi területének legszélén. Az indiánok összeszövetkeztek az angolokkal és lemészárolták az összes franciát, beleértve a nőket és a gyerekeket is. A franciák meg bosszúból megölték az összes indiánt. Egyértelmű győzelem az angolszász faj szempontjából.

— Nekem errefele nincsenek gyökereim. — Myron felelt. — Északról vagyok és a szüleim pedig Európából, Magyarországról.

— Én itt születtem és nevelkedtem. — Az országútról lefele jövet, a Natchez repülőtéri kijáratnál, Kevin megállt a rámpa végében lévő stoptáblánál, ami mint egy elfelejtett, magányos őr ácsorgott a semmiben. — A szüleim nagyon szegények voltak. Apám beörökölt a nagyapjától ezer hold gyapotföldet, de a farm tönkrement. Anyámnak takarítónői állást kellett vállalnia a Linden Ágy és Reggeli fogadónál. Keresetéből fizette a taníttatásomat. Nem akarta, hogy mezőgazdasággal kínlódjak és túrjam a földet és mindenféle katasztrófákkal, tönkrement terméssel és kifizetetlen kölcsönökkel bajlódjak. Feleségemmel az egyetemen találkoztam. Feleségem családja megvette a mi földünket, és még sok más birtokot is és sikeres mezőgazdasági nagyüzemet csináltak belőle.

— Akkor minek a drog business, ha szabad kérdezni? — Myron kérdezte, ahogy a repülőtér épülete feltűnt az út kanyarulatában. Már majdnem ott vagyok, gondolta, és kezdte magát jól érezni a két és félmillió dollár kellemes társaságában.

Kevin nem válaszolt azonnal. Egyszer leparkolta a Toyotát a terminus épületnél és kilakatolta az ajtót Myronnak. — Szántóvetésben nincs pénz, — mondta, — a terület nagysága nem tesz semmi különbséget. Mindamellet, a feleségem családja csak a dohánytermelést ismeri és a cukornádat. Fogalmunk sincs, hogyan kell gyapotot gondozni. Az ültetvény csak falazás, egy kézenfekvő hely, hogy elrejtjük az igazságot.

Szorosan markolva bőröndjének fogóját Myron letette lábát a talajra és ültében visszafordult. — Talán a fiatalember, — gondolta, — akinek még mindig nem tudom a nevét, kezét akar szorítani.

A fiatalember nyilvánvalóan nem akart kezét fogni. Még egy vigyort sem kockáztatott. A keze lecsúszott a puskatok végéről a závarzat felé, és egy pillanatra nem lehetett tudni, mit akar. Majd figyelmeztetően szólt Myronhoz. — Ne járjon el a szád. Felismerted a lehetőséget, ami az élet adott és kijátszottad a jó kártyákat, amit osztottak neked. Minden feltétél egy kedvezőnek látszó tétre és nyertél. De most eljött az idő, hogy mindenről elfelejtkezz. Hogy valaha is találkozta velem és valaha is játszotta a nehéz fiúkkal a felső ligában.

— Természetesen, — Myron motyogott engedékenyen. — Éppen elég rejtegetnivalóm már így is. Amúgy is új nevet és azonosságot akartam felvenni.

— Ügyes elgondolás. — Kevin bólintott beleegyezően és hátramenetbe kapcsolta a sebváltót. A kocsi mozogni kezdett és Myronnak félre kellett ugrania. Fél másodperce sem volt, hogy becsapja az ajtót mielőtt az leütötte a földre.

—

Myron egyedül maradt és rettenetes megkönnyebbülést érzett. Gazdag volt, a múltjából senki nem tudott jelenlegi hollétéről. Eltűnhetne, tiszta lapot kezdetne. Pokolba a kötelezettségeivel. Ahogy ő látta a dolgokat, nem tartozott senkinek sem semmivel.

Lezseren odasétált a regisztrációs pulthoz. Két munkaállást látott és két komputer képernyőt hozzá. Mögöttük két billentyűzet, és mellettük két mázsamérleg, és az egyik komputer mögött állva egy középkorú sovány szőke nő. Az is mintha készen állt volna, hogy éjszakára bezárja a jegyvételt.

Myron ledobta bőröndjét a földre. Kissé lélegzetéből kifulladásra, arca piros a kevés fizikai erőfeszítés miatt, újan kezdett életében ez a szőke nő volt az első személy, akivel bármi dolga is akadt. — Előlegeznem kell neki a bizalmat, — gondolta, ahogy kérdezte és próbált olyan barátságosnak és kedvesnek látszani, amilyennek csak tudott.

— Mikor indul a következő gép? — mosolygott a nőre.

A szőke abbahagyta a matatást a billentyűzeten, felnézett és tetőtől talpig megnézte magának Myront. — Holnap reggel van egy járat Atlantába és délután egy másik Dallasba.

— Értem, — Myron felelte, mintha a válaszon lehetett volna valamit nem érteni. — Ma este nincs semmi?

— Nincs. — A nő felelte. — Ma este nincs menetrendszerű utasszállító gépünk sehova. Meg akarja venni most a jegyét holnapra, vagy holnap visszajön? Me este fel tudom venni a bőröndjét, és nem kell, hogy egész éjjel magával cipelje. De biztos

vagyok benne, hogy talál kiadó szobát. Hallottam, hogy a Plantation House hotelnél akció van. Ketten is lehetnek egy szobában egynek az áráért.

Myron körbehordozta a tekintetét. Elveszettnek érezte magát, tehetetlennek és forrt benne a méreg. Ez az új élet csak nem akart megindulni a jobbik lábán. Első lépését teszi, és máris össze fogja kavarni?

— Köszönöm, — mondta a nőnek, hogy mondjon valamit.

— Nagyon jó a konyhájuk. — a szőke megvonta a vállát és mosolygott. — Ahogy hallom.

— Szuper, aztán igazán hangulatban vagyok, hogy megízleljem a híres délvidéki vendégszeretet ingyencségeit. — Myron morogta udvariasan az orra alatt és felvette bőröndjét.

Egyszer bement a férjébe. Egy fülkében kinyitotta a bőröndöt és kivett tíz tömöttre pakolt tízezres köteget. Kinyálazott tíz százast az elsőből és a többit beletette a hátizsákba, amit magával hozott. A rakás használt zokni, összemocskolt alsónemű és egy műanyag doboz között, amiben borotválkozó szereit tartotta, a pénzcsomagok elvegyültek és biztos helyen látszottak pihenni. A tíz darab százast betette a pénztárcájába, lehúzta a vécét és kiment

Senkinek nem tűnt fel az elhagyott váróteremben.

Következőnek Myron a tároló szekrény részt kereste fel, ahol lehajolt, hogy megnézzék a zárba vésett órai rátákat. Negyed dollár egy órára, maximum huszonnégy óra időre írta a rövid időtartam. Vagy két dollár egy napra, maximum tizenöt napig, ha a hosszúlejárátú rátát akarta használni.

Egy húszast és egy tízest betett a hosszúlejárátú szekrény számlálójába. A leolvasó elfogadta a pénzt, a harmadik kísérlet után, és egy kicsiny elektronikus óra jelezni kezdte a hátralévő napokat.

— Ahogy lesz úgy lesz, és akárhova is megyek, nem szükséges, hogy egy tonna készpénzt cipeljek magammal. Vagyonom itt fog várni rám, amikor egy páncélkocsival, ha kell, vagy bármi más úri módon ismét látogatásomat teszem. — Dörmögte az elcsépelet ígéretet és a bőröndöt belökte a szekrénybe. Miután a szekrényajtót rázárta, a kulcsot besüllyesztette a nadrágzsebébe, visszaandalgott a váróterembe, ahol az első osztályúak részére fenntartott italmérésben ledobta magát egy bárszékre.

Kockás törülközővel egy borospoharat törölgetve, egy magas és csontos női bártender lépett közelebb, és szemének ragasztott fekete szempillák nagyobbította nézésében ideiglenes kíváncsiságot lehetett kivenni. — Zárunk, — mondta. — Mondja gyorsan aranyom, hogy mit iszik. Nyolc órára bezárják ez egész épületet.

— Diétás kólát. — Myron felelt és szemeit elmélyülten nyugtatta a nő műgumi töltötte keblein, amik szinte kitörtek mélyen dekoltált blúzából.

— Maga aztán tényleg költekező hangulatban van ma este. Nem? — A bártender nő felelt és elővett egy papírpoharat, megtöltötte jéggel és a szódagép elosztócsapja alá tartotta.

Myron feje túlságosan tele volt kétkedésekkel és kérdésekkel ahhoz, hogy reagáljon a nem olyan nagyon burkolt inzultusra. Elgondolkozva forgatta karikára felfűzött kulcsait és felhúzta közéjük a csomagtárolási szekrény újonnan kapott kulcsát is.

— Ne hecceld az urat, Debbie. — egy férfihang szólalt meg kis távolságról és Myron megfordult, hogy lássa a beszélőt. Egy férfi és egy nő ültek az asztalnál egy szeparében. Mind a ketten alacsonyak voltak és soványak. Negyvenöt és ötvenöt kilók legfeljebb, és százhatvanöt centi magasnál egyik sem több. A férfi ötvenes éveiben járhatott, megrogzott dohányos, rekedtes hangja könnyen elárulta, hogy egy egész pakkal elszívhat naponta. A nő, a fiatalos szépség korát már évtizedekkel ezelőtt elhagyhatta, ha volt is valaha szép, de mégis egy duzzadt szenzuális száj és intelligensen kutató szemei érdekessé tették a tekintetét, ami úgy függeszkedett Myronra, mint a spanyolmoha szövevényei egy haldokló fa ágaira.

Dupla skót viszkijét megemelve a férfi intett Myronnak. — Lekéste a repülőjét? — kérdezte.

Myron nemet intett és a filigrán kis nő bátorítóan mosolygott feléje.

— Hozza ide az italát és tartson velünk. — a férfi mondta és hangja tele volt hívogató kedvességgel.

Myron lecsúszott a bárszékről, odalépett a pár asztalához és kezét nyújtott nekik.

— Konrád Altieri, — hazudta nevét az idegennek. — A tengelytömítés megfolyósodott a hajóm és sürgős üzleti ügyben minél hamarabb otthon kellene lennem.

— Sajnáljuk hallani, — az ösztövé emberke válaszolta. — Spencer a nevem. Be kellett, hogy tegye szárazdokkba?

— Kit? — Myron-Konrád válaszolta szórakozottan. — A feleségemet? Őt nem kell sehova se betenni. Nem lehet semmi baj vele. Feltételezem, bár be kell vallanom, hogy az utóbbi pár napban nem láttam.

A hazugság kényszere úgy telepedett rá Myronra, mint valami természetes vágy, ami pszichéének legmélyebb tekervényeiből, aminek létezéséről soha nem tudott mászott volna elő. Egy másik személlyé vált. Régi énjét le akarta hámozni magáról, mint egy bőrét levedlő kígyó, aki eldobja régi pikkelyeit, ami többé nem illik növekvő nagyságához. De soha eszébe nem jutott, hogy a hazug embert könnyebben utol lehet érni, mint a sánta kutyát, és az igaztalanok soha nem jutnak el a mennyekbe. Figyelmen kívül hagyta a régi igazságot, hogy a hazugságok utánad jönnek és rágódni fognak a lépeden és a májadon, és végül megeszik a szíved, amíg készen nem állsz arra, hogy megöld magad, vagy könyörögni nem kezdesz, hogy téged öljenek meg. Egy egyén nem élhet húsz évig a bűn sötét odvában és tetesse a normális viselkedést, és hogy minden rendben van.

A nő kacagni kezdett. Rövid, szőkére peroxidozott haja volt és gyakorlatilag semmi melle. Amennyire Myron meg tudta ítélni, olyan lapos volt elől, mint egy

vasalódeszka. A nőcske elevenen fészkelődött a kemény ülésén, és megállás nélkül mozgatta kis kerek fenékét, amiben több volt a csont, mint a hús.

— A feleségem, Fióna, — Spencer bemutatta asztaltársát. — Akaratunk ellenére mi is itt ragadtunk, de úgy nézem, hogy rövidesen folytathatjuk repülőutunkat.

— Repülőút? — Myron-Konrád füle kiegyenesedett, mint a vadászkutyáé, aki újra megkapja az elveszet szagot. — Nekem azt mondták, hogy több repülő nem indul innen ma este.

— Spencer pilóta és privát repülőgépünk van. — Fióna kacarászott tovább, és finomra manikűrözött illatos kezét odanyújtotta a férfinek. Myron egyenként meg szeretne volna csókolni ujjá hegyeit, át szeretne volna ölelni csupasz kulcscsontját, és össze akarta volna szorítani kicsiny popsiját, de meg kellett elégednie, hogy puhán megérinthesse a felajánlott kezét, és köszönettel teli pillantással viszonyozhassa a kedvességet.

— Csak egy kis repülőgép. — Fióna tette hozzá. — Semmi több.

Myron kedvesen mosolygott a nőre, és a szeméből előcsillanó meleg fény ígerte és megértette, hogy nagyon vonzónak fogja találni. — Nagyszerű dolgok rejlenek kicsiny csomagokban. — kacsintott. — Milyen gyártmány?

— Maga is repülőgép mániás? — Spencer kérdezte.

— Nem, — Myron-Konrád nemet intett. — Tervezőmérnök vagyok, de nagyra becsülöm a bátor embereket és csodálatos légi masinákat.

— Fióna belső építésmérnök. — Spencer szemeiből sugárzott az imádatos büszkeség. — Saját sikeres cége van, és, hogy minden rendben legyen és zökkenésmentes, én vagyok az irodavezetője.

Fióna szerényen megbiccentette a fejét és aprót kortyolt Rózsaszínű Lady kevertjéből. — Rengeteg a munkánk, — magyarázta. — Három hatalmas projectem van délkelet Ázsiában, Singapore, Bangkok és Dzsakarta közelében. Gondoltuk, hogy egy vidám hétvégére kiruccanunk, de repülünk benzintartályából menetközben csöpögni kezdett az üzemanyag, és le kellett itt szállnunk, ebben az istenháta mögötti kisvárosban. Bizony mondom, alig várom, hogy ismét a levegőben lehessünk.

— Merre tartanak? — Myron-Konrád kérdezte és szarkalábakkal barázdált arcát mozdulatlanul tartva próbálta a tudatába tóduló érzelmeket palástolni.

— Tampába. St. Louis-ból Tampába tartunk. Van egy jókora házunk egy előkelő klubban, Land O'Lakes városban.

— Tampától északra, — Spencer egészítette ki felesége szavait. — Nagyon elegáns klub. Nagyon szeretünk ott teniszezni, főleg pucéran.

Myron-Konrádnak nem tűnt fel az utolsó szó. Egészen máshol járt az esze. A megbánások és a bűntudatok szököárja, egy gyötrődő vágyódás, hogy visszafordítsa az idő egyirányú progresszióját, és egy ellenállhatatlan kíváncsi, hogy régi életét visszakapja, mélységesen szíven ütötte. Lévén egy becsületesen igyekvő mérnök, egy enigmatikusan kikapós és provokatív természetű feleséggel, és egy kúriával a városban,

ahol felnőtt, nem volt éppen a legrosszabb, ami egy tisztességes emberrel történhetett. Ezt mind elvesztette, hogy pillanatnyi impulzustól hajtva bosszút álljon, és azóta is kötelességtudóan dolgozott, hogy jóvátegye katasztrofális erejű döntésének következményeit. De, ahogy mondják, ha egyszer háborút indítottál, akármilyen is történik utána, az a te hibád és felelősséged.

Isteni gondviselés küldte ezt a kedves házaspárt az útjába. Ha hozzájuk tudná kapcsolni magát, és lerepülne velük Floridába, még lehet, hogy előbb ott lesz, mint Bob kapitány és Ösztövé Joe. A két csempész holnap reggel indul tovább, és húsz órát is eltarthat a hajóút lefele Horseshoe Creek faluba. Holnap késő este előtt a két gazember semmi esetre sem lesz ott. Ki fogja kutatni, hogy mi lett Glóriával, és hogy hogyan van, és meg fogja neki venni azt az Ágy és Reggeli hotelt, ott fent azon a sziklán, az Ikertó víztükre felett, Connecticutban. Hadd találja meg ott az édesanyját, és élje ki fantazmagórikus álmait egy kísértetek szellemházában. Ezzel legalább eggyel kevesebb teher lesz, meggyötört rossz és jó fogalmainak megmérető mérlegén.

— Szintén Floridába tartok, — Myron mondta tétován, mintha tapogató szenzort küldene előre és gondolkozna, hogy, mennyit is áruljon el való életéből ezeknek az embereknek. — Van ott egy tengerparti házam, egy Horseshoe Creek nevű helyen.

— Mesés, — mintha egy marihuána sodortat tartana hüvelykje és mutatójja között, Spencer hatalmas slukkot szívott cigarettájából, és fejét oldalt fordítva kavargó füstgomolyagot fújta a bárpult irányába. — Többnyire ebben a városban tartod a jachtodat? — mondta elismerően. — El tudom képzelni a fényes összejöveteleket és bálákat, és a pazar vacsorákat, amivel egy ilyen helyen szórakoztatod vendégeidet.

— Kiváló házvezetőnőm van, — Myron-Konrád bólintott, — és megbízható inasom. Hajóm kapitánya holnap estére kell, hogy hazahozza a hajót, de nekem még reggel ott kell lennem. Olyan dolgom van, amit mint úriember nem tudok elhalasztani.

— Édesem, — Fióna hangja úgy lebegett előre, mint egy altfuvola lágy éneke, amikor aláfestést játszik egy nagyzenekari együttesnek. — Horseshoe Creek utunkba esik. Van egy egysávos kifutópálya Cross Citynél, néhány mérföldre Konrád házától. Megállhatnánk... — Fióna elharapta a szavát és szemeit kérlelően függesztette a férjére. — Nem okozna nekünk nagy nehézséget. Ugye nem?

— Felhőtlen éjszakát jeleztek. — Spencer összehúzta a szemeit, mintha méregette volna, hogy mennyi fáradtságot ér meg újdonsült ismerősük. Maga elé képzelte Fionát és Konrádot, ha ez az igazi neve, hogy gumi nélkül szeretkeznek. Feleségcserélés szorosan egybetartó köteléknek számított, legalább is az ő házasságukban, ami új életerőt öntött gyermektelen és unalmas együttlétük megszokottságába. Spencer mindig különös élvezettel szerette nézni a házaspáros pornográfiát, ami bármely férfiben fel tudta ébreszteni a szexualitás szörnyetegét. — Megváltozott útítvert kell jelentenünk, — folytatta, — ami nem jelent problémát, de értesítenünk kell a Cross City légiforgalmi kontrol tornyot. Rajta kell, hogy hagyják a landoló sáv fényeit, különben elveszhetünk a sötétben.

— Drága csillagom, megtennéd? — Fióna kezét Spencer csuklójára szorította, mialatt szemei Konrád reakcióját kutatták. Fókuszra élesített tekintetében, bajtársiasság rejtezett, egy titkos kötelék, egy soha véget nem érő keresése a barátjának, vagy egy hajlandó partnernek, összevissza csapongó vad kalandozásaiban. Hétvégi kiruccanásai éppen olyanok voltak, mint üzleti tevékenységei, mindent úgy kellett csinálni és azonnal végre kellett hajtani, ahogy önfejű szeszélyessége éppen megkívánta.

— Egy pillanat és jövök, — Spencer kávé csészéjében elnyomta cigaretta csikkjét és felállt. — Talán következő hétvégén Konrád meglátogathat minket Land O'Lakes házuknál. Rövid ugrásnyira van a repülőtértől a Route 41 úton, mindössze öt mérföldre a State Road 54 kereszttől. Csak keressétek a Fióna és Spencer Floyd házaspárt. Akárki megmondja, hogy melyik ház a mienk.

Spencer megindult a repülőtéri iroda felé és Fióna fennhéjázóan lebegtette kezét Myron arca előtt. — Boglárkám, ha megengeded, hogy így nevezzek, megpróbáltad-e már valaha a közösségi nudizmust? A világ legnagyobb találománya a kenyérszeletelő gép után. Következő hétvégén óriási parti lesz nálunk. El tudod képzelni? Harminc mezítelen emberpár ropja a salsa táncot, és mindenféle játékok és párválasztó tombola. Olyan szabadosság, amit a textilekbe öltözöttek el nem tudnak képzelni.

Myron gyengéden kezébe fonta Fióna ujjait, és ha hamis is volt szándéka, szeretetteljes tisztelettel és imádatlással kezdte simogatni. — A feleségem, Mónika javasolta, hogy próbáljuk meg valami ilyesmit, miután nyugalomba megyünk ebből a pénzhajhászó derbi versenyből, amit a megélhetés megkeresésének neveznek.

Fióna legyintett. — Oh, drága prűd fiacskám, semmi szükség, hogy olyan sokáig várjanak. Beszéljen feleségével és hozza magával, hogy lazíthassanak egy kicsit.

— Meg is teszem. — Myron bólintott. Az emlékeztető, az aránylag nem túl költséges nyugdíjas életmódra, élete szerelmével, Mónikával, amit oly ostobán és kijavíthatatlanul elrontott és eldobott magától, hirtelen visszahozta összes szomorúságát és rejtett megbánásait. Gazdag volt, hivatalosan senki nem gyanúsította a két gyilkossággal, amit elkövetett. Kint volt a viharos vizekből és szabad lett, és mégis rettenetesen hiányzott a felesége. Mennyivel jobb lenne, ha meg tudná vele osztani örömét és gazdagságát.

Spencer visszajött. Szájától a füléig ért a mosolya, és szemei körül két dupla méretű szarkalábháromszög keretezte az arcát. — A Vörös Bátor készen áll repülni. — mondta. — Első leszállónk, Cross City, Florida.

Fióna azonnal tevékenykedni kezdett. — Ez a gép a mi büszkeségünk és örömünk. Beechcraft Modell E5 Baron, energetikus kis gépmadár. Gyerünk, fiúk. Ég a talpam alatt a föld, és viszketegségem támad, ha még itt sokáig lent maradunk. — Hol van a csomagja? — nézett Myronra, — kicsi édes tapsifüles aranyom.

— Az van, ami a hátamon van. — Myron hüvelykujjával a háta mögé bökött és Fiónára mosolygott. — A többi dolgomat a hajón hagytam. A pilótám gondját viseli legjobb szmokingjaimnak, vasalt pupliningjeimnek és vacsorazakóimnak.

— Na, akkor nyomás, — Spencer nyitottra pattintotta arany cigaretta tárcáját és kivett egy újabb tüdőrombolót. — Ötszáz mérföld távolság áll előttünk. Durván becsülve két és félóra repülési idő.

Az eseménytelen repülőút végén, csendes zúgással repülve a végtelen sötétség bársonyos bakacsinjára szegelt csillagok alatt, Spencer félórával este tizenegy előtt lemutatott az alattuk elvonuló földre. — Látjátok ott, azok ott a Cross City repülőtér landoló sávjának a fényei. — Majd rádió adóvevőjét bekapcsolta és beszólt. — Vörös Báró69 leszállási engedélyt kér.

A mennyei éjszaka sötétjébe gyorsan jött a sztatikus interferenciától sziszegővé és recsegővé tett válasz. — Torony, Vörösbáró69 gépnek. Látom magát. A landoló üres. Leszállási engedély megadva.

— Remélem, hogy ezúttal nem lesznek legelésző tehenek a kifutópályán. — Fióna kacagott és összeszorította a lábait és a popsiját. — Ha nektek fiúknak nincs kifogasotok ellene, sürgősen csapolnom kell.

Leszállás és ajtónyitás után Fióna toronyiránt szaladt a női vécé felé. Útközben odakiáltott a férjének. — Spencer, kérd ki a kulcsot, de sietve, végveszélyben vagyok.

Egy magas és hajlott hátú férfi olajos overallban lépett ki egy kalibából, ami egyúttal a javítóműhely, a rádió központ, egy lakószoba és egy mindenes üzlet szerepét is betölthette, és egy jókora kulcsot lóbált egy hosszú fakockán. Anélkül, hogy lelassult volna, Fióna kitépte a kezéből és berohant az ajtón, amire egy szoknyás figura volt mázolvva.

A hajlott hátú arcán megértő mosoly ült és udvariasan kérdezte a két férfit.

— Mi szél hozta magukat erre ennek az egész rusztikus világegyetemnek a legtávolabbi sarkába?

— A barátomnak fogatra lenne szüksége, hogy eljusson Horseshoe Creek-re. — Spencer rámutatott Myron-Konrádra. — A jachtja késlekedik, és sürgősen el kell jutnia luxusvillájához a tengerparton. Még ma este, hogy holnap készen legyen nagyméretű business konferenciájára.

A landolási sáv olajos ruhájú menedzsere tisztában volt azzal, hogy nincs semmiféle luxusvilla a Horseshoe Creek tengerparton, és Dixie megyében soha nem volt még fontos business konferencia, hacsak a vándormadarak gyülekezését vagy az üregekben élő vízi patkányok összeröffenését nem nevezzük ilyen magasröptű titulussal.

Meredten bámulta vissza rájuk, és mély barázdákkal szántott ráncos arca nem mutatott semmi értelmet.

Myron félreérthetetlen módon összedörzsölte hüvelyk és mutatóujját és rákacsintott az overallosra.

— Esetleg, lehetséges, — a férfi bólintott. — Miért nem kezdte mindjárt ezzel?

Spencer benyúlt a zsebébe és Myronra nézett. — Megengeded? — kérdezte.

Myron felemelte a tenyerét és lassan ide-oda mozgatta. — Kösz, de van nálam elég pénz. — és ezzel kihúzott pénztárcájából egy bankót és megmutatta karbantartó férfinak. — Egy százas elég?

— Elég, — az overallos bólintott és nyúlt a zöldhátú pénzjegyért. — Majd felébresztem a fiamat.

— Egyszer megnézhetném a kocsit? — Myron nem engedte ki markából a százast.

— Feltételezhetem, hogy van hajtási engedélye? — a karbantartó overallos kérdezte és savanyú mosoly terjedt széjjel az arcán. — Billy, a fiam most töltötte be a tizenhatot és csak tanulói jogosítványa van és nagykorú vezető felügyelete nélkül nem vezethet. Én meg aztán bizonyosan nem hagyhatom itt órákra ezt a landoló sávot, valamiért, ami semmi gondom nekem.

— Hogyan fog visszajönni? — Myron kérdezte, látszólag döbbenten a probléma vaslogikájától.

Az olajos overallba öltözött férfi vállat vont. — Tanítsa meg odafele ügyesen vezetni és a maga erejére támaszkodva kell majd visszajönnie.

Miután átvágta a gordiuszi csomót, az apa elvette Myrontól a pénzt és visszaballagott az épületbe. Bekopogott a fia ajtaján és beszólt. — Billy.

Billy gyorsan elnyomta a marihuána sodortat, amit éppen füstölt. Lepakcsolta a pornó mozit, amit éppen nézett a képernyőn és egy párnát dobott az ölére. — Mi van, fater! — kiabálta ki.

— Egy el kell vinned egy pofát Horseshoe Creek-re.

— Miért én? — a fiú nézegette kioltott marihuána cigarettáját. Szinte még egy teljes töltet mámorfü maradt benne. — Csinálhatnám reggel is?

— Billy, — az olajos overallba öltözött fater krákogott türelmetlenül. — Ötven dollár üti a markodat, ha abbahagyod nézegetni azokat a disznó magazinokat és elhajtasz azzal az úriemberrel Horseshoe Creek-re. Húzd fel a gatyád és mozogj.

— Vihetem a Buick-ot? — a fiú kiabálta vissza, és egyik lábán balanszírozva máris rángatta magára farmerjét.

Végszóra Fióna is előkerült. Ruháját lefele simítgatva elégedett mosoly ragyogott zsíros sminkkenőcs borította arcán. — Minden rendben van, drágám? — fordult Spencerhez. Sikerült Konrádnak kocsit szerezni? — Majd Konrád-Myron felé nyújtotta a kezét. — Holnap ne hagyja magát és olvasson be nekik. A pénzcsinálás a legnagyobb öröm, közvetlenül a nyugágyban való mezítelen napozás után.

—

Öt perccel a rövid kocsizás kezdete után Billy benyúlt ingzsebébe és kivette a marihuána cigit. — Tudna tüzet adni? — kérdezte Myront.

Myron megrázta a fejét. — Nincs gyufám, de látok ott egy elektromos gyújtót a műszerfalban. Az meg kell, hogy tegye a csodát.

— Adja a tüzet vagy nem? — az ifjonc felelte.

Myron előrehajolt és benyomta a gyújtót. Amíg várt, hogy kiugorjon belebámult a sötétségbe, ami mint egy nagy kalap borult a fejük fölé. Ennek a mellette ülő fiatalembernek igazsága volt. Kitanított repülőgép technikus lesz belőle és apjának a szemfénye. Szerette volna, ha ő is ilyen tudott volna lenni. Nemtörődöm és lezser, és nem cipelné vállain, a borotva élén eltöltött lét negyvenéves terhét. A fiú majd elvesz feleségül egy egyszerű vidéki lányt, csúrdöngölő táncokon fogják rúgni a port és ládászámra isszák hozzá a sört. Soha nem fog kíváncsozni messzebbre, mint ötven kilométerre szülőhelyétől. Egy Gainesville tett utazás a legnagyobb kaland lesz életében.

Irigyelte, mert a boy nem született ezüstkanállal a szájában és nem pólyázták bíborban. Irigyelte, ahogy élvezte a cigarettáját, irigyelte az örömet, amit az adott ötven dollár okozott neki, és irigyelte az óráig tartó kemény erekciokat, és a fiatalos vitalitást, ami a fiúé lehetett.

Billy teleszívta tüdejét marihuána füsttel, egy percig bent tartotta, majd felajánlotta Myronnak. — Akar egy slukkot?

Myron elvette a sodortat a legénytől, és hosszasan, mélyen le a tüdőre szívott belőle. Érezte a mámorító áradatot, ami megtöltötte agyvelejének legtávolabbi sarkait is, a szédítő megkönnyebbülést, hibáinak és hiányosságainak véget nem érően kínzó következményeitől. Végtelen tudatlanságában a boy megtalálta a legjobb orvosságot. Részegülj meg és felejtsd el, hogy ki vagy, hogy létezel, mint egy egyén, akinek saját akarata lehet és csatlakozz az emberi szemetek kiterjedt társadalmához, a saját magukat tönkretévő lótuszevők ősrégi embertörzséhez. Elvégre ő, Myron hónapokig elegendő drogot szállítmányozott az egész ország rászorult millióinak. Pedig inkább drogkereskedőnek gondolhatná magát, az emberi értelem korrupt orvvadászának, aki nemzet legígéretesebb forrásaiból szedi áldozatait.

A gondolat minden kétsége ellenére örömmel töltötte el, és még egynehány mély, tüdőre való leszívás után, mire eljutottak Horseshoe Creek-re, teljesen be volt állítva és alig tudott magáról.

Az ezüstös holdfényben összehúzott szemekkel keresgélte kocsiját, és végre meglátta hűsegesen várakozó barátját, kedvenc Camry-ét. Gazdája visszajöttét türelmesen várva a gépkocsi ugyanazon a helyen állt, ahol majdnem két héttel ezelőtt otthagya.

— Ennyi megteszi. — Myron dörmögte Billy felé. — Ott, a Camry mögött megállhatsz.

— Totál ciki, ember, — a boy vigyorgott. — Remélem, hogy megtalálod azt a tengerparti álmokkastélyodat.

Saját maga erejére hagyva a fiút, Myron kitántorgott a Buick-ból és beszívta a fülledt levegőt, amiben telítve terjengett a döglött halak és a rothadó puhányok émelyítő bűdössége. A ház, csak egy kevés távolságnyra tőle, fényesen világítva ragyogott, és bal fülében bántóan zavaró éles csengetést érzett. Valami ismeretlen félelem kígyóként tekeredett a gyomrában, érezte, hogy itt valami nagyon rosszra fordulhatott. A fojtogató éjszakai köd gomolyai lustán időztek a fák tetején és az ég alatt, és a feje, mint egy megkegült bűgőcsiga pörgött megállíthatatlanul. Semmi esetre sem volt olyan állapotban, hogy vigyázzon magára, de főleg nem volt olyan helyzetben, hogy valakit megmentсен.

Negyvenharmadik Fejezet

— Vigyük ki kívülre, — Becky a kupac alá nyúlt és gyengéden megrázta. — Gyerünk, Thomas, — mondta. — Segíts, hogy megemeljük.

Mintha tüzes vasrúddal szúrták volna meg a kupac életre kelt. Összerándult, mint egy sebesült állat, magzathelyzetbe kuporodott és a priccs legvégében a fal mellé húzódott. Kezeivel eltakarta az arcát és szánalmas hangon sírni kezdett.

— Ne bántsatok.

— Senki nem fog bántani. — Becky előrehajolt és próbálta a görcsös ujjakat lefejtetni az arcról.

— Glória, — Thomas mondta gyengéden. — Én vagyok. Engedd meg, hogy segítsék. Ki tette ezt veled?

— Bocsássatok meg. — a kupac nyöszörgött. — Összepiszkítottam magam, de ígérem, hogy térdeimen állva fogom feltisztítani.

— Ki kell, hogy vigyünk innen. — Becky egyik kezét a lábak alá csúsztatta és a másikat a vállak köré fonta. — Tudsz a magad lábán járni?

A kupac hirtelen széjjeltárta a karjait és szorosan átölelte Becky nyakát. — Édesanyám, — zokogta. — Végre megjöttél, de ne hagyj magamra ezúttal. Kérlek, hogy vigyél el magaddal.

Thomas és Becky a zseblámpa fényében megnézték az arcot. Egy üzőtt vadállat korom mázolta képét látták, sárosan és vérrel és könnyekkel összemázolva, mintha egyenesen a pokolból menekült volna ide, de mégis az arc, Glória arca volt.

— Rá tudsz állni a lábadra? — Becky kérdezte és csókot lehelt Glória homlokába lógó csapzott hajfürtökre.

— Nem. — Glória egyre zokogott. — Nincs cipőm és a talpam tele van sebekkel.

— Vedd fel az enyémet. — Becky mondta és leült a priccsre és kezdte kioldani a bakancsát és lehúzni a zokniját.

— Óvatosan, — Glória sziszegett fájdalmában, ahogy Thomas az első harisnyját kezdte gyengéden felhúzni mezítelen lábára.

— Mennyi ideje vagy itt lent? — Becky kérdezte, mialatt odaadta bakancsát Thomasnak, aki a kőpadlón térdelve óvatosan masszírozta Glória vádliját.

— Ki ez? — Glória kissé elengedte védekező testtartását és némileg nyugodtabban kezdett ülni. — A férfibarátod? Őmiatta hagytál el?

— Nem, drágám. Ez Thomas, a te fiúbarátod, Emlékszel rá. Nem? — Becky mosolygott elővigyázatosan. Tudta, hogy Glória sokkban van, és rettenetesen meggyötörhették.

— Nincs fiúbarátom. — Glória gyerekes nevetést hallatott. — Két éves vagyok és még nem szoktattak rá a bilire. Ide is azért zártak be, mert összepiszkítottam a nadrágomat.

— Próbáld meg felállni, drágám. — Becky próbálta óvatosan felhúzni a lányt. — Csináljunk egy pár lépést. Majd beszélek azzal a pesztrával. Szörnyű hibát csináltam, hogy megfogadtam melléd. Emlékszel a nevére?

— Bridget. — Glória felállt, kissé ingadozva és tartani kellett két oldalról, de mégis végre a saját lábán állt. — Bridget zárt be ide, mert a telefonnal játszottam, pedig mondta, hogy ne nyúljak hozzá.

— Hozott le ide neked élelmet és vizet? — Thomas kérdezte és próbálta Glória karját a vállára helyezni.

— Kétszer, egy műanyag korsó vizet kétszer. Nagy korsó volt és mondta, hogy pisiljek abba, ha üres. Szót fogadtam, mert Bridget jó volt hozzám. Most jut eszembe, hogy többször kenyeret is hozott. Megmagyarázta, hogy aki nem igyekszik, az nem kap enni. Adna több ételt és vizet is, mondta, ha többet nem pisilném össze a bugyimat, és figyelmeztetett, hogy senkinek sem szabad a saját piszkában aludnia.

— Nézz a lábad alá, lépcsők jönnek. — Becky noszogatta Glóriát, ahogy lassan kiértek a pincebörtönből, ahol a leány az utolsó tíz napot tölthette. — Már szinte kiértünk. Még egy pár lépés és a kocsimnál vagyunk. Ott adok száraz és meleg ruhát neked.

— Agyonlőhetem? — Glória megállt és lábát beékelte a földalatti börtönhöz vezető ajtó és a kerete közé.

— Kit akarsz agyonlőni?

— Bridgetet, az a kövér tehenet a tanga bikiniben. Bridget nem a pesztonkám. Édesanya, te soha nem fogadtál volna meg mellém egy ilyen gonosz teremtet. Bridget egy hazug, és azért kell, hogy agyonlőjem.

— A józan gondolkodás újraéledése, — Thomas tréfálkozni próbált, de férfias könnyek fojtották el a hangját. — Agyon fogjuk lőni Bridgetet, Becky, ugye agyon fogjuk lőni?

— Letartóztatjuk. — Becky felelte jóval később, miután a hármas elérte a kocsit és Becky nyitottra kattintotta a zárat. — Mindent a szabályzat szerint fogunk csinálni és nem fogunk elfelejtkezni küldetésünk főcéljáról. Myront kell megtalálnunk és őt kell kikérdeznünk.

— Egyszer etessük meg Glóriát. Kell, hogy legyen valami maradék a Marhatülok vendégfogadóból hozott ételből. — Thomas belelesett a barna

papírzacskókba, amik a hátsó ülés padlóján ültek várakozva. — Van itt néhány étvágycsináló, kaszinótojások, egy darab marhafelsál és egy egész üveg bor.

— Valami könnyebbre lenne szüksége. Meleg tejre, zabpehelyre, vagy egy banánra. — Becky rosszállóan meredt Thomasra. — Bármilyen nehéz étel megölhetné Glóriát. Hasfala ki van száradva, mint a pergament és nincs semmi gyomorsava. Rettenetesen megbetegedne, ha most azonnal nekiállna valami komoly ételnek. Be kell, hogy jutassuk a házba és szereznünk kell neki egy tányér puha tapióka pudingot.

Becky egyszer segített Glóriának leülni a hátsó ülésre, majd hátrament a csomagtartóhoz, Felemelte a fedőt és belekotort sporttáskájába.

— Glória és én, majdnem egyforma nagyságúak voltunk. — Mormogta mialatt keresgált az eklektikus rendetlenségben, ami a többnapos hajszás utazás után megmaradt. — Normális nagysága tizenkettes lehetett, mint az enyém, de most ha hatos szám, akkor sokat mondok. — Ezzel kihalászott néhány darabot, közöttük tartalék Darien rendőrségi egyenruháját és visszament Glóriához. — Glória drágám, itt van az utolsó pár darab tiszta alsóneműm és vedd fel ezt a fákabát szerelést. Dobd le magadról azt a szánalmas rongyot. Mi lehetett az, különben is?

— Képzeld el Bridget meglepetését, amikor meglát rendőrtisztnek öltözve. — Glória felelte, amikor meglátta a tiszta ruhákat. Az öreg konföderációs lódent gyorsan ledobta magáról és kiszabadulása óta most először elmosolyodott. — Üknagyapa James Jubba katonakabátja volt még a polgárháborúban. Vénséges és molyrágta, de melegen tartott. Nem volt semmi más, amit felvegyek. — tette hozzá, és próbálta arcáról letörölni a hetes mocskot, de könnyeivel összekeverve csak széjjelmázolta a bőrén felgyülemlett maszatot és kezdett úgy kinézni, mint egy megveszekedett boszorkány, akinek halottak napja előestéje éjféli mulatságra készülöben elfuserálták a sminkjét.

Becky leült az első ülésre és felvette a tornacipőt, amit az ülés alól húzott elő. Hónalj alatti fegyvertáskájában megigazította standard kibocsátású Colt 38 revolverét és meghúzta a lába szárára csatolt tartalékpisztoly hevederét. — Készen vagyunk rájuk törni? — kérdezte és mindenre elszántságnak látszott, hogy egyszer pofonokat keverjen le, és csak utána tegyen fel kérdéseket.

—

A főépületben kialudt a fény és egy sötét árnyék közelített a kavicsos úton. Egy szerelmes kecskebéka a vizesárokban abbahagyta a vartyogást és sziszegő súrlódással leereszkedve egy göcsörtös faágról Thomas és Glória között egy barna óriáskígyó sietett földalatti üregének biztonságába.

Becky elővette pisztolyát és ujját a ravaszra tette.

— Ki van ott? — kérdezte.

A légies tünemény előbbre gomolygott, majd beleolvadt a mögötte kavargó ködbe és Becky várt. Állkapcsa leesett, majd összezárult és beszívta alsó ajkát. Az erdő örökös zaja elnémult, csak ideges ujja alatt percegett fémesen a ravasz felhúzásának disszonáns kattanása.

— Ne lőj, én vagyok, Mónika. — A kísértet végre megszólalt, amikor már mindössze csak háromlábnyira volt, hogy megöljék. — Az orromig sem látok ebben a tejfeles halászlé színű ködben. Majdnem meghúztam a kioldó drótodat.

— Hol van Izsák? — Becky sóhajtott megkönnyebbülten és leeresztette pisztolyát. — Következő alkalommal szólalj meg hamarabb. Csaknem telepumpáltalak ólommal.

— Izsák? — Mónika tétovázott és mintha kereste volna a helyes kifejezést. — Izsák tanulja, hogyan hágjon meg egy nőt és éppen Lady Mount Everest hegyet választotta gyakorlótérnek.

— Bridget, ugye eltaláltam. Ti ketten megismerkedtetek a híres Bridgettel. — Thomas előredugta hosszú orrát és vigyorgott, mint egy fakutya, aki feltalálta a legújabb spanyolviaszkat.

— Mónika, megleltük Glóriát. — Becky lassan a testtel jelt adott a kezével. — De nagyon kérek, ne bolondulj be. Glória amúgy is bezavarodott elmeállapotban van és valami könnyűeledelt kellene találnunk neki. Habfürdőt is kellene vennie és sebeit valami baktériumellenes krémmel kellene kenetnünk.

Glória szerényen állt, félig elbújva Thomas háta mögött. Félénk mosolya nem adta volna biztosan senki tudtára, hogy össze tudta-e már gyűjteni elméjének golyóit, amik a börtönpince padlójának kövére kigurultak volt.

Mónika felajánlotta jobbját a leánynak. — Glória, kössünk békét. Semmi értelme közöttünk a haragnak.

Glória visszaugrott és kezét a háta mögé dugta. — Te ki vagy? — kérdezte. — Tudnom kellene, hogy ki vagy?

Becky visszatette pisztolyát a fegyvertáskába és lemondó grimaszba csücsörítette a száját. — Most már láthatod, hogy mire gondolok. — mondta szánakozó mosollyal.

— Gondolom, hogy nem a legalkalmasabb pillanat, hogy megkérdezzük Bridgetet, hogy hol van Myron. — Mónika mondta közömbös hangon és Becky nem tudhatta, hogy Mónikát nem érdekli, hogy Glória mekkora szenvedéseken ment keresztül, vagy inkább halvány fogalma sem lehet róla.

— Pillanatnyilag hol van Bridget? — Thomas kérdezte.

Mónika megvetően forgatta a szemeit. — Egy teljes félóráig rázta az egész házat a nyögéseivel és sikításaival, és ahogy a talpával rúgta a mennyezetet kijöttek a falból a gipszlemez tartószögei. Ahogy itt beszélünk, kimerülten hevernek az ágyban és elaludtak. Bemerészeltem nyúlani a keblei közé, ahova a ház kulcsát rejtette és

kihalásztam a két vastag hájtömeg közül. A drabális nő megmoccan egy kicsit, de én kilábujjhegyeztem a szobából, kinyitottam az ajtót és itt vagyok.

— Van valaki más is a házban?

— Pedro, a férje.

— Az mit csinál.

— Szopja a vízpipáját. — Mónika vállat vont. — Már évekkkel ezelőtt kiégette agyvelejéből az értelmet.

— Itt az ideje, hogy bemenjünk. — Becky mondta és meghúzta farmerjén a derékszíjat. Érett nő létére még mindig keskeny dereka volt és széles csípője és egy óriási tevepata alakú domborulat látszott a lába között. — Mindannyian. Erőt és határozott keménységet kell mutatnunk.

—

A front ajtó nem volt még mindig nem volt bezárva. Pisztolyát maga előtt tartva Becky ment be elsőnek, a két másik nő követte, és Thomas zárta be a sort. Becky zseblámpájával átvizsgálta helyiséget. Összevissza hányt bútorok furcsán eltorzult képeit látta, konyhagépeket és véget nem érő sorait a főzésszereknek és konyhakés tartóknak, amik szaggatott árnyékokat vetettek, a vastag sodrófákra és az anódkezelés színezte alumínium és öntöttvas edények akasztókon lógó sokaságára. Bridget konyhájában valóban lenyűgöző csatarendjét láthatták a háztartási fegyvereknek.

A nagyhálósobából recsegő motorfűrészhang hallatszott, ami itt-ott beleakadt egy nedves görcsbe és leblokkolt, és decibeljei dobhártyarepesztő zajjal emelkedtek és süllyedtek.

— Bridget, — bólintottak mind a négyen egyidejűleg.

Mint egy karon ülő gyermek, aki kitömött mackóját öleli magához, Pedro szorosan szorította vízpipáját az asztal alatt és bal orrlyukában egy elkeseredett lótetű keresett éjszakára szállást és vacsorát.

— Nem kockáztathatunk semmit. — az övéről lelógó kampóról Becky leakasztott egy spulnira való ipari ragasztószalagot és odasúgta Thomasnak. — Tekerd be ezzel a kezeit és a lábait és az orrát szabadon hagyva ragaszd be a száját.

Mónika lehajolt és középső ujját hüvelykujján megpöccentve széles légi pályára küldte a gyanútlan rovat. — Na, tanulj repülni, — mondta és nézte, ahogy a ronda ízeltlábú repül és belesik egy pohár illatosra fermentált autentikus árpawhiskybe.

— Ne játszadozz, — Becky lesújtó pillantást vetett Mónikára. — Keresd meg a tejet és a gabonapelyhet és melegítsd meg Glóriának és vigyázd, hogy csak lassan egye.

Mónika felkattintotta a villanyt és Becky sziszegett. — Ne gyújtsd fel.

— Miért ne? — Mónika nem törődöm mozdulattal megrándította a vállát. — Én ebben a házban felolthatok villanyokat, hiszen gyakorlatilag meghívott vendégnek számítok.

Hamarosan jókora levesestányér meleg tej és ropogós rozsszirom párolgott Glória előtt és a leány egy kanállal a szájába tett. A szomszéd szobában közben megszűnt a horkolás, de senki nem vette észre, kivéve Thomas, aki Glória mellett kényelembe helyezkedve, félig viccesen megjegyezte. — Na, most fordulhatott meg és valószínűleg a hasán alszik tovább. Teljesen lehetetlen, hogy valaki horkoljon, ha a hasán alszik. Ugye, Becky?

Becky megcsóválta a fejét. — Idióta, — mondta, de azért lábujjhegyen a hálósobák felé lopakodott. Pisztolyát a kezében előre tartotta, de váratlanul, mint egy tarisznyarák a szűk helyen, visszafele kezdte szedegetni a lábait. Mintha egy régi filmvászon lenne egy mozgóképfelvétel visszafelé forgatva, egyszer formás popsija jelent meg, majd a háta és lassan visszahátrált a konyhába.

Becky Bridget követte, és egy duplacsövű srápnelpuskát tartva mind a két kezével, a fegyver csövét belenyomta Becky keblei közötti dekoltázsba. — Micsoda meglepetés? — vigyorgott gúnyosan. — Még több vendég. Ha előre megmondják, kihívtam volna, valami kínai, házhoz-hozom vacsoraszolgálatot.

Glória kanala megállt a levegőben és a leány a tölgyfából faragott nehéz késtartó felé pillantott, ami balja fölül a konyhapulton állt. Mostanra már teljesen az eszénél lehetett, mert úgy tűnt, ha esélye lenne rá, megragadná a legnagyobb kést és belemélyesztené Bridget mellkasi üregébe.

— Csak próbáld meg, és nedves freskót csinállok belőled a falon. — Bridget figyelmeztette Glóriát. — Lent kellett volna, hogy maradj a pincében. Nem adtam engedélyt, hogy kimássz onnan. — Bridget Glória rendőregyenruhájára pillantott. — Mire véljem ezt a kék vacakot, — mondta. — Nem fogok hasra esni semmiféle rendőruha utánzat előtt. Mi itt lent délen csak a megyei serifet és segédeit tiszteljük.

Glóriát elintézve Bridget Thomas felé biccentette a fejét. — Ez meg kicsoda? — kérdezte. — Miért nem jött ide ez hozzám, hogy kielégítse a természetemet? Annak a félbevágott törpének, aki az ágyamban alszik, csak akkora kukaca van, mint egy puhára főzött zitimakaróni. És mindennek a tetejében, még körül is van metélve. Micsoda egy beteges ötlet, hogy valakinek a farkából levágnak egy darabot?

— Na, hogy visszatérjünk a tárgyra, — Bridget folytatta és Becky felé fordult, majd felhúzta a puskát és Becky homlokához nyomta a csövet. — Nem tarthatok szemmel egyszerre mindenkit. Ki akar elsőnek meghalni? Legalább akkor nem kell, néznie hogyan ölöm meg a többi a szeme láttára. Nagyon kellemetlen látvány lesz és nagy mocskosságot fog csinálni. Glória különösen boldogtalan lesz, mert neki kell majd az egész feltakarítania. Mind a vért és a beleket, ami ki fog folyni a padlóra és be fogja fröcskölni a falakat.

— Maga nem is tudja, hogy mi kik vagyunk. — Bridget tiltakozott. — Hadd magyarázzam meg.

— Igen. — Bridget két ujjával felpöccentette Becky orrát és horkantott, mint egy ingerült varacskos disznó. — Maguk mind Myront és Glóriát keresik. Glória itt van. Miatta nem kell aggódnunk. És Myron? Gondolják, hogy érdekel? Valahol harminc mérföldre kint a tengeren a hátára fordulva ringatózhat meghalva. A boyfriendem, Bob kapitány soha nem osztotta volna meg velem pénzt. A haszon felét nekem ígérte. Bármilyen jövedelem, amit Bob kapitány csinál, igazság szerint az enyém. Nem hagyhatjuk, hogy egy görényszagú jenki szemétládáé legyen északról.

— Egy igazi, eredeti szószátyár. — Thomas mondta, és tetetett csodálatot itatta át a hangját.

— Egy micsoda? — Bridget Thomas felé fordult. — Jóképű kis barátom, miről locsog maga itt nekem?

Ebben a pillanatban, egy villámgyors mozdulat, egy minden összetörő reccsenés, egy földrengető huppanás és Bridget eszméletlenül lerogyott a padlóra. Baseball husángot tartva a kezében, cannabis táplálta arca veresre kigyúlva és kerekén, mint egy aratási telihold, Myron magasodott a tanga bikinis nő földön heverő gigantikus teste felett.

— Gyorsan, — ordította idegesen. — Kötözzétek meg. Nem hiszem, hogy elég erősen ütöttem meg a koponyáját.

Negyvennegyedik Fejezet

— Na, Myron, végre megvagy. — Mónika sikította és fülsüketítő csattanással az asztal tetejére csapott az öntöttvas serpenyővel, amit idáig a háta mögött tartott készenlétben. — Hogy merészeltél engem elhagyni?

Myron levegőbe lökte a kezét. — Kérlek, semmi tettelegesség. Mindent megtudok magyarázni, csak engedj szóhoz jutni. Ez egyáltalán nem az, aminek gondolod.

Becky visszanyomta a pisztolyt a fegyvertáskába és óvatosan lefejtette Bridget görcsös ujjait a srapneles puskáról. — Kezdjétek összekötözni. — mondta és odadobta a ragasztószalagot Thomasnak. — Ezzel egyszer tekerd körbe. Az egész lábát csomagold be, a lábujjaitól a combja tetejéig mialatt keresek valami kötelet, amivel hozzáerősítjük a székhez.

A szeme sarkából Becky látta, hogy Mónika nem látszik éppen a legnyugodtabbnak, hogy Myront csak egy vasserpenyővel tartja féken. Mónika mellé lépett és kezébe adta a srapneles puskát. — Ezt tartsd a férjed fejéhez, — mondta. — Ha ekkora mordállyal rendelkezel, semmi problémád nem merészel majd okozni neked.

Miután lerendezte a nem éppen legboldogságosabb házastársi újraegyesülés kezdeti kérdéseit, Becky nekiindult, hogy kötelet találjon. Már eleve nem tetszett neki, hogy minden apró részletet ő kellett intézzen, és fogalma sem volt, hogy lelhet elegendő kötelet, egyre-másra húzogatta és csapkodta a fiókokat és a konyhaszekrény ajtókat.

Glória szeme követte Beckyt. Egyszer megrettent dühödt mozdulataitól, majd kerekre nyitotta a szemeit és této vázni látszott. A rozspehely és a tej előtte volt a tányérban és nagyon éhesnek érezte magát. Hirtelen felkapta a tányért és az egészet egy hosszú kortyolásra leöntötte a torkán. Ahogy befejezte fehér bajusz fénylett a szája körül.

— Gondolom, — kezdte és aprót böffentést nyomott el. — Kellene magamat valahogy hasznosítanom.

Becky szüneteltette vészes sietségét. A szája sarkából előbukkanó mosolyból csurgatott méz csöpögött és sugárzott róla a barátságos jóindulat. — Hogyne, — fordult Glória felé. — ha elég erősnek érzed magad hozzá. Tudjuk, hogy milyen pokoli szenvedéseken mentél keresztül és nem akarnám, hogy sokat vállalj magadra.

— Semmi probléma. Tökéletesen érzem magam. A hasam is tele van és, ha kissé bicegve is, de tudok sétálni.

Becky finoman megsimogatta Glória korom feketítette arcát. — Ha ragaszkodsz hozzá, adok neked feladatot.

Glória bólintott. — Igen, ragaszkodom. Mit szeretnél megtalálni?

Becky felvett egy papírszalvétát és gyengéden megtörölte Glória száját, és anyai szeretettel teli, ellágyult hangon beszélt hozzá. — Valami hosszú kötelet. Lenne valami fogalmad, hogy hol találhatnék egyet?

— Kint az udvaron van egy hosszú nylon szárítókötél. A fedett terasztól egészen a telek sarkában álló villanypóznáig kihúzva. Hadd hozzam ide azt. Általában tele van aggatva alsóneművel és zoknikkal, de azokat egy szempillantás alatt leszórom a földre.

Néhány percnyi ügyesen koordinált tevékenység után Bridget testrészei egy egyiptomi fáraó királynői feleségének szupermúmiájára kezdett emlékeztetni. Amikor Thomas és Becky megelégedtek, hogy elég szorosan betekerték Bridget lábait és karjait, Becky tapsolt és ráparancsolt Thomasra. — Háromig számolok, felemeljük és ráültetjük egy székre. De vigyázva, pontosan a fenekére, mert nem szeretném, ha elzárnánk véredényeit és felelősségre vonnának, ha gangréna komplikációk miatt, le kellene vágni valamelyik végtagját.

Glória megjött a kötéllel és Thomas a székhez kötötte Bridgetet. Glória is segített, és olyan szorosra húzta a csomókat, hogy a vastag kötél teljesen beágyazódott és eltűnt Bridget hájtömegének redői között.

— Légy irgalommal, leányzó. — Thomas vigyorgott, mintha neki fájna a művelet.

A konyha másik sarkában, rettegve nézve szembe a mordálypuska tátongó torkával, Myron nagyon kényelmetlennek nézett ki. Figyelmesből bejeditbe engedve testtartását, egyik lábáról a másikra állt és mocorgott, többször változtatta egyensúlyát, mintha egy részeg falubolondja lenne, és száját nyitva tartva, nagy cseppekben csorgott lefele a nyála. Becky meglátta és odavillantotta a szemét. — Legyen türelemmel, azonnal foglalkozom magával is.

A mértéktelenségig habzsolt részeg élvezet visszamaradt kábulatában, a cannabis gerjesztette gyönyör hatása lassan felszívódóban, iszonyú rémület és aggodalom kezdett derengeni Myron mélyen ülő, véraláfutásos szemeiben.

Könyörületes személy lévén, Becky rögtön felismerte, hogy Myronnak egyidejűleg elismerés és feddés is jár. — Ne féljen, — mondta neki, — Mónika joggal haragszik magára, de nem akar magának semmi rosszat. Viszont az érem másik oldalát nézve, és ez sokkal jobban kell, hogy aggassa magát, én is szeretnék magával hosszasan elcsevegni.

Még egy másodperc sem telt el, miután Bridgetet lekötötték a székre és mindenki visszaült a helyére, de mielőtt Beckynek ideje lett volna, hogy egy bűdös cérna-zoknit nyomjon Bridget szájába és bekösse, Bridget kinyitotta a szemét és

vadállati hangon ordítani kezdett, valami rettenetesen ellenséges és mocskolódó hangnemben.

— Ti megvetésre méltó aljas amatőrök. Bob kapitány és Ösztövé Joe bármelyik percben befuthatnak. És Mike, a serif, régi csodálóm, csak egy gombot kell megnyomnom telefonom gyorskeresőjén és azonnal ide fog hajtani. Szirénázva és tucatnyi állig felfegyverzett segédjétől teherautókon követve. Ha az a ti elátkozott jenki szőnyegszatyros handlétok ide tudott jönni, az én két boyfriendem sem lehet messze. Gondolom, hogy éppen most kötik ki a hajót a kikötőben.

— Miről karattyol ez a némbér? — Becky gyilkos pillantást vetett Myron felé.

— Csak mocskolódik, mint mindig. — Myron vállat vont. — Senki nem fog idejönni holnap késő este előtt.

— Ha nem a fent említett két úriemberrel, — Mónika a puska csövének végével megcsiklandozta férje állát. — Akkor, hogyan kerültél te ide?

— Megmentettem az életedet, csillagom. — Myron pislogott és bátortalan vigyorral próbálkozott. — Az a lényeg. Nem?

Mónika viszonzta a vigyort. — Igen, megmentetted. — Az asszony hangja gúnyos lett és jeges, de a szeme sarkában megcsillanó apró fény elárulta, hogy tulajdonképpen örül, hogy megglelte a férjét.

— Mónika, — Myron kezdte óvatosan és eltolta a puskacsövet arcától. — Saját jó szántamból segítettem rajtad. Ha tényleg bűntevő gengszter lennék, Bridget oldalát választottam volna, és most te lennél lekötözve a székre és nem ő.

— Glóriát nem említetted. Nem azt a kis nőt akartad megmenteni? Ugye igen. Miért?

— Igaz, — Myron bólintott megbánóan. — Glóriát akartam, eredetileg. De hallgass rám és segíts ki egy percre. Elsősorban, fogalmam sem volt, hogy ez a rendőrségi csapat Connecticutból tiszteletét teszi Horseshoe Creek településen. Másodszor, Glória több mint egy héttel ezelőtt eltűnt és beszélnem kellett Bridgettel, két puskával fenyegetődző férfibarátja jelenléte nélkül.

— Egy szennyes pincebörtönbe volt bezárva. — Mónika férje állá alá nyomta a puskacső végét és kissé megemelte. — Amennyire nem szeretem a kis bestiát, a fenn való kegyelmére remélem, hogy bebörtönzésében nem volt benne a kezed.

— Nem, — Myron rázta a fejét, — nem volt. Glória eltűnt, amíg én úton voltam. Egy nappal az után, hogy megérkeztünk ide, és Bridget mindenféle ellentmondásos történeteket mesélt, eltűnésével kapcsolatban.

Glória megérintette Mónika vállát, és amikor a feleség megfordult, hogy kitámadja a fiatal nőt Glória bólintott. — Egyedül Bridget tette, Mrs. Gardner. Mr. Gardner igazat mond magának.

Glória próbálkozása csak parazsat öntött Mónika dühének lángjára és az asszony dühödten morogta. — Helyes, neked legyen csak Mr. Gardner, de az nem jelenti, hogy én most jöttem a hat húszassal és minden átlátszó hazugságot elhiszek, amivel meg

akarod menteni töpörödött tojásait. — Ezzel Myron felé fordult és visszakézből pofonvágtá. — Te vén kecske, soha nem gondoltam volna, hogy összeszűröd a leved egy kis tramlival és elhagysz.

— Glória olyan volt nekem, mint a saját leányom. — Myron szeme könnybe lábadt. — Soha nem tekintettem úgy, mint egy nőt, akit buja vágyakkal üldöznek a férfiak.

Bridget nyögött, és mintha ellenvéleményét akarta volna kifejezni vadul rázni kezdte a fejét.

Mónika másodszor is pofonvágtá Myront, ezúttal jóval erősebben. — Hazug. — kiáltotta a fülébe.

Myron könnyei patakokban kezdtek folyni. — Mónika, kérlek, higgy nekem. Minden utam hozzád vezetett vissza. A régi életünket akartam vissza, az egyetlen életet, amit valaha is értékesnek tartottam. Ide azért jöttem vissza, mert Glória eltűnt és meg kellett találnom. Az én felelősségem volt. Nem terhelhettem a lelkiismeretemet, hogy elvész vagy meghal.

Mónika hátranyúlt és kitepte Bridget szájából a zoknikat. — Halljuk hát, Mit akarna mondani, erről ez?

Bridget megforgatta a nyelvét, kiköpött néhány ragadós cérnaszálat és úgy elkezdett ordítani, mint egy bedühödött ördög, akinek ráléptek a farkára. — A leányom? A bűdös mocskát neki. Még soha nem láttam, hogy egy öreg és egy fiatal ilyen szenvedélyesen szeretkezzenek, és ilyen kitekeredetten perverziós formában, mint ez a kettő itt. A férfi hátulról, kutya pozícióban dugta meg. Itt az első teraszon, az egész világ szeme láttára. Máskor meg a nő úgy lovagolt az ölében, mintha egy vad pusztai csikót akarna betörni. Ha ezek rokonságban vannak, akkor igazán vérfertőző fajtalanságokat követtek el. Ha az én véleményemet akarja, úgy bele vannak esve a szerelem kútjába, mint két párzó kabócamadár a szentjánoskenyérfa ágain.

— Soha nem szexeztem ezzel a nővel. — Myron esdekelt.

Mónika akkorát nevetett, mint egy részeg fakopáncs. — Úgy beszélsz, mint Billy az exelnök. Nem ő szeretkezett azzal a nővel, hanem a szivarja.

— Igen, annak a neve is Mónika volt, — Bridget hahotázott, — de ez itten Glória, és akár rendőrruhába van bujtatva, vagy nem, mégis csak egy utcasöpredék spicli pizok. Egy mocskos utcalány, akár hiszik, akár nem, ezért kellett bezárom. Ki akarta hívni ránk a hatóságokat.

Becky előrántotta pisztolyát és a csövét benyomta Bridget szájába. — Én vagyok a hatóság, és emberrablásért és személyi jogok megsértéséért, maga a börtönben fog rohadni élete végéig.

Bridget megrázta a fejét és szája szájától a füléig erő vigyorba torzult. — Itt lent délen, a mi megyénkben, a törvényt Mike képviseli, és Mike az én régi szénapadlási játszótársam. Annakidején együtt vakaródtunk a fertőzőben és bogáritót dörzsöltünk egymás szeméremtájára.

Glória félrenyomta Beckyt. — Engedd meg, majd én, — mondta haragosan és jobb ökléből kemény labdát csinált. Majd sarka körül körbepördült, kétszer, mint Óriás Oszkár az olimpiai kalapácsvető, és amikor elegendő momentumot gyűjtött, hatalmas jobbhorgot landolt Bridget arcára, egyenesen bele a szája és az orra közé.

— Hoppá, — Thomas kiáltott. — Sose tudtam, hogy egy ilyen robbanékonyan heves oldalad is van.

— Erre szükségem volt, — Glória felelte és dörzsölni kezdte felhorzsolt bütykeit.

— Rohadt szuka. — Bridget kiköpött egy fél tucatra való véres fogat és fogatlan motyogással próbált beszélni. — Eszért még elefenten megnyúslak.

Myron térdre borult és egy mekegő kecske hangján kezdett esdekelní. — Semmi szükség, hogy csőre töltött puskát tartsanak a fejemhez. Nincs nálam fegyver. Megígérem, hogy mindenben kooperálok, akármit is terveztek csinálni, vagy akármilyen okból kellene velem beszélni.

Mónika leült a konyhaasztal mellé és a puskát a térdei közé vette. — El tudod ezt hinni? — sóhajtotta. — Semmi gátlása nincs, hogy kijátssza a szimpátia adut.

Becky előrenyúlt és kezét rátette Myron vállára. — Úgy nézem, hogy szükségünk lesz magára, Mr. Gardner. Egyelőre, úgy látszik, hogy ugyanabban a hajóban csónakázunk, és valahogy újabb bajok nélkül ki kellene jutnunk ebből a házból. Hat óránál többet nem aludtunk az utolsó negyvennyolc alatt, Glóriának orvosi gondozásra van szüksége, és Bridgetet nem engedhetem szabadon. Ha maga együttműködik velünk, gondom lesz rá, hogy jó magaviselete rákerül káderlapjára, és bármelyik bíró kedvező szemekkel fogja mérlegelni a maga szorult helyzetben való viselkedését.

— Rengeteg mindent szeretnék elmondani, — Myron bólintott, — de csendre és nyugalomra lenne szükségem, hogy elkezdjem.

— Már hogyan lenne, — Becky megveregette Myron kezét. — Mindannyian az első fejezetnél szeretnénk kezdeni a történetünket. De most, ebben a pillanatban segítenie kellene Thomasnak, hogy lecipeljék Bridgetet a földszintre. Nincs értelme, hogy itt maradjon és kihallgassa, amit beszélünk.

Myron és Thomas levitték Bridgetet a nyitott földszinti raktárterembe, ahol a szék vaskeretét Thomas egy bilincsel hozzáerősítette a központi tartóoszlophoz. A betonnal megtöltött négycolos cső tartotta az egész emeletet, és lerombolhatatlannak látszott. Másodjára Pedrót is lehozták a földszintre, és finoman letették Bridget lábához.

Pedro még akkor is szorosan markolta vízpipáját.

Negyvenötödik Fejezet

Kevéssel később, amikor mind az öten, Becky, Mónika, Glória, Thomas és Myron a jókora konyhaasztal körül ültek, és éppen el akarták kezdeni a beszélgetést, Izsák csoszogott be. Megállt a konyha és a folyosó közötti boltív alatt és értetlen kifejezéssel az arcán bután kérdezte. — Lemaradtam valamiről?

— Nem. Valójában nem. Éppen idejében jelentél meg. — Becky meredten nézte az államilag fizetett álmos védőügyvédet. — Kellene, hogy jogi letételezést vegyél Mr. Gardnertől. Meg tudnád csinálni?

— Nincs se íróasztal se törvényszéki gyorsíró ebben a házban. — Izsák morogta és megvakarta a fejét.

Becky türelmetlenül dobolt ujjaival az asztalon és szemei szikrát szórtak, ahogy Izsákra nézett. — Nem azt kérdeztem, — mondta, — hogy tudnád-e a gyorsíróval csinálni az íróasztal tetején, hanem, hogy tudnád-e letételezést venni.

— Én ismerem a gyorsírást. — Glória vállalkozott. — Van egy vonalazott sárga írótümb és néhány golyóstoll a telefon mellett. Kezdjünk neki. Minél gyorsabban végzünk, annál hamarabb szabadulunk.

— Tehát, Myron, — szemei kerekre tágulva és a vágytól égve, hogy megtudjon dolgokat, Mónika bal könyökét az asztalra támasztotta. Karcsú ujjai arcát simogatták, majd állát hüvelykuján és mutatóujján pihentetve élesre nyesett hangon indított.

— Halljuk hát a mesét, egyenesen magától az eredeti forrástól.

— Az egész az általános iskola vége felé kezdődött. — Myron kezdte elmélázva és megbánóan sóhajtott. Érezte, hogy minden szem az ajkain függ. Ő volt a közelgő szórakoztató előadás elsődleges sztárja. — Én hatodikos voltam és Morgan már a nyolcadikba járt. Állandóan terrorizált, és örökké gyötört, ha el tudott kapni.

— Ugorjunk át néhány fejezetet. — Becky közbevágott és előrehajolt. — Kezdje Ammermannal. Remélem, hogy a kövér tőzsdeügynök volt az első.

— Oh, igen. Ammerman. — Myron aprót kortyantott a pohár tiszta vízből, amit Mónika kedvesen elébe tolt. — Harmadik gimnáziumban, Ammerman rávett, hogy fektessen be egy felfejlődő olajcégbe, akik kőolaj után kutatnak a Góbi sivatagban, külső Mongóliában. A business soha nem fejlődött ki semmivé, és elvesztettem az ezer dollárt, ami újságkihordási munkámból tíz éves korom óta félretettem.

— Tekerje egy kicsit előre a magnószalagot. — Becky türelmetlen pillantást vetett Myronra. — Nem áll az egész éjszaka rendelkezésünkre. Ki akarok innen kerülni mielőtt ránk köszönt a hajnal.

— Elmezavarom alapuló védelmet akar összehozni. — Thomas hátradőlt székében és hintáztatni kezdte magát. — A rettegetésben tartott gyermek tudatalatti mérge, nagyon ügyes megközelítés, valóban.

— Már Glóriának bevallotta, hogy maga ölte meg Ammermant. — Becky felhúzta a szemöldökét, és egyik szemével szúrósan nézve Myront a másikat behunyta. — Tudjuk, hogy Ammerman hogyan lett megölve. Egyértelmű eset lenne, kivéve a gyilkossági fegyvert Thomas taxijában találtuk. Hogyan került oda? Tudna világosságot deríteni erre a részletre?

— Közvetett bizonyíték. — Izsák felkiáltott. Tiszta rutinból tette. Törvényszéki tárgyalások alatt, gyakran elkalandozott a figyelme és ellenvetések közbekiabálásával tartotta ébren magát.

— Maga volt az egyedüli, aki odatehette. — Székének két első lábát Thomas dörgedelmes robajjal a padlóra ejtette, Myronra szegezve mutatóujját és nagyot ordított. — Maga tanácsolta, hogy álljak szembe Dáviddal és maga mondta Dávidnak, hogy én öltem meg Ammermant tévedésből. Maga nemcsak alávaló gyilkos, de összeesküvést is kovácsolt, összejátszott Morgan detektívvel, hogy rám kenjék az esetet. Már eddig is heteket töltöttem a börtönben és maga meg szabadon sétafikál az utcán. Nem szégyelli magát?

— Csillapodjon, nagylegény, — Becky leintette Thomast. — Inkább hallgassuk, hogy mit mond Mr. Gardner.

Myron hosszasan tűnődött. Pennáját a levegőben tartva, Glória mintha megmerevedett volna a felfüggesztett várakozásban és Izsák elgondolkozva simogatta az állát.

— Iiigeeen? — Becky hosszasan megnyomta az igenlő kérdőszót. — Na, beszéljen. Mi lesz a válasz?

— Jogosan elkövetett gyilkosság. — Myron megköszörülte torkát és lassan kiejtve a szavakat beszélni kezdett. — Ammerman megérdemelte és halálával csak jó szolgálatot tettem a társadalomnak. Miért lettek volna az ő bűnei mások, mint egy fizikailag bántalmazó bűnös? Sokkal több kárt okozott a gyanútlan befektetőknek, mint egy hadseregbe való ámokfutó betörő, bármelyik főutcáján az USA államoknak.

— Ravasz hazugságok szövevényes hálóját szőtte és kitalált dolgokat, hogy a gyilkosságot ráfogja Thomasra. — Becky mondta higgadtan. — Csapdába csalt egy ártatlan embert és evidenciákat telepített, hogy félrevezesse a rendőrséget. Ugye mindezt megtette? Vagy tagadja?

— Sajnálom, beroppantam. — Myron szégyenkezve lehajtotta a fejét. — El kellett volna ismernem tévedéseimet. Önkényesen a saját kezembe vettem a törvény végrehajtását, de Dávid Morgan fenyegetett. A feleségemet akarta és gyermekkori

főellenségem volt, nem engedhettem, hogy letartóztasson, ő meg szabadon elsétáljon bűnével. Megölte a feleségét. Éppen olyan megvetésre méltó gyilkos volt, mint valaha is voltam én. Próbáltam vele érvelni, hogy húzzon ki a gyanúsítottak listájáról, de nem volt hajlandó hallgatni a józan szóra.

Ebben a pillanatban, szinte megtörve az önindukált transz bővületét, hogy előálljon és meggyónja bűneit, Izsák, a sült békára későn érkezett Bíró Marcsa, a fiatal védőügyvéd felemelte két ujját és jelentkezett. — Elfelejtettük figyelmeztetni, hogy eskü alatti vallomás tesz. Meg kellett volna esketnünk a bibliára, hogy az igazat mondja és semmi mást csak az igazat.

— Izsák, — Becky lassan a közhatósági védőhöz fordult. — Magának az ügyessége és professzionalizmusa soha nem tölt el engem elegendő csodálattal. Hová jutnánk a maga szakértelme nélkül? — Becky itt az asztalra csapott, de akkora erővel, hogy az összes porcelán, tányérok és csészék csörögni kezdtek a vitrinben. — De most az egyszer fogja be a száját. A maga feladata, hogy miután befejeztük a kihallgatást, írja alá a letételezési jegyzőkönyvet. Az aprólékos detektív munkát pedig meg hagyja rám.

Ebben a pillanatban érezték az első remegést. Mint egy óriás, aki a tövénél megragad egy fát, a ház megmozdult, nem sokat, egy inchet előre és egyet hátra, és mély morgás hallatszott lentről, mintha a föld gyomra kordult volna meg.

— Földrengés? — hallatszott több irányból is.

— Nem Floridában. — Becky legyintett.

Izsák ismét félénken felemelte a két ujját. — Még egy megjegyezni való. Mondhatom? Előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosság minimum tizenöt év. Egy második gyilkosság, főleg egy rendőré, akár szolgálatban van vagy nem, huszonötötől életfogytiglani. Egyik esetben sincs jó magaviseletért járó korai szabadulás.

— A lényeg? — Becky meredten nézte Izsákot. — Mit akar ezzel mondani?

— Ha megfontoljuk a korát, bőrének színét és iskolázottságát, Gardner soha nem fog élve kijönni a börtönből. Ki fog jönni, azzal nincs baj, de a lábával elől egy hullazsákba bezipzárázva. Tehát, mit akarok ezzel mondani? Nem tenne semmi különbséget, ha bevallaná Dávid Morgan detektív meggyilkolását. Úgysem fog soha többé szabadon járni az utcán.

— Nem megmondtam, hogy tartsa a száját bezipzárázva, — Beck fenyegetően rázta az ujját Izsák orra előtt. — Miért vallana be gyilkosságot, amit nem követett el? Egészen már városban volt, messze távol a gyilkosság estéjén, amikor a partneremet megölték. Lehet, hogy felfogadott valakit, hogy csinálja ki régi nemezisét, ahogy folyton utal Dávid Morgan detektívre, de fizikai lehetetlenség, hogy ő csinálta volna. Szeretném, ha bevallaná, hogy kit fogadott fel, hogy megölje a bajtársamat.

— Beszélhetnék én? — Myron rimánkodott puhány hangon. — Meg tudnám magyarázni. Senki más nem volt benne a dologban, csak én.

— Hogyan? — kérdezte mindenki egyszerre.

— Kora szerda délután a tervhaladási találkozó vége felé jártunk Kansas Cityben, ugyanazon a napon, amikor Dávid Morgan meg lett gyilkolva. — Myron beszélni kezdett, mintha magányos monológot mondana fel, és mindenki hallgatta, mintha vallomása a szentírás igéjéből lenne idézve. — Este még Tampába kellett volna repülnöm, egy másik konferenciára, csütörtökön reggel. Ahelyett, hogy egyenesben Tampába repültem volna, a járással, amire már bejelentkeztem, és amire már megkaptam a szállókártyát, átiratkoztam egy másik járatra, ami a JFK repülőtéren, New Yorkban megállt és nyolc óra időm volt, hogy átszálljak. Ott felültem a Grand Central vasúti pályaudvarra menő autóbuszra, és kimentem a Metro North helyiérdekűvel Darienbe. Semminek nem maradt nyoma, mert mindenütt hamis igazolványokat és nevet használtam és készpénzzel fizettem, ahogy vettem az újabb jegyeket, és senki nem vett észre. Már szinte teljesen sötét volt, mire megérkeztem a házamhoz. Kilakatoltam a hátsó ajtót, de ahelyett, hogy hazamentem volna és köszöntöttem volna feleségemet, beszöktem Dávid házába és a társalgóban elbújtam a dívány mögött. Nem kellett sokat várnom, két órán belül, ahogy előre gondoltam, Thomas megjelent, és ahogy tanácsoltam neki kikezdett Dáviddal. Mind követték a színpadi szöveget, amit én írtam nekik. A pillanatban, amikor Dávid leütötte Thomast, megragadtam a detektív pisztolyát és agyonlőttem. A pisztolyról letöröltem az ujjlenyomatokat és Thomas kezébe tettem a fegyvert. Röviddel utána hallottam, hogy egy kocs megáll a behajtón és hátul kisurrantam. Elgyalogoltam a vasútállomásig és éjfélre már ismét a repülőn voltam. Reggel nyolckor ott ültem a konferencián, kipihenve és frissen borotválkozva, és megvolt a tökéletes alibim.

— Te aljas gazember, — Glória kapkodott a levegőért. — Megölted az édesapámat. Ezt soha nem bocsátom meg neked. Édesapám jó apa volt és igazából szerettem. Lehet, hogy megölte az anyámat, de az baleset lehetett.

— Miért mondta el ezt nekünk most? — Thomas arcán elsápadt a harag, és talán most először életében komolynak gondolt egy dolgot és nem gyalázkodó cinizmusa tárgyának. — Ha tökéletes alibije van, miért vallott?

Myron farkasszemet nézett Thomasszal. — Nem fogod elhinni. Glória miatt aggódtam és azért jöttem vissza, hogy megkeressem. Ahogy megláttalak téged meg a feleségemet, — Myron Mónica felé bólintott és igaz szerelem csillogott könnyek áztatta szemeiben, — ifjúkorom szerelmét. Akkor elhatároztam, hogy az egész életem nem ér semmit, ha nem gondoskodom szeretteimről, akik a legközelebb állnak a szívemhez. Glóriát mindig úgy tekintettem, mint a saját lányomat. Szeretném, ha ti ketten egybekelnétek és gyerekeitek lennének, ahogy felvázoltam neked a Kennedy felé vezető úton. Nem engedhettem meg, hogy életed hátralévő részét börtönben töltsd. Nem vagyok velejéig romlott bűnöző. Csak megroppantam. Impulzív és arrogáns voltam és két embert meggyilkoltam, de a lelkiismeretem nem tudta eltűnni, hogy két ember jövőjét tönkretégyem, és nyomorúságot hozzak ifjú generációinkra. Ha elkövettem a bűnt, vezekelni fogok érte.

— Óh, kérem, — Beck morogta kimerülten, — a Jehova szerelmére, egy lágyszívű rendőrgyilkos. — mondta majd Glóriához fordult. — Befejezted azt a gyorsírást? Olvasd vissza és mindannyian írjuk alá Myron vallomásának letételezési iratát. Egyszer Myron, Izsák másodszor és még két tanú rajtuk kívül.

— Mindent leírtam. — Glória felelte, felállt és megmutatta az iratot Beckynek. — Kezdem olvasni hangosan, hogy mindenki hallhassa.

A második rázkódás Glória végzavával jött egyidejűleg, és sokkal erősebb volt, mint az első. A zaj ezúttal egyenesen az emelet alól jött, a nyitott raktártérségből az épület alatt. Félelmetesen erős fémes zaj, ahogy kemény fém sorozatban ütődik dühödten egy másik kemény fém ellen.

— Ne törődjetek vele. — Becky mondta és türelmetlenül hadonászott a kezével. — Bridget és Pedro kell, hogy legyenek. Képtelenek türelemmel várni, de egyszer akarom, hogy ez a letételezés meglegyen, aláírva és ügyvédileg hitelesítve, mielőtt bármi mást csinálok.

Negyvenhatodik Fejezet

A düh földöntúli erőt kölcsönzött Bridgetnek. Dühös volt a világra, úgy általában, de legfőképpen Pedróra, aki reménytelenül, kezei és lábai ragasztószalaggal összekötözve feküdt a lábai mellett.

Miután elől hiányoztak a fogai és a nyelve jóval hosszabb, mint az anatómiai átlag, Bridget ki tudta köpni a nyálas zokni-gombócot, amit betömtek a szájába. Bölcsen gondolkozván jogosan vélte, ordítás és káromkodás semmi haszonnal nem járna, mivel senki sem volt egy mérföldnél kevesebb közelben, csak az ellenségei. Az arrogáns fakabát nő és latorjai, csak lejönnének az emeletről és vérző fogínyei közé visszanyomná a rosszízű rongyot.

— Ha nem fennél özökhé résseg esz nem thörthént folna. — Az erős selypítés Bridget szavait érthetetlen zagyasággá torzították és szánsalmasan motyogott, ahogy próbálta szabadra rángatni magát.

Pedro nyögött és vonaglott, mint egy szürke hernyó aki, hogy alkalmas helyett találjon a begubódzásra, a forró aszfaltra esett. Kihaszználva a kicsiny mozgásszabadságot, ami összekötözött lábfejében maradt, Bridget belerúgott Pedro oldalába és próbált értelmet csöpögtetni a szerencsétlenbe.

— Törj le egy darabot az ópium pipádból. A kapott üvegszilánkot fogd jó erősen a fogaid közé és vágd át a szalagot, ami fogva tartja a lábamat.

— Nem ezt a pipát. — Pedro rimánkodott. — Ez a legkedvesebb kedvencem.

— Csináld, — Bridget sívította, — vagy én vágom le a töködet és túsarkú cipőm sarkával taposom össze.

Ha nehéz szívvel is, de Pedro engedelmeskedett és némi erőfeszítéssel és több kísérlet után átvágta a szalagot, ami Bridget lábfejét tartotta. Nem tudott eléggé távolra érni, hogy magát is kiszabadítsa és semmi esélye nem volt, hogy kikötözze Bridget köteleit, ami Bridget felsőtestét, karjai és lábait a vasszék hátához erősítették. A székhez, aminek lábaira, a praktikus kényelem végett görgők lettek erősítve a bútorgyárban.

Bridget rányomta cipője talpát a betonpadlóra és a széket a központi tartóoszlop vasához nyomta. Először csak egy kisebbet csattant, de visszapattanva a kemény felületről momentumot nyert, lábujjai néhány centivel távolabbra kapaszkodtak, minden lökéssel egyre távolabbra, és Bridget egyre növekvő erővel kezdte a széket beleverni a

tartóoszlop acéljába. Az ácscsavarok, amik a felső vaskarimát a fából készült mestergerendához erősítették, veszedelmesen táncoltak és lazulni látszottak.

A ház néhány utolsó tulajdonosa kitartóan elhanyagolta, hogy termithangya inspekciót és méregkezelést fizessenek, és a meleg és nedves Floridai éghajlaton a ház legtöbb farésze üres járatokká vált, tele cellulózevő, szárny nélküli és szem nélküli kicsiny rovarok millióival.

Bridget dörgedelmes ütései alatt a mestergerenda hasadozni kezdett és alig észrevehetően megroggyant. Egy repedés a páncélban, egy keskeny rés a völgyzárógátban, a tartó főoszlop megdőlt és kiegyenlítetlen gravitációs erők végzetes nyomatéka keletkezett. A ház súlypontja lecsúszott a főtámasz alapzatáról, és az eresztékek, amik összetartják a házat iszonyú robajjal megrepedtek.

— Takard el a fejed és mássz be valami alá. — Bridget üvöltötte Pedrónak. — Ledöntöm a házat. Senki nem fog kukoricázni Hatalmas Brigittával, és senki nem fogja következmények nélkül megúszni.

Az emelet padlója beomlott és a tető megindult, mintha a ház egy vonat lenne, ami jóval a menetrend előtt kigördül. Bútorok, háztartási gépek, szekrények, teli edényekkel és tárgyakkal, és a konyhaasztal körül ülő emberek, mind egyszerre zúdult alá, a por, a falak gipszlemezei, a padlóburkolat csempéi és mindenféle összetört háztartási cikkek gígántikus lavinájában.

A betonnal töltött főoszlop még mindig hozzá kötözve, mint egy csatába induló, de toloszékre kárhoztatott sebesült harcosra, aki rakéta hajtotta páncélgránátot hordoz a hátán, Bridget gurult ki az iszonyatos kavarodásból és vonszolta maga után Pedrót, aki életét mentve görcsösen kapaszkodott a szék lábaiba.

—

Néhány órával korábban, még Mississippi államban, Bob kapitány odaszólt Ösztövér Joe-nak, másodkapitányának. — Túlágosan könnyen hagytuk futni azt a gyepes fejű jenki csavargót. Keressük meg és vegyük vissza tőle a pénzt. Mi csináltuk az összes veszélyes munkát és ő csak utazgatott velünk. Az egész pénz a mienk kellene, hogy legyen.

— Hogyan gondolod ezt végrehajtani, Bob? — Joe kérdezte és madárszerű éberség volt a nézésében, és ahogy viselte magát, mióta megkapták a pénzt a drogokért. — Elillant vadnyúlkergetés az egész. — tette hozzá. — Akkor kellett volna lelőnünk, amikor megvolt rá az esélyünk.

— Bárkinek a lelövése törvényellenes. — Bob felelte óvatosan és ránézett az üzemanyagtartály mérőórájára, ami szinte nullát mutatott.

— Az ország törvénye a bosszúálláson alapul. — Joe megérintette az oldaláról lelógó pisztolyt. — Myron megölése indokolható gyilkosság lenne. Hallottál már erről az elméletről. Nem?

— Hatalmas országban élünk és Myron bárhol lehet és ráadásul nincs is gépkocsink. A hajónkkal a vízi utakat kell használnunk és Myron tisztában van ezzel. Mindössze annyit kell tennie, hogy elkerüli a hajózható vizeket. — Bob kezeit a hajó korlátjára tette és az éjszakai ég felé emelte szemeit, mintha a vitorlázásra való időt vizsgálná. — Myron elő fog valahonnan bukkanni. — mondta elgondolkozva. — Dollárt tesztek fel kenyérmorzsák ellenében, hogy Gardner Horseshoe Creek felé tart, hogy megmentse kis könnyűvérű barátnőjét, mi is a neve, Glóriát.

— Én akarom megtalálni Glóriát, Myron előtt. — Joe sötéten nézte a hajójuk oldalához csapkodó fekete vizet. — Saját terveim vannak azzal a csajjal.

— Húzzunk ki innen. — Bob átfogta barátja vállát. — Ötszáz mérföld negyvenötven csomó sebességgel, holnap kora reggelre ott kell lennünk. Gondolod, hogy készen állsz egy egész éjszakai maximum sebességű kirándulásra?

— Természetesen, — Ösztövé Joe bólított fenyegetően. — Töltsük meg a hajót dízzel és ne vesztegessük tovább az időt. Mire Myron megérkezik Horseshoe Creekre, mi már várni fogjuk.

Amikor megérkeztek a Natchez várostól délre fekvő kikötőbe, a jachtdokk be volt zárva és lakat lógott az üzemanyag szivattyú láncán.

— Hozd a nagyfogót és törd le a láncot, amíg a sufniiban behúszom az árammegszakítót. — Bob parancsolta Joenak, mintha katonai küldetésben volnának és bármit feltörhetnének és rekvirálhatnának.

Később, két órával éjfél után már floridai vizekben voltak, Pensacola városhoz közel. Öt órán belül megérkeznek Horseshoe Creek településre és minden le lesz rendezve, ezúttal véglegesen és megfordíthatatlanul.

—

Izsák Myronhoz fordult és kezébe adta a golyóstollat. — Írja itt alá, — mondta, — és nagy kő fog legördülni a válláról. Ne felejtse el, hogy a megtisztult bűnözőknek még mindig van esélyük, hogy Isten jobbján üljenek az angyalokkal, de aki nem vallja be vétkeit teremtetője előtt, annak létezése teljesen semmivé lesz.

Szája sarkában bujkáló mosollyal Thomas gúnyosan nézte, ahogy Myron elveszi a tollat. — Ezt aztán igazán nem akarnánk, — mondta, — hogy megtörténjen.

Ebben a pillanatban beomlott a fundamentum. Elsőnek Izsák esett be a tátongó lukba, majd az asztal követte, és maga alá temette a szerencsétlen ügyvédet. Becky és Glória együtt kavargtak lefele a gomolygó porfelhőben és Thomas üvöltött, mint egy sebzett bálna, aki most bukkan elő az északi sarok jégablái közül. A villanyok

kialudtak, és savanyú marógáz kezdte fojtogatni a tüdőket, és vészes köhögés szaggatta a légutakat, ahogy köpködtek kifelé a gipsz és a sáros föld nyálas göröngyeit és a gyapotüveg szárait. Torkuk elzáródott, és iszonytatóan krákoztak, hogy valahogy levegőt kapjanak. Négykézlábra állva próbáltak menekülni minden irányban, ahogy a ház, mint köralakban összedülő dominókockák sora, omlott rá a fejükre.

Becky próbálta szeméből kidörzsölni a port és nagyot kiáltott. — Thomas? Lett valami bajod? Segíts Izsákot kiszabadítani. Be van szorulva. Lehet, hogy komolyabb sérülése van. Glória! Hol vagy, drágám?

Myron öklével kiszakította a nyitott tolóajtó dróthálóját és megragadta az oszlopot, ami a terasztetőt tartotta. Lábai az üres semmibe lógtak le alatta és hagyta, hogy széke keresztülessen a lukon. Mónika mellette ült és szorosan fogta felesége csuklóját. — Engedd, hogy felhúzzalak, — kiáltotta neki. — A teraszépítmény teljesen külön áll a ház többi részétől. Nem fog összedűlni, legalábbis nem azonnal.

Iszonyodva, hogy valami átszúrja, vagy elektromos ütet kap az elszakadt drótoktól, Mónika Myronra bízta életét. Hátrafele kiestek a terasz padlójára, félig guggolva és kapaszkodva elérték a lépcsőket, ami a bayou-hoz közel, a telek öböl melletti részéhez vezetett.

— Ott a Camry kocsim, a mi Camry kocsink, — Myron kiabálta Mónika fülébe. — Tarts velem. Legfontosabb, hogy biztonságba kerüljünk. Később mindent megmagyarázok. Mónika, nagyon kérlek. Higgy nekem.

A propángáztartály felrobbant és az éjszakai sötétet megvilágítva a lángok az egekig csaptak. Sokkolva a rettenetes pusztítástól Mónika engedelmesen követte a férjét, anélkül, hogy kérdezte volna, hogy merre viszi.

— Ül be a kocsiba, Mónika. — Myron bukdácsolt keresztül a korhadó fatörzseken, a kidobott kerti gépeken, a keréknélküli talicskákon és az üres festékes kannákon. — Tudok egy nagyon jó helyet, ahova ketten elmehetünk. Csak mi ketten. A többiek? Majd vigyáznak magukra, Sose törődj velük. Engedd, hogy mostantól én vigyázzak rád.

Bekászálódtak a kocsiba. Myron megfordította a slusszkulcsot és mind a hat henger, mint egy vadászatra készülődő tigris dorombolni kezdett. Myron nem kapcsolta fel a kocsí fényoszóróit, amíg el nem érték a főutat, és végre, déli irányban haladva előre a Route 19 úton gurultak.

Egy tűzoltó kocsí szirénázott el mellettük. Villogó fényeivel és vakítóan égő reflektoraival az önkéntes tűzoltók nem vették észre a sötétség rejtette menekülőket.

—

A tűzoltókocsí túl nehéz volt, hogy túl közel kerüljön a füves és sóderes részhez, ami a mélyvízű kikötőhöz legközelebb feküdt. A talaj elázott és bugyborékoló hangokkal

cuppogott a fiatal tűzoltók nehéz csizmái alatt. Egy teljes óráig tartott, hogy összekössék a lapos vászoncső lottyadt részeit és a ház szinte a földig leégett, mire az első erős vízszugár kilőtt a végére szerelt fúvócső orrából.

Két percen belül a tűz kialudt, de az üszkös maradványok forrók maradtak. A megmaradt éghető anyagok bármikor újra gyulladhattak, és tüzes parazsak százai bújtak meg a szürke hamu vékony rétege alatt.

Mike, Dixie megye főserifje már korábban megérkezett és a pusztított terület szélén állt Kyle tűzoltó főnök társaságában.

Becky is a közelben volt, és próbálta számba venni csapatának tagjait. Thomasnak, mint mindig, most sem lett semmi baja. A vékony koromrétegen kívül, ami lerakódott csinos arcára, Glória sem sérült meg. Az érem másik oldalán, Izsák lehet, hogy eltörte a lábát, és a mentőautót várva egy nyugágyon feküdt.

Még mindig szorosan hozzákötözve a konyhaszékhez, és a betonnal töltött csőoszloppal a hátán, Bridget közelebb gurult és ordítani kezdett. — Kiszabadítana már végre valaki? Az isten szerelmére, nem látják, hogy mit csináltak a házzal?

Bridget valahogy megoldotta, hogy hiányzó fogai ellenére selypítés nélkül tudjon beszélni.

— Kik csinálták? — A nagytermetű serif egyik arcáról a másikra nézett.

— Te majompiszok, — Bridget szitkozódott és rángatta magát székében. — Vágd le a ragasztószalagot a kezemről és megmutatom, hogy ki.

Mike türelmetlenül pattintott segédserifje felé. — Jim, egy-kettő, ugorj.

Ahogy ujjai kiszabadultak, Bridget összezsúcsörítette a száját, szemöldökét összeráncolta, egyenként rámutatott Beckyre és társaira és teli tüdőből ordította.

— Ez a leszbikus kinézetű nő, az a főkolompos. Nem ő csinálta, de ő parancsolta annak a hórihorgas égimeszelő latornak, aki úgy engedelmeskedett neki, mint egy félkegyelmű. A kicsi lotyó hozta a kötelet és olyan szorosra húzta a hurkokat, hogy tiszta kék és zöld véraláfutás vagyok.

— Becky Bannister rendőrtizedes vagyok. — Becky próbált a serifre mosolyogni. — Nem emlékszik ránk? Ott voltunk az éttermében és mondtuk, hogy Glóriát keressük és Myron Gardnert akarjuk kikérdezni egy folyamatban lévő gyilkossági vizsgálattal kapcsolatban.

— Hogyne emlékeznék. — a serif morogta. — Megtalálta őket?

— Igen, — Becky vigyázóból pihenőbe igazította testtartását és Glóriára mutatott. — Az ott Glória.

— A néger lány?

— Miféle néger lány? Nem látok semmiféle néger lányt.

— Az. — A serif Glóriára mutatott.

— Az? — Becky meredten nézte a serifet. — Csak egy fürdőre van szüksége. Éppen olyan fehér, mint maga vagy én.

— Értem. — A serif tetőtől talpig felmérte Beckyt. — Egy gyönyörű nő piszkos arccal.

— Ebben teljesen igaza van. — Bridget morogta és megvetően a földre köpött.

— Visszautasítom ezeket a fajöldöző megjegyzéseket. — Becky fújt és karjait védően Glória válla köré fonva szembeállt a seriffel. — Miért nem cseréli ki a Ku-klux-klán rasszisták KKK tagsági könyvét a nyugdíjasok szövetségének AAA könyvecskéjére, és miért nem kérdezi meg Jaime-t, hogy piszkosnak tartja-e az arcát?

— Csak nekem szólj, ha problémáid vannak a konyhacselédekkel. — Bridget röhögött megvetően és szemeit szerelmetes vággyal legeltette a serif sörhasa alatt kidudorodó hatalmas csomagon. — Tudok egy remek helyet, ahova bezárhatja, ha nem viseli jól magát.

Becky felemelte a kezét. — Várjon, Mike, bocsánat, serif. Tartóztassa le azt a nőt. — Becky Bridgetre mutatott. — Emberrablásért, jogtalan bebörtönzésért és Glória emberi jogainak sárba tiprásáért. Nyolc napig tartotta bezárva egy pincebörtönben, mielőtt mi kimentettük.

— Igen, éppen. — Bridget forgatta a szemét. — Serif, inkább utasítsa ezt a férfias némbert, hogy vegye le a hátamról ezt a cementtel töltött csövet és tartóztassa le a házam leégetésért és életünk veszélyeztetéséért.

Becky kilakatolta a bilincseket. Bridget próbált felugrani üléséből és véres péppé püfölni Becky orrát, de elgyengült lábai megbicsaklottak, ráesett a fenekére és gurulni kezdett, a kormos sárban, ami mindenütt beborította a talajt.

Mike, a serif különösebb érdeklődés nélkül szemlélte Bridgetet majd Becky felé fordult. — Miféle pincebörtön? Meg tudná mutatni nekem azt a pincebörtönt?

— Ott van a sövény mögött. — Becky szavába vágva Thomas a telek vége felé mutatott. — Ott van, de javaslom, hogy hozzon fényszórókat vagy várja meg a reggelt, mert a sötétben az nagyon egy kísérteties hely.

— Rendben, — a serif vállat vont. — Reggelig várunk. Már majdnem négy óra, és senki nem megy innen sehova, amíg én nem engedélyezem.

— Ebben az esetben, — Thomas hidegvérrel bejelentette. — Reggelit kellene hozatnunk. Rántottát akarok kolbásszal, erős kávét, kifőzve, nem azt az instant vackot, és narancslevet hozzá. Megrendelné már valaki végre? Nem tudom, hogy milyen messzire van a legközelebbi gyorsbüfé és meddig tart, amíg kihozzák, de reggel hétre itt akarom a reggelimet, és egy perccel sem később.

—

Mintha egy óriási színpadsegéd forgatná a mennyei világítás homályosító kerekét, a hajnal első halovány fényei kezdtek beszűrődni a ciprusfák sűrűn álló oszlopai és a spanyolmoszat lelógó fürtjei között. A reggeli megérkezett, a konyhaasztal lapját

felállították kövekre és betonkockákra, és egy tucatra menő tűzoltó, a serif, segédei és Connecticutból való csapatunk tagjai ülték körbe a papírtányérokból, habpoharakból és zsírpapírba csomagolt szendvicsekből összeállított terítéket.

Egy hajó siklott be az öbölbe és mindenki nyújtotta a nyakát, hogy lássák az újonnan érkezőket.

— Mi a pokol csudája történt itt? — Bob kapitány lenyúlt a műszerfal aljába és lekapcsolta a hajómotort. — Eltűnt a ház.

Ösztövére Joe gyorsan kiugrott a partra és a kikötő köteleit rátekerte a kikötőbakra. — Úgy látom, hogy itt van a serif. — mondta. — Nagyon óvatosaknak kell lennünk, hogy mit mondunk és kinek. Semmi célzást ne tegyetek, hogy a serif Mike az egyik legjobb kliensünk. Soha nem tudhatjuk, hogy kinek van valami lerendezetlen ügye vele, és ki fog rohanni a szövetségekhez, hogy bejelentse tevékenységünket.

— Helyes, — Bob bólintott, — vigyázz a szádra és el ne merd mondani, hogy idáig nem éppen fényes karrierünk legjobb üzletét csináltuk tegnap.

Mike, a serif eléjük jött és félúton a hajó és a leégett ház között szánakozva fogadta az újonnan jötteket. — Sajnálom, emberek, de semmit nem tudtam tenni. Bridgetnek semmi baja, Pedro megúsza néhány karcólással és összeszakadt a farmerkabátja, de máskülönben, ahogy láthatjátok, mindenetek odaveszett.

Bob és Joe nem tudtak szóhoz jutni, és a serif folytatta. Szemei kikerekedtek és meredten bámulta a két hajóst. — Tudtok-e valamit valamiféle elrejtett pincebörtönről ezen a portán?

— Nem, dehogy tudunk. Tudnunk kellene? — Bob és Joe tétováztak, majd elkezdtek beszélni, és abbahagyták, újrakezdték, együtt, és egyszerre, és egymás szavába belevágva.

— Én se hittem. — A serif bólintott megértően, majd megfordult és visszasétált Beckihez és Thomashoz. Hatalmas pocakját kidüllesztette, mellényzsebéből kivett egy Dupla Korona szivart és tüzet tartott a végéhez. Ujjával rámutatott Beckyre és durva hangon ráförmedt. — Nincs semmiféle börtön ezen a telken, és ezzel befejeztük a témát.

— De van egy földalatti pince. — Becky és Thomas tiltakoztak. — Mi voltunk ott lenn. A saját szemünkkel láttuk. Bridget oda zárta be Glóriát.

A serif dühödten meredt rájuk. — Maguk ott voltak? — kérdezte és idézőjelet csinált az ujjából. — Amikor állítólagosan bezárta.

— Nem, de láttuk a pincét és Glória ott volt a vasrácsok mögött.

— Lady, próbáljon ne keveredni ellentmondásokba. — Serif Mike menydörgött. — Maga tegnap este jött ide. Helyesbítsen ki, ha rosszul mondom, de ezekben az erdőkben az éjszaka olyan sötét, mint a csizmám orrában, ha éjfél után viselem őket. Vagy a maguk szálnalmas jenki szóhasználata szerint koromsötétség van, és maga nem láthatott semmit. Hagyja már, hogy örökké ezen a témán rágódik, és ne használja rendőrséget lovas szekérnek, hogy elérje a céljait. — Mike itt színésziessz szünetet tartott és rekedtes hangon fojtatta. — Inkább az érdekelne, hogy mi lett a maga csontos

barátnőjével, aki már évekkel ezelőtt elhagyhatta a havibaját. És megtalálta annak a férjét? Hol vannak? Nem látom őket sehol.

— Valahol itt kell, hogy legyenek. — Becky idegesen nézett körül. — Mr. Gardnert is megtaláltuk. Jegyzőkönyvileg kihallgattuk és minden adatunk megvan, amire szükségünk lehet. A felesége még mindig haragszik rá, de már abbahagyták a fizikai bántalmazást. Csendesen ültek egymás mellett, amikor a padló beszakadt és a ház felrobbant.

— Nem látom őket. — A serif ismételte és sötét viharfelhők gyülekeztek vészjósló tekintetében.

Bridget közelebb bicegett a serifhez. Fülétől füléig ért a szája és gúnyosan vigyorgott. — Feltehetően, és remélem a jó istenre, hogy így történt, elégték a tűzben. Bár soha nem voltam egy rosszindulatú személy, aki ilyesmit félvállról venne, de meg kell mondanom, hogy helyreálljon lelki békém, hogy remélhetőleg elevenen pusztultak el a tűzvészben, amit okoztak.

— Minden tragédiában van valami jó is. — Ösztövére Joe bólintott és titokzatos mosoly bujkált a szája sarkában.

— Fogd be a szád. — Bob kapitány gyilkos oldalpillantást vetett Joe-ra, majd Glória és Thomas felé fordult. — Volt Mr. Gardnernél egy bőrönd? — kérdezte.

Glória bólintott. — Hogyne lett volna. Bent hagyta a szobájában és nem volt ideje, hogy kihozza onnan. Az én bőröndömmel együtt elégett, benne az összes ruháimmal és dolgaimmal.

— A бүдös életbe. — Bob morgott, de Joe szerelmes pillantást vetett Glóriára. — Galambom, úgy nézem, hogy a végén mégiscsak rám leszel szorulva.

— Glória velem van. — Thomas lépett előre és mellét nekifeszítette Joenak.

Joe feleakkora sem lehetett, mint széles vállú Thomas. Mint egy korcskutya, akit megvertek a cirokseprűvel visszakozott és elfordult.

Becky mélyen elmerültnek látszott a gondolataiban, majd hirtelen részegezte mutatóujját Izsákra. — feltételezem, hogy a jegyzőkönyvi letételezés elegendő, hogy Connecticut állammal szüneteltessük a Thomas ellen felhozott vádakat, de teljesen bizonyosak kell, hogy legyünk, hogy Mr. Gardner és Mónica valóban elpusztultak a tűzben. Sűrűfésűvel át kell kutatnunk a ház romjait, amíg halálukat bizonyító evidenciát nem találunk.

A serif úgy röhögött, hogy a bele reszketett, mint a szilveszteri pacaltokány. — Úgy nézem, Bob. — mondta. — Ez remek alkalom lenne, hogy megvedd ezt a portát. Tetejében, hogy tűzkári akcióáron adják, majd összekombináljuk a törvényszéki árverezéssel és végkiárusítással. Fogadom, hogy ötvenezret sem kell fizetned érte. Az adóhátralék és a büntetések kamatostul számított végösszegét. Holnap küldök egy bulldózerrel és ezt az egész ronda romhalmazt elvisszük egy feneketlen üregbe, ami az egyik legelőmön van. Végy fel valami jelzőlogkölcönt és építtess egy új házat.

— Remek ötlet. — Bob kacsintott a serifre. — Kivéve utálom a bankokat és a jelzálogkölcson ügynököket. Valami jobb módszert kell választanunk a finanszírozásra.

— Jókora vagyon került a kezünkbe. — Ösztövé Joe mondta és előredugta az orrát, de Bob visszakézből gyorsan szájon vágta.

— Te féleszű falusi idióta, ne jártasd azt a mocskos szád, mert a gané-lapáttal úgy átrendezem azt a ragyás pofád, hogy a fene bele esz és anyád sem fog rád ismerni.

—

Glória belebújt Thomas ölelő karjaiba. — Megtudtam, hogy hol van édesanyám. — suttogta. — Egy Ikertó nevű helyhez közel Connecticutban. Miután a hagyatéki törvényszék meghozta döntését eladom édesapám házát Darienben és megveszem azt a tóra lenéző öreg Ágy és Reggeli fogadót. Szeretnél velem jönni és velem lakni?

— Nagyon szeretnék. — Thomas felelte gyengéden és megcsókolta Glória ajkait. — Az egész hátralévő életemet szeretném veled tölteni.

Negyvenhetedik Fejezet

Myron déli irányban hajtott a Camry-vel a Route 19 úton. Sötétség kísérteties képei burkolták homályba a vidéket, ami a düledező raktarak, elhagyott csűrök és járműjavítók véget nem érő sorozataként vonult el mellettük. Nem voltak vadul villogó reklámtáblák, se üzletplázák, vagy bevásárlóközpontok és doboz alakú hatalmas megaüzletek. Forgalmi lámpák is legfeljebb tíz mérföldenként kerültek eléjük, és amerre csak mentek, semleges sárga fénnel villogtak az éjszakára lekapcsolva. Myron nem kezdeményezett beszélgetést és a férfi szemeit kerülve Mónika kinézett az ablakon, amit lehúzva tartott az ő oldalán.

— Beszelnünk kellene, — Myron kezdte végül, több mint egy órai csend után.

— Igen, kellene, — Mónika felelte és lassan Myron felé fordult. — Nem ártana, ha beleavatnál a terveidbe.

— Nincsenek terveim. — Myron felelte vontatottan. — Mostantól kezdve csak a magaméból élve bumlizok és a saját énekemet fogom dalolni, anélkül, hogy valaki írma nekem a szöveget.

Mónika megvetően nevetett. — Vegyem úgy, hogy elrabortál?

Myron átnyúlt és megérintette Mónika kezét. — Valahogy úgy, ha ilyen néven akarod nevezni ezt a kalandot, de ne félj, soha nem akarnék neked semmi rosszat. Csak annyit kérek, hogy enged meg, hogy illúzióba ringassam magam, egy rövid ideig, és gondoljam, hogy saját akaratodból és kívánságodból tartasz velem.

— A legközelebbi telefonfülkéig vagy McDonald étteremig. — Mónika kacagott és megszorította a férfi kezét. — Elegendő kényszernyomás alatt, Myron Gardner, olyan elbűvölő tudsz lenni. Nem vagyok bizonyos, hogy le tudom-e küzdeni az affinitást, amit érzek irántad, de ezt meg kell kérdeznem. Tényleg megölted Ammermant és Dávidot?

Myron bólintott. — Nem állíthatom, hogy nem, de a probléma többé nem aktuális. Inkább engedd meg úgy új perspektívákat nyissak meg előtted és soha nem látott távlatok képeit mutassam be neked.

— Távlatokét? — Mónika kerekre nyitotta a szemét.

— Igen. — Myron megfogta Mónika kezét és egyenként megcsókolta az ujjait.

— A vagyonnak a távlatait, a pénznek, amiért nem kell megdolgoznunk. Hatalmas

bőrönd van a birtokomban, tele százdolláros bankókkal, és mind az enyém, és senki nem tudja lenyomozni a pénz eredetét.

— Milliódolláros házunk van Darienben, — Mónika felelte, és ahogy beszélt aggodalmaskodó ellenségesség vibrált a hangjában. — Egzisztenciám van, amit kedvelek és munkám, amit szeretek csinálni. Miért adnám fel a megszokottat és a kézenfekvőt valami illegális pénzért?

— Igaz, — a férj bólintott, —még ha beleszámítjuk, hogy a házon háromnegyedmillió változtatható kamatlábú jelzálogkölcson is van, nekem is mélységesen hiányzik az életforma, ami nekünk megadatott egy olyan felső-középosztálybeli sznob városban, mint Darien, de nem tudjuk az élet video szalagját visszaforgatni. Nem fordíthatom vissza az idő folyását, ami egyetlen alkalmat adó egyirányúsággal halad előre megállíthatatlanul.

— Akkor miért gyilkoltál? — a feleség kérdezte.

— Amit megtettem, az megtörtént. — Myron felelte bánkódóan. — Most már csak próbálok kikerülni dugóhúzószzerű alázuhanásomból.

Ostoba, Mónika gondolta, és többet nem beszéltek addig, miután több forduló után behúztak egy terjedelmes fallal körbevett településre és megálltak a bezárt kapu melletti őrháznál.

Az őr a falióra nézett. — Reggel fél öt, — sóhajtott. — Néhányan itt valóban bizarr ébrenléti órákat tartanak, de engem azért fizetnek, hogy különleges igényeiket minden körülmények között kiszolgáljam.

Kilépett fülkéjéből, inge alját kissé oldalra húzta és megmutatta az övében ülő pisztolyt. — Miben lehetek szolgálatukra? — kérdezte és hamisítatlan antipátia homálylott félig lecsukott szemeiben.

Myron lehajtotta a kocsiblakot és kiszólt. — A Floyd házaspár vendégei vagyunk. Késett a repülőnk és borzasztóan sajnáljuk, ha fel kell ébresztenie őket.

— Fióna és Spencer, hogyne kérem, ismerem őket. — felelte az őr és telefonja után nyúlt. — A maguk neve? Ellenőrizzem le, hogy odahaza vannak?

Myron elővett pénztárcájából egy százast. — Ne zavarja őket. Kifizetem a napi belépőt, lehajtok egy pohárral a klubháznál és majd reggel tiszteletünket tesszük náluk.

— AANR tagok? — Az őr meredten nézte a nagynévértékű bankjegyet.

— Nem. — Myron megrázta a fejét.

— Akkor a legmagasabb, nem tag belépési rátát kell fizetniük.

— Ami?

— Nyolcvan dollár plusz forgalmi adó, kettőjüknek.

— Semmi probléma. — Myron mosolygott és odanyújtotta az őrnek a százast.

— A visszajáró apró a magáé.

Később, ahogy behajtottak a kapun Mónika Myronra nézett. — Mi az az ANNR? — kérdezte.

— Amerikai Nudisták Nemzeti Szövetsége.

— Tehát ez egy nudista klub? — Mónika meglepetten felnézett.
— Az kell, hogy legyen. Gondolom. — Myron merész oldalpillantást vetett feleségére. — Azt hittem, hogy mindig ezt az életmódot akartad kipróbálni.
— Két napig. — az asszony bólintott. — Vagy, amíg el nem döntöm, Myron, hogy mit tegyek veled. — Mónika felelte és kezdte kigombolni a blúzát.

Egy órával később, ahogy kettesben üldögéltek az egész éjszaka nyitva tartó sportbár pultjánál és ízletes nassolnivalókat fogyasztottak, Myron felemelte mutatoujját és kérlelően szólt feleségéhez.

— Drágám, mielőtt elfelejtem, még egy nagy szívességet kell, hogy kérjek tőled.
— Mi lenne az, cukorfalatom? — Mónika kissé spiccesnek érezte magát az erős margarita kevert után, amit Myron rendelt, hogy lemossák az erősen fűszerezett csirkecombokat és a zsírba sült krumplit, amit ettek. Mónika már levette a ruháját és csábosan üldögélt alsóneműiben, és azt hitte, hogy megérkeztek a mennyországba.
— Ha összejövünk a Floyd házaspárral, hívj Konrádnak. Konrád Altieri a nevem. Még mindig mérnök vagyok, de nagyon gazdag. Van egy jachtom, egy inasom, egy szobalányom, és hozzá mind az egész, ami a sok pénzzel jár.

Mónika becsicscentett kacagást hallatott és meglegyintette a férjét. — Micsoda megrögzött egy hazug vagy, — mondta, — de ne félj semmitől. Olyan jó embereknek hangzanak. Nem fogunk nekik csalódást okozni.

Röviddel hajnalhasadás után, Mónika és Myron a forró vizes közös medencénél megtalálták Fionát és Spencert. A kelő nap érkezését fogadva, a házaspár nyugodtan üldögélt csupasz fenekükön, és lezseren lógatták lábukat a párolgó vízbe.

Fióna vette őket észre elsőnek. Azonnal felugrott és szélesre tárta karjait. Arca tele volt mosollyal és nevetésekkel és gyakorlatilag eltűnt Myron medveölelésében.

— Micsoda hihetetlen meglepetés, — Fióna sikított, — Konrád, és gondolom, hogy ennek a Miszusznak kell lennie. Micsoda egy elragadó hölgy. Konrád megmondta nekünk, hogy micsoda egy drága kincs vagy, de soha nem gondoltam volna, hogy ekkora szerencséje lesz, hogy egy ilyen szépséges nőt találjon.

Spencer szerényen vigyorgott és szemeivel tetőtől talpig felmérte Mónikát.

— Mónika, — mondta elbűvölő hangon. — Micsoda megtiszteltetés magával találkozni. Konrád rengeteg sok jót dicsekedett magáról, de most már tisztán láthatom, hogy inkább csak szerénykedett.

— Mónika vagyok. — Mónika kinyújtotta a kezét és újraéledt magabiztossággal mosolygott. A férfi meztelensége, vagy, hogy ő csipkés Victoria Secret alsóneműben volt, nem látszott, hogy zavarja.

Fióna szájon csókolta Mónikát. Ajkai puhák voltak és enerváltak, de rajongó odaadása kompenzálta a ruganyos keménység hiányát.

— Ti ketten nálunk szálltok meg. — Fióna jelentette ki kitörő lelkesedéssel. — Reggelizzünk együtt, és mivel feltételezem, hogy fáradtak vagytok, és mi is, mert egész éjszaka fent voltunk partizni és táncolni, lepihenünk utána. — Fióna könyökével oldalba lökte férjét és pajzánul kacagott hozzá. — Ugye, drágám. Mi teljes méretekben akarjuk kiélni az életet.

—

A Floyd házaspár otthona fényesen látszott berendezve. Négy hálósobájuk volt, három fürdőszoba, az egyikben egy kétszemélyes fürdőkáddal, és kint egy hatalmas terasz, aminek szélében fürdőmedence csillogott, a ház és a kissé távolabbi lagúna fekete vize között.

Fióna és Spencer a legnagyobb hálósobában aludtak, és Myron-Konrád a mellette lévő, ugyanakkora nagyságú és ugyanolyan fényesen berendezett vendéghálósobában. Az ajtókat nyitva hagyták és senkin nem volt egyetlen ruhadarab sem.

Késő délután, ahogy Fióna és Spencer még mindig mélyen aludtak, Myron kilépett a balkontra és Mónika követte.

— Myron, mi lesz velünk? — Mónika kérdezte és engedte, hogy a férje rátegye kezét meztelen derekára.

— Erre könnyű válaszolni. — Myron válaszolta álmodó hangom. — Nem szeretném, ha üldözött bűnöző lenne belőled. Holnap reggel beülsz a Camry-be és észak felé elhajtasz. Menj Mississippi államba és keress meg egy Natchez nevű várost. Egy pénzel teli bőröndöt hagytam az Önkormányzati repülőtér egyik raktárszekrényében. A szekrény száma 2067, és odaadom a kulcsát. Vedd magadhoz a bőröndöt és hajts vissza Connecticutba. Mond a rendőrségnek, hogy pisztolyt fogtam rád és elraboltalak. Vezetés közben elaludtam és bedobtál egy alligátorokkal teli mocsárba az út mellett és továbbhajtottál. Fogalmad sincs, hogy mi lett velem, és hogy jelenleg hol vagyok.

— Megbolondultál? Ez egy teljes örültség. Myron, hiszen szeretlek. — Mónika suttogta férje fülébe és könnyek toluhtak a szemébe. — Nem hagyhatlak ebek harmincadjára. Bármi fog történni, együtt kell szembeállnunk a következményekkel.

— Szeretném. — Myron kezdte, de szavai elolvadtak Mónika szenvedélyes csókjában. A nő a férfihez nyomta lángoló testét, és érzelmei terhének súlya alatt a vállai rázkódtak a zokogástól.

— Oh, Myron. Mit tettünk? — Mónika sírt. — Minden a miénk lehetett volna, de ostobák voltunk és egymás ellen küzdöttünk. Olyanoknak kellett volna lennünk, mint ez a Floyd házaspár. Könnyen kellett volna vennünk mindent, meg kellett volna bocsájtanunk és felejtenünk, és lázas szenvedélyünk kellett volna, hogy vezérelje tetteinket, és mindennap kellett volna szeretkeznünk.

— És pénzünk a bankban hozzá, — Myron tette hozzá megbánóan. — Majdnem eleget összegyűjtöttünk, hogy egy ilyen helyen nyugalomba vonuljunk, de Ammerman elcsalta tőlem és nem engedhettem, hogy ezt másokkal is megcsinálja.

— Tudom, — Mónika most már csendesen sírdogált, — de más a törvény és más az igazságszolgáltatás.

— Idehallgass, — a férfi gyengéden ölelte a nőt. — Tedd, amit tanácsoltam. Vedd magadhoz a pénzt, fizess ki a jelzálogkölcsönt és éld életed. Tanuld meg, hogy hogyan mosd tisztára a szennyos pénzt. Soha ne engedd, hogy a hatóságok gyanúsítsák, hogy többed van, mint kellene.

— Veled mi lesz? — Mónika ismét zokogni kezdett és vigasztalhatatlanul reszkettek a vállai.

— Itt várok, amíg a törvény utolér vagy elfogy a pénzem. Amelyik elsőnek történik. Csak ülök itt, amíg értem nem jönnek. Legyen az holnap, egy hét múlva, egy év múlva, vagy életem végén. Egyik naptól a másikig fogok létezni. Eppen úgy, mint egy öregember, aki nem tudja halálának pontos dátumát.

— Oh, Myron. — Mónika lágyékát a férfiéhez nyomta. — Szeretnék azonnal a tiéd lenni.

— Igen. — Myron felnyögött és erekciója kemény volt és azonnali. — Csináljuk most rögtön, és az összes házastársi látogatásokon a börtönben.

Miután szeretkeztek, Mónika felült. Hátát az ágytámla ellen támasztotta és térdeit felhúzta a melléhez. — Mondhatnám nekik azt is, hogy én vittem el a Camryt. — Mondta és elégedett nyugalom volt a hangjában és határozottság. — Rettenetesen meg voltam ijedve és elhajtottam. Azt hittem, hogy mindenki más, beleértve téged is meghalt a tűzvészben és féltem, hogy a drogcsempészek valahonnan előkerülnek és elvisznek túsznak. Berobbantam és megállás nélkül hazahajtottam Connecticutba. Fogalmam sincs, hogy mi történt veled.

— Igen, ezt megtehetnéd. — a férj bólintott. — Senkinek nem lenne semmi baja belőle és Myron Gardner halála a tisztítótűzben szabadságot juttatna Konrád Altierinek.

Vége